

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İSİMSİZ

günahkârlar

SOMME SKETCHER

Adım Rory Carter ve kötü şeyler yapıyorum.

Nişanlımın yeğeni işlediğim her günahı biliyordu, en derin ve karanlık olanları bile.

Bu meleksi dış görünüşümün altında kömürleşmiş bir ruh vardı ve bazen İsimsiz Günahkârlar yardım hattına yaptığım haftalık itiraflarımın onu iyileştirmeye yetip yetmeyeceğini merak ediyordum. Babamı kurtarmak için Cosa Nostra'nın yetmiş küsur yaşındaki lideriyle evlenmek şimdiye kadar yaptığım tek iyilikti. Sahte gülümsemelerin ve dar elbiselerin altında hem yanıyordum hem de acı çekiyordum ama kendimi bir bütün olarak tutmaya devam ediyordum.

Ta ki nişanlımın yeğeni akşam yemeğine davetsiz gelene kadar.

Angelo 'Vicious' Visconti.

Elmacıkkemikleri dili kadar keskin olan güzel bir canavardı. Ondan korkmamam gerektiğini söylüyorlardı çünkü dokuz yıl önce dürüst bir hayat yaşamayı seçmişti. Artık bir Made Man bile sayılmazdı. Ama bence o Visconti'lerin en tehlikelisiydi. Bunun sebebi onun soğuk alaycılığının nabzımı hızlandırması değildi. Ya da onun şurup kıvamındaki çekiciliğinin omurgamdan aşağı süzülüşü de... Hayır.

Bütün günahlarımı büyük ve sert ellerinde tutuyordu. Benimkinden daha karanlık olan tek günah ise onunkiydi...

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

the 1990s, the number of people with a mental health problem has increased by 50% (Mental Health Foundation 2000).

There is a growing awareness of the need to address the needs of people with mental health problems in the community. The Department of Health (1999) has set out a vision for the future of mental health care, which is based on the principles of recovery, self-help, and community care. The vision is to ensure that people with mental health problems are able to live full and meaningful lives, and that they are able to contribute to society. The vision is to ensure that people with mental health problems are able to access the services they need, and that they are able to participate in the decisions that affect their lives. The vision is to ensure that people with mental health problems are able to live in the community, and that they are able to contribute to society. The vision is to ensure that people with mental health problems are able to live full and meaningful lives, and that they are able to contribute to society.

The vision is to ensure that people with mental health problems are able to live full and meaningful lives, and that they are able to contribute to society. The vision is to ensure that people with mental health problems are able to access the services they need, and that they are able to participate in the decisions that affect their lives. The vision is to ensure that people with mental health problems are able to live in the community, and that they are able to contribute to society.

The vision is to ensure that people with mental health problems are able to live full and meaningful lives, and that they are able to contribute to society. The vision is to ensure that people with mental health problems are able to access the services they need, and that they are able to participate in the decisions that affect their lives. The vision is to ensure that people with mental health problems are able to live in the community, and that they are able to contribute to society.

The vision is to ensure that people with mental health problems are able to live full and meaningful lives, and that they are able to contribute to society. The vision is to ensure that people with mental health problems are able to access the services they need, and that they are able to participate in the decisions that affect their lives. The vision is to ensure that people with mental health problems are able to live in the community, and that they are able to contribute to society.

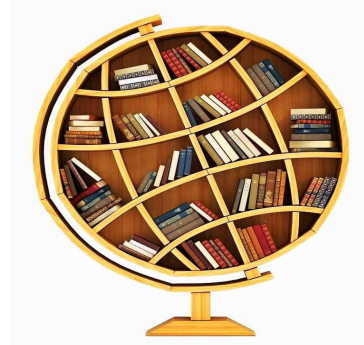
The vision is to ensure that people with mental health problems are able to live full and meaningful lives, and that they are able to contribute to society. The vision is to ensure that people with mental health problems are able to access the services they need, and that they are able to participate in the decisions that affect their lives. The vision is to ensure that people with mental health problems are able to live in the community, and that they are able to contribute to society.

The vision is to ensure that people with mental health problems are able to live full and meaningful lives, and that they are able to contribute to society. The vision is to ensure that people with mental health problems are able to access the services they need, and that they are able to participate in the decisions that affect their lives. The vision is to ensure that people with mental health problems are able to live in the community, and that they are able to contribute to society.

The vision is to ensure that people with mental health problems are able to live full and meaningful lives, and that they are able to contribute to society. The vision is to ensure that people with mental health problems are able to access the services they need, and that they are able to participate in the decisions that affect their lives. The vision is to ensure that people with mental health problems are able to live in the community, and that they are able to contribute to society.

SOMME SKETCHER

İSİMSİZ *günahkârlar*

SOMME SKETCHER

İSİMSİZ *günahkârlar*

zm

Düzenleme
Ny.Ozlem

Çeviren: Doğa Şarlayan

SOMME'DEN BİR NOT

Sevgili Okuyucu,

İsimsiz Günahkârlar'ın bir kopyasını aldığınız için teşekkür ederim!

Umarım benim yazmayı sevdiğim kadar sen de okumayı seversin. Kitaba dalış yapmadan önce, bu kitabın bir dark romance olduğunu bilmelisiniz. İntihar konuşması, istismar ve cinsel saldırı da dahil olmak üzere çeşitli tetikleyiciler içermektedir. Lütfen bu riski göze alarak okuyun.

Sevgiler,

Somme x

9 YIL ÖNCE

Angelo

Visconti kadınları cenazelerde sidik yarıştırmayı severdi. Ölen kişinin anneleri mi, yoksa ikinci kuşaktan on ikinci teyzeleri mi olduğunun pek bir önemi yoktu. Cenazeler her zaman kimin daha çok yas tutabileceğini görmek istedikleri bir müsabaka olurdu.

Sızlanır, hıçkırıklara boğulur ve burunlarını çekerlerdi. Ödünç alınmış bir mendili dudaklarına dayayanlara veya çoktan paramparça olmuş peçeteleriyle gözyaşlarını silenlere bir yere kadar katlanabilirdim. Ölülerle beraber toprağın dibini boylamak istememe sebep olan şey, diğer taraftaki haykırışlarıydı. O feryatlar, inilti ve çığlıklar...

Gözlerimi Piskopos Francis'ten uzaklaştırıp sert bakışlarımı büyük teyzem Esme'ye diktim.

Siktiğimin ağlakları.

“*Gesù Cristo**.” Kuzenim Tor, arkamdaki yerinden homurdandı.

* İsa Aşkına. (ç.n.)

“Geçen hafta bir piçin boğazını kestim. Tam olarak aynı sesi çıkarmıştı.”

Benim sıramda bir hareketlenme olurken, solumda oturan kardeşim Rafe’ye gözücuyla baktım. Gülüşünü bastırmak için alt dudağını ısıırıyordu. Gözleri benimkileri bulduğunda, “*Ne var? Komikti,*” der gibi tek kaşını kaldırdı. Onun yanındaki diğer kardeşim Gabe, gözlerini dikmiş hemen önüne bakıyordu. Çenesi çelik gibi sertti.

Piskopos Francis, okuduğu duaların arasında duraksayarak tekdüze bir sesle konuşuyordu. Esme Teyze’nin haykırıışları yükseldikçe, Sicilya’dan özellikle bu tören için gelen ikinci kuşaktan bir kuzenim de altta kalamayacağına karar vermiş olmalıydı. Kendini oturduğu sıradan dışarı atmadan önce bir çığlık atıp, ayakkabılarının çıkardığı tıkırtılar eşliğinde koridor boyunca sunağa doğru yürüdü. Tabutların önünde dizlerinin üzerine çöktüğü sırada, tıpkı sönmekte olan bir balonun sesiyle haykırdı.

Kadının adını bile hatırlayamıyordum.

Birkaç kişi yarım yamalak bir İtalyanca ile özürler diliyordu. Telaşlı bakışları olduğum yöne dönmüştü. Erkek kuzenlerden biri kadını kaldırdı ve tekrar yerine oturtup yüzünü örten danteli araladı. Onu hem biraz azarlıyor hem de teselli ediyordu.

Ancak Piskopos Francis söyleyeceklerini çoktan unutmuştu. Şimdi kekeleyerek konuşuyor, önündeki kâğıtları karıştırıyordu ve ben arkamdakilerin ruh halinin değiştiğini hissedebiliyordum.

Anlayabiliyordum. Roma Katolik cenazeleri dayanılmaz derecede uzun sürerdi. Gömülecek iki ceset varken ve bunlardan biri papaz yardımcısıyken çok daha uzundu. Tahtadan yapılma banklar her geçen saniye daha da sert geliyordu. Herkesin aklı

İmsiz Gunahkârlar

yastan uzaklaşıp asıl törenin yapılacağı *Şeytan Koyu*'ndaki Grand Visconti Oteli'ne kayıyordu.

Bırakın ikisini, hiç kimse yakın zamanda ölen bir Visconti gibi parti veremezdi.

Piskopos ön sıraya doğru, gözlerimin içine baktı. Sadede gelmesini söylercesine ona kafamı sallayarak onay verdim. Bu kilisedeki kimse buradan benden daha hızlı çıkmak istiyor olamazdı. Boğazını temizledi ve dikkatini tekrar rahiplere çevirdi.

“Sevgili dostlarım, ailemiz sizden defin töreni için bahçede onlara katılmanızı istiyor.”

Acıma dolu gözler -henüz dökmeye fırsat bulamadıkları gözyaşlarıyla doluydu- bana dönmüştü. Kardeşlerim ve ben çoktan ayağa kalkmıştık. Tabutlara doğru son bir bakış atıp yutkundum, boğazımdaki yumrudan kurtulmaya çalışıyordum. Omuzlarımı dikleştirip önlerinden yürüyerek kilisenin çıkışma giden yolu gösterdim.

Gözlerimi dövme demir kapıda sabit tutarken fısıltılar silsilesinin arasında ilerliyordum.

Neredeyse gelmişim. Neredeyse bitmişti.

Cebimdeki telefonum titremeye başladı. Arayanın, jetin yakıtının doldurulduğunu ve beni Londra'ya geri götürmek için hazır beklediğini bildirmek isteyen asistanım olmasını umuyordum. Sunaktaki oğlanlardan biri kapıyı açtığında bir an için basamakların başında durup gözlerimi kapattım. Dondurucu rüzgârın yanaklarıma çarptığını ve buz gibi soğuğun burnumu yaktığını hissedebiliyordum. Bu kayalıklardaki hava, şehirdekine göre daha keskindi. Rüzgâr daha sert eser, yağmur daha şiddetli yağardı. Daima iyimser bir kadın olan annem, bize kışların hep daha soğuk, yazların da bir o kadar sıcak olduğunu hatırlatırdı.

Hayat dengeden ibarettir, Angelo. İyi olan her zaman kötü olanı dengeler.

Gözlerimi açtığımda Rafe bir yanımda, Gabe ise diğer yanımda duruyordu. İkisi de bakışlarımı takip edip gözlerini yaklaşan fırtınanın habercisi olan bulutlara çevirdi.

Rafe bir ıslık çaldı. “Ailemizi gömmek için ne güzel bir gün.”
Gabe hiçbir şey söylemedi.

Uçurumun kenarından sadece birkaç metre uzaktaki noktada duruncaya kadar, mezar taşlarının arasından geçen çakıllı yolu takip ettik. Çamurlu çimlerin üzerine açılmış iki dikdörtgen çukur vardı.

Yumruklarımı sıktım.

Yan yana. Sonsuza dek birlikte. Aşk hikâyelerinin nahoş detaylardan arındırılmış bir versiyonu, ortak yapılan mezar taşma kazınmıştı. Yazılanları okuyup, bunun aşkın var olduğuna dair günlük bir hatırlatma olduğuna inanacak tüm o koşucuları ve şımarık turistleri düşündüm.

Diğer yandan, günah dolu gerçek onlarla birlikte toprağın altında gömülü olacaktı. Mezar taşına hangi romantik, bayat şiir yazılmış olursa olsun gerçek aşk diye bir şey yoktu. Umudun farklı versiyonundan başka bir şey değildi. Yoksul ve güçsüz insanların, ellerinde hiçbir şey olmadığında tutunabilecekleri bir kavramdan ibaretti.

Gözlerim mezarlığı çevreleyen, takım elbise ve dantel işlemeli kıyafetler giyinmiş kalabalığa döndü. Made* erkekleri aşkın var olmadığını bilirdi. Amcalarımızla kuzenlerimiz, eşlerinin ya da kız arkadaşlarının elleri yerine bileklerinden tutarlardı. Çenelerini kapatacakları umuduyla kadınlarına yarım yamalak teselli verirlerdi.

* Bir mafya ailesine tam anlamıyla üye olanlar için kullanılan bir tabirdir. (ç.n.)

İtimsiz Günahkârlar

Tüm bunları da saatlerini kontrol edip, fahişelerine gitmek için kaçacakları zamanı hesaplarken yaparlardı. Kravatlarını gevşetip Cosa Nostra**'ya karşı görevlerini unutacakları zamanı...

Özellikle Visconti erkekleri âşık olmazdı. Çünkü âşık olmak bunun tesadüf olduğunu gösterirdi ve bu aile, her şeyi hesaplı bir şekilde soğukkanlılıkla yapardı.

Titrek bir el omzumu kavradı.

“Alonso görse yatacağı yeri severdi,” dedi Alfredo amca, sesi kederle kısılmıştı. “Şimdi buradan kilisesine ve şehrine bakabilir. Bildiğin gibi, ikisini de yoktan var etti.”

Annemin tabutunun üzerine atılacak toprak yığınının bakarken onu başımla kısaca selamladım. Sırtımı sıvazlayıp bir adım geriye çekildi. Alfredo amcaya bu konuda hakkını vermeliydim, yapması gereken şeyi ağzınızı bile açmanıza gerek kalmadan anlıyordu.

Çukura önce annemi yerleştirdiler. Kendimi onunla -önünde dizlerimin üzerine çökeceğim tek kadınla- birlikte olduğum yere yığılırken buldum. Yumruklarımı çamura gömdüm, neredeyse içinde kaybolmuşlardı. Başka bir el omzuma yaslandı. Sitrin yüzüğünün parıltısını gördüğüm an, o elin Rafe'ye ait olduğunu anlamıştım.

“Cennetteki Babamız, kız kardeşimiz Maria Visconti'yi yanına almayı seçtiğin için bizler onu son yolculuğuna uğurlamak adına vücudunu toprağa teslim ediyoruz,” diye konuştu Piskopos Francis yüksek bir sesle. Rüzgâr, kelimelerini hızla alıp götürüyordu.

Kanımdan kor alevler sızarken daima benimle olan o acı boğazımın arkasını yakıyordu. Tadı sırlar ile günah gibiydi ve beni eve götürecek uçakta ya da sonrasında ne kadar viski içersen içeyim ondan kurtulamayacağımı biliyordum.

* Sicilya Mafyası veya kısaca Mafya olarak da anılan Cosa Nostra, Sicilya adasında ortaya çıkan ve en az 19. yüzyıla dayanan İtalyan Mafyası-terörist tipi bir suç topluluğudur. (ç.n.)

“Topraktan geldi insan, toprağa dönecek...” Piskopos durgun sesiyle konuşmaya devam etti.

Tütsüler yanıyor, belli belirsiz çıkan duman sabah sisine karışyordu. Ardından güller geldi. Kan kırmızısı ve dikenlerle dolu çiçekler tabutun maun kapağına cansız bir sesle çarpmıştı. Rafe yanıma çömeldi. Yumruğunu dudaklarının üzerine koyup üflledi. Bileğinin tek bir hareketiyle, bir çift zar kapağın üzerine saçılıp kenarından yuvarlanarak tabutla toprağın arasındaki boşluğa düştü.

“Şans Leydim için,” deyip elini saçlarının arasında gezdirdi, sesi hırıltılıydı. “Orada iyi şanslar, anne.”

Gabe de dizlerinin üzerine çöktü. Elindeki gülü atmak yerine eğilerek dudaklarını ahşabın üzerine bastırdı ve içten gelen bir şeyler mırıldandı.

Yıllar sonra ilk kez bu kadar konuştuğuna şahit oluyordum.

Cenazeye katılanlar, çiçekler ve kartlar atmayı bıraktıklarında gözler beklentiyle bana döndü.

Yavaşça cebimden bir şey çıkardım. Ambalajı parmaklarımın arasında kırışırken kırılmaması için dikkatlice tabutun üzerine koydum.

Yanımdan küçük bir kahkaha duyuldu.

“Bir şans kurabiyesi,” dedi Rafe zayıf bir sesle. Dudaklarında kederli bir gülümseme vardı. “Bunu neden düşünemedim?”

Annem Tanrı’ya inandığı kadar kadere de inanırdı. Ancak gökyüzündeki büyük adamı hiç görmemiş ya da duymamış olmak onun için sorun olmasa da sürekli kaderin var olduğuna dair kanıtlar arardı. Her yerde bir ipucu bulmaya çalışırdı. Fuarda çingenelerin baktığı beş dolarlık tarot fallarından, kullandığı sekiz numara bilardo topu* anahtarlığa kadar.

* Magic 8-Ball, Mattel firması tarafından üretilen, fal bakmada veya tavsiye vermede kullanılan bir oyuncaktır. (ç.n.)

İmsiz Gunahkarlar

Ve lanet olası şans kurabiyeleri... Annem onlarla yaşırdı. Her gece akşam yemeğinden sonra bir tanesini açar, küçük kâğıt şeridini değerli bir esermiş gibi nazikçe çekip alırdı. Üzerinde yazan kehanet ne kadar anlaşılmasa da ondan bir anlam çıkarıp hayatını ona göre şekillendirmeye çalışırdı.

Onu New York'tan, Washington'daki *Şeytan Yamacı*'na getiren de bir şans kurabiyesiydi.

Havanın tuzlu ve uçurumların dimdik olduğu yerde umut arayın.

Annem bu kahrolası şehri seviyordu çünkü burada bir hayata başlamanın kaderi olduğunu düşünüyordu. Çingenelerin vagonunda kamburu çıkana kadar oturduğunda ya da sekiz numaralı sihirli topunu salladığında bu yerin onun ölümü olacağını da görmüş müydü, merak ediyordum.

Sırada babam vardı. Tabutunun üzerine mor bir örtü örtülmüş ve üstüne yeşil ile altın cüppeleri katlanarak yerleştirilmişti. Kalabalık, annem için olduğundan daha yüksek bir sesle yeniden hıçkırıklara boğuldu. Ayağa kalkıp denize doğru döndüm, Visconti ailesindeki herkesin bakışlarının sırtımı yaktığını hissediyordum.

Hepsinin ne düşündüğünü biliyordum.

Şeytan Yamacı'nın yeni Capo*'su.

Aşağıdaki balıkçı teknelerine ve dalgaların üzerinde sallanan kargo gemilerine bakarken, üzerimde başka gözler olduğunu da fark ettim. Kafamı sağa çevirdim. Bakışlarım mezarlığın karşısından, dar yolun diğer tarafındaki kalabalığın toplandığı otobüs durağına kaydı.

Çenemi sıktım.

Siktiğimin yerlileri. Bazıları bankta oturuyor, bazılarıysa önüne çökmüş ona sırtlarını yaslıyorlardı. Bakışlarından ve renkli kı-

* Mafya dünyasında o bölgenin mafya ailesinin başına geçen, patronu olan kimse. (ç.n.)

yafetlerinden anladığım kadarıyla hiçbir saygılarını sunmak için burada değildi.

Yaşlı, suratsız bir adamla göz göze geldim. Yüzü -tıpkı ömür boyu aşağıdaki limanın çetin şartlarıyla mücadele etmiş işçiler gibi- acımasız havanın etkisiyle aşınmıştı. Üzerinde kiremit renginde bir paltoya sarı bir atkı vardı. Dudakları nispet yapar gibi bir gülümsemeye kıvrılmıştı.

Babam her zaman benim gazabımın kardeşleriminkinden farklı olduğunu söylerdi. Onların öfkesi mum gibi yavaş yavaş yanıp ardından hızla sönerdi. Oysa benimki havai fişek gibiydi, fitilimi yakdınız ve saniyeler sonra vereceğim onarılamaz hasarı düşünmeden patlardım. *Sen çok acımasısın, oğlum.*

Bu bir Capo'nun sahip olabileceği en harika özellikti.

Değildi.

Aniden yanımda beliren Alberto amca kulağıma doğru tısladı. "Angelo, kaldır şu lanet silahı."

Namlunun yolun karşısındaki kendini beğenmiş piçi işaret etmesi bir yana, silahımı kemerimden çekip çıkardığımı bile hatırlamıyordum. Ama şimdi kalabalık korkuyla sarsılmış bir güvercin sürüsü gibi dağılıyordu. Kıyıya vuran dalgalarla rüzgârın sesi arasında kaybolan, panik dolu şeyler söylüyorlardı.

Omzumun üzerinden arkama baktım. Piskopos Francis konuşmayı, Visconti kadınları da ağlamayı bırakmıştı ve herkes bana sempati, öfke ya da kafa karışıklığı içinde bakıyordu. Elleri belle-rindeki silahların üzerinde duran Rafe ve Gabe hariç... Rafe'yle bakışlarımız buluştuğunda kafasını hafifçe salladı.

İyi bir fikir değil, kardeşim.

Ölen ailemden birkaç metre uzakta, elimde kahrolası bir silahla dikilmeme rağmen güldüm.

İtimsiz Gunahkârlar

Angelo uçurumdan atlasa, siz de mi atlayacaksınız?

Annem, biz küçükken kardeşlerimi alet ettiğim her aptalca planda bunu söylerdi. Yolun diğer ucundaki eski ahırı yakmamızdan, tepenin üstündeki evimizin aşağısında kalan göle kimin en hızlı ulaşabileceğini görmek için bisikletlerimizin frenlerini kesmeye kadar.

Kardeşlerimin cevabı asla değişmemiştir. *Evet.*

“Gerçekten öldüğünden emin olmak için buradalar,” diye hırıltılı bir sesle konuştum.

“Hayır, onun yerine geçecek adamı görmek için buradalar.” Alberto amca önüme geçerek kamyonlara ve arabalara doluşan yerlilere bakmamı engelledi. Çenemi kavradığında gözlerinde gurur ile keder karışımı bir ifade vardı. “Neler yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum, Vicious*. Babanı gururlandıracaksın.”

Çenem başparmağının dokunuşuyla kasılmıştı, kısa bir süre sonra nihayet elini çekti. Omzumu sertçe kavrayarak beni mezarın başına geri götürdüğünde, Piskopos Francis bunu devam etmesi için bir işaret olarak almıştı.

Mezarda şimdi daha çok çiçek vardı. Alfredo amca bir şişe özel edisyon *Smugglers Club* viskisini çaktırmadan kenara sıkıştırmıştı. Tam yanımda duran diğer amcam Alberto, bileğindeki Rolex saati çıkarıp tabutun üzerine attı. “Yıllar önce bunu yaşlı piçin bileğinden almıştım. Baban pokerde hiçbir zaman iyi değildi.” Rafe’ye bakmak için kafasını çevirdi. “Yeteneğini kimden aldın bilmiyorum, evlat.”

Sıra bendeydi. Annem için yaptığım gibi dizlerimin üstüne çökmedim. Onun yerine elimde siyah rosarişiyle** tabuta doğru

* “Acımasız” anlamına gelmektedir. Takma isim olarak kullanılıyor. (ç.n.)

** Dominik Tespih olarak da bilinen Rosari, öncelikle Katolik Kilisesi’nde kullanılan bir dizi duayı saymak için kullanılan fiziksel düğüm veya uzun boncuk dizisine atıfta bulunur. (ç.n.)

eğildim. Boncuklu zinciri bileğimin etrafına iki kez dolamıştım. Ucundaki haç rüzgârda tıpkı bir sarkaç gibi sallanıyordu.

Babam bunu hiç çıkarmazdı.

Ta ki ben yapana kadar.

Duraksayarak haçı avucumun içinde sıktım ve tekrar pantolonumun cebine attım. Kafamı kaldırdığımda kuzenim Dante mezarın diğer tarafından bana bakıyordu.

Dualar sona erdiğinde toprak yığını ağır seslerle annemin üzerine düşmeye başladı. Her darbe bir öncekinden daha fazla sona gelmişiz gibi hissettiriyordu. İlk yağmur damlası yerle buluştuğu an ben de tekrar denize dönmüştüm.

Rosariyi cebimden çıkarıp dudaklarıma götürdüm. “Günahlarım için...” Yanağıma bir yağmur damlası düşerken soğuk metale doğru mırıldandım. “Affet beni, Tanrım.”

Rafe yanıma geldi. Gabe de saniyeler sonra hemen yanında belirmişti. Arkamızdaki herkes yağmura karşı şemsiyelerinin ve ilahî kitaplarının altına sığınarak bekleyen arabalarına doğru koşuyordu.

Ufukta bir şimşek çaktı.

Tanrı beni yerle bir etmeye çalışıyordu.

“*Aslan Kral*’daki şu sahne gibi,” diye mırıldandı Rafe gömleğinin yakalarına doğru. Ellerini ceplerine sokmuştu. “Işık her neye dokunursa, orası artık senin krallığın ya da onun gibi bir şey işte. Hepsi senin, kardeşim.”

Sözde krallığıma tepeden baktım. Sol tarafta eski bir liman ile sağ tarafta, uçurumun dibinde kalan küçük bir kasaba. Sonra kıyıdan aşağıya, Şeytan Çukuru’nun karanlığına baktım. Ardından bunca sise ve yağmura rağmen, sikik bir Noel ağacı gibi aydınlanan Şeytan Koyu’na bakmak için kafamı çevirdim.

“Hiçbirini istemiyorum.”

İlimsiz Gunahkârlar

Kelimeler dilimden sanki öyle olacağını biliyormuşçasına kolayca kayıp gitmişti.

Rafe sanki gündüz vakti rüzgârın şiddetle estiği bir uçurumun kenarında durmuyormuşuz gibi sertçe sırtıma vurdu. “Onun yerini doldurmak için sıkı çalışmalısın, kardeşim. Ancak eğer bu işi hak eden biri varsa o da Vicious Visconti’dır.”

“Yirmi dakika içerisinde Londra’ya uçağım var. Geri dönmeyeceğim.”

Sağır edici sessizlik rüzgârı delip geçiyordu. En sonunda gözlerim kardeşimin sert bakışlarını buldu. Sanki beni incelermiş gibi bakarken çenem kasıldı. Kaşlarını çattığında gözlerimde onunla eğlendiğime dair bir iz arıyordu ama kardeşimin aksine, ben şaka yapmazdım.

Gabe her zamanki gibi hiçbir şey söylemedi.

“Şeytan Yamacı’na geri dönmeyecek misin?”

Bu hayata geri dönmeyeceğim.

Açıklama yapmadım. Bunun yerine, hâlâ yolun kenarında duran tek arabaya doğru başımı salladım. Rafe’nin şoförü camı indirip sabırsızca bize baktı. Gabe’in Harley’i onun hemen yanındaydı, bir ağacın altına park edilmiş duruyordu.

“Törene gidin. Sizinle başka bir zaman konuşuruz.”

Rafe’nin şakağındaki damar atıyor, sert bakışları sormayacağını bildiğim bütün o sorularla parlıyordu. Tekrar denize dönerken rosariyi cebime geri koydum ve parmaklarımı nemli sakallarımın arasından geçirdim. Birkaç dakika sonra, ayaklarımın altındaki çakılların vıcık vıcık olmuş çamurun üzerinde çıkardığı sesler sayesinde kardeşlerimin gittiğini anladım. Yeniden ailemizin mezarına döndüğümde, Gabe’in motosikletinin sesi duyulmayacak kadar uzaklaşmıştı.

Somme Sketcher

Mezar kazıcılarından biri annemin üstüne toprak atmayı bıraktı. Ağırlığını küreğin sapına yaslayarak dikkatli bir şekilde bana doğru baktı.

Yanından geçip giderken bir tomar parayı toz toprak olmuş göğsüne bastırdım.

“Çıkarın onu,” diye hırıldadım. “Annem buraya ait değil.”

BÖLÜM

Bir

Rory

“Benim adım Rory Carter ve ben kötü şeyler yapıyorum.”

Rüzgâr kelimeleri dudaklarımdan alıp uçurumdan uzaklara, dalgalı denizin üzerine doğru taşıyordu.

Bazen bunu yapmayı seviyordum. Gerçeğin dudaklarımda nasıl bir tat bırakacağını görmek için yüksek sesle söylemek hoşuma gidiyordu.

Ben bir suçlu değildim, sadece *kötü şeyler* yapıyordum. Ahlaki açıdan sorgulanabilir şeyler. Kin ve intikam dolu şeyler. Eski-den böyle değildim ama şimdi ruhumda o kadar karanlık ve inatçı bir leke vardı ki onu söküp atmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu yüzden artık denemeye zahmet etmiyordum. Bunun yerine gerçeği *itiraf ediyordum*.

Uçurumun kenarına bir adım daha yaklaştım. Çakıl taşları spor ayakkabılarımdan altından etrafa saçılıp, hemen aşağıdaki azgın Pasifik’te kaybolurken nefesimi tutuyordum. Rüzgâr bir kurt gibi uluyor, sanki beni yaklaşan fırtına hakkında uyarıyordu. Bu

yükseklikten, uzaklarda çakan şimşeklerin denizin üzerinde asılı duran siyah ve gri izlerini görebiliyordum.

Dudaklarımın arasından acı bir kahkaha firar etti. İşler her zaman bu noktaya gelecekti; Şeytan Yamacı'nın en yüksek uçurumunun kenarında durup kötü şeyler düşünecektim ki bu oldukça ironikti. Çünkü üç yıldır ilk kez iyi bir şey yapıyordum. Çaresiz olmasalar akli başında kimsenin yapmayacağı, tamamen özverili ve fedakârca bir şey.

Yüzüğümü parmağımın etrafında çevirip, boğazımdaki yumrudan kurtulmaya çalışarak yutkundum.

Peki ya... *atlayacak* olsaydım? Nasıl hissederdim? Canım acırmıydı? Etrafımdaki her şey kararır mıydı? Tanrı'ya, cennete ya da cehenneme inanmıyordum. Ancak ruhumu kurtarmak için son bir kez suyun yüzeyine çıkmaya çalışırken hâlâ çığlık çığlığa gerçeği itiraf ediyor olur muydum, merak ediyordum.

Yumruklarımı sıkıp kapüşonlumun ceplerine koyduğumda bir adım daha attım. Ayağımın altında havadan başka bir şey kalmayana dek kenara yaklaşmışım.

Adrenalin omurgamdan yukarı yükselirken bir anlığına gözlerimi kapatıp dilimi dışarı çıkardım. Havadaki tuzun, nemin ve tehlikenin tadına bakıyordum. Rüzgârın vücudumu kontrol etmesine izin verdim.

Özgür olmaya en çok yaklaşabileceğim yer burası mıydı?

Sonra başka bir şeyin tadını aldım.

Daha karanlık ve acı bir şeyin.

“Düşmeyi mi umuyorsun yoksa uçmayı mı?”

Ah, serçeler aşkına.

Gözlerim aniden açıldığında kenardan hızla uzaklaştım. Yap-

maması gereken bir şeyi yaparken yakalanan yaramaz öğrenciler gibi hissediyordum.

Kalbim şiddetle çarparken arkamdan gelen sesi takip ederek başımı çevirdim ve bir adamla göz göze geldim.

Bana bir metreden daha yakın mesafede duruyordu. Görebildiğim kadarıyla jilet gibi bir takım elbisesi, ondan da keskin elmacıkkemikleri vardı. Sigarasını dudaklarının arasına yerleştirip derin bir nefes aldığı anda çene hatları daha da belirginleşmişti.

Duman. Şu an tadabildiğim tek şey oydu.

Sanki hiçbir şey söylememiş gibi denize bakıyordu. Belki de söylememişti. Tanrım, ne zamandır buradaydı? Nereden çıkmıştı? Fırtınanın etkisiyle çatlamış dudaklarımı yalayarak arkama, mezarlığa paralel uzanan yola baktım. Siyah bir spor araba gelişigüzel park edilmişti, ön tekerlekleri eski bir mezar taşının üzerindeydi.

Yaşadığım ilk şokun ağırlığı omuzlarımdan çekilirken yerini başka bir duyguya bıraktı. *Panik.* Uçurumun kenarında birlikte olmam gereken son kişi arabasını bu şekilde park eden bir adamdı. Çünkü eğer ölümlere hiç saygısı yoksa, o zaman kesinlikle yaşayanlara da saygı duymuyordu.

Karşımdaki adam Azrail olabilir miydi?

Bu aptalca düşünceye gülmeden edemedim.

Bakışlarım tekrar ona döndü. Yani, tamamen siyah giyinmişti. Yalnızca üzerinde pelerin yerine oldukça pahalı görünen bir palto vardı. Tırpan yerine de sigarasını tutuyordu. Derin bir nefes daha çekerken dudakları parlak gökyüzünün altında kıpkırmızı parlıyordu.

Asi bir bukleyi tekrar kapüşonlunun içine soktum ve çenemin altına gelen bağcıkları iyice çekip sıkıştırdım. Gitmeliydim. Sadece bu adam beni ürküttüğü için değil, aynı zamanda Alberto'nun

her yerde gözleriyle kulakları olduğu için. Korumam Max ispiyoncu bir adam değildi ama her an geri dönebilirdi ve...

“Çünkü düşmeyi umuyorsan...” Uçurumun kenarına doğru kasıtlı bir adım attığında kalbim boğazımda atıyordu. Yüz elli metre altındaki azgın denizin değil de sadece bir yüzme havuzunun kenarından bakan birinin özgüvenine sahipti. “Gidecek daha çok yolun var.”

İt onu.

Davetsizce zihnime sızan bu lanet düşünce kafamın etrafında dönüp duruyordu ve ben üstüne asit döküp onu yok etmek istiyordum. *Benim sorunum neydi?* Kötü düşüncelere kafa yormak yerine ona geri çekilmesini söylemeli ya da kolunu kavramalıyım çünkü parmaklarım bunu yapmak için seğirip duruyordu. Fakat yapmadım. Sebebi belki damarlarımdaki kan donduran korku, belki de ruhuma musallat olan hastalıklı merakı, yine de olduğum yerde sessizce durmaya devam ettim.

O, uçurumun kenarında dengesiz bir şekilde dururken deri ayakkabılarına hastalıklı bir hayranlıkla bakıyordum. Bu adam sadece ölümlere saygı duymamakla kalmıyordu, aynı zamanda ölümün kendisine de saygısı yoktu. Çünkü küçük bir adım daha atar ya da ani bir rüzgâr ters yönden eserse... *yok olurdu.*

Yumruklarımı sıktım. Nabzım şakaklarımda öyle yüksek sesle atıyordu ki rüzgârın uğultusunu bile bastırıyordu.

Eğer düşerse ne yapardım?

Bu soru aklıma geldiği hızla tekrar kaybolmuştu. Ne yapacağımı elbette biliyordum. Mezarlık boyunca yürüyüp kilisenin etrafından geçer ve yolun karşısına, en sevdiğim telefon kulübesine girerdim. Sonra, sahil güvenliği aramak yerine kendiminkinden bile daha iyi bildiğim numarayı çevirip yardım etmek için hiçbir şey yapmadığımı itiraf ederdim.

İmsiz Günahkârlar

Çünkü dürtüleriyle hareket eden kontrolsüz günahkârlar böyle yapardı.

En sonunda geriye doğru bir adım attığında, nefesimi tuttuğum farkına vardım. Bir akciğer dolusu nefesi havaya boşaltırken rahatladığım ve hayal kırıklığına uğramadığım için hafiflemiş hissediyordum. Bu, kötü niyetli düşüncelerim bu sefer kazandı demek oluyordu.

Son kez nefes çektiği sigarasını denize atarken ona bir bakış attım. Aniden, sanki onları tam olarak nerede bulacağını biliyor-muş gibi dönüp gözlerimin içine baktı.

Kalbimin teklediğini hissettim.

Vay canına... şahinler aşkına! Çok yakışıklı.

Çarpıcı yeşil gözleri ve elmacıkkemikleri kadar keskin kare şeklinde bir çenesi vardı. O bana yaklaşmadan önce allak bullak olmuş beynimin idrak etmeye vakit bulduğu tek şey buydu. Sırtı şimdi kasvetli ufka doğru dönmüştü.

Nefesim kesildi, çok yakınımıdaydı. Tehlikeli derecede yakınımdaydı ve şimdi tekrar bir ayağımın uçurumun kenarında olduğunu hissediyordum. Tam yanında durduğumda omuz omuzaydık. Hareketsiz kalmaya çalışıyordum. Derin nefesler almamak, çok fazla kıpırdanmamak için uğraşıyordum. Benimkine değen kolunun yağmurluğunu nasıl yaktığını ya da tıraş losyonundan gelen, meşe ağacı kokusuyla karışmış sigara dumanının göğüs uçlarımı nasıl sertleştirdiğini unutmaya çalışıyordum.

Dudaklarını kulağımla buluşturmak için eğildiğinde kendimi dokunuşuna hazırladım.

“İntihar bir günahdır,” diye konuştu hırıltılı sesiyle. Sakalları hafifçe yanağıma sürtüyordu. “Ancak Şeytan Yamacı, bir şekilde uçurumun kenarından atlamak istemeni sağlıyor, öyle değil mi?”

Hemen sonra bir anda ortadan kayboldu. Deri ayakkabıları arabasına doğru giden çakıllı yolda çatırtılar çıkarıyordu.

Kalbim doğal ritmini hatırlayabilmek için savaşıırken göğsüm yükselip alçalıyordu.

Motorun hırıltısını ve gıcırdayan lastikleri duyana kadar sersemlemiş bir halde denize bakarak orada öylece durdum. Ardından titrek bir nefes dudaklarımın arasından kaçarken dizlerimin üzerinde çamura çöktüm.

Tanrı aşkına, o kimdi? Bu da neydi böyle?

Kalp atışlarım yavaşlayıp adrenalin şiddetli etkisini kaybettiğinde zihnimde başka gerçekliklere yer açılmıştı. Zaman gibi... Ayrıca buranın *buz gibi* olduğu gerçeği gibi. Saatime göz attığımda bir küfür mırıldandım. Max beni üç dakikadan daha kısa bir süre içinde kilisenin önünden alacaktı. Bu yüzden eğer her zamanki telefon görüşmemi yapmak istiyorsam, hemen toparlanmam gerekiyordu.

Uçuruma ve sahip olduğu o tehlikeli cazibeye sırtımı dönüp mezarlığın ortasından geçen yol boyunca yürüdüm. Kiliseyi arkamda bırakıp yolun karşısına geçtim. Asfalttaki siyah lastik izlerine söylenip, otobüs durağının yanındaki telefon kulübesine girdim.

Telefonu omzumla yanağım arasına sıkıştırarak numarayı çevirdim.

Hat her zaman üç kez çalar, ardından sesli mesaj servisine bağlanırdı.

“İsimsiz Günahkârlar’a ulaştınız,” dedi robotik bir kadın sesi. *“Lütfen sinyalden sonra günahınızı bırakın.”*

Uzun bip sesinden sonra derin bir nefes aldım ve ruhumun kanamasına izin verdim.

BÖLÜM

İki

Rory

Bu yemek odasının duvarları konuşabilseydi, bahse girerim ki Alberto Visconti'ye susması için yalvarırlardı.

Her cuma gecesi olduğu gibi, masanın başında tam yanımda oturuyordu. Bir eli viski bardağının etrafında kıvrılmış, diğeryse tıpkı bir çapa gibi bacağımın üzerinde duruyordu.

Bir keresinde havuzu temizlemekle görevli bir oğlanın ondan *Boşboğaz Alberto* diye bahsettiğini duymuştum. Şeytan Koyu *Cosa Nostra*'nın başı olarak, ona pek çok şey dendiğine şahit olmuştum. Capo, Patron, Koca Al... Ancak Boşboğaz Alberto kesinlikle en uygun olanı gibi görünüyordu. Anlattığı hikâyeleri nasıl duymazdan geleceğimi öğrenmem uzun sürmemişti fakat yine de sesinin bariton tonu kulaklarımda titreşiyordu.

Tabağımın üzerine bir garsonun gölgesi düştü. “Merlot*, *signorina***?”

* Bir şarap çeşididir. (ç.n.)

** İtalyanca'da “genç bayan” anlamına gelir. Bekâr ya da evli olsa da kızlık soyadını kullanan kadınlar için kullanılır. (ç.n.)

“Bu gece yalnızca bir kadeh içecek,” diye hırladı Alberto hikâyesini yarıda keserek. “Geçen haftanın tekrarını yaşamayacağım.”

Sessizlik. Sadece uzun yemek masası boyunca değil, tepeler ve kanyonlar boyunca uzanan türden bir sessizlikti. Tor’un eğlendiğini belli eden sırtıışının bir yanağını ısıttığını, Dante’nin yakıcı bakışlarının ise diğerini kavurduğunu hissedebiliyordum.

Geçen cuma akşamı yemekten, şarabım kadehin kıvrımının altına indiği anda bir garsonun otuz saniyeden kısa bir süre içinde onu yeniden dolduracağını keşfetmişim. Sohbet öyle sıkıcıydı ki bu teoriyi birkaç kez fazlasıyla test ettim. Tatlıdan sonra ince topuklularımın üzerinde ayağa kalktığımda düşmemek için tutunduğum kadife perdeyi aşağı çektim. Bakır perde rayının kafamda sekmesi yeterli bir ceza değilmiş gibi, Alberto bana çocuk muamelesi yaparak alkol almamı kısıtlıyordu.

Masadakilerin bakışlarının altında kıvranarak kendimi gülümsemeye zorladım ve nişanlımın kararına tamamen katılıyordum gibi garsona başımı salladım. Gittiğinde iç çekmemek için kendimi tutmuştum. Alberto’nun önünde ilk ve son kez iç geçirdiğimde atkuyruğumu öyle bir çekmişti ki gözlerim yaşarmıştı.

Öfkemi sessizce -genellikle tırnaklarım avuç içlerime yarım ay şeklinde izler bırakana dek yumruklarımı sıkarak- dışa vurmamın daha iyi olduğunu çabuk öğrenmişim.

Ah, bir de Alberto’nun gargarasına tükürerek.

Nişanlım, Al Capone’un oğlunu kılıç dövüşüne davet ettiği zamanın hikâyesiyle bizi eğlendirmeye devam ederken ben de bakışlarımı masaya indirdim. Birlikte oturduğumuz insanlarla göz temasından kasıtlı olarak kaçınıyordum.

Bu gece yalnızca yakın aile üyeleriyle beraberdik. Ancak masa sanki İngiltere Kraliçesi’nin ara sıcakların tadına bakmak için uğ-

İmsiz Gunahkarlar

rama ihtimali varmış gibi dekore edilmişti. İpeksi siyah masa örtüsü, ne için kullanıldığını bilmediğim birçok gümüş çatal-bıçak ve dans eden mum alevlerini kıskandırırçasına yakın duran süslü çiçek dekorları... Sahile açılan Fransız kapılarının önünde bir piyanist kuyruklu piyanonun arkasında sessizce oturmuş, Alberto'nun ana yemek servisinin başladığını gösterircesine parmaklarını şaklatmasını bekliyordu.

Kahretsin, buraya nasıl gelmişim ben?

İki buçuk ay önce Alberto'nun beyaz malikânesinin kapısında dizlerimin üzerine çökmüş, merhamet göstermesi için yalvarmışım. Şimdiyse bilmediğim bir hayat yaşıyor, anlamadığım bir hikâyede yan karakteri oynuyordum.

Şeytan Sahili'ndeki herkes Visconti ailesini tanırdı çünkü neredeyse buradaki her şeyin sahibi onlardı. Şeytan Koyu'ndaki her bar, otel, restoran ve kumarhane. Şeytan Çukuru'ndaki *Smugglers Club* viski fabrikası. Bu kıyıda kollarının uzanmadığı tek köşe, doğduğum yer olan mütevazı Şeytan Yamacı'ydı.

Ve Alberto anlaşmanın kendi tarafına sadık kalırsa oraya asla dokunamayacaklardı.

Suyumdan bir yudum alıp başımı kaldırdığımda Dante Visconti ile göz göze geldim. Dante; Alberto'nun en büyük oğlu ve sağ kolu, ayrıca bu bölgedeki en büyük pislikti. Uzun boylu, esmer ve her ne kadar itiraf etmekten nefret etsem de çok yakışıklıydı. Alnına kalıcı olarak kazınmış olan çatık kaşları da dahil olmak üzere, her yeri bir heykeltıraş tarafından yontulmuş gibiydi. Bakışları sertleştiğinde tam olarak ne söyleyeceğini biliyordum; çünkü her cuma akşamı bunu mutlaka dile getiriyordu.

Alberto'nun monoloğunu duymazdan gelerek, "Masanın başı

sağ kola ve *consigliere*'a aittir,” diye sessizce homurdandı. Tabanın yanındaki peçeteyi sıkıyordu. “Babamın oyuncağına değil.”

İşte şimdi oldu.

“Ah, yapma be kardeşim,” dedi erkek kardeşi Tor bana göz kırparak. “Aurora ergenin teki değil, yirmi bir yaşında. İçki içmek için yeterince büyük, sadece bunu kaldıracak kadar değil.”

Tam o sırada Merlot şarabım, yüksükten biraz daha büyük bir kadehte önüme geldi. Utanç göğsümden aşağı süzülürken, gözlerim içgüdüsel olarak önümde öylece duran biftek bıçağına kaydı.

Cezbedici görünüyor.

Ancak Visconti'lerin gümüş takımlarını bir silah olarak kullanmak yerine artık alışkın olduğum şeyi yaptım. Sahte bir gülümseme takınıp öfkemi kendime sakladım.

“Koca Al bu gece tasmanı sıkı tutuyor, ha?” dedi Tor dudakları kıvrılırken. Cevap beklemeden ceketinden sigara paketini çıkarıp bir tanesini ağzının kenarına sıkıştırdı. Yanındaki sarışının bacağını tokatlayarak, “Hadi bebeğim, sigara içmeye gidelim,” diye mırıldandı.

Yemek odasının diğer ucuna yürüyüp Fransız kapıları açtı ve odayı dolduran buz gibi soğuk, pencere camlarını tıkırdatıp tüylerimi diken diken etti. Sevgilisi kayıp bir köpek yavrusu gibi peşinden yürüyordu.

Tor Visconti'yi, babası parmağıma kocaman bir mücevher takmadan çok önce tanıyordum. Bazıları diğerlerinden daha yakın olmak üzere Şeytan Sahili'ndeki her kız Tor'u tanırdı. Dolgun dudaklar, karmakarışık saçlar ve Kuzey Kutbu'nu eritebilecek bir gülümseme. Bir de bana alay eden gözlerle bakmak için başını her çevirdiğinde parlayan o aptal hızması vardı. Tüm o dövmele-

ve bir futbol sahası genişliğindeki omuzları olmasaydı, neredeyse kadınsı görüldüğü söyleyebilirdim.

Şarabımdan bir yudum alarak pencereden onu izlemeye başladım. Sevgilisinin de tıpkı benim gibi Şeytan Yamacı'ndan geldiğini anlamıştım. Gösterişli bir aksan kullanıyor, tasarım çantasına bir can simidiymiş gibi sarılıyordu. Ne var ki ben rol yaptığını görebiliyordum. Uzun sarı saçlarını parmağına dolarken adamın söylediklerine kıkırdamasını izledim.

Anlıyordum. Tor Visconti'nin sigarasını içişinden –ilk birkaç düğmesini iliklemediği gömleği ve gevşettiği kravatıyla- takım elbisesini giyme şekline kadar kadınların külotlarını indirmek istemesine neden olan isyankâr bir havası vardı. Elbette Şeytan Koyu'ndaki gece hayatını yönetiyor olması da buna yardımcı oluyordu. Yani, yatağında olmayı istemeseniz bile -ki bu pek de mümkün değildi- en azından kulüplerinde olmayı istiyordunuz. Ayrıca, yanındaki kadınlara nasıl baktığını görmüştüm. Dişlerini altdudağının üzerinde gezdirirken o koyu, kalın kirpiklerinin ardından gözlerinin içine bakıyordu. Gözleri onlara dünyayı vereceğine dair sessiz bir söz verir gibiydi. Ancak bu kızların olabileceği tek şey buydu: Birer randevu. Aynı kızı iki kez yemeğe getirdiğini hiç görmemiştim.

En yeni hikâyesine ara vermesini fırsat bilen bir garson, “Bir şey ister misiniz, *Signor** Visconti?” diye mırıldandı Alberto'ya.

“Smugglers Club. Kayayla birlikte.”

Evet, *kaya*. Koca bir buz küpü olarak düşünebilirdiniz. Visconti'leri şahsen tanıdığım kısa süre içinde onlar hakkında iki şey öğrenmiştim.

Birincisi, onlar yalnızca güçlü bir aile değil aslında bir mafya ai-

* İtalyanca'da “Bay” anlamına gelmektedir. (ç.n.)

lesiydi. Armani takım elbiselerinin bellerine soktukları Glock*’larla yaşayıp ölen soğukkanlı, acımasız Sicilya kökenli Amerikalılardı.

İkincisi ise her ne istiyorlarsa alırlardı. Küçük viski bardaklarına atılan koca bir buz küpü de buna dahildi.

“Yakında sana *Signora* diyecekler.”

Solumda oturan Amelia’ya döndüm. “Pardon?”

Geniş gülümsemesi keskin yüz hatlarını yumuşatıyordu. “*Signora. Signorina* evli olmayan bir kadının unvanıdır, İngilizce’deki “Miss” gibi. Sadece bir ay içinde evleneceksiniz ve o zaman *Signora* olacaksın.” İpeksi kahverengi saçlarının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıp sırttı. “*Signora Aurora Visconti*. Kulağa hoş geliyor, değil mi?”

Bu isim midemi süt gibi bulandırıyor ve eğer bu lanet olası masanın etrafındaki herhangi biri bunu söylemiş olsaydı, yalnızca beni kızdırmaya çalıştıklarını düşünürdüm.

Ama Amelia Visconti... O farklıydı. Tatlı dilli ve nazikti. Ayrıca şöyle bir düşündüğümde gerçekten de kahrolası bir hayal dünyasında yaşıyordu. Bu masada kendi isteğiyle oturduğunu biliyordum. Alberto’nun ikinci oğlu ve *consigliere*’i, Donatello Visconti ile evliydi. Donatello karısının diğer tarafında oturmuş, evrak işleriyle uğraşıyordu ve Dante’nin aksine, masada onun yerinde oturuyor olmamı hiç umursamıyordu.

Donatello her anlamda temiz bir adamdı. Jilet gibi takım elbisesi ve kısa siyah saçlarıyla muhtemelen cehenneme tek yön bileti olmayan tek Visconti’ydi. O ve Amelia, Şeytan Sahili Akademisi’nde tanışmış on sekiz yaşına girdikleri anda evlenmişlerdi. Görünüşe göre o zamandan bu yana geçen on yıl boyunca da birbirlerinin yanından bir an olsun ayrılmamışlardı. Donatello’nun, Al-

* Glock, Avusturya yapımı bir yarı otomatik tabancadır. (ç.n.)

berto ve Dante'nin takındığı tehditkâr imajı pek umursamadığını hissediyordum. Harvard'dan işletme diplomasına sahipti, Amelia ise bir muhasebeciydi. Birlikte Şeytan Koyu'ndaki yasal işleri yürütüyorlardı. Çok fazla viski içtikten sonra Alberto, bir keresinde bana Amelia'nın oğlunun taşaklarını kışkaçları arasına almasına izin verdiğini çünkü kadının aileye bir ton para kazandırdığını söylemişti.

Buna inanıyordum. *Lonely Planet Guide*, Visconti Grand Otel'i "Pasifik Kuzeybatı'nın Burj Al Arab'ı" olarak adlandırıyordu. Şeytan Koyu'nda, her kilometre kare başında dünyanın herhangi bir yerinde olduğundan daha fazla Michelin Yıldızlı restoran vardı.

Amelia heyecanla fısıldayıp dirseğiyle beni dürttü. "Büyük Gün'e çok az kaldı."

Huzursuzluk kurşundan bir balon gibi mideme oturmuştu.

Amelia, Visconti'lerden biriyle aşk için evlenmiş olabilirdi. Ancak eminim kocanız İtalyan Ryan Reynolds'a benzediğinde bu çok daha kolaydı. Benim aynı nedenden burada olmadığımı anlamak için nişanlığa bir kez bakmak yeterliydi.

Alberto Visconti. Elbette, en parlak döneminde yakışıklı bir adam olduğuna emindim. Hayal gücünüz kösele gibi teni, beyaz saçları ve kocaman göbeğini aşamıyorsa, eskiden neye benzediği hakkında bir fikir edinmek için tek yapmanız gereken oğullarına bakmaktı. Eminim ilk karısı onunla aşk için evlenmişti, hatta belki ikinci ve üçüncü eşleri de öyleydi. Fakat yetmişine merdiven dayamak, amansız bir servete sahip olmak ve sırtında her daim bir hedef tahtasıyla yaşamak onu mahvetmişti.

Bir de Şeytan Sahili'ndeki en zalim adam olduğu gerçeği vardı.

Gözlerimi Dante'nin başının üzerindeki kapitone duvar kâğı-

Somme Sketcher

dına diktim. Göğüs kafesimin altında yeniden sessiz bir iç çekme isteği yükselmmişti.

Hayatım böyle olmamalıydı. On sekizinci yaş gününden bir önceki gece, kulübemizin sonundaki iskelede oturmuş ve annemin eski dergilerinden kestiğim kupürleri kullanarak beş yıllık planım için bir hayal panosu oluşturmuştum. Bir mezuniyet kepi ve cübbesinin hemen yanma, Northwestern Havacılık Akademisi'ne kabul mektubumun fotokopisini yapıştırdığımı hatırlıyordum. O kız... umut doluydu ve tertemiz bir kalbi vardı. Kötü düşüncelerden çok uzaktı, ayrıca kötü şeyler de yapmazdı. Her hafta *İsimsiz Günahkârlar* yardım hattını aramak zorunda kalmamıştı.

Beni şimdi görse ne düşünürdü? Canavarlarla yemek yediğimi?
Canavarın ta kendisi olduğumu.

Sanırım günahlarım için Alberto'yu bile suçlayamazdım. Yıllar önce, henüz onunla tanışmadığım zamanlarda kötü birine dönüşmüştüm.

Şaraptan bir yudum alıp, Tor'un sevgilisinin çınlayan kahkahasını takip ederek Fransız kapılarından dışarı baktım. Esinti hâlâ kapıdaki aralıktan içeri sızıyor, sigara dumanının kokusunu da beraberinde getiriyordu. Birdenbire Şeytan Yamacı'na bakan uçurumun kenarına geri dönmüştüm. Yeniden bedenim rüzgârın insafına kalmış, sağ ayağım havadan başka bir şeyin üzerinde durmaz olmuştu.

Düşmeyi mi yoksa uçmayı mı umuyorsun?

"Ah, serçeler aşkına!" Bacağımda keskin bir acı hissediyordum. Aşağı baktığımda Alberto'nun elini ters çevirdiğini ve yüzüğünün taşını tenimde gezdirdiğini gördüm. "Ne-"

Alberto dişlerini sıkarak, "Aurora, Dante sana bir soru sordu," dedi. Gözleri bir uyarı işareti gibi parlıyordu. "Seninle konuşan birini görmezden gelmek kabalıktır."

İmsiz Gunahkârlar

Gözlerimi kırpıştırıp bakışlarımı tekrar uyluğuma indirdim. Kan yüzeye sızıyor ve elbisemin etek ucuna doğru küçük bir dere gibi akıyordu.

Bu sefer bifttek bıçağına bakmaktan fazlasını yaptım. Parmaklarım ona doğru seğıriyordu.

Hayır. Bu şekilde olmaz. Neden burada olduğunu unutma, Rory.

Öfkemi göğsümün derinliklerine bastırarak bir peçete alıp taze yaramın üzerine bastırdıktan sonra dikkatimi Dante'ye verdim. Aldığı keyif yüzünden okunuyordu ve kazlar aşkına... ne zaman bana bakmak zorunda kalsa, dudağının alaycı bir şekilde kıvrılmasından delicesine nefret ediyordum.

Kolunu Tor'un boş sandalyesinin arkasına atıp tek bir kaşını kaldırdı.

“Kuzey burnunda bir spa merkezi inşa ediyoruz.”

Alberto bardağındakini bitirip bir tane daha içki içmek için parmaklarını şıklatmadan önce, “Kesintisiz deniz manzarası... etrafta kilometreler boyunca bundan başka hiçbir şey yok. Rus turistler bu manzaraya bayılıyor. Özellikle de kışın,” dedi.

Dante onu görmezden geldi. “Orası tam bir karmaşa. Temelleri atmayı düşünmemiz için bile aylar boyunca temizlenmesi gereken sık ağaçlarla dolu bir orman.” Viskisinden uzun bir yudum alırken gözleri bardağının üzerinden bana dönmüştü. “Ama asıl mesele şu kuşlar. Her saat ciyaklıyorlar, bu da hedeflediğimiz huzurlu havaya uymuyor. Umarım yaşam alanlarını ve yuvalarını yok ettiğimizde kendi istekleriyle defolup giderler. Fakat eğer gitmezlerse...”

Sözünü yarıda keserek yaptığı imanin masa boyunca yayılmasına izin verdi. “O zaman onlardan kurtulmak için daha... *kesin* bir yola ihtiyacımız olacak. Onları dumanla uzaklaştırmak ya da ormanın zeminine zehir koymak gibi. Yaban hayatı konusunda bu

kadar *tutkulu* olduğun için Aurora, belki de senin başka önerilerin vardır diye düşündüm.”

İçeri giren soğuğa rağmen damarlarım alev alıyordu.

Burnumdan derin bir nefes alarak kanlı bacağımı tekrar sildim.

“Hangi kuş bu?” diye sordum elimden geldiğince sakın bir şekilde.

Cep telefonunu burnumun dibine soktu. “Bilmiyorum. Adamlarımdan biri bana bir fotoğrafını gönderdi. Sen tanıyor olabilirsin.”

Telefonundaki bulanık resme gözlerimi kısarak baktığımda kan beynime sıçramıştı.

“Dante,” diye mırıldandım. “Bu bir meyve güvercini.”

“Kulağa egzotik geliyor.”

“Egzotik mi? Nesilleri tükenmek üzere! Koruma altındaki bir tür bu. O ağaçları kesemezsiniz! Aslında, derhal Balıkçılık ve Vahşi Yaşam Servisi’ni aramanız gerekiyor.”

Dante sandalyesinde arkasına yaslandı, dudakları zafer dolu bir sırıtişla kıvrılmıştı. Benden tam da istediği şeyi almıştı; bir tepki. Ancak umurumda değildi. Zihnim Şeytan Koyu’nda nasıl meyve güvercini olabileceğini anlamaya çalışıyordu. Fotoğraf-taki türün anavatanı Güney Avustralya ve Polinezya gibi nemli iklime sahip bölgelerdi. Fakat aynı zamanda kereste hasatlarından sonra yeniden büyüyen ikincil ormanlık alanlarda da bulunabildiklerini biliyordum. Bahsettiği bölgeyi oldukça iyi tanırdım. Babam, Visconti’ler Şeytan Koyu’na taşınıp burayı Kuzeybatı Pasifik’in Vegas’ı haline getirmeden çok önce buranın bir kütük çiftliği olduğundan bana bahsetmişti. Bir de Şeytan Çukuru’na yakın mağaralardaki mangrovlar* vardı, tabii...

* Mangrov, gelgit sonucu oluşan haliçlerde, tuzlu bataklıklarda ve çamurlu kıyılarda sık ormanlar oluşturan bazı ağaç ve çalı türlerine ve oluşturdıkları ormanlara verilen addır. (ç.n.)

İmsiz Gunahkarlar

“Hayır.”

Yukarı baktım. “Efendim?”

Dante bana bıkkın bir ifadeyle bakıyordu. “Hayır, Balıkçılık ve Vahşi Yaşam’la temasa geçmeyeceğim. Onlar da tıpkı senin gibi ağaçlara sarılan bir grup hippie-”

“Ciddi olamazsın?”

“İnşaat planlarımıza yeterince müdahale ettin, sence de öyle değil mi? Sana kalsaydı, Şeytan Sahili’nin tamamı lanet bir bataklık olurdu.”

Ben daha karşılık veremedim, verandadan büyük bir gürültü koptu. Dante ayağa fırladığında eli belindeki silahın üzerinde geziniyordu. Amelia çılgın atarak kocasının kolunu tutmuştu. Masanın diğer ucundaki Vittoria ise yüksek sesle iç çekmiş, ardından hızla telefonuna geri dönmüştü.

Fransız kapıları açıldığında Tor, kolunu omuzlarına dolamış sevgilisiyle içeriye girdi. Kız kıkırdarak topuklarının üzerinde sallanırken gözleri kısılmıştı.

Alberto İtalyanca bir şeyler mırıldandı.

“Hepinizden özür dilerim,” dedi Tor kıkırdarak. “Skyler düştü. Topuğunun avludaki çitalara takıldığını söylüyor,” dedi dudaklarını Skyler’ın saçlarında gezdirirken. “Ama ben çok fazla *dirty martini* içtiğini düşünüyorum.”

Skyler kıkırdarak tuvaletin olduğu yöne doğru sendelediğinde, Tor tekrar sandalyesine yerleşmişti.

Dante bardağının dibine doğru karanlık bir sesle, “Skyler,” diye mırıldandı. “*Gesù Cristo*. Bu tam bir striptizci ismi.” Kapıya şöyle bir baktı. “Üç kez tuvalete gitti ve biz daha ara sıcakları bile yemedik.”

Tor bana göz kırparak, “Muhtemelen böyle yakışıklı bir erkekle

bir gece geçirdiği için gergindir,” diye karşılık verdi. Tor’u, Dante’den biraz daha az çekilmez yapan tek şey, en azından şakalarına beni de dahil etmesiydi. O şakaların hedefi ben olmadıgımda bile...

“Daha çok *crab cake*’ler servis edilmeden önce burnuna ne kadar uyuşturucu sokabileceğini görmeye çalışıyor gibi. Umarım kokainini at sakinleştiricisiyle karıştırdığını biliyordur çünkü onun cesedini misafir banyosundan çıkaran kişi ben olmayacağım.”

Tor masaya yumruğunu vurduğunda yüzü öfkeyle parlıyordu. “Siktir git. Benim paketim bir rahibenin tarayıcı geçmişinden daha temiz.”

“*Basta*,” diye tısladı Alberto. Sesi kısık çıkmıştı fakat yemek odasındaki uğultuyu tereyağına değen sıcak bir bıçak gibi kesmişti. Eli tekrar uyluğuma uzandı. Avucunun sıcaklığı taze yarayı yakıyordu. “*Yetti artık*. Tartışmadan kahrolası bir yemeği bile bitiremiyorsunuz. Eğer anneniz hâlâ burada olsaydı-”

“Annemiz hâlâ burada olsaydı, karşımda oturan Capo avcısı burada olmazdı.”

Sessizlik.

Tor sessiz bir ısıklık çaldı. Amelia’nın parmakları hafifçe kolumda gezinirken Alberto hırlamıştı.

Şarabımı yudumlayıp saçlarımı düzeltmeli ve söylediklerinin bir kulağımdan girip öbüründen çıkmasına izin vermeliydim. Ancak *o kadınmışım gibi* davranmak benim için kolay değildi.

“Capo avcısı mı?” Gözlerim önce biftek bıçağına, sonra da Dante’nin çatılan kaşlarına odaklandı. “Bu ne anlama geliyor?”

Donatello elindeki dosyaları ağır bir gümbürtüyle masanın üzerine bıraktı. “Dante, yapma...”

“Köylü kasabandan kurtulmak adına sahip olduğun tek umut

* İtalyanca’da “Yeter” anlamına gelmektedir. (ç.n.)

İimsiz Gunahkârlar

bu olduğu için babamla evleneceğın anlamına geliyor. Şeytan Yamacı'nda senin gibi bir sürü kız var,” dedi tükürürcesine. Başparmağını lobiye doğru salladı. “Bahse girerim Tor'un fahişesi de seninle aynı gecekondu mahallesindendir.” Dirseklerini masaya dayayarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Gözlerinde dans eden saf nefret, beni hem dehşete düşürüyor hem de heyecanlandırıyordu. “Hepiniz aynısınız. Zekânızdan daha büyük göğüsler ve tıpkı onlar kadar sahte bir gülümseme. Neyi komik buluyorum, biliyor musun? Hayatınız boyunca hiçbir yasayı çiğnemediniz ama Amex*’inizin limiti olmadığı sürece başka yöne bakmaktan ve bacaklarınızı aralamaktan mutluluk duyuyorsunuz, öyle değil mi?”

“Dante,” diye hırladı Alberto. “Bir kelime daha edersen, ben-”

“Sen ne?” dedi Dante suratını ekşiterek. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmamıştı. “İşini senin yerine yapacak başka birini mi bulacaksın?”

Alberto hızla ayağa fırladığında, Dante de onu takip ederek tam karşısında durdu.

Tanrım. Hâlâ bu mafya hiyerarşisi olayını kavramaya çalışıyordum. Ama ben bile klanın başına karşı gelmenin tüm Cosa Nostra kurallarını çiğnediğini biliyordum, Capo'nun neredeyse tüm işlerini yöneten sağ kolu olsanız bile. *Söz konusu Capo ayyaş ve kadın düşkünü babanız olsa bile.*

Dile getirilmeyen yakınmalar ile şişirilmiş egolar, tüm ağırlıklarıyla odada geziniyorlardı. Bu benden daha büyük bir şeydi. Yumruklarımı sıkarak tırnaklarımı avuçlarıma bastırdım ve içimden kuşdilinde birkaç kelime geçirdim. Bunun için fazla ayıktım. Daha da kötüsü, *akşam yemeği henüz başlamamıştı bile.*

Uzun bir gece olacaktı.

* American Express Company, genelde Amex şeklinde kısaltılan dünya çapında bir kredi kartı şirketidir. (ç.n.)

Somme Sketcher

Sonunda gerginliği yatıştırmaya çalışan kişi Donatello oldu. “Pekâlâ, tamam,” dedi iç geçirerek. Sandalyesini geri itip masanın etrafından dolaşarak aralarına girdi. “Sakinleşelim ve bunu yarın konuşalım.” Babasının viski bardağını elinden alıp masanın üzerine koydu. “Hepimiz içkiyi fazla kaçırıp istemediğimiz şeyler söyledik.”

Üçü de seslerini alçaltıp kendi aralarında sert bir İtalyanca ile mırıldanmaya başladılar. Bakışlarını Tor’la buluştuğunda sırtıttı, ardından bir sigara daha içmek için dışarı süzüldü.

O sırada biri bacağımı dürtmüştü. “Aurora? İyi misin?”

Saçıma döndüğümde Amelia’nın nazik bakışlarıyla karşılaşarak iyi olmadığımı fark ettim.

Bu ben değilim.

Bu ailedeki herkesin sandığı gibi aptal, servet avcısı bir sarışın değildim ve bu rolü oynamaktan bıkmıştım. Alberto’nun beni giymeye zorladığı bu aptal yüksek topuklarla kısa elbiselerden bıkmıştım. Alaycı bakışlardan, göz devirmelerden ve alevler içinde yanıyor dahi olsam üzerime işemeyi bile çok görecek bu insanların hakaretlerinden bıkmıştım. Eskortlardan, seyahat programlarından yorulmuştım. Alberto’nun yatak odasının yaldızlı tavanına bakıp, düğün gecemizde üzerime çıktığında koca göbeğinin beni boğup boğmayacağını düşündüğüm uykusuz gecelerden artık yılmıştım.

Visconti’lerden nefret ediyordum.

Her şeyi sineye çekip gülümsemekten başka seçeneğim olmasından nefret ediyordum.

“Aurora?”

Bana Aurora denmesinden de bıktım. Benim adım Rory.

İlimsiz Gunahkârlar

“Şunu bırakalım, olur mu?” Amelia elini benimkinin üzerine koydu ve bifttek bıçağını yavaşça avucumun arasından aldı. Bana acıyan bir gülümsemeyle bakıyordu. “Dante’yi dinleme. O ve babasının arasında bazı sorunlar var. Yalnızca seni de bu pisliğin içine sürüklemeye çalışıyor.”

Zoraki bir şekilde gülüp kibar bir baştan savmayla cevap verecek kadar kendimi toparlayamadan önce, salonun kapıları çarparak açıldı ve bir güvenlik görevlisi içeri daldı. Alberto’ya doğru ilerleyip kulağına bir şeyler fısıldadı. Alberto, Donatello ve Dante hızla silahlarını bellerinden çıkarmış, başka bir şey söylemeden çıkıp gitmişlerdi.

Verandadan “Ah, siktir,” diye bir tıslama sesi geldi. Döndüğümde Tor’un yarısına kadar içtiği sigarasını karanlığa doğru savurduğunu ve yemek odasını geçip elinde silahla lobide kaybolduğunu gördüm.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. “Neler oluyor?”

“Ben de senden daha iyi bir tahminde bulunamam,” diye fısıldadı Amelia.

Tok bir ses ve hemen ardından yükselen kahkahalar, gerginliği yarıp geçmeden önce kalbim göğüs kafesime birkaç ağır darbe indirmişti bile. Yanımda oturan Amelia’nın, rahatlayarak sandalyesine çöküp şarabından bir yudum aldığını fark etmiştim. Lobideki hafifletici ve neşe dolu gürültü yemek odasına geri dönerken Visconti erkeklerini de beraberinde getirdi.

“Bakın yemeğe kim gelmiş!” diye kükredi Alberto. Yüzü sevinçle kızarmıştı.

Kim olduğunu görmek için dönmeme fırsat kalmadan nazik bir el omzuma dokundu. Başımı kaldırdığımda bir servis görev-

Somme Sketches

lisinin bakışlarıyla karşılaştım. “*Signorina, Signor Visconti* konuğuna yer açmak için sizi masanın diğer ucuna almak istiyor.”

Gözlerimi masanın diğer ucunda, Alberto’nun genç ikizleri Vittoria ve Leonardo’nun karamsar bir şekilde telefonlarına baktıkları yere çevirdim. Vittoria’nın sağında boş bir yer vardı, onun yanında da Max oturuyordu. Göz göze geldiğimizde bana sırtıarak baktı.

Harika. Max’e kaşlarımı çattıktan sonra omuz silktim. *Her neyse.* Dante’nin lazer ışınları gibi parlayan bakışlarından ve Alberto’nun yakut yüzüğünden uzaklaştığım için oldukça mutluydum.

Bir an sonra daha çok garson etrafımı sarmış, çatal bıçak takımımı bir Formula 1 *pit stop* ekibinin hızıyla yenisiyle değiştirmişti. Max’in yanına yerleştiğimde omzumu dürterek sırtıttı. “Ne güzel bir sürpriz, değil mi? Artık sana sadece uzaktan hayranlık duymak zorunda değilim.” Parlayan gözleri kırmızı elbisemin üzerinde gezindi, ardından göğüslerimde duraksadı. Âdemelması yutkunmasının etkisiyle titremişti. “Bu arada, bu gece çok güzel görünüyorsun.”

Masanın bu tarafıyla ilgilenen garsonun alkol yasağımla ilgili bilgilendirilmemiş olmasına minnettardım. Max’e dönmeden önce kırmızı şarap doldurulan kadehimden umutsuzca bir yudum aldım. “Patronunla nişanlı olduğumu biliyorsun, değil mi?”

“Beni bilirsin,” diye mırıldanıp dizini masanın altında benimkine bastırdı. “Hayatı uçlarda yaşamayı severim.” Ancak gözlerinin telaşla masanın başına kayması tam aksini gösteriyordu.

Max bir Visconti değildi fakat öyle olmayı çok istediğine eminim. Ona ortak diyorlardı, damarlarında bir damla bile İtalyan kanı yoktu ama yine de mafya için çalışıyordu. O yalnızca bir çeşit uşaktı ve Capo’nun nişanlısına haftada iki kez Şeytan Yamacı’na

İmsiz Günahkârlar

kadar eşlik etmek de dâhil olmak üzere, “önemli adamların” uğruna ellerini kirletmek istemedikleri her türlü tuhaf işi yapmakla görevliydi.

Max kanımın öfkeyle kaynamasına neden oluyordu. Şehvetle bakan gözleri ve beni sürekli taciz eden elleri, bana *bu hale gel-meme sebep olan* çocukları hatırlatıyordu. O da onlarla aynı okula-prestij sahibi Şeytan Sahili Akademisi’ne- gitmişti. Bu yüzden söylentileri duyduğunu biliyordum.

İri kahverengi gözleri ve sinirlendiğinde yüzüne doğru savurduğu dalgalı saçlarıyla, Max benden yalnızca bir yaş büyüktü. Ona henüz *kötü bir şey* yapmamış olmamın tek nedeni aramızda bir anlaşma olmasıydı. Şeytan Yamacı’na gittiğimiz günlerde, beni iki saat yalnız bırakması karşılığında müstehcen yorumlarına ve üzerimde gereğinden fazla dolanan bakışlarına tahammül ediyordum. Alberto sürekli peşimde olmadığını öğrenirse, başının ciddi bir belaya gireceğini ikimiz de biliyorduk. O yüzden bu bizim küçük sırrımızdı.

Tin, tin, tin.

Bu, kristal bir bardağın kenarına çarpan gümüş çatalın sesiydi ve elbette Alberto’dan geliyordu. Genç kadınlar ile hikâyelerden daha çok sevdiği tek şey uzun, sıkıcı bir konuşmaydı. Boğazını temizlerken ona baktım. Hemen ardından gözlerim masada yerimi alan adama takıldı.

Vücudum beynimin anlam vermek için hızla çalıştığı garip bir his tarafından ele geçirilmişti. Omurgamın dibinden başlayıp boynuma doğru ilerliyor, boğazımı bir mengene gibi sıkıyordu. Kendimi yutkunmaya ve adamın yan profiline odaklanmaya zorladım. O keskin elmacıkkemiği, kirli sakallı çenesi...

Somme Sketcher

Tam o sırada, adam sanki bakışlarımın yüzünün yan tarafını deldiğini hissediyormuş gibi dönüp benimle göz göze geldi.

Ah, Yüce Flamingo.

Bu oydu, uçurumun kenarındaki adam. Sigarası, deri ayakkabıları ve kayıtsız bir ses tonu olan o adam...

İntihar bir günahdır.

Beni ilgisiz bir şekilde süzdü, ardından bakışları karardı.

Gözlerimi kaçırıp titreyen ellerimle kucağımdaki peçeteyi sıktım. Kalbim kafesinden kaçmaya çalışıyormuş gibi güm güm atıyordu. Uyluklarımın altında biriken terin sandalyeye daha da gömülmeme neden olduğunu hissedebiliyordum. Başımı kaldıracak cesareti bulduğumda, o dikkatini çoktan Dante'ye vermişti. Hareketsiz ve sessiz bir şekilde, mükemmel yüz hatlarına yayılan nötr bir ifadeyle onun konuşmasını dinliyordu.

Alberto boğazını temizleyerek bardağa daha kuvvetli bir şekilde vurduğunda oda nihayet sessizleşmişti.

"Herkesin dikkatine," diye gürledi. Köpekbalıklarının andıran bir gülümsemeyle misafirlerine dönüp kadehini kaldırdı. "Beklenmedik olsa da çok değerli bir ziyaretçimiz var. En sevdiğim yeğenim, Vicious Visconti'nin şerefine!"

Yeğen. Vicious.

Odayı dolduran alkışların içinde boğuluyordum.

Şarap kadehini dudaklarıma götürüp kan kırmızısı sıvıyı son damlasına kadar içtim ve yeniden doldurmaları için garsonlara uzattım.

İçimde ihtiyacım olacağına dair beni huzursuz eden bir his vardı.

BÖLÜM

U₃

Rory

Yemek salonundaki coşku nihayet yatıştığında, Alberto ile Dante arasındaki kavga da çoktan unutulmuş gibi görünüyordu.

Nişanlımın yüzüklü parmaklarını şaklatmasıyla yemek başlamıştı.

Piyanodan *Ave Maria*'nın acemi bir versiyonu yükseliyor, masadaki sohbetin fonu olma görevini üstleniyordu. Tıpkı diğer herkesinki gibi benim de kadehim sürekli şarap ve viskiyle doluyordu. Ancak içki, derimin altında yükselen huzursuzluğu köreltmek adına hiçbir işe yaramıyordu.

Gözlerimi ondan alamıyordum.

İlk başta her hareketini izlemiştim çünkü Alberto'ya beni tanıdığını söyleyeceği anı bekliyordum. Uçurumun kenarında gördüğü, tehlikeli bir şekilde tek ayağının üzerinde dengede duran eşofmanlı kız. *Yalnız*. Alberto'nun, tıpkı geçen cuma perdelerini yere indirerek onu utandırdığım zaman yaptığı gibi, çenesini gıcırdatarak beni o keskin bakışlarıyla kıştırmasını bekliyordum. Bu kez sonuçları, suratıma atacağı bir tokattan ya da atkuyruğu mu çekiştirmesinden çok daha ağır olacaktı.

Fakat içtiğim dördüncü kadeh midemi ısıtırken, korku yavaşça yerini meraka bırakmıştı.

Vicious neredeyse tek bir kelime etmemişti. Hareket ettiği bile söylenemezdi. Ara sıcaklar geldiğinde takım elbisesinin ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına düzgünce asmıştı. Bu sırada vücudunu ikinci bir deri gibi saran krem rengi kazağı ortaya çıkmıştı. O zamandan beri, Alberto ve Dante durmadan konuşurken o çelik gibi duruşu ve el değmemiş tabağının iki yanında duran yumruklarıyla öylece oturuyordu.

Bana bir kez bile bakmamıştı.

İlk şokun etkisi geçiyor olabilirdi. Belki de şarap sinir sistemimde etkisini göstermeye başlıyordu fakat Alberto onu tanıttığı sırada bana bakan karanlık gözlerini hayal ettiğime inanmaya başlamıştım. Oldukça kısa süreliydi, muhtemelen sadece görüş alanındaydım. Zaten beni tanıma ihtimali neydi ki? Uçurumda bana yalnızca bir kez, tam da gitmek için döndüğü an bakmıştı ve o sırada kapüşonum hep yukarıdaydı.

Evet. Sorun yoktu. Her şey yoluna girecekti.

“Seni geriyor muyum?”

Sesi bir fısıltıdan ibaretti, onu neredeyse duymayacaktım. Bakışlarımı masanın diğer ucundan ayırıp Max’e yönelttim.

“Ha?”

Dudaklarını yaladı. “Bacağını sallayıp duruyorsun ve yemeğine dokunmadın. Bana bu kadar yakın oturmak seni geriyor mu?”

Haftada iki kez babamı ziyaret etmek için ona ihtiyacım olmasaydı, arabasının frenlerini keserdim.

Karşılık vermek yerine, dikkatimi solumda oturan Vittoria’ya çevirdim.

Crab cake'ini tabağının bir tarafından diğerine iterken ipeksi siyah saçları yüzünü örtüyordu.

“Vittoria?”

“Ben vejetaryen olacağım,” diyerek yemeğini tiksintiyle ittirdi. “Yengeçler haşlandıklarında çığlık atarlar. Bunu biliyor muydun?”

“İyi ki tavada kızartılıyorlar o zaman,” dedi Leonardo kuru bir sesle, iPhone’undan başını kaldırmamıştı.

Vittoria sessizce, “Pislik,” diye mırıldanıp çatalını bıraktı.

Vittoria ile Leonardo ikiz kardeşlerdi ve henüz on altı yaşında olmalarına rağmen, bu yemek davetlerinden en az benim kadar nefret ediyorlardı.

Koluna hafifçe dokunarak sesimi kısık tutmaya çalıştım. “Ah, bu adam kuzeniniz mi?”

Kesilmiş yengecinin üzerine bir peçete attı ve huysuzca bana baktı. “Angelo mu? Evet, onu uzun zamandır görmemiştim.”

Angelo. En azından adı gerçekten Vicious değildi. “O da Çukur klanının bir parçası mı? Onu daha önce hiç görmemiştim.”

Bu malikânenin eşiğinden içeri adım atmak, *Godfather* filmin-den bir sahneye düşmek gibiydi. Aile ağacını çok çabuk öğrenmiş olmama rağmen, kimin neye sahip olduğunu hâlâ tam olarak kavrayabilmiş değildim. Alberto ve oğulları genellikle Koy klanı olarak anılırken, kardeşi Alfredo yolun sadece yirmi dakika aşağısındaki Şeytan Çukuru’nun klanını yönetiyordu. Orada viski şirketlerinin yanı sıra, hakkında çok az şey bildiğim başka işleri de vardı. Ne var ki Alfredo’nun oğullarıyla birkaç kez karşılaşmışım ve bu yeni adam kesinlikle onlardan biri değildi.

“Hayır, o Yamaç’tan.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Yamaç mı?”

Vittoria bana aptalmışım gibi bakıyordu. “Angelo Şeytan Yamacı klanından. Hani şu senin geldiğin kasaba var ya, işte orası.”

Kanım buz tutmuştu. “Şeytan Yamacı’nda klan yok,” dedim neredeyse fısıldayarak.

Hayır. Olamazdı. Şeytan Yamacı’nda tek bir Visconti bile yoktu. Bu anlaşmanın tüm amacı da buydu zaten.

“Artık yok, evet. Alonso amca öldüğünde Angelo’nun devralması gerekiyordu ama o bunu yapmadı.”

“Alonso amca mı? Alberto’nun başka bir kardeşi mi var?”

“*Vardı*. Dediğim gibi, o öldü.”

“Peki, neden Angelo devralmadı?”

El üstünde tutularak büyütülmüş gençlerin yaptığı gibi gürültülü, şımarık bir şekilde iç çekti. “Neden ona sormuyorsun? Adam hemen şurada oturuyor.”

“Şşşt,” diye tısladım.

Bu yeni bilgiyi bir yudum şarapla bastırmaya çalıştım fakat yutkunmamı kolaylaştırmıyordu. Bardağın üzerinden masanın başındakilere baktım. *Angelo Visconti*. Demek gizemli pisliğin bir adı vardı. Ara sıcaklar servis edildiğinden beri ilk kez hareketlendiğinde, gözlerim takıntılı bir şekilde onu takip ediyordu. Angelo yalnızca sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini kocaman kol kaslarını esnetecek şekilde birbirine sürttü.

Sıkılmış görünüyordu.

Garsonlar tabakları temizlerken bir tanesi kadehimi yeniden şarapla doldurdu. Konuşma akıp gidiyor ama kulağa sanki olan biteni suyun altında dinliyormuşum gibi cızırtılı geliyordu. Fransız kapılarındaki çatlaktan içeri süzülen esinti boynumu hafifçe gıdıklayarak benimle alay ediyordu. Bu cani yemek odasından

İsimsiz Gunahkârlar

kaçıp, bir daha asla herhangi bir Visconti görmek zorunda kalmama fikri zihnimle oyunlar oynuyordu.

Bu aileye duyduğum tiksinti yavaşça tek bir üyeye yönelmişti. Gözlerim Angelo'nun yanağını yakıyordu.

İntihar bir günahdır. Ancak Şeytan Yamacı, bir şekilde uçurumun kenarından atlamak istemeni sağlıyor, öyle değil mi?

Şarabımdan aldığım bir sonraki yudum dilimde ekşi bir tat bırakmıştı. Beni tanımadığına kendimi ikna etmeyi başardığım için, Alberto'ya Şeytan Yamacı'nda yalnız olduğumu söylemesine yönelik korkum yerini daha karanlık bir şeye bırakıyordu; *nefrete*.

Atlayacağımı düşünmüştü ama yine de... Bana düşmek için daha çok yolum olduğunu söylemekten başka bir şey yapmamıştı. Beni orada, uçurumun kenarında öylece bırakıp gitmişti.

Arkasına bile bakmadan.

Son iki ayın bana öğrettiği bir şey varsa eğer, o da Visconti'lerin acımasız olduğuydu. Ancak bu? Kutsal Karga, o yontulmuş vücutta zerre kadar alçakgönüllülük yoktu.

Belki de Alberto bu yüzden ona *Vicious* diyordu.

“Aurora? Belki de biraz yavaşlamalısın. Biraz çakırkeyif görünüyorsun.”

“Kapa çenenin, Max.”

Nabzım kulaklarımda rahatsız edici bir ritimle atıyordu. Bakmıyormuş gibi yapmaktan vazgeçmiştim. Şimdi kafasının yan tarafına delici bakışlar atıyordum. *Ne göt herif ama.*

Birden adımlı duydum.

“Ne?”

Kelimenin dudaklarımdan yüksek sesle döküldüğünü ve kulağa küstahça geldiğini hemen fark etmiştim çünkü herkes bana bakmak için konuşmalarına ara vermişti.

Bir çatal sesi duyuldu. Ardından biri öksürdü.

“Ben de tam Angelo’ya senin Şeytan Yamacı’ndan olduğunu söylüyordum,” dedi Alberto dikkatle. Beni uyarı dolu bakışlarıyla olduğum yere sabitlemişti. Bu onun *sakin beni utandırma* bakışıydı. “Angelo da orada büyüdü. İkinizin konuşacak çok şeyi olacağına eminim.”

Angelo saatini kontrol ettikten sonra bakışlarını Dante’nin başının üzerindeki duvar kâğıdına çevirdi.

“Konuşacak pek bir şey yok,” diye mırıldandı. “Orası bir bok çukuru.”

Tor yüksek sesle bir kahkaha atarken, hemen yanındaki Dante elindeki bardağa bakarak sırtıttı.

“Neden geri döndün o zaman?”

Yeniden masaya yayılan sessizlik sıcak ve ağırdı. Verdiğim yanıt, yemek odasının orta yerinde çirkin bir tablo gibi asılı duruyordu.

Ah, serçeler aşkına. Ben az önce ne yapmıştım?

Alberto’nun önünde yeğenini terslemekle kalmamış, aynı zamanda onu Şeytan Yamacı’nda gördüğümü de ağzımdan kaçırmıştım. Bu da bana yalnızca babamı görüp dönmem için olması gerektiği gibi eşlik edilmediğini gösteriyordu. Kalbim hızlanmış, boğazım kurumuştı. Bu kelimeleri söylediğim kadar hızlı bir şekilde yutabilmeyi diliyordum. Özellikle de Alberto parmak eklemelerini çıtlatıp İtalyanca bir şeyler mırıldandığında.

Aniden bir şeylerin ters gittiğini fark ettim. Tepkisi için Alberto’ya bakan tek kişi bendim. Diğer herkes ise... Angelo’ya odaklanmış durumdaydı.

Sanki bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için nefeslerini tutmuş bekliyorlardı.

İzimsiz Gunahkârlar

Kendimi Angelo'ya bakmaya zorladığımda onun da dikkatle bana baktığını fark ettim. Gözleri ağır ve soğuktu. Kayıtsızdı. Sanki az önce kendisine meydan okuyan kıza değil de McDonald's menüsüne bakıyormuş gibi görünüyordu.

Sonraki birkaç saniye sonsuza kadar sürecekmış gibi hissettirmişti. Fakat Angelo nihayet viskisini dudaklarına götürüp tembelce bir yudum aldı ve Dante'ye döndü.

“Rafe, Grand'i yenilediğinizi söyledi. Kulağa pahalı geliyor.”

Böylece odadaki gerginlik, Visconti'lerin son iş girişimiyle ilgili konuşmalara dönüşüp son buldu. Herkes benim küçük isyanımı unutmuş gibiydi ancak ben çokbilmiş, sarhoş ağzımın sonuçlarının çirkin yüzünü daha sonra göstereceği hissinden kurtulamıyordum.

Servis görevlileri tatlıları kaldırdıktan sonra Alberto koca karınını sıvazlayıp ellerini çırpı ve “Parti zamanı!” diye bağırdı.

Harika.

Sandalyeler geri çekilmiş, herkes kapılardan geçerek bodruma inmeye başlamıştı. Onları takip etmek yerine, Alberto'nun çalışma odasının yanındaki misafir banyosuna -Tor'un sevgilisinin muhtemelen yaldızlı lavabodan kokain çektiği banyoya- doğru sendeleyerek ilerledim.

Düşüncelerimi toplamak ve biraz ayılmak için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Şarap başımı döndürüyordu ve Alberto'nun ısrarla giymemi istediği bu aptal topuklu ayakkabıların üzerinde zar zor dik durabiliyordum. Bu aileden biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Sessiz bir yerde biraz oturup yüzümü yıkayacaktım ve sonra-

“Ah!”

Bileğimi aniden kavrayan eller bir mengene gibi sıkıydı. Beni döndürüp koridorun duvarına doğru itirdi. Karanlığa ve görüşü-

mü bulanıklaştıran içkiye rağmen, Alberto'nun sıcak nefesindeki puro ve likör kokusunu alabiliyordum. Başımı başka yöne çevirdim. Benimkine yapışmış devasa bedeninin ağırlığı karşısında nefesim kesilmişti.

Düğün gecemizde de mi böyle mi hissedecektim?

“Alberto!”

Şişman eli çenemi sıktağında sustum. “Beni bir daha sakın böyle utandırma,” diye tısladı. Islak dudakları neredeyse burnuma değecek kadar üzerime eğilmişti. “Eğer bir velet gibi davranmak istiyorsan, seni bir velet gibi cezalandırırım.” Sıkılaştıran kavrayışı beni çene kemiğimi kırmakla tehdit eder gibiydi. “Babanın bakım ekibini elinden alırım ve ziyaretlerini durdururum. Anlaşıldı mı?” Acıya rağmen içimde bir rahatlama hissetmeden edemiyordum. Angelo’yu Şeytan Yamacı’nda gördüğümün farkında değildi, yalnızca ona karşılık verdiğim için kızgındı. Ellerinin arasındaki başımı şöyle bir savurdum çünkü başımı aşağı yukarı sallayacak kadar alanım bile yoktu. “Güzel,” diye mırıldandı. Görünüşe göre bu itaatkâr halimden memnun olmuştu. Beni bırakacağını sanmıştım fakat yapmadı. Bunun yerine, vücudunu benimkine daha çok bastırdı.

Bu onun... *Kutsal Karga*. Şimdi kalçama baskı yapan şişkinlik, memnundan da öte olduğunu gösteriyordu. Midemdeki safra boğazıma kadar yükselirken, dizimi ereksiyonuna geçirme dürtüsüyle savaşıyordum.

“Ya da belki, benim olanı almak için düğün gecemize kadar beklemem.”

Kalbim bir anda durdu. Alberto'nun tehdidinin altı, bir silah gibi doluydu. Bir süre aramızdaki küçücük boşlukta asılı kalmasına izin verdi. Nefesi yanağımı kavuruyor, sessizlikte giderek daha da sıklaşıyordu.

“Anlaşıldı,” dedim çatlayan sesimle.

Nişanlım asla bir partiyi kaçırarak biri değildi, bu yüzden bedenini üzerimden çekip koridorda ilerlemeye başladı. “Seni görecekler ama duymayacaklar, Aurora,” diye homurdandı omzunun üzerinden. “O güzel, küçük ağzını kapalı tutmayı öğren.”

Mermere çarpan ayak sesleri hiçliğe karışana dek orada, duvara yapışmış halde durdum. Ardından koşarak banyoya girip kapıyı arkamdan kilitledim. Nefes nefese bir şekilde ağırlığımı lavaboya verip yansımama baktım.

Üç yıl boyunca kötü şeyler yapmıştım. Belki de haftalık olarak anonim bir sesli mesaj hattına itirafta bulunmak yeterli değildi. Belki benim de günahlarım için tövbe etmem gerekiyordu. Belki de her gün aynaya bakmak ve karşımdaki kızı tanıyamamak benim cezamdı.

“*Kim bu kız?*” diye sordum aynaya sessizce, yoğun makyajı ve dümdüz saçlarıyla onu tanıyamıyordum. Alberto’nun sözleşmesinin noktalı satırını kanımla imzalamış olmama rağmen, asla Aurora Visconti olmayacaktım. Ben her zaman Şeytan Yamacı’ndan Rory Carter olacaktım. Saçlarını kıvırcık yapan, *Lululemon** ve spor ayakkabılarla yaşayan Rory. Bir gazoz kutusuyla ateş yakabilen, üç yüzden fazla kuşu sadece ötüşlerinden tanıyabilen Rory.

Kendime durup uzunca bir iç çekmek için izin verdim. Uzun, umutsuz bir iç çekiş. Nefesim ciğerlerimdeki her şeyi alıp götürmüş ve kollarını etrafıma dolayan biri gibi eksenimde dönmüştü. Klozetin kenarına çöküp başımı ellerimin arasına aldım. *Yüce Serçe*, çenem ağrıyordu.

Alberto Visconti ile anlaşma yaptığımızda, bacaklarımın ara-

* Lululemon Athletica Kanadalı bir atletik giyim perakendecisidir. (ç.n.)

Somme Sketcher

sındaki el değmemiş yere sahip olması ve onunla evlenmem karşılığında bana uğruna yalvardığım her şeyi vaat etmişti. Yüzüğünün taşının tenimi delip geçmesi ve karanlık köşelerde saldırıya uğramak sözleşmenin hiçbir yerinde yazmıyordu.

En dibe batmıştım.

Derin bir nefes alarak dudaklarımdaki şarap lekelerini bir mendille temizledim ve kendimi bodrumdaki partiye katılabilecek kadar toparlayıp elbisemi düzelttim.

Neden burada olduğunu hatırla, Rory.

Neden burada olduğunu hatırla.

BÖLÜM

Dört

Rory

Bodrumdaki bar alçak ışıklandırmalar, coşkulu sohbetler ve asıl yemeğe katılacak kadar önemli olmadığı düşünülen yeni konuklarla dolup taşıyordu. Müzik klasikten caza geçmişti, meşe kaplı barın arkasındaki hoparlörlerden tüm odaya yayılıyordu.

Yeşil kadife koltuklar ile kanepelerin arkasında, Tor ve Donatello kızılötesi ışıkların altında derin bir sohbe dalmıştı. Tam o noktada veranda alanına açılan ve tavandan yere kadar uzanan kapılar vardı.

Odaya girdiğim anda gözlerimin Angelo'yu aramasından nefret etmiştim. Tüm o insan denizini tarayıp onu ya da iğrenç nişanlını göremediğimde hissettiğim panik, omurgamda zikzaklar çiziyordu. Ya Angelo onu puro odasına veya oyun odasına çekmişse ve gördüklerini anlatıyorsa? Yaptığım taşkınlıktan sonra bağlantıyı kurmuş olmalıydı.

Puro odasına doğru baktığımda Dante'nin kapalı kapının dışında durduğunu gördüm. Bir eli cebinde, diğeri ise viski bardağına sarılmış halde volta atıyordu.

Dante Visconti volta atacak türden bir adam değildi.

Sertçe yutkunarak bara doğru ilerleyip Amelia'nın yanına yerleştim. Barmen arkasını dönüp gözlerini bana dikti ve gülümsedi. "Rory Carter," diye mırıldandı bira bardağının içine soktuğu bezi çevirirken. "Bugünlerde Visconti'lerle takıldığını duydum. İnanmamıştım."

Kehribar rengi ışıkların altında gözlerimi kıstığımda, karşımdakinin Dan olduğunu fark ettim. Şeytan Yamacı'ndaki liman barı The Rusty Anchor'da, arkadaşım Wren'le birlikte çalışıyordu.

İçgüdüsel olarak nişan yüzüğümün olduğu elimi barın üzerinden çektim. "Dan, selam. Burada ne yapıyorsun?"

"Özel barmenlik yaparak fazladan para kazanıyorum." Elindeki bezi omzuna atıp gözlerini kıstı. "Senin bu kızlardan biri olduğunu düşünmemiştim."

Şakaklarım zonkluyordu. *Bu kızlardan biri.* Hangi kızlardan bahsettiğini anlamak için bara bakmama gerek bile yoktu. Şeytan Yamacı'nda her kızın hayattaki en büyük amacının ya oradan kurtulmak ya da bir Visconti'yle evlenmek olduğuna dair bir şaka vardı. Eğer bir Visconti'yi tavlayamazsanız, o zaman en azından Şeytan Koyu'nda Visconti'lere ait olan mekânlara sık sık gidebilecek kadar zengin adamlardan biriyle evlenebilirdiniz.

Ben her zaman ilk gruptaki kızlardandım. Amacım on sekiz yaşıma bastığım anda bu kasabadan defolup gitmekti. Sanırım hayat her zaman istediğiniz gibi gitmiyordu.

"Sana ne vereyim?"

Beni uyuşturacak herhangi bir şey. "Cin tonik, lütfen."

Amelia yanıma gelerek, "Şunu iki yapalım," dedi. "Bu cuma geceleri çok sıkıcı, değil mi? Akşam yemeğine katlanabiliyorum

ama şu partiler...” Esnemesini bastırıp devam etti. “Sonsuza kadar devam ediyorlar.”

“Biliyorum,” diye inleyerek topuğumda su toplayan yeri ovmak için eğildim. “Şu anda pofuduk pijamalarımınla *Grey’s Anatomy* izliyor olmak için neler vermezdim?”

Bakışları bana inanmıyormuş gibi üzerimde gezindi. “Bana pofuduk pijamaları olan bir kız gibi gelmiyorsun. Bahse girerim, Chanel No.5 ile uyuyorsundur ve sabah koşusuna Versace bir elbiseyle çıkıyorsundur.”

Gülerken homurtu benzeri çirkin bir ses çıkardım. Alberto buna şahit olsaydı yüzüğünü yalnızca bacağım boyunca gezdirmezdi. Amelia’ya, bende gördüğü her şeyin Alberto’nun bakış açısıyla yaratıldığını söylemek istiyordum. Bu kahrolası tanga’nın kışımı ikiye ayırdığından ve tenimi kaç kez olması gerekenden daha dar elbiselerin fermuarına sıkıştırdığını unuttuğumdan bahsedebilirdim. Ancak Amelia bu malikânenin kapıları ardındayken normal dünyayla tek bağımlı olsa da hâlâ o ailenin bir parçasıydı. Bu yüzden gülümseyip başımı salladım. Kulağa bir homurtu gibi gelen gülüşüm, son iki ayda mükemmelleştirmeyi başardığım küçük şirin kahkahalara karıştı.

İçkilerimizi alıp veranda kapılarının yanında bir kanepeye yerleştik. Biz oturur oturmaz, Donatello ve Tor yüzlerinde kocaman sırıtışlarla kapıdan içeri girmişlerdi.

“Bayanlar, bahis alıyoruz. Var mısınız?” diye sordu Tor.

Amelia kaşlarını çatarak kocasına baktı. “Tanrı Aşkına, Donnie. Sana kaç kez bu aptal bahislere bulaşmamamı söyledim? Ailen bir avuç dolandırıcı, asla kazanamayacaksın.”

Donatello eğilip parmağını çenesinin altına yerleştirdi. “Sakin

ol, *mio amore**. Dante'nin, kapıyı kırmadan önce puro odasının dışında daha ne kadar duracağına dair bahse giriyoruz.”

Gözücüyla o tarafa baktım. Dante hâlâ volta atıyor ve sessizce bir şeyler mırıldanıyordu.

Tor kahkaha attı. “Toplantıya davet edilmediği için çok kızgın.”

“Ne toplantısı?” diye sordu Amelia.

“Babam Angelo’yla birlikte içeride. Belli ki onunla özel olarak konuşmak istemiş.” Tor iki parmağını ağzına sokup bir ıslık çaldı. Dante başını kaldırıp ona ters ters baktı fakat Tor onu çağır-
dığında yanımıza geldi.

“Ne?” diye çıkıştı.

Tor bir eliyle omzunu kavramıştı. “Orada dururken ne kadar zavallı görüldüğünü biliyor musun, kardeşim? Sanki lisedeymiş-
sin de kız arkadaşın başka bir erkekle *cennette yedi dakika*** için o kapının arkasındaymış gibi.”

Bir kahkaha tufanı koptuğunda, bir kez olsun sebebinin ben olmadığımı bilmek içimi ısıtmıştı.

“Babam her zaman ona takıntılıydı,” diye homurdandı Dante kapıya bir bakış daha atarak. “Sikeyim, ne hakkında konuşmaları gerekiyor ki? Angelo bugünlerde bir Made erkeği bile sayılmaz.” Kalan kahverengi sıvıyı yudumladıktan sonra, bardağını en yakındaki masanın üzerine çarparak bırakıp hırladı. “Sikerler. Ben içeri giriyorum.”

Dante puro odasının kapısına doğru hışımla yürürken hepimiz arkasmdan onu izledik. Tor saatini kontrol edip sıırttı, ardından elini uzattı. Donatello homurdanarak ceketinin göğüs cebinden

* İtalyanca’da “aşkım” anlamına gelmektedir. (ç.n.)

** İki kişinin bir odaya girip yedi dakika sonrasında çıktıkları bir oyundur, o süre zarfında seçilen oyuncular birbirlerine istediklerini yapabilirler. (ç.n.)

bir tomar para çıkardı. O sırada ikisini de yumruklamak istiyor-muş gibi görünen Amelia'ya dudaklarını oynatarak *üzgünüm* dedi.

“Kahrolası herif otuz iki yaşında,” diye kıkırdadı Tor, bir yan-dan elindeki kâğıt paraları sayıyordu. “Ve hâlâ bu konuda öfkeli.”

Kendimi, “Hangi konuda?” diye sorarken bulmuştum.

Tor bana bakıp sırtıttı. “Angelo mezuniyet balosuna birlikte gittiği kızı becerdi.”

“Neden?”

Tor Donatello'ya baktığında ikisi aynı anda konuştu. “Çünkü o Vicious Visconti.”

Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. “Vicious mı?”

“Evet, o pisliğin teki,” diye kıkırdadı Tor. “Doğru yolu bulma-dan önce öyleydi en azından.” Donatello'nun kaburgalarını dür-terken ekledi. “*Yanlış köşeyi döndüğü için şoförünün diz kapağını kırdığını hatırlıyor musun?*”

Donatello başını salladı. “Elbette. Tüm o liman işçilerini bir nakliye konteynırına kilitleyip havaya uçurmasının nedeni de he-saplamadıkları bir tekne kaydı olmasıydı.” İnanamıyormuş gibi başını salladı. “Temiz bir hayat yaşamaya karar verebilecek onca adam varken, bunun Vicious olacağını hiç düşünmemiştim.”

Tor, Donatello'nun sırtına vurdu. “Kızlardan bahsetmişken, Sarah'yı bulsam iyi olacak.”

“Skyler,” diye düzeltti Amelia gözlerini devirerek. “Kadının adı Skyler.”

“Her neyse. Onu bir süredir görmedim. Muhtemelen aile por-selenlerini karıştırıyordur.” Böylece Tor partiye katılanların ara-sından sıyrılıp gözden kayboldu. Amelia'ya özür dilercesine gü-lümseyen Donatello da onu takip etti.

“Her seferinde,” diye mırıldandı Amelia, pipetini bir buz küpüne saplamıştı.

Fakat onu dinlemiyordum. Bunun yerine, Dante’nin yumruğunu puro odasının kapısına vuruşunu izlemeye başladım. Kapı hızla açıldığında Alberto’nun silueti ortaya çıktı.

Kısa ve hararetli bir tartışmanın sonrasında Dante dönüp sert bakışlarını yüzüme dikti.

Bardağım ağzıma dayalıyken öylece donup kalmıştım. Bana doğru bir hamle yaptığında avuçlarım terlemeye başladı. *Bu hiç iyi değildi.*

“Sen,” diye homurdanıp oturduğum yerden birkaç santim ötede durdu. “Seninle konuşmak istiyor.”

Kalbim küt küt atıyordu. “Benimle mi?” diye mırıldandım.

Ancak Dante bara giden yolu çoktan yarılamıştı ve Amelia öfkeli bir şekilde birine mesaj atmakla meşguldü. Midem bulanıyordu. Kısa bir an için veranda kapısından çıkıp sahilde kaybolmayı düşündüm. Ne yazık ki Alberto’nun yüzüne yayılan sabırsız ifade bana varlığımın tartışılmaz olduğunu söylüyordu.

İçkimi bırakıp puro odasına doğru ilerledim. Topuklarım beni pelüş halının üzerinde kayıp düşmekle tehdit ediyordu. Alberto kenara çekilip kolunu belime doladı. Ardından, sanki on dakika önce yüzüme tükürüklerini ve zehrini saçarken çenemi sıkıca kavrayan o değilmiş gibi boynumun kıvrımına soğuk, sinsî bir öpücük kondurdu.

Beni odaya doğru ittirdi. Baş kâhya Greta, bana Visconti malikânesini ilk kez gezdirdiğinde kadınların buraya girmesine izin verilmediğini söylemişti. *Bu oda erkeklere aitti.* Fakat pek bir şey kaçırdığım söylenemezdi. Puro odası yalnızca Alberto’nun ofisinin daha küçük bir versiyonuydu. Maun dolaplar ve pelüş koltuklarla dekore edilmişti, hepsi ağır bir tütün dumanıyla kaplanmıştı.

Şöminenin yanındaki koltuğa yayılan Angelo Visconti ile oda şimdi daha da küçük görünüyordu.

“Aurora, akşam yemeğinde seni Angelo’yla resmî olarak tanıştırma şerefine nail olamadım.”

Arkamdaki kapı tıkırdayarak kapanmış, bizi sağır edici bir sessizliğe gömmüştü.

Cosa Nostra’nın lideriyle nişanlandığım kısa süre içinde bu dansı sayısız kez yapmıştım. Farklı adamlar, aynı takım elbiseler. Elimin üzerine kondurulan öpücükler, dudaklarımda donuk bir gülümseme. Ancak bu sefer farklı hissediyordum.

Sanki nefes alamıyor gibiydim ve nedenini bilmiyordum. Açıklanamaz bir sebepten dolayı, Angelo Visconti ile bu dansı yapmaktansa kendimi Şeytan Yamacı’ndaki uçurumdan atmayı tercih ederdim. *Vicious Visconti*.

Cesaretimi toplamak için derin bir nefes alarak kendimi halıdan başımı kaldırmaya zorladım.

Angelo’nun karanlık bakışlarıyla karşılaştığımda göğsümde bir ağırlık oluştu. *Yüce Karga, çok yakışıklıydı*. Belki artık bir uçurumun kenarına tehlikeli bir şekilde yakın durmadığı için, belki de yüzündeki öfke dolu alaycılıkla koltuğa yaslanması yüzündendi ama onun bir Visconti olduğunu hiç fark etmediğime inanamıyordum. Yeşil gözleri bronz teninde ışıltıyor, ipek gibi görünen siyah saçları alçak tavana yerleştirilmiş spot ışıklarının altında parlıyordu. Çenesiyle elmacıkkemikleri hatırladığım kadar keskindi, hâlâ ciğerlerimdeki tüm havayı söküp alma etkisine sahiplerdi.

Dokunulmaz bir güzelliği vardı. Ona dokunmak isteyeceğimden değildi tabii. Bunu istesem bile, yüzündeki küçümsemeye ve kendisinden önde gelen şöhretine bakılırsa ona dokunmayı denediğim an parmaklarımı koparırdı.

“Angelo, nişanlım Aurora ile tanış. Aurora, sen de Angelo ile Kendisi en sevdiğim yeğenim. Tabii,” diye ekledi kıkırdayarak “Bunu size söylediğimden Raphael ya da Gabriel’e bahsetmeyin.”

Kim olduklarını bilmiyordum ve soracak kadar umursamıyordum da. Bunun yerine bakışlarımı Angelo’dan ayırdım çünkü içimde yükselen huzursuzluk, bunu yapmazsam kötü bir şey olacağını söylüyordu. Hemen ardından, içkiyle beslenen inat beni tam tersini yapmaya zorladı. Boğazımdaki düğüme rağmen yutkunup çenemi dikleştirerek göz temasımızı güçlendirdim.

Angelo, “Nişanlın,” diyerek yeniden koltuğuna yerleşti. Gözlerini gözlerime diktiğinde Alberto’nun beni resmen tanıştırdığı erkekler arasında dikkatini hemen göğüslerime ya da bacaklarıma vermeyen tek erkeğin o olduğunu fark etmişim. Bilinmeyen bir nedenden ötürü bu durumun ondan daha da nefret etmeme neden olduğunu da fark etmeden edemiyordum. “Artık kaç tane kadınla evlendiğini sayamıyorum, Al amca.”

Gözlerimi kırıştırdım. Dante dışında kimsenin Alberto’yla böyle konuştuğunu duymamıştım. Tenim karıncalanmıştı, ben daha kendime gelemeden Alberto kolunu belime doladı ve bir koltuğa oturup beni de kucağına çekti.

Nefesim kesilmişti. Angelo bariz olmasa da tiksiniş gibi görünüyordu.

“Bu seferki özel,” diye homurdandı Alberto. Kolu beni tıpkı bir emniyet kemeri gibi kucağına sabitlemişti. “O bir bakire.”

Kaz Aşkına. Bunu gerçekten söylemiş miydi?

Başım olanlara inanamıyormuşum gibi dönüyor, yanaklarım ateş gibi yanıyordu. Karnına dirsek atma dürtüsüyle savaşmak çok zordu; ama bunu yaparsam ondan kaçamayacak kadar sarhoş olduğumu, ayrıca topuklu ayakkabılarımın da çok yüksek oldu-

ğunu biliyordum. Bunun yerine, sürdürmeye kararlı olduğum göz temasını kestim ve Angelo'nun arkasındaki duvarda asılı duran fotoğrafa bakmanın hissettirdiği güvene sığınmayı seçtim.

Birkaç saniye sonra, Şeytan Sahili'nin havadan çekilmiş bir fotoğrafına baktığımı fark etmiştim. Buraya uçurumlarının girintili çıkıntılı zeminleri ve dik yokuşları yüzünden bu isim verilmişti. Şeytan'ın ta kendisi tüm kıyıdan bir ısırick almış gibi görünüyordu. Tepede, Şeytan Koyu tıpkı kraliyet mücevherleri gibi parlıyordu. Otellerin ve kumarhanelerin parlak ışıkları, kumlu yarım dairenin çevresinde her daim ışıldardı. Aşağıda ise Şeytan Çukuru yer alıyordu. Gökyüzü öyle karanlıktı ki neredeyse lacivert gibiydi. Çukur'un tüm heyecanı yer altında, Visconti'lerin viskilerini fiçılarda yıllandırdıkları ve zenginlerle ahlaksızlar için yasadışı partiler düzenledikleri görkemli mağaralarda gizliydi. Kıyıdan biraz geride, ismi Şeytan Sahili Akademisi olan büyük yapıyı görebilirdiniz. Bu okul elit kesim için adeta Hogwarts'tı.

Bir de Şeytan Yamacı vardı. *Yuvam*. Sahilin hemen dibindeki küçük bir kıvrımda yer alıyordu. Ağaçlarla dolu geniş Şeytan Korusu'nun arka planında kalan küçük limanın ve arnavut kaldırımlı dar sokakların kuşbakışı görüntüsüne bakarken kalbim ağrıyordu. Evimden kırk dakikadan daha az bir mesafede olmama rağmen, milyonlarca kilometre uzakta hissetmem delilikti.

Alberto'nun kalçamı parmaklarının arasında sıkıştırması beni odaya geri döndürmüştü. Ağrıyan çenemi sıkıp, "Özür dilerim, son söylediğini kaçırdım. Ne diyordun, sevgilim?" dedim.

Sevgilim. Belki Alberto'nun hastalıklı fantezilerine alet olmam beni vereceği başka bir cezadan kurtarırdı. Ona en tatlı gülümsememle baktım. İşe yarıyor gibi görünüyordu çünkü gözlerindeki ateş sönmüş, elimi tutmuştu.

“Ona yüzüğü göster.”

Sertçe yutkunarak gözlerimi yeniden Angelo’nun bakışlarıyla buluşturdum ve parmaklarımı yavaşça aramızdaki boşluğa uzattım. Elim titriyordu. *Şaraptan olmalıydı.*

Nişan yüzüğüme bakma fikri, yağmurlu bir günde uzun bir otobüs yolculuğundan daha sıkıcıymış gibi elime baktı. Ardından viskisinden tembelce bir yudum aldı. Bardağını yanındaki masaya koymak için aceleci davranmamıştı. Kulaklarım ısınıyor, uza-yıp giden sessizlik beni boğuyordu.

Alberto’nun göğsü sırtıma doğru yükselip alçalırken şömine-nin üzerindeki saat çaldı.

O sırada Angelo küçük, ani bir hareketle öne doğru eğilip elini bileğime dolamıştı.

Aniden kesik nefesler almaya başladım. Bana *dokunmasını* beklemiyordum. Bileğimi saran parmaklarına baktım. O kadar uzunlardı ki başparmağının ucu işaretparmağının boğumuyla buluşuyordu. Elim avucunun içinde küçücük duruyor, gülünç derecede çocuksu görünüyordu.

Bundan hoşlanmamıştım. Yanlış hissettiriyordu. *Tehlikeli.*

“Ağır görünüyor.”

Sesindeki kayıtsızlıkla omurgama bir ürperti yayılmış, onu garip bir heyecan duygusu takip etmişti. Elmas *devasaydı*. Yüzükparmağıma tıpkı bir çapa gibi ağırlık yapıyordu. Amelia bir keresinde nasıl da göze çarptığı ve yalnızca ışığı değil, karanlığı da yakalayacak kadar büyük olduğuyla ilgili bir şaka yapmıştı. Alberto’nun beni yüzüğümü göstermeye zorladığı erkekler mücevheri öve öve bitiremezlerdi. Ancak parmağımdaki milyon dolarlık taş, Angelo’nun umurunda bile değildi. Ondan ne kadar nefret edersem edeyim, Yüce Alberto’ya karşı yapılan bu küçük isyan beni heyecanlandırmıştı.

Alberto boğazını temizledi. “Şehirde ne kadar kalacaksın bilmiyorum ama nişan partisi gelecek hafta. Seni de orada görmek isteriz. Aurora, kalk.” Dehşete kapılmıştım. Alberto kalçama iki tokat atmış ve sanki çalışmayı reddeden lanet bir katırmışım gibi beni bir kenara fırlatmıştı. “Gel, Angelo. Sana göstermek istediğim bir şey var.”

Yanımdan hızla geçip gözden kayboldu. Kapı kapanıp bizi tekrar sessizliğe sürüklemeyen önce, partinin sesi kısa bir süreliğine odayı doldurmuştu.

Yalnızlıktık ve odadaki sıcaklık boğucuydu.

Bakışları beni yakıp geçerken kendimi ona bakmaya zorladım.

Elini dudaklarında gezdirirken gözlerinde adını koyamadığım bir şey titreşiyordu.

“Aurora Visconti,” diye mırıldandı parmaklarının arkasından.

Göğsüm sıkışmıştı. Bu ismin yüksek sesle dile getirildiğini daha önce de duymuştum. Henüz birkaç saat önce yemek masasındayken Amelia söylemişti. Ancak Angelo’nun dilinden yuvarlanıp aramızdaki sessizliğe karışması kulağa... *uygunsuz* geliyordu.

Yine de kulaklarım bunu söylediğini tekrar duymak için can atıyordu.

Oturduğu yerden doğrulup ayağa kalktığında uzun vücudu gözlerimin önündeydi. Giydiğim bu aptal topuklu ayakkabılara rağmen gözlerim kalın boynuyla aynı hizadaydı. Çenesinin gölgesi altında hareket eden âdemelmasının görüntüsü karşısında büyülenmişim.

“Seni aşağı çekecek kadar ağır.”

Gözlerim onunkilere kaydı. “Affedersin?”

Bakışlarını elime indirip dişlerini altdudağının üzerinde gez-

dirdi. Bacaklarımın arasına yayılan sıcaklık, istemediğim fakat yine de durduramadığım türdendi.

“Yüzüğün. Atlamayı seçersen seni aşağı çekecek kadar ağır görünüyor.”

Kalbim göğüs kafesime hızla çarpıyordu. Nefesim kesilmişti. Odada duyabildiğim tek ses, damarlarımın şakaklarımda atmasıydı. Onun varlığının öyle farkındaydım ki kapıya doğru ilerlemek için etrafımdan dolanırken her ağır adımını hissediyordum.

Ancak sonra tıpkı uçurumda yaptığı gibi tam yanımda durdu. Kirli sakalı yanağımı sıyrıyor, artık tanıdık gelen kokusu başımı döndürüyordu.

“Seninle tanışmak bir zevkti, Aurora.”

Bilinmezliğin getirdiği heyecan beni yeniden uçurumun kenarına sürüklemişti.

Ve ilk kez, gerçekten uçurumdan atlamış olmayı diliyordum.

BÖLÜM

Bes

Rory

“Duble *Smugglers Club*,” diye mırıldandım Dan’e. Gözlerinin içine bakamıyordum. “Buzsuz.”

Kısık bir ıslık çalarak kristal bardağı tezgâh boyunca kaydırıldı. Ilık viski boğazımın arkasına çarpıp hızla atan kalbimin yanından süzülerek geçmiş, ardından kasılan mideme karışmıştı. Yine de bedenimi kavuran ateşi soğutmaya faydası olmamıştı.

Alberto’nun çenemi kavrayan parmaklarının hayaleti canımı yakarken, Angelo’nun bileğime dolanan ellerinin anısı *içimi yakıyordu*.

“Bir tane daha,” dediğimde Dan’in kaşları kalkmıştı fakat yine de bardağımı doldurdu.

İçkiyi kafama dikip ağzımı sildim ve kalabalığın arasından sendeleyerek Max’e doğru ilerledim.

Bir koltukta tek başına oturmuş, birasını yudumluyordu. Eğer Max’ten bu kadar nefret ediyor olmasaydım onun için üzülürdüm. Çünkü hayatını, kendisi hakkında tek bir şeyi bile umursamayan bir aileye adamıştı.

“Bana Angelo Visconti hakkında bildiğin her şeyi anlat.”

“Ne bilmek istiyorsun?” diye mırıldandı. Bira kokan nefes boynumu gıdıklıyordu.

Neden beni bu kadar gerdiğiyle başlayalım.

“Ne dediysem onu. Her şeyi.”

Bana daha da yaklaştığında, benimkine değen kalçasının sıcaklığı tüylerimi diken diken etti. “Karşılığında ne alacağım?”

“Hayatını, Max. Angelo beni Şeytan Yamacı’nda tek başıma gördü. Hani bana her zaman eşlik etmen gereken yerde.”

Aklının başına gelmesi birkaç dakikasını almıştı. “Vicious mı? Siktir,” diye inleyerek ellerini saçlarında gezdirdi. “Alberto beni öldürecek.”

Burada söylenen bu sözün, mecazen değil de gerçek anlamda söylediğini çoktan öğrenmiştim.

“Dante onun artık bir Made erkeği bile olmadığını söyledi. Visconti erkeklerinin doğuştan birer Made erkeği olduklarını sanıyordum?”

Max birasını höpürdeterek içti. Masaya geri koyarken dudaklarının arasından iğrenç bir nefes vermişti. “Pekâlâ, Angelo’nun özeti şöyle. Babası Alonso, Şeytan Yamacı Outfit’inin Capo’suydu. Limandan yapılan ithalat ve ihracatı yönetiyordu. Çok kârlı bir iş diyebilirim. Yamaç’ta kazandığı para, Koy’u bir gecekondu kasabası gibi gösterirdi.”

Şeytan Koyu’ndaki beş yıldızlı otellerle gösterişli kumarhaneleri düşünerek kaşlarımı çattım. Ardından aklıma Şeytan Yamacı’ndaki limanın görüntüsü geldi. Gıcırdayan eski bir rıhtım, acınacak halde görünen bir tekne ve sonradan bara dönüştürülen terk edilmiş bir nakliye konteynırından başka hiçbir şey yoktu. “Gerçekten mi? Ne ticareti yapıyordu?”

“Her şeyin. Hem de herkesle. Kolombiyalılarından kokain alıyor, Ruslara silah satıyordu. Limitinin bir sınırı yoktu.”

Başımı iki yana salladım. Mümkün değildi. Küçük bir kasabada yaşamanın en güzel yanı herkesi ve onlarla birlikte annelerini de tanıyarak büyümekti. Liman işçilerinin çoğunu –babamın en yakın arkadaşı Bill ve Wren’in annesiyle evlenen Yaşlı Riley’i tanıyordum. Onlar *asla* böyle yasadışı bir işe bulaşmazlardı. Hayır, Şeytan Yamacı limanına girip çıkan tek şey, kerevit ve konserve yiyecekti.

Max’e bunu söylediğimde güldü ve şakacı bir şekilde omzunu benimkine vurdu. “Bekle bakalım. Anlatmayı daha bitirmedim, değil mi?” Uzanıp saçımın bir telini omzumun arkasına itti. Hareketi kemiklerimi tiksintiyle sızlatmıştı. “Alonso çok ama çok zekiydi. Uçurumun üstündeki kiliseyi biliyor musun?” Bir an için tuzlu havanın tadını almış, rüzgârın buklelerimin arasından esişini hissetmiştim. Sigara dumanının kokusu burnuma doldu. Başımı aşağı yukarı salladım. “Visconti kardeşler Şeytan Sahili’ne geldiklerinde, Alonso hemen o kiliseyi satın alıp rahip olarak atandı ve bölgenin papaz yardımcısı olarak kendini kabul ettirdi.” Max arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. Kaşlarını kaldırmış, sanki noktaları birleştirmemi bekliyor gibi bana bakıyordu.

“Yani?”

İç geçirdi. “Yanisi şu, neden kiliseye gidersin?”

“Dua etmek için mi?”

“*İtiraf etmek* için. Alonso, Şeytan Yamacı’nın en derin ve en karanlık sırlarını biliyordu. Elinde böylesine bir koz varken limandakiler yasadışı olsun ya da olmasın, onun istediği her şeyi yaparlardı.”

Söylediklerini düşünürken kulaklarım garip bir şekilde çınılıyordu. “Tanrım,” diye mırıldandım. “Bu...”

“Dâhiyane.”

“Kullanacağım kelime zalimceydi.”

“O da var,” dedi içkisinden bir yudum daha alıp omuz silkerek. Birdenbire tüylerim diken diken oldu. Sol yanağımda bir sıcaklık hissettim. İçgüdüsel olarak döndüğümde kendimi Angelo Visconti’nin gözlerinin içine bakarken buldum. Bara yaslanmıştı. Elindeki viski bardağını o kadar gevşek tutuyordu ki düşürmek üzereymiş gibi görünüyordu. O hareketsiz ve sessiz görünürken, Dante hemen kulağının dibinde hararetli bir şekilde konuşuyordu. Aralarındaki zıtlık ateş ile buz gibiydi.

Gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde bakışları beni donduracak kadar soğuktu. *Bu adamın nesi vardı böyle?* İnsan bir başkasına bakarken yakalandığında, genellikle gözlerini kaçırırdı. Utançtan değilse bile en azından kibarlık olsun diye başka yöne bakardı. Ancak o, bana sanki buna hakkı varmış gibi bakıyordu. Sanki duvarda asılı bir tablo ya da girişteki bir heykelmişim gibi.

Sadece görünüşünü beğendiği biri gibi değil...

Ardından gözleri sağ tarafıma doğru kaydı. Max’e bakıyordu. Yüz ifadesini ele geçiren fırtına bakışlarımı kaçırmama neden olmuştu.

Boğazımı temizleyip mırıldandım. “Dur tahmin edeyim. Capo olarak yerini devralmamasının nedeni babasının iğrenç şantaj taktiklerini kabul etmemesiydi.”

Dalga geçtiğimi anlamamıştı.

“Hayır. Capo olmamasının nedeni, aynı hafta içinde hem anesinin hem de babasının ölümünü izlemesiydi.”

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. “Öldürüldüler mi?”

İlmsiz Gunahkârlar

“Hayır. Maria kalp krizi geçirdi, birkaç gün sonra da Alonso ani bir beyin kanaması geçirdi. Buralarda aileye çok önem veririz, anlıyorsun ya. Angelo bunu kaldıramadı. Cenazeden sonra Capo’luk yemini etmek yerine Londra’ya uçtu, o zamandan beri de temiz yaşıyor.”

“Temiz mi?”

“Sanırım Dante onun artık bir Made erkeği olmadığını söylerken bunu kastediyordu. Anne ve babasının ölümünden önce İngiltere’de çok başarılı bir tefecilik işi yürütüyordu. Babasının emekli olup Capo unvanını kendisinin devralacağı günü bekliyordu. Ancak sonra... asla geri dönmedi. Bunun yerine İngiltere’de kalmayı seçti ve tüm işlerini yasal hale getirdi. Söylentilere göre artık silah bile taşımıyormuş.”

Yeniden Angelo’ya bakmak için döndüğümde her şey daha netti. Başını eğip bileğinin tembel bir hareketiyle sıvıyı kadehinin içerisinde yavaşça döndürmesini izledim. Midemde ona karşı ufak bir sempati alevlenirken suçluluk duygusu tenime toz tabakası gibi yerleşmişti.

Ben gerçekten korkunç bir insandım. Annemi kaybetmek çok zordu ancak kanser vücudunda bir şurup kadar yavaş ilerlemiş, en azından bize veda etmemiz için zaman tanımıştı. Aynı hafta içinde hem annemi hem de babamı kaybetmeyi hayal bile edemiyordum.

Göğsümde keskin bir bıçak hissettim. *Bu tam olarak doğru değildi.* Annem öldüğünde, babamın büyük bir kısmı da onunla birlikte ölmüştü.

“Peki ya kardeşleri?” diye aniden sordum, Alberto’nun puro odasında Angelo’ya yaptığı espriyi hatırlamıştım. *Sen benim en sevdiğim yeğenimsin ama bunu söylediğimi Raphael ve Gabriel’e söyleme.* “Neden onun yerine Şeytan Yamacı’nı devralmadılar?”

“Rafe ve Gabe mi?” diye sordu çok iyi arkadaş olduklarını düşündüren rahat bir tavırla. Gerçi bundan fazlasıyla şüpheliydim. “Yapamazlardı. Capo pozisyonunu kan bağıyla devretmek geleneklere aykırıdır. Bunun tek istisnası ölüm ya da hapse mahkûm edilmektir. Ayrıca, Angelo’nun kardeşleri...” Parmağını birasına sokarak biraz köpük alıp emdi. *İğrenç*. “Son derece sadıktırlar. Aralarında sadece birkaç yaş var ama davranışlarına bakınca üçüz olduklarını sanırsın.”

“Onlar da Londra’da mı yaşıyor?”

“Hayır, hayır. Vegas’ın büyük bir çoğunluğu Rafe’ye ait. Onu görmüşsündür, Tor ve diğerleriyle poker oynamak için sık sık Koy’a gelir. Ancak Gabe?” Güldü. “Onu görmüş olmanın imkânı yok.”

Cümlesini noktalarken sesinin alaycı tonu ilgimi çekmişti. “Neden? O ne yapıyor ki?”

“Bilmiyorum. Soracak kadar cesur değilim.”

Ben sorgulamaya devam edemedim, Vittoria karşıımızdaki banka yerleşmiş ve başını masaya koymuştu. “Tanrım, burada olmaktansa gözlerimi paslı bir kaşıkla oymayı tercih ederim.”

Max kadeh kaldırmak için birasını havaya doğru uzattı.

“Yirmi bir yaşına kadar bekle. Sarhoş olmak bu partileri biraz daha katlanılabilir kılıyor.”

Vittoria, “*Sarhoşum* zaten,” diyerek sözümü kesti. “Tor’un kız arkadaşı görüldüğü kadar işe yaramaz değil. Cep şişesinden bana votka *shot* verip duruyor. En azından ben votka olduğunu *düşünüyorum*.”

“Ah, olamaz,” diye mırıldandı Max ayağa kalkarak. “Eğer abilerin sarhoş olduğunu bildiğimi öğrenirlerse...” Kalabalığın içine doğru koşarak uzaklaşmaya başlamadan önce, bana yalvarırcasına bir bakış attı. “Beni görmedin, tamam mı?”

İmsiz Gunahkârlar

Gözlerimi devirdim ve dikkatimi tekrar Vittoria'ya çevirdim. Birkaç dakika sonra, yüzünü örten siyah saçlarının altından çıkmıştı ve kan çanağına dönen gözleriyle bana bakıyordu.

“Elbisem çok dar. Ayaklarım acıyor.” Dik oturup boynundaki inci kolyeyi tuttu. “Ayrıca bu lanet şey kaşındırıyor.” Hızlı bir hareketle kolyeyi boynundan çıkarıp masanın üzerine fırlattı. “Ve...” Aniden yüzü solgunlaştı, dudaklarını büzdü. Başka bir şey söylemeden oturduğu yerden kayarak kalkıp bodrum merdivenlerini tırmanmaya başladı.

Bakışlarım kolyeye takıldığında, sessizce kuşdilinde bir kelime mırıldandım.

Kolyeyi makarna ve ipten yapılmış gibi boynundan çekip çıkarmıştı. Bu ailenin en küçük üyesinin bile, zenginlikleri ya da ayrıcalıkları hakkında hiçbir fikri olmaması beni iğrendiriyordu. Büyüyünce o da tıpkı diğerleri gibi şımarık bir velet olacaktı.

Bakışlarımı odada gezdirdim.

Kimsenin bakmadığından emin olduğumda kolyeyi sutyenimin içine sokuşturdum.

Parti, müzik ve kahkaha tufanlarıyla birlikte devam ediyordu. Bazen Viscontiler'in yanında olmak sanki Noel Günü'ndeymişim ve kar fırtınasında titrerken oturma odalarının penceresinden içeri bakıyormuşum gibi hissettiriyordu. Tıpkı ateşin yanında oturmak için asla içeri davet edilmeyecek bir yabancı gibi. Bu beni hep üzerdi ancak yalnızca kısa bir anlığına olurdu.

Çünkü onlara katılmaktansa titreyecek kadar üşümeyi ve tüm ayak parmaklarımı donarak kaybetmeyi tercih edeceğimi biliyordum.

Odayı tararken Amelia gözüme çarptı. Gülümseyerek bana

doğru geliyordu. Sadece birkaç adım uzaktayken Donatello kolunu uzatıp bileğini kavradı.

“Bebeğim. Toskana’da yeni aldığımız villayı hiç beğenmedin, öyle değil mi?”

Amelia’nın dudakları aralanmış, burun delikleri genişçe açılmıştı. Derin bir nefes alıp donuk bir gülümsemeyle bakışlarını üzerimde gezdirdi. “Aurora, tatlım, bize biraz izin verir misin? Kocama, kardeşleriyle bahse girmeye devam ederse yakında iskelenin altında bir karton kutuda yaşayacağımızı hatırlatmam gerekiyor.”

“Gidip Vittoria’yı kontrol edeceğim,” diye mırıldanarak ayağa kalktım.

Onları tartışırken bıraktığımda, özlemin tanıdık acısı içimdeki fırtınayı dindirmişti. Donatello ve Amelia annemle babamın sahip olduğu şeye sahiptiler. Gerçek aşka. Anneme daha azı için evlenmeyeceğime dair söz vermiştim. Elim Alberto’nun sözleşmesinin noktalı çizgisinin üzerinde dururken bile, onun yumuşak sesinin hayaleti kulağıma bu yemini fısıldamıştı. Ona verdiğim sözü bozmak o zamandan beri bana ağır gelen bir günahı. Ne kadar itiraf edersem edeyim, omuzlarımdan atamayacağım kadar ağır bir yükü.

Tanrım, sarhoşum. Kehribar rengi ışıklar alçak ve puslu bir şekilde parlarken zemin adeta nefes alıyordu. Takım elbiseler, ince topuklu ayakkabılar denizinde attığım her adım kararsız ve dikkatsizdi. Bu aptal topuklu ayakkabılara takılıp düşmem için tek bir yanlış adım atmam yeterliydi. Alberto’ya beni cezalandırması için bir bahane daha vermeye ihtiyacım yoktu.

Lobinin durgunluğu uzun bir günün ardından sutyenimi çıkarmışım gibi hissettirmişti. Bir nefes aldım ve odaları birbirine bağ-

İtimsiz Gunahkârlar

layan koridorun gölgelerine doğru süzülüp sırtımı soğuk maun panellere dayadım. Parti ayaklarımın altında uğulduyor, sanki cehennem sakinleri tavana vurup kaçmaya çalışıyorlarmış gibi hissettiriyordu.

Gerçekten Vittoria'yı kontrol etmem gerektiğine karar vermeden önce, bir süre huzurun tadını çıkardım. Büyük bir parçam, bir Visconti'nin –en genç, en masum olanının bile- şu anda kendi kusmuğunda boğuluyor olma ihtimalini umursamıyordu. Ne yazık ki sanırım hâlâ canavara dönüşmemiş küçük bir parçam vardı.

Elbisemi düzeltip derin bir nefes aldım. Köşeyi döndüğümde büyük, taş gibi bir şeyle çarpıştım. İlk başta yanlış yerden döndüğümü, girintilerde gizlenen şatafatlı heykellerden birine çarptığımı sanmıştım. Fakat hemen sonra bir el fırlayıp kolumu kavradı ve geriye doğru yuvarlanmamı engelledi.

Angelo Visconti.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Yaşadığım şok ciğerlerimdeki havayı söküp alırken kolumu sanki yanıyormuş gibi tutuşundan kurtardım.

Kolumu kavradığı elini cebine soktu, diğer eliyle de telefonunu kulağında tutuyordu. Belli ki özel bir telefon görüşmesi yapmak için partiden ayrılmıştı. Hattın diğer tarafında konuşan birinin hafif uğultusu vardı ama o dinliyor gibi görünmüyordu. En azından artık dinlemiyordu.

Aman Tanrım.

İşte tam da o zaman bir özür mırıldandım. Yanından geçip gitmem; kahkahaların, müziğin ve taze bir bardak likörün ürperen tenimi ısıtacağı partiye koşmam gereken o zaman...

Ancak durup ona bakmaktan başka bir şey yapmadım, *yapmadım.*

Tanrım, uçurumda da bu kadar uzun ve iri miydi? Belki bu koridor hatırladığımdan daha dardı. Ya da belki de sebebi karanlıktı. Canavarlar karanlıkta her zaman daha büyük ve daha korkutucu görünürdü.

Boğazımdaki yumruya rağmen yutkunup başımı iki yana salladım. *Kendine gel, Rory.* Angelo Visconti bir canavar değildi. Dante'nin söylediğine göre, bir Made erkeği bile sayılmazdı. Ayrıca Max'ten duyduklarıma da bakarsak bir silah bile taşımıyordu.

Fakat tek kelime etmeden telefonu kapatıp cebine koyduğunda ve bana doğru bir adım yaklaştığında, ben de bir adım geri çekildim. Koru'da büyümek içgüdülerimi keskinleştirmişti. Bu adamla karanlık bir koridorda durmak, bana orman zemininde bir yaprak çıtırtısı ya da uzaktan gelen bir uluma sesi duymakla aynı tedirginlik hissini veriyordu.

Bir Made erkeği olmayabilirdi ama sanki bir yırtıcıyla karşı karşıyaymışım gibi hissediyordum.

Birkaç dakika önce soluklanmama olanak sağlayan sessizlik şimdi beni boğuyor, göğsümü bir tuğla gibi eziyordu. Sonunda gözleri benimkilerinden ayrılıp boynumdan aşağı doğru indi ve göğsüme odaklandı. Bakışları dokunuşundan bile daha yakıcıydı. Çok *yüzsüzce*, çok utanmazcaydı. Sanki bedenim bana değil de ona aitmiş gibiydi.

“Birine gözlerini dikip bakmak kabalıktır.” Kelimeler ağzımdan mağrur ve boğuk bir şekilde uçup gitmişti. Kendimi durdurmaya vaktim bile olmamıştı. *Ah, Yüce Kuğu.*

Bir Visconti'yle –özellikle aynı gecede iki kez- böyle konuşulmayacağını çok iyi biliyordum. Daha da kötüsü, yağ çekmeye ya da en azından kaçınmaya çalışmam gereken tek Visconti Angelo'ydu. Alberto'ya beni Şeytan Yamacı'nda *tek başıma*,

uçurumun kenarında sallanırken gördüğünü söylemesine engel olan hiçbir şey yoktu. Alberto defalarca kulağıma aynı sözcükleri fısıldamıştı. *Beni utandırmaya cüret etme*. Nişanlının, seninle evlenmektense kendini denize atmayı tercih edeceğini öğrenmenin en büyük aşağılanma olduğuna emindim. Tehditlerini yerine getireceğinden hiç şüphem yoktu. Babamın bakım ekibini elinden alacağından, ziyaretlerimi durduracağından da.

Yani, özür dilemeliyim. Başımı eğmeli, küçük kasaba cazibemi kullanmalı ve birbirine sürtecek iki beyin hücrem bile yokmuş gibi davranmalıydım. Zaten o ve ailesinin geri kalanı benim hakkımda böyle düşünüyordu, değil mi?

Ancak ateşim çıkmış gibi yanıyordum. İlginin yoğunluğu altında sersemlemiştim. Bakışlarını tekrar benimkilere çevirdiğinde tenim daha da ısınmıştı. Sanki bir kamp ateşinin önünde duruyormuşum gibi hissediyordum. Tehlikeliydi ama bir o kadar da *heyecan vericiydi*.

O bir adım daha yaklaştığında ben de tekrar bir adım geri gittim. Şimdi geniş antrenin girişindeki pencerelerin vitraylarından yüzüne kaleydoskop renkleri yansıyor. Yeşiller, maviler ve pembeler soğuk yüz hatlarını ısıtıyor, keskinliğini yumuşatıyor.

Başparmağını altdudağınm üzerinde gezdirip başını hafifçe iki yana salladı. Ardından göğsüme doğru uzandı. Parmak eklemleri göğüslerimin kıvrımını saran ipek kumaşı sıyırdı.

Ne olu-

Aşağı baktığımda kanım buz kesmişti. Ben itiraz edemedim, yakamdan dışarı fırlayan tek bir inciye başparmağı ve işaretparmağıyla kavrayıp çekti.

Vittoria'nın kolyesinin incileri teker teker sutyenimden ayrılıp onun eline doğru uzanıyordu.

Damarlarımdan sızmaya başlayan paniğe rağmen, Angelo kolyeyi yavaşça çekerken her bir soğuk boncuğun göğüs ucumu nasıl sıyırıp geçtiğini görmezden gelemiyordum. Bacaklarımın arasında titreşen alevi ya da dokunuşunun altında nefesimin sığlaşmasını görmezden gelemiyordum.

Klipsi nihayet göğsümden çektiğinde kolyeyi ucundaki inci den tuttu. Tıpkı insanların kendilerine ait olmayan bir köpeğin pisliğini tuttukları gibiydi. Aynı zamanda bana da bir köpekmişim gibi bakıyordu. Yüzünde, çenesindeki kesiği derinleştiren alaycı bir ifade vardı ve kıstığı gözleri buz gibiydi.

Boğazımdaki yumru yutulamayacak kadar büyüktü, artık sah-te gülümsemeler ile gönülsüz özürler için çok geç olduğunu biliyordum. Dizlerimin üzerine çöküp Alberto'ya söylememesi için yalvarmalıyım ve eğer karşımdaki Tor ya da hatta Dante olsaydı, yapacağım şey tam olarak bu olurdu.

Fakat açıklanamaz bir nedenden dolayı, bu adam bende inatçı olma isteği uyandırıyor.

Spor ayakkabılarımda altında kaç kaya parçalanırsa parçalan-sın ya da rüzgâr ne kadar güçlü eserse essin, uçurumun kenarından ilk geri çekilenin ben olmayacağımı kanıtlamak için onunla mücadele etme dürtüsüne yenik düşüyordum.

Gözlerinde öfke titreşiyor, bana sanki kovamayacağı bir si-nekmişim gibi bakıyordu.

“Nişanlının kucağında otururken daha hevesli görünseydin, belki o zaman sana kendi inci kolyeni alırdı.”

Aramızdaki mesafeyi kapatırken yüzündeki renkler değişiyordu. Nefes almayı bırakmıştım.

Varlığı bir fırtına bulutu gibi üzerimde belirlediğinde, garip ve çelişki dolu bir his vücudumu sarmıştı. Topuklarımda üzerinde

dönüp sığınağa mı koşsam, yoksa başımı arkaya eğerek gözlerimi kapatıp yağmuru mu kucaklasam bilemiyordum.

Damarlarıma karışan içki yüzündendi. Öyle olmalıydı. Başım da bir ağrı ve göğsüm pişmanlıkla dolu olarak uyanacaktım. Muhtemelen Alberto'ya ne yaptığımı söylediğinde daha ciddi hasarlar da-

Eli bileğimi bulduğunda tüm düşüncelerim durdu.

Artık tek odaklanabildiğim şey tenimdeki ateş hattıydı. Tıpkı zehirli bir bilezik gibi bileğimi sarmıştı. Elimi yanıma doğru çektiğinde ikimiz de aşağıya baktık.

Yumruğumu ters çevirdi. İçgüdüsel olarak, avucumu ortaya çıkarmak için parmaklarımı açtım.

Tam o sırada dudaklarından dökülen ufak bir nefes beni şaşırtmıştı. Sanki hareketimden rahatsız olmuş gibiydi. Ardından kol yeyi avucumun içine yerleştirdi. Küçük, dikkatli bir inci sarmalı oluşturup elimi tekrar yumruk haline getirdi. Ağır bir yük gibi yanağıma değen bakışlarını hissedebiliyordum. Ama gözlerimi benimkine doladığı elinden çekmedim. Çok *büyük*tü. Kalın parmakları ve ağır, sıcak bir dokunuşu vardı.

Boğazını temizledi. Nihayet konuştuğunda sesi boğuk çıkıyordu.

“Çalmak bir günahdır, Aurora.”

Dudaklarını, ismimdeki sesli harflerin etrafına dolandığını duyduğumda irkildim.

Ardından omzunu benimkine değdirerek yanımdan geçti. Lobi boyunca ilerlerken vitraylar takım elbisesinin ceketinde bir gökkuşağı oluşturmuş, ardından gölgelerin içinde kaybolmuştu.

Angelo Visconti, tıpkı uçurumdaki gibi arkasına bile bakmadı.

Ben ise karanlığın içinde çalıntı bir inci kolye ve çarpan bir kalple öylece duruyordum.

BÖLÜM

Altı

Angelo

Rusty Anchor Bar ve Grill. *Her neyse.* Amcamın fahişesini gözetlemekten daha önemli işlerim vardı.

Kapının üstündeki tabelada sesli harflerin çoğu eksikti. Bugatti'm üzerine bahse girerim ki içerisi de aynı şekilde bakımsızdı. Bu mekân çocukluğumdan beri çıkarken ayaklarınızı silmek isteyeceğiniz türden bir yer olmuştu.

Şeytan Yamacı'nın olayı da buydu. Mekânları, insanları, Lanet olası havası... Bu bok çukuru kasaba hakkında hiçbir şey değişmezdi. Fırtınadan çıkıp nakliye konteynerine adım attığım an haklı olduğum kanıtlanmıştı. Aynı kıymıklarla dolu, yıkık dökük tahtalardan yapılmış bar ve onu ayakta tutan aynı yaşlı adamlar... Babamın hoşnutsuz liman işçileri arasında kanun ve düzeni sağlamak için tabancasını havaya ateşlediği zamandan kalma, çatıdaki kurşun deliği bile hâlâ oradaydı.

Halının üzerindeki kan lekesi de aptal piçlerden birinin tehdidini ciddiye almamasından kalmaydı.

Kovanın içine akan yağmur suyuna tiksintiyle baktım. Dante

dün gece viskime bir şey karıştırmış olmalıydı çünkü onunla burada buluşmayı kabul etmem için başka mantıklı bir neden görmiyordum.

Ya da en başta neden onunla buluşmayı kabul ettiğime dair.

Şöminenin yanındaki koltuğa yerleştiğimde mobilya gıcırda-mıştı. Başımı bara doğru çevirerek arkasındaki kıza gelmesini işaret ettim. Barmen kız irkilip parmağıyla göğsünü işaret etti ve *ben mi?* diye dudaklarını oynatarak sordu.

Evet, sanırım terk edilmiş bir nakliye konteynerinden bozma barlarda masa servisi yapılmıyordu.

Paltomdaki yağmuru silkeleyip elimi ıslak saçlarımda gezdirdiğim sırada kız ellerini ovuşturarak yanıma geldi. “E-evet?”

“*Smugglers Club*. Buzlu.”

Odanın diğer tarafından alaycı bir ses geldi. Kafamı kaldırdığımda, sandıktan bozma bir masanın üzerine eğilmiş yaşlı bir adamla göz göze geldim. Bu tarz adamları bilirdim. Hâlâ rıhtımda yük taşıyor olmak için fazla yaşlıydı fakat her gün buraya gelip üzüntüsünü ucuz biraya boğuyor, yağmurla ıslanan pencereden limanın onsuz da aynı tempoyla çalışmasını izliyordu. Buralarda onun gibi adamların yapacak başka bir işi yoktu.

Kız bana özür dilercesine gülümsedi. Sarışın kadının güneş gibi bir gülümsemesi ve gergin bir enerjisi vardı. “Bunun için üzgünüm. *Smugglers Club* fabrikası bir sonraki kasabada ve buradaki insanlar fabrikanın sahibi olan aileyi pek sevmiyorlar.”

Adamın bakışlarına karşılık vermek için onu görmezden geldim. Dişlerimi altdudağımın üzerinde gezdirirken parmak eklemelerimi çıtlattım. Ona doğru iki adım atıp elimi boğazına dolamak ve bir daha kahrolası tek bir ses bile çıkaramayacağından emin olmak çok kolay olurdu.

Kızgın bakışlarımı ondan ayırıp gülümseyen kıza döndüm. “O da bir tane alacak. Double olsun.”

Sanırım Visconti ismine o kadar da sadık değildim.

Barmen kız ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıp koşarak uzaklaştı ve arka odalardan birinde kayboldu. Teneke çatıya vuran yağmurdan bile daha gürültülü bir tıkırtı sesi, tüm dükkânı sarmıştı. Hikâyesinin ne olduğunu merak ediyordum. Kocaman gülümsemeleri olan kızlar her zaman en karanlık sirlara sahip olurdu. Ayrıca, burada çalıştığına göre *bir şeylerden* pişmanlık duyuyor olmalıydı.

“Sen.”

Gözlerim yavaşça soluma kaydı. Bir başka yaşlı adam, kaşlarını çatmak yerine bana hayranlıkla bakıyordu.

“Gerçekten sen misin? Şeytan Yamacı’nın Meleklerinden biri. Seni yıllardır görmedim, evlat.”

Evet, ben de bu lakabı yıllardır duymamıştım. Hatıraların acı dolu tadını bırakan bir kahkaha attım ve dikkatimi tekrar ateş demeye bin şahit isteyen kıvılcımlara verdim.

Şeytan Yamacı’nın Melekleri. Papaz yardımcısının oğulları olduğumuz için yerliler bana ve kardeşlerime çocukken böyle derdi. Bir de solgun tenlerimiz ve saçlarımızla birer melek gibi göründüğümüz için. O zamanlar damarlarımızda azıcık bile Sicilya kanı akıyormuş gibi görünmüyorduk fakat büyüdükçe saçlarımız koyulaşmış, yılda yaklaşık otuz dakika güneş gören bir kasabada yaşamamıza rağmen tenimiz daha da bronzlaşmıştı.

“Seni tekrar kasabada görmek bir onur, evlat,” dedi adam başındaki bereyi çekiştirip göğsüne bastırarak. “Baban harika bir adamdı.”

Evlat. Ona artık bir çocuk olmadığımı söyleyebilirdim. Otuz

altı yaşında bir adamdım. Milyarlarca dolarlık bir yatırım şirketinin kurucusu ve CEO'suydum.

Ona babamın harika bir adam *olmadığını* da söyleyebilirdim.

Ancak yapmadım. Bununla uğraşamazdım. Yerlilerle kavgaya tutuşmak hiçbir zaman bana göre olmamıştı ve ziyaretimin nedeni de bu değildi.

Barmen kız deponun derinliklerinden çıkardığı tozlu şişeyle yanımıza geldi. Kahverengi sıvıyı bir bardağa boşaltıp önümdeki üçayaklı masaya bıraktı.

Rolex'ime şöyle bir bakış attı. "Eğer Şeytan Koyu'nu arıyorsanız, otoyoldan iki kavşak erken çıkmışsınız."

"Wren," diye mırıldandı bereli adam. "Bu Alonso Visconti'nin oğlu."

Bakışlarımı ateşten ayırmadım. Buna gerek de yoktu çünkü beyninde dönen çarkları duyabiliyordum. Bir küfür mırıldanıp sessizce özür diledi, ardından yeniden barın güvenli kollarına döndü.

Alay edercesine bakan adama geri döndüm. Yarisına kadar içtiği birasının yanında şimdi büyük bir bardak Visconti üretimi viski vardı. Yüzüme yayılan pis sırtışla kadehimi ona doğru kaldırdım ve büyük bir yudum aldım.

Artık surat asmıyordu.

Hem o hem de babamın kıcını yalayan ceylan gözlü piç, Şeytan Yamacı'nın tüm nüfusunu temsil ediyorlardı. Babamı ya severdiniz ya da ondan nefret ederdiniz, ayrıca tarafsız olduğunuz nadir durumlarda bile onun kim olduğunu kesinlikle bilirdiniz.

Babam ve iki kardeşi, Sicilya Cosa Nostra'nın Atlantik'i aşan ilk nesliydi. New York aşırı kalabalıktı, Boston ise İrlandalıların egemenliğindeydi. Bu yüzden izole edilmiş Şeytan Sahili'ni bu-

lana dek güneye ve batıya seyahat etmişlerdi. Şeytan Sahili'nde boylu boyunca uzanan üç boktan kasabadan başka hiçbir şey yoktu. Kimin hangi bölgeyi alacağına karar vermek için kura çekmişlerdi. Görünüşe göre babam aralarından en kötüsü olan Şeytan Yamacı'nı almıştı. Burada sular daha dalgalı, kayalıklar daha dik ve insanlar... kıyının ilerisinde olduklarından daha *basitti*. Ancak liman? Liman karaborsa taşımacılığı için mükemmeldi.

Kimse mecbur kalmadıkça Şeytan Yamacı'na yanaşmazdı. Dalgalar acımasızdı. Uçurum rıhtımı kucaklarcasına kıvrılır, limanı orada işi olmayan gemiler için görünmez hale getirirdi. Küçük, sıradan görüntüsüyle yerel yetkililerin dikkatini çekmiyordu. Ayrıca, Batı Kıyısı'nın yanı sıra Kanada ve hatta Rusya'ya uzanan kolay ticaret yollarına sahipti.

En küçük kasabalar en büyük sırlara sahiptir, Angelo. Büyürken babam bana hep böyle derdi. Şeytan Koyu'nun parlak ışıklarına baktığımda ya da Şeytan Çukuru'ndaki kuzenlerimin New York'tan gelen yatırımcılarla iş toplantılarında yedi rakamlı anlaşmalar yaptığını gördüğümde, ona neden hâlâ burada olduğunu sorardım.

Ve sırlar ne kadar büyükse o kadar çok gücümüz olur.

Bardağımın üzerinden iki adamı da inceledim. Birinin gözleri eski günlerin hatırasıyla parlıyor, diğeri ise birasının dibine doğru homurdanıyordu. Şüphesiz biri hayatını babamın saltanatından faydalananarak sürdürürken, öteki ondan korkarak yaşamıştı.

Başka bir deyişle, birinin diğerinden daha büyük bir sırrı vardı.

Arkamdaki kapı hızla açıldığında Dante'nin sesi insanın tenini yakan soğukla birlikte içeri taşınmıştı. İkisi de en rahatsız edici şekilde yakamın arkasından boynuma dolandı.

"Erkencisin, Vicious."

Kullandığı lakaba gözlerimi devirdim. Bardağımı kafama dikip bir tane daha içmek için elimi bara doğru salladım. Buna ihtiyacım olacaktı. Fakat sonra başka bir ses keyfimi yerine getirdi.

“Buldum.”

“Neyi buldun?” diye homurdandı Dante.

“Dünya üzerindeki en iç karartıcı yeri. Eminim hamamböcekleri bile buradan siktir olup gitmiştir.”

Tor’un ukala sesini duymamla birlikte dudaklarım kıvrılmıştı. Dönüp bara yaklaştığını ve yumruğunu tezgâha vurduğunu gördüm. “*Bastardo**,” diye mırıldanıp incelemek için elini kaldırdı. “Siktiğimin kıymıkları elime battı.”

Barmen kız, arka odadan elinde bir *Smugglers Club* şişesiyle çıktı. Yüzündeki donuk gülümseme gözlerindeki paniği gizleme konusunda pek de başarılı olmamıştı. Beni tanımıyor olabilirdi ancak Tor ve Dante’yi tanıdığı kesindi.

“Ah şuna da bakın, İyi Samiriyeli** de burada.”

“Benim bir adım var, biliyorsun.”

“Evet, evet, ver şunu bize,” diye homurdandı Tor. Kızın üzerine atılıp şişeyi elinden kaptı.

“Ah, tamam. Şey, başka bir şey var mı?”

“Evet, bir tetanos aşısı.”

Az da olsa eğlenerek hafifçe başımı salladım.

“Bu adamı hiçbir yere götüremeyecek miyim?”

Dante’nin karşımdaki koltuğa yerleştiğini fark etmemiştim. Arkasma yaslanıp bana baktı. Her zamanki gibi gergin gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu.

Tıpkı babası gibi o da Visconti ismine bağlı olmakla ilgili

* İtalyanca’da “piç” anlamına gelmektedir. (ç.n.)

** “İyi Samiriyeli” genellikle, ihtiyacı olanlara yardım etmek için harekete geçen bir kişiyi anlatmak üzere kullanılır. Bu ifade Hz. İsa’nın anlattığı bir hikâyeye dayanmaktadır. (ç.n.)

nefret ettiğim her şeyi temsil ediyordu. Cosa Nostra damarlarında kötü bir virüs gibi dolaşıyordu ve kıyafetleri tıpkı bir Marlon Brando filminin setinden fırlamış gibiydi.

Tor yanımıza gelip elindeki şişeyi aramızdaki masaya sertçe koydu. “Seni görmek güzel, *cugino**. Genelde yalnızca Noel ve cenazelerde Sahil’i varlığıyla şereflendirirdin, dün akşam yemeğine gelmene şaşırdım. Ailenin anma töreni için mi buradasın? Çünkü ona iki haftadan daha fazla vakit var.”

“Hayır,” dedi Dante sessizce. “Eve dönmek istiyor.”

Bardağımın arkasından gülümsememi bastırdım. Demek dün gece benimle buluşmak için bu kadar ısrarcı olmasının nedeni *buydu*. Herkes bana neden şehirde olduğumu sorduğunda verdiğim “sadece ziyaret” yanıtı onun için yeterince ikna edici değildi.

Oldukça yanılıyordu. Şeytan Yamacı’na geri dönüp Capo olarak hak ettiğim yeri almaktansa, ellerime sıçıp alkış tutmayı tercih ederdim. Ancak yüz hatlarımda gezinen keskin bakışları ve bardağını sıkıca kavrayan eli, gergin olduğunu anlamama yetmişti. Bu yüzden biraz daha terlemesine izin verecektim.

Tor ıslık çaldı. “Vicious Visconti nihayet geri mi dönüyor?”

Çenem kasıldı. Tıpkı Şeytan Yamacı’nın Melekleri gibi, Vicious Visconti de farklı bir yaşamdan kalma bir takma isimdi. Son dokuz yıldır, vücudumda acımasız olan tek bir kemik bile yoktu. Tabii Tor’un bana böyle seslendiğini duymanın omurgamdan aşağı bir adrenalin dalgası gönderdiğini inkâr edemezdim.

Acımasız olmak *iyi* hissettiriyordu.

“Geri dönmüyorum. Dün gece de söylediğim gibi, sadece ziyarete geldim.”

Yalan. Şeytan Yamacı’nı bir amaç olmadan ziyaret etmek için

* İtalyanca’da “erkek kuzen” anlamına gelmektedir. (ç.n.)

İmsiz Gunahkârlar

beyninize bir hasar almış olmanız gerekirdi. Tor haklıydı. Yalnızca Noel’de ya da cenazelerde geliyordum ve geri kalan zamanda da nadiren seyahat ediyordum. Her seferinde amcalarımla görüşüp, kuzenlerimle yumruklarımı tokuşturacak kadar kalırdım. Teyzelerimi yanaklarından öpecek ve ne kadar büyüdüğümü söylerken benimkini sıkımlarına izin verecek kadar da... Bu kasabada çok uzun süre bulunmak beyin hücrelerimi kaybediyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu. Ayrıca, bu soruyu gereğinden fazla duymuştum. *Ne zaman geri dönüyorsun?*

Herkes ne zaman döneceğimi bilmek istiyordu.

Dante’yi, kahrolası bir fal kurabiyesi yüzünden burada olduğumu söyleyecek kadar bile sevmiyordum.

Gözleri anlık bir rahatlamaıyla doldu, bunu yoketme isteğimi bastıramadım.

“Ancak Şeytan Yamacı’nı yeniden kontrolüm almaya karar verdiğimde ilk öğrenen sen olacaksın,” diye ekledim. “Koltuğumu benim adıma sıcak tuttuğun için teşekkürler.”

Viskisi neredeyse boğazına kaçacaktı. İtalyan kumaşı olduğuna emin olduğum gömleğini düzelterip bardağını bıraktı ve bana baktı. “Sıcak tutmak mı? Orayı tamamen değiştirdim. Altyapıyı elden geçirdim, özel gemilerden oluşan bir filo satın aldım. Kasabada yirmi dört saat devriye gezmesi için güvenlik görevlileri tuttum. Liman yetkililerini parmağımda oynatıyorum ve Meksika ile Orta Doğu’ya giden yeni ticaret yollarını güvence altına aldım.” Burun delikleri öfkeyle genişlemişti. “Koltuğunu sıcak tutmaktan fazlasını yaptım,” diye homurdandı.

Yaptığı çıkış havada kötü bir koku gibi asılı kalmıştı. Gözlerindeki dik bakıştan büyük bir zevk alarak bileğimi yavaşça çevirdim ve kahverengi sıvıyı bardağımın içinde döndürdüm. Biraz

terlemesine izin verecektim. Bir süre sonra, gerilim leziz bir şekilde yoğunlaştığında bakışlarına karşılık verdim.

“O zaman geri dönmeye karar verdiğimde, bana nasıl yapıldığını göstereceksin.”

“Geri dönmek mi? Ben senin bölgeni senin için kontrol altında tutarken, istediğin gibi gelip gitme lüksüne sahip olmak güzel olmalı.”

İşte bu, Dante’nin beni küçük görmesinin birçok nedeninden biriydi. Küçümseme ve öfke dolu yorumları kendimi bildim bileli aramızda bir uçurum gibi duruyordu. Neredeyse on yıldır birbirimizden koca bir kıta uzaklıkta olmamız da hiçbir şeyi değiştirmemişti. Bu durum biz daha çocukken başlamıştı. Oynadığımız özel oyunlar yüzünden her zaman kardeşlerimin ve benim çocuksu olduğumuzu düşünürdü. Yıllar içerisinde bu küçümseme ve oynadığımız oyunlar, onun eline silah almasına bile izin verilmeden çok önce bir adamı öldürmemiz anlamına geldiğinde kıskançlığa dönüşmüştü.

Ah, sonra ben de mezuniyet balosuna getirdiği kızı becermiştim. Gerçi nedenini hatırlayamıyordum.

Şimdi, Sahil’e adımımı attığım anda onun düşmanlığını hissetmeye başlamıştım. O çok değerli gördüğü geleneklere karşı gelmemden nefret ediyordu. Ancak aynı geleneklerin Şeytan Yamacı’nı tamamen ele geçirmesini ve limana eşi benzeri görülmemiş bir erişim sağlamasını engellemesinden de nefret ediyordu.

Kadehimi kaldırıp göz kırptım. “Aile bunun için var, öyle değil mi?”

Sessizlik ateşten daha sıcak bir şekilde yükseliyordu. Vermek üzere olduğu öfke dolu cevabı yutarken çenesi kasılmış, boğazı düğümlenmişti.

İlimsiz Gunahkârlar

Birbirimize dik dik bakarken o tanıdık karanlığın midemin çukurunda dönüp durduğunu hissedebiliyordum. Adrenalin beynimin köşelerinde vızılıyordu. Kafesinden kaçmaya çalışan Vicious Visconti'nin hırıltılı sesini duymazdan gelerek dudaklarımı yaladım. Temiz bir hayat yaşamaya başladığımdan beri, hızlı arabalar ve kelime dağarcığında “hayır” kelimesi olmayan fahişelerden zevk almaya çalışmıştım ama hiçbir şey zalim bir şerefsiz olmanın verdiği hisse yaklaşamıyordu.

Bu hayatı bir çatı katı ofisi, yönetim kurulu odaları ve *lanet olası elektronik tablolar* ile değiştirmiştım fakat hiç kolay olmamıştı. En azından ayda bir kez karanlık tarafımın tadını çıkarabiliyordum. Muhtemelen yumruğumu Dante'nin suratına indirmememin tek nedeni de buydu.

Tor boğazını temizleyip ayaklandı. “Sigara içmeye gidiyorum. Hadi, belki benimle birlikte bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında durmak siz iki iti sakinleştirir.”

Dante ve ben tek kelime etmeden bardan geçip arkadaki verandaya giden Tor'u takip ettik. Veranda, balıkçı ipiyle birbirine bağlanmış dört ahşap çıtadan başka bir şey değildi ve bizi fırtınadan koruyan tek şey, derme çatma bir çatı görevi gören birkaç sandıktı. Tor gözlerini yukarı dikip OSHA* hakkında bir şeyler mırıldanırken sigarasını yaktı.

Uçurumun birkaç metre yukarısına sıkışıp kalmış olan Rusty Anchor'ın verandası, kesintisiz bir deniz manzarası sunuyordu. Bu limanı küçümsememe rağmen çocukluğumdakinden daha gösterişli olduğunu inkâr edemezdım. Liman iki kat daha büyüktü. İskeleler ile rampalar tamamen restore edilmiş, hatta liman amirinin ofisi bile yenilenmişti. Eskiden rüzgârda gıcırdayan eski

* OSHA, Amerika Birleşik Devletleri yasa ve yönetmeliklerinde yer alan iş sağlığı ve güvenliği için oluşturulmuş bir standarttır. (ç.n.)

bir kulübeden başka bir şey değildi, şimdi ise tuğladan yapılmıştı ve pencereleri bile vardı.

Tor sigara paketini bana uzattığında başımı iki yana salladım.

“Burada ne yapıyorsunuz şimdi?”

“Kabul ettiğin şeyleri. Cephaneyle dolu gemiler gidiyor. Korkun ve başka uyuşturucular geliyor. Koy için gerekli olan her zamanki restoran ve otel malzemeleriyle birlikte tabii.” Dumanı yağmura doğru üflerken bana çarpık bir şekilde sırtıttı. “Merak etme, eğer Rus fahişelerin ticaretini yapmaya karar verirsek, önce sana danışırız.”

“Kulağa kârlı geliyor.”

“Kulağa sen de pay istiyormuşsun gibi geliyor,” diye homurdandı Dante. Ona şöyle bir baktığımda bedenini konteynerin oluklu demir duvarlarına yaslayıp ellerini ceplerine soktuğunu gördüm. “Dün gece babamla ne hakkında konuşuyordun?”

Karşılık vermedim. Bunun yerine, sırtımı fırtınalı denize dönüp uzaktaki Şeytan Koyu’nun parıltılı ışıklarının görüldüğü tarafa baktım. Önünde Şeytan Çukuru karanlık bir gölge gibi yükseliyor, eski okulumuz Şeytan Sahili Akademisi pastanın üzerinde duran zehirli bir kiraz gibi tam tepesinde boy gösteriyordu. Kafamı yukarıya doğru kaydırduğunda gözlerim babamın kilisesine takılmıştı. Ardından uçuşuma odaklandım ve amcamın son fahişesine kenara çok yakın dururken rastladığım çarşamba sabahını düşündüm. Onu zar zor görebilmiştim. Yalnızca kapüşonunun altından görünen bir tutam sarı saç ve gitmek için döndüğümde yüzüne attığım kısa bir bakış. Hepsi bu kadardı. Elbette bu, genellikle dün gece yaptığım gibi onu yemek masasının karşısından tanımam için yeterli olmazdı. Ancak odanın diğer ucundan bana dik dik baktığında o gözleri anında hatırlamıştım. Sıcak viski rengindeydiler.

Ellerimi paltomun ceplerine sokup sırtımı uğuldayan rüzgâra verdim. Yaşlı piçe hakkını vermem gerekiyordu, Aurora kesinlikle göz alıcıydı. Giydiği o kahrolası kırmızı elbise... *Yüce İsa*, nabızı atan her erkeğin o görüntü karşısında aleti sertleşirdi.

“Babanızdan bahsetmişken, görüyorum ki kendine çoktan başka bir servet avcısı fahişe bulmuş,” diye mırıldandım. Bakışlarımı yavaşça kayalıklardan aşağı, Tor’a doğru çevirdim. “Her yıl daha da genç oluyorlar.”

Bir kahkaha attı. “Evet, daha genç ve daha çekici. Onu nereden bulduğunu Tanrı bilir.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Genellikle Koca Al’ın kadınları kulüpte aranan kızlardır. Bilirsin, kulüplerimin VIP alanlarında dolanıp kendilerine geçim kaynağı sağlayacak birini bulmaya çalışırlar. Ama Aurora? Onu daha önce hiç görmemiştim.” Sigarasının izmaritini yağmura doğru savurup çenesini ceketinin içine soktu. “İnan bana, o seksi vücudunu bir mil öteden fark ederdim,” diye mırıldandı.

Bu bilgi kırıntısını bir süre düşündüm. *İlginçti*. Elbette, kendisinden önce gelenlerle aynı fiziksel özelliklere sahipti. Sarı saçları, büyük memeleri ve sonsuzluğa kadar uzanan bacakları vardı. Ancak kesinlikle farklıydı. *Çokbilmiş bir ağız*. Vivi’nin inci kolyesini geniş göğüs dekoltesinden çıkardığımı hatırlayınca dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. *Ayrıca küçük, pis bir hırsız*.

Uçurumun kenarına tekrar baktığımda beynime davetsiz bir düşünce sızdı. *Neden atlamak istiyordu?* Bu soruyu aklıma geldiği hızla silkeleyip attım. Amcamın yeni servet avcısı daha az umurumda olamazdı. Ayrıca, Şeytan Yamacı’ndan tek çıkış yolum bekâretimi yetmiş yaşındaki bir şerefsize teslim etmek olsaydı ben de kendimi öldürürdüm.

Somme Sketcher

Tor'un cep telefonu çalmaya başladığında, cebinden çıkarıp ekrana bakarak inledi. "İş," diye homurdanıp tekrar içeri daldı. Şimdi verandada sadece Dante ile ben vardık. Son birkaç dakikadır son derece sessiz olduğunu şimdi fark etmiştim.

Göz göze geldiğimizde bakışları karardı. "Gerçekten neden buradasın, Angelo?"

Dikkatimi tekrar denize çevirerek parmağımı sakalımda gezdirdim. Sıktığım çenem çelik gibi sertleşmişti.

"Dante?"

"Evet?"

"Kendi kahrolası işine bak."

Arkama bakmadan onu omzumla iterek bara girdim ve çıkışa doğru yürüdüm. Tam yanından geçerken Tor kolumu tuttu. Telefonunu kulağından çekip dudaklarını oynatarak, "*Nereye gidiyorsun?*" dedi.

Göğüs cebimden bir deste kart çıkarıp bahşiş kutusuna attım. "Öğle yemeği için Çukur klanıyla buluşacağım."

"Benny'ye geçen haftaki poker oyunundan bana kırk bin dolar borcu olduğunu söyle, tamam mı?"

Başımı sallayıp ardından yürümeye devam ettim.

"Yarın öğle yemeğine geliyor musun?" diye seslendi arkamdan.

Göğsümden bir inilti yükseldi. Kahrolası Koy klanı bir araya gelmeye bayılıyordu. Aletimi bir arabanın kapısına sokmayı tercih ederdim ama ona bunu söylemek yerine, elimi şöyle bir salladım ve hızla otoparka yürüdüm.

Arabaya bindiğimde derin bir nefes verdim. Yağmur damlaları çizgiler halinde ön cama düşüyor ve rüzgâr sanki beni dikiz aynalarımı parçalamakla tehdit ediyordu. *Ah, bu hava.* Arabayı çalıştırıp fırtınanın içinden geçerek, Şeytan Çukuru'nun en yüksek

İmsiz Gunahkarlar

noktasına varana kadar seyir halinde olacağım uçurumun üzerine yapılmış yol boyunca ilerledim. Şeytan Çukuru'na ulaşmak için uçurumların tepesine çıkıp aralarından geçmeniz ve aşağıdaki kasabaya inen dar, dolambaçlı yol boyunca sürmeniz gerekiyordu. Yerel halk buraya Azrail Yolu derdi; çünkü en ufak bir hızlı dönüşte ölümün ta kendisi omzunuzun üzerinde belirirdi.

Eğlenceli bir yolculuk olmalıydı.

Motor yokuşu gürültüyle çıkarken radyo sinyal bulmakta zorlandığı için cızırdıyordu. Parmaklarımı direksiyona vurduğum sırada, Çukur'daki Visconti'leri en son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalıştım. Kardeşim Rafe kadar sık görmediğim kesindi. Görünüşe göre iki haftada bir onlarla parti yapıyordu.

Ah, şimdi hatırlamıştım. Birkaç ay önce Castiel'in nişan partisiydi. Castiel, kendisinden en az onun da kadından nefret ettiği kadar nefret eden asık suratlı bir Rus'la evlenmişti. Kadın *Nostrova Votka* şirketinin varisiydi, yani bu evlilik yalnızca başka bir iş anlaşmasıydı. Bunda şaşılacak bir şey yoktu, bu ailede aşk evliliği yapacak kadar aptal olanlar Donatello ve Amelia'ydı.

Ve bir de annem.

Uzakta, uçurumun tepesinde tanıdık bir bina belirdi. Sileceklerin her hareketinde daha fazla yaklaşıyordu. Dudaklarımdan bir hırıltı kaçtı. *Tabii ya*. Çukur'a giderken babamın kilisesinden geçmem gerektiğini unutmuştum ve şu anda aklıma getirdiği tüm o anılarla uğraşamazdım. Çarşamba günü Sahil'e vardığımda, her zaman yaptığım şeyi yapmaya karar vermiştim. Visconti Grand oteline çantalarımı bırakmadan önce doğruca kiliseye gittim. Aile toplantıları, uzaktan atılmış öpücükler ve havadan sudan konuşmaların içine girmeden önce, hatıraların getirdiği tüm öfkeyle

acıyı sistemimden atmalıydım. Tam o sırada her zamanki yerimde birinin olduğunu fark ettim, bu dikkatimi dağıtmaya yetmişti.

Mezarlığın etrafından ilerlerken girişe park etmiş bir araba olduğunu gördüm. Garipti. Son yüzyılda buraya gömülen insanların hepsi birer Visconti'ydi ve bir yerlinin, bir Visconti mezarını ziyaret etmesinin tek nedeni üzerine işlemek olabilirdi. Yavaşlama sebebim belki de burayı gerçekten önemsedğim zamanlardan kalan bölgesel içgüdülerim yüzündendi. Söğüt ağacının altında arabayı tamamen durdurdum. Sileceklerin hızını arttırmıştım. Ön camın ve alçak dalların arkasından gözlerimi kısarak arabada kimin olduğunu görmeye çalıştım. Uzun farları çamura batmış mezar taşlarının üzerine sarı bir ışık yayıyor, sürücü tarafındaki camın aralığından sigara dumanı sızıyordu. Bir adam elini dışarı uzatıp sigara külünü çakılların üzerine savurdu.

Direksiyonu kavrayarak kaşlarımı çatıttım ve arabadaki kişiyi daha iyi görebilmek için öne doğru eğildim. Başını sağ tarafa bakiyormuş gibi çevirdiğini fark etmiştim. Yol boyunca gözlerini takip ettim. Otobüs durağı boş olsa da yanındaki telefon kulübesi değildi.

Kaşlarım çatıldı. *Tanrım, bugünlerde kim telefon kulübesi kullanıyordu ki?* Tavanına yerleştirilmiş titrek ampul bir silueti aydınlatıyordu. Uzun sarı saçlarıyla zarif bir kadındı bu.

Derin bir nefes alarak kendimi tekrar koltuğa bıraktım ve sessizce mırıldandım. *Dalga geçiyor olmalısın.* Bu Alberto'nun nişanlısı Aurora'ydı. Elbette, saçları farklı görünüyordu. Dümdüz tutamlar yerine vahşi bukleleri vardı ve o seksi kırmızı elbise yerine bir eşofman ile spor ayakkabı giymişti ama kesinlikle oydu. Sanki sihirli bir şekilde ne dediğini duymama yardımcı olacaktı gibi cızırdayan radyoyu kapatıp bir süre onu izledim. Tele-

İmsiz Gunahkarlar

fon kablosunu parmaklarının etrafında döndürüyor, hararetli bir şekilde konuşuyordu. Tüm konuşmayı o yaptığı için hattın diğer tarafındakinin söyleyecek pek bir şeyi olmadığı belliydi.

Burada ne halt ediyorsun, Aurora? Ve kiminle konuşuyorsun?

Başımı iki yana salladım, parmaklarım çoktan kontak anahtarını bulmuştu. Kiminle konuştuğu sikimde bile değildi. Belli ki amcamın bilmesini istemediği biriydi, yoksa cep telefonunu kullanırdı. Ne önemi vardı ki? Alberto'nun oyuncağı beni ilgilendirmezdi. Arkasından ne işler çevirdiğini daha az umursayamazdım.

Tam motoru çalıştırmak üzereydim ki telefonu aniden kapatıp yüzünü arabaya çevirdi ve kulübenin cam kapısına vurdu. Arabanın ışıkları kapandığında elinde şemsiye tutan bir adam sürücü koltuğundan indi. Aceleyle yolun karşısına geçerek kapıyı açtı ve bir eliyle şemsiyeyi kadının başının üzerinde tutarken diğerini de beline doladı. Onu yolun karşısına geçirirken adamı iyice inceledim.

Bu o çocuktü. Uşak olan çocuk. Max ya da adı her neyse, ona eşlik ediyor olmalıydı. Parmak eklemlerim direksiyonun üzerinde bembeyaz kesilirken tenim öfkeyle ürpermişti. Onu kendine yakın *-kahrolası derecede yakın-* tutuyordu ve sokak lambalarının altında Aurora'ya bakışından, bunun sadece ıslanmasını engellemek için olmadığını anlayabiliyordum.

Seni ilgilendirmez. Buraya bunun için gelmedin.

Yine de yakamın altında tıpkı bir isilik gibi kaşınan rahatsızlığı bir türlü atamıyordum. Bu da tıpkı babamın kilisesini sahiplenmek gibi içgüdüsel bir şey olmalıydı. Alberto'nun ya da ucuz aşk hayatının en büyük hayranı olmayabilirdim ama o hâlâ aileden biriydi.

Bekleyeceğim. Sadece bir dakika.

Arabaya ulaştıklarında Aurora'nın binmemesi beni şaşırtmıştı. Onun yerine kısa bir konuşma yaptılar. Max ona şemsiyeyi uzat-

Somme Sketcher

tıktan sonra –bu sırada parmakları onunkilere değmişti- arabaya binip uzaklaştı.

Dudaklarımdan şaşkın bir nefes döküldü. Don*'un nişanlısını yolun kenarında tek başına bırakmak mı? Hem de Şeytan Yamacı gibi bir bok çukurunda. O çocuk kafasına bir kurşun yemek istiyor gibiydi.

Daha iyi bir adam olsaydım, arabayı çalıştırır ve onu eve götürürdüm.

Ancak ne yazık ki değildim.

Onun yerine orada öylece durmasını, ışıkları sisin içinde kaybolana dek gözleriyle arabayı takip etmesini ve hemen sonra dikkatini mezarlığa çevirmesini izledim.

Donup kalmıştım. Buz gibi bir düşünce yavaşça beynime sızmıştı.

Uçurumun kenarı. Yarıda bırakmasına sebep olduğum işi bitecek miydi?

Boğazımda bir yumru vardı ve oraya nasıl geldiğinden bile emin değildim. Ya da elimin direksiyondan kapı koluna nasıl geçtiğinden. Düzinelerce kez kendini öldüren insanlar görmüştüm. Sikeyim, hatta bazılarını kendi intihar notlarını yazmaya zorlamıştım.

Parmaklarım kapı kolundan kucağıma düştü. *Benim sorunum değil, onlardan yeterince var. Arabadan inmeyeceğim.*

İleriye, mezarlığı ortadan ikiye ayıran ve uçurumun tepesine çıkan patıkaya doğru bir adım attı.

Sikerler, arabadan iniyorum.

Ben tam kolu kendime çekecekken aniden durup döndü. Yolun aşağısına doğru yürümeye başladı.

* Mafya liderlerine verilen bir başka isimdir. (ç.n.)

İmsiz Gunahkarlar

“Lanet olsun, kızım. Aklını başına topla,” diye hırladım kendi kendime. Vazgeçmeme fırsat bırakmadan farlarımı kapatıp aracı çalıştırdım ve cadde boyunca arkasından sessizce ilerledim.

Ben sabırlı bir adam değildim, hiç olmamıştım. Avrupa’nın en büyük araba koleksiyonunun sahibi olarak, bu hızda araba kullanmaya alışık değildim. Ayrıca, genç kadınları haberleri olmadan boş yollarda takip etmek de alışkanlıklarım arasında yoktu. Pek bana göre değildi.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir yolculuktan sonra nihayet patikadan çıktığında Kuru’ya doğru gittiğini fark etmiştim. Önce telefon kulübesi, şimdi de orman. Bu kız neyin peşindeydi?

Onu beklemeyi planlamıyordum. Kendimi sadece birkaç dakika daha diyerek ikna ediyordum. Ancak bir saat geçtiğinde hâlâ hareket edememişim.

Sonra onu gördüm. Ağaçların arkasından çıktığında Max’in arabası da onu karşılamak için caddeden aşağıya iniyordu. Uşak arabadan inip kızın boynuna bir öpücük kondurdu ve onu arabaya kadar götürdü.

Arabayla uzaklaşırlarken çenemi gıcırdattığımı fark ettim. Dilimde acı bir şey vardı. Tanımadığım bir tattı bu. Omurgamı bir çelik gibi dikleştirerek arabamı çalıştırdım ve az önce geldiğim yöne doğru gitmek için direksiyonu sola kadar çevirdim. Tüm o gizlenme durumu pencereden uçup gitmişti.

Aurora gerçekten hem bir servet avcısı hem de hırsızdı.

Bu hayatta nefret ettiğim her şeyi temsil ediyordu. Amcam için o, güzel bir amcıkdan ve poker oynarken övünülecek bir şeyden ibaretti. Ona göre ise amcam, uğruna bacaklarını açmaya degecek kadar fazla bir limitle yürüyen ve konuşan bir banka kartıydı.

BÖLÜM

Yedi

Rory

Greta'nın beni içine sokmaya çalıştığı elbise, iki beden küçüktü ama o meydan okumalardan geri adım atacak türden bir kadın değildi. Tüvit kalem etekler giyen, yarım ay şeklinde gözlükler takan ve mümkün olan en sıkı topuzları yapan kadınlar asla öyle olmazdı. Bir eliyle eteğimi katlıyor, diğer eliyle de fermuarımı çekmeye çalışıyordu.

“Ah, flamingolar,” diye mırıldanıp boy aynasından ona baktım. O da kafasını kaldırıp bana bakarak gözleriyle beni olduğum yere sabitledi.

“Şeker yemeyi bırakmalısın,” diye tersledi ve etek ucumu çekti. Kiştirmek için aşağıya doğru eğildi. Hiçbir anlamı yoktu, elbise hâlâ kalçamın kıvrımlarını zorlukla örtüyordu. “Çöpteki tüm o paketleri görmediğimi mi sanıyorsun? Ya da çantalarının içine tıktırdıklarını? Şekeri bıraktığın an belin sana teşekkür edecek.”

“Ya da bana on iki yaşındaki çocuklar için tasarlanmış elbiseler almayı bırakabilirsin,” diye karşılık verdim.

Tabii ki bu dekolte on iki yaşındaki bir çocuk için oldukça uy-

İzimsiz Günahkârlar

gunsuz olurdu. Ayrıca öğle yemeği için de son derece uygunsuzdu ama bugün kendimi tartışma havasında hissetmiyordum. Pazar günleri hiç öyle hissetmezdim. Babamı görebildiğim cumartesi ve çarşamba günleri arasındaki boşluğu dolduruyordu. Ayrıca öğle yemekleri cuma akşam yemeklerinden çok daha medeniydi. Herkes daha sessiz, daha uysal olurdu. Özellikle de bir gece öncesinde yeterince eğlenmişlerse.

Greta makyaj masasına doğru başını sallarken eli omzumu kavramıştı. “Otur.”

Kalbim sıkışıyor. “Ah, hadi ama. Tek bir öğle yemeğini-”

“Aurora, sandalyeye otur ve çeneni kapalı tut.”

Burun deliklerim öfkeyle genişlerken yavaşça aynanın önüne çöktüm.

“Neden sürekli tartışmakta ısrar ediyorsun anlamıyorum,” diye mırıldanarak şifonyerin çekmecesini açıp işkence aletlerini çıkardı; düzleştirici ve saç fırçası. “*Signore* Alberto saçını düz seviyor. Senden çok fazla şey istememesine rağmen, karşılığında sana öyle çok şey veriyor ki... En azından saçını onun istediği gibi yapabilirsin.” Cümlesini fırçayı buklelerimin arasından geçirerek noktaladı. Saçımın milyonlarca teli yardım çılgınlıkları atarken derin bir nefes aldım ve parmaklarımla elbisemin eteğini sıkıca kavradım. “Ne kadar şanslı olduğunun farkında değilsin.”

“Onunla sen evlen o zaman.”

Verdiğim sert cevabın karşılığı, fırçanın tersiyle kafama indirilen hızlı bir darbe olmuştu. Gözlerimi sıkıca kapatarak sessizce kuşdilinde bir kelime söyledim. Hayal kırıklığı midemde dönüp duruyor, parmaklarım yumruk halini alıp onun o aptal suratına inme ihtiyacıyla sızlıyordu. Ancak Greta Alberto’nun baş kâhyası ve beyni en çok yıkanmış destekçisiydi, bu yüzden her şeyi ona

Somme Sketcher

mutlaka rapor ettiğini biliyordum. Alberto'nun daha korkunç bir şey yapmasındansa, Greta'nın kafama vurmasını tercih ederdim.

Onun için o kadar uzun süredir çalışıyordu ki Dante'nin altını değiştirmekten bile sevgiyle bahsediyordu. Alberto'ya yıllardır âşık olduğu da belliydi. Tahminimce tüm o eşlerin arasında bir yerlerde, Alberto asla onu fark etmediği için acı çekiyordu. Belki gençken bir şansı vardı fakat şimdi nişanlımın gözünde Greta'nın son kullanma tarihi çoktan geçmiş, fırsatını kaçırmıştı.

“Kıpırdama, kabarmayı önleyen şu serumu almam lazım.” Et-rafında döndü ve giyinme odasının yanındaki tuvalete doğru yürüdü. Doğal olarak gözlerim makyaj masasının üzerindeki Cartier marka saatine takılmıştı ki saçlarımla uğraşırken onu her zaman çıkarırdı. Banyo kapısına üstünkörü bir bakış atarak dikiş yastığından bir iğne aldım ve sivri ucunu saatin kadranına bastırdım. O saati çalmayı birkaç kez düşünmüştüm çünkü çok değerli olduğunu biliyordum. Fakat Alberto'nun hediyesiydi, o yüzden fark edeceğinden emindim.

Aynada kendimle göz göze geldiğimde iç çektim. Kötü şeyler, önemsiz kötü şeyler, gerçekliğin bu yeni ve berbat versiyonunda beni delirmekten alıkoyan şeylerdi. Küçük intikam eylemleri beni sakinleştiriyordu. Bir de şekerler.

Makyaj masasından çantamı alıp tatlı bir şeyler bulmak için içini karıştırdım. Yaban mersinli bir sakız ya da bir paket *nerds* fark etmeksizin burada her zaman *bir şeyler* olurdu. Parmaklarım erimiş fıstık ezmesi bir şekerin üzerinde gezindi. Bu da iş görürdü. Çıkarırken kucağıma küçük, parlak bir kart düşüverdi. Dalgınlıkla onu alıp ters çevirdim.

İsimsiz Günahkârlar. Harfler altın yaldızlarla kabartılmıştı ve altında, ipeksi siyah rakamlarla bir numara yazılıydı. Kart epey

İsimsiz Günahkârlar

hırpalanmış görünüyordu. Bir keresinde kotumun arka cebine koyduğum için üzerine oturduğum kartın ortasında bir kırısklık vardı ve kenarları sanki özel, küçük sırrımı koruyormuş gibi kıvrılmıştı. Bunca zaman sonra kartı neden hâlâ yanımda taşıdığımı bilmiyordum çünkü numarayı uykumda bile ezbere söyleyebilirdim.

Kadere inanıp inanmadığımdan emin değildim ama bu kartı hayatımın en karanlık gününde bulmamın bir tesadüften çok daha fazlası olduğunu biliyordum.

O günü dün gibi hatırlıyordum.

Ağzım kanla doluydu, hepsi bana ait değildi. Boğazımda parmak şeklinde taze morluklar ve kalçalarımın arasında istemediğim bir ağrı vardı. Şeytan Sahili Akademisi'nden tökezleyerek çıkıp otoparka girmiştim. Arabama binip okulun Gotik kulelerini dikiz aynalarımın göremeyene dek sürdüm. Bana yaptıklarının –benim onlara yaptığımın- gerçekliği zihnimi bir tsunami gibi vurmadan önce, Şeytan Yamacı'ndaki kiliseye kadar gelmiştim. Nefes alamıyordum. Bunu isteyip istemediğimden de emin değildim. Bunu hak edip etmediğimden de. Göğsümdeki ezilme hissinden başka bir şey hissetmek için arabadan çıkıp yağmura doğru sendeledim. Otobüs durağına yaslanıp hıçkırığa hıçkırığa ağlarken kafamı kaldırdım ve işte o zaman onu gördüm. Karşıdaki telefon kulübesinin panosuna iştirilmiş küçük bir kart.

İsimsiz Günahkârlar.

Adını duymuştum, Şeytan Sahili'ndeki herkes duymuştum. Birkaç yıl önce bu kartlar kafelerdeki ve barlardaki bahşiş kavanozlarından çıkmaya başlamıştı. Onları kulüplerdeki tuvaletlerin duvarlarına iştirilmiş, restoranlarda hesabın yanına sıkıştırılmış bir şekilde görüyordum.

Numarayı aradığınızda, sizi doğrudan otomatik bir sesli mesaj

servisine yönlendiriyor, aklınızdaki günahı ya da sırrı itiraf etmenizi istiyordu. Çok gizemliydi ve bunun heyecanı bir süreliğine tüm sahile yayılmıştı. Ardından tüm o coşku toz gibi uçup gitmiş, nihayet *İsimsiz Günahkârlar* bölgenin kendisiyle bütünleşmişti.

O ilk aramayı dizlerimin üzerinde yapmıştım. Ellerimi dua eder gibi birbirine kenetlerken telefonu çenemle omzumun arasına sıkıştırmıştım. Şimdi ise hayatımın bir parçasıydı. Tıpkı dindar insanların her pazar günah çıkarmak için kiliseye gitmesi gibi, ben de kilisenin yanındaki aynı telefon kulübesinden haftada iki kez *İsimsiz Günahkârlar* hattını arıyordum. Beyaz yalanlardan derin karanlıklara kadar yaptığım her şeyi itiraf ediyordum.

Greta telaşla soyunma odasına geri döndüğünde beni de günümüze geri döndürdü. Sonraki bir saat; çekiştirmeler, mırıldanmalar ve boynumda yer eden yanık izleriyle, acı dolu bir fırtına içinde geçip gitti. Greta geri çekilip ellerini çırpıtığında yeniden Alberto'nun istediği kız olmuştum. Dumanlı göz makyajım, kan kırmızısı rujum ve kıvrımlarıma ikinci bir deri gibi yapışan elbisem.

Öğle yemeği zamanı gelmişti.

Greta'ya tek kelime daha etmeyi reddederek, yanından hışımla geçip topuklularımın zeminde bıraktığı seslerle koridora çıktım. Ancak mermer merdivenlerden inmeden hemen önce, kısık bir ses ensemdeki tüyleri diken diken etmişti. Duyduğum iki ses ve konuşmanın tonundaki bir şey donup kalmama neden olurken ayağım ilk basamağın üzerinde duraksadı.

"Bu standart bir sözleşme. Sadece şu lanet maddeyi ekle ve bitsin."

Nefesimi tutarak parmaklıkların üzerinden baktığımda, lobinin bir köşesinde tanıdık bir silüet gördüm. *Alberto*. Konuştuğu adamı göremiyordum ancak söylediklerini duyduğum an kanım donmuştu.

İmzsız Günahkârlar

“Kız çoktan imzaladı. İmzalanmış sözleşmelerle oynayamayacağımı biliyorsun, Alberto.”

Bu, avukatı Mortiz’di. Alberto’nun ofisinde, hayatımı sona erdiren imzayı atarken nefesini ensemde hissettiğim o adam.

“Ah, lütfen. İkimiz de onun anlamayı okumayacak kadar aptal olduğunu biliyoruz. Sadece yeni bir sözleşme hazırla, altına da imzasını ekle ve bu işi bitirelim.”

Durgun bir sessizliği genizden gelen bir nefes takip etti. “Başka bir yol bulmam için bana birkaç gün ver. Bu arada, yeni maddeyi oku ve eklemek istediğin başka bir şey varsa bana bildir.” Kâğıtların sesini duyduğumda, korkulukların üzerinden Mortiz’in Alberto’ya kahverengi bir dosya uzattığını görecektim kadar eğilmeye cesaret ettim. Ardından boğazını temizledi. “Beni anlıyorsun, değil mi, Alberto? İmzaladığı sözleşmenin gerçek olmadığını anlarsa dava açabilir ve biliyorsun ki Yüksek Mahkeme şu anda senin en büyük hayranın değil-”

Alberto kubbeli tavanda yankılanacak kadar yüksek bir kahkaha atarak sözünü kesti. “O kızın bir kuruşu bile yok. Aurora bir hiç, Mortiz. Ayrıca ona kim inanır ki? Herkes babasının yaşlı bir şarlatan olduğunu biliyor, bu yüzden diğer herkesi Aurora’nın da ona benzediğine ikna etmek kolay olurdu.” Kulaklarım o kadar yüksek sesle çınlamaya başlamıştı ki konuşmanın geri kalanını duyamamıştım. Kahrolası bir köpek gibi derin nefesler almamaya çalışarak bir girintiye sokuldum. *Alberto neyin peşindeydi? Sözleşmemizin şartlarını mı değiştiriyordu?*

İçimi kaynatan kan yüzünden tenim karıncalanıyordu ve gün boyunca yediğim tek şey - *Reese’s Peanut Butter Cup** - dışarı çıkmak üzereydi. Ona güvenmemem gerektiğini *biliyordum*. Ama

* *Reese’s* markasına ait dışı çikolata içi fıstık ezmesi dolu olan bir şekerleme türü. (e.n.)

Somme Sketches

Alberto haklıydı. Ben bir hiçtim, özellikle de bu dünyada... Param ya da gücüm yoktu. Eğer bana kazık atmak istiyorsa, banka hesabımdaki üç yüz dolar onu durdurmaya yetmezdi. O ve ailesi bu kıyıdaki her şeyin, herkesin sahibiydi. Kimse bana yardım etmeyecekti.

Yüksek sesle atan kalp atışlarımın arasından, Alberto'nun gürleyen ayak seslerinin çalışma odasına doğru yöneldiğini duydum. Aşağı baktığımda yine çalışma odasından eli boş çıktığını fark ettim.

O an aldığım karar anlıktı. Öfkeyle beslenen net bir karardı. Lobide hızlıca bir tur attıktan sonra dengesiz bir şekilde koşarcasına merdivenlerden inip ofisine girdim. İçerideki hava bayat puroların ve küflü kitapların kokusuyla yoğunlaşmıştı. Cumbalı pencerelerdeki ağır perdeler güneş ışığını dışarıda, tüm sırları içeride tutuyordu. Odanın içi o kadar karanlıktı ki masayı zar zor görebiliyordum, yine de lambayı açmaya cesaret edememiştim. Bunun yerine, dosyaları el yordamıyla karıştırdım ve hepsini ilk birkaç satırı okumak için burnuma kadar yaklaştırdım. Çekmece-leri şiddetle açarken masanın altındaki lanet kasaya bile sinirle bir tekme atmıştım. Hiçbir şey yoktu.

“Başkalarının işine burnunu sokmak günahtır, Aurora.”

Ses, sıcak bir günde tezgâha koyulan tereyağı gibi gölgelerin arasında eriyip gitmişti sanki... Öyle ki beni olduğum yere kısırmıştı. *Ah, Yüce Karga*. Kendimi başımı kaldırmaya zorladığımda, gözlerim koltuğun üzerinde, işgal ettiği köşeden daha karanlık bir siluete takılmıştı. *Angelo*. Tanrım, neden hâlâ buradaydı?

Zorlukla nefes alarak omurgamı dikleştirdim ve sesimin titremesine engel olmaya çalıştım. “Burnumu sokmuyorum, nişanlım ona bir şey getirmemi istedi,” dedim rahat bir ses tonuyla. Önemsemediğim kâğıtları karıştırmaya devam ediyordum.

İtimsiz Günahkârlar

O ayağa kalkarken döşeme tahtasından gıcırtilar yükseldi. Varlığının bu kadar farkında olmaktan, bana doğru attığı her ağır adımı göğsümde bir davul sesi gibi hissetmekten nefret ediyordum.

Avuçlarını masaya yaslayıp kısıtıldığı gözleriyle bana baktı. “Gerçekten mi?”

Basit bir kelimeydi ancak bir silah kadar doluydu. Boğazımdaki yumruya rağmen yutkundum. “Evet.”

Doğal görünmeye çalışarak ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. Gergin olduğumda içgüdüsel olarak bir bukleyi parmağımın etrafında döndürürdüm. Fakat elimi saçıma götürdüğümde dümdüz saç tellerinden başka bir şeyle karşılaşmamıştım. Garip bir şekilde elimi yanıma indirdim. “Karanlık köşelerde gizlenmek bir günah değil ama yine de oldukça rahatsız edici.”

Gözleri keyif aldığını belli eden karanlık bir ifadeyle parlıyordu. O beni rahatsız ediyor, bense onu biraz olsun eğlendiriyordum. Bu duygu, midemde yükselen öfkenin alevini daha çok harlayan türdendi. Yalnızca öylesine bir eğlenceydim. Yemek hazırlarken arka planda oynayan bir *sitcom*’un tekrarı ya da otoyolda yanınızdaki arabada el sallayan bir çocuk gibi.

Bir nedenden dolayı, onun için öylesine bir eğlenceden daha fazlası olmak istiyordum. *Beni öylesine bir şey olarak görmemesini.*

“Haklısın. Bu bir günah değil. Ama günah olan ne, biliyor musun?” Daha yakma eğilip aramızdaki boşluğu kapattı. Nefesim kesilmişti, yine de geri çekilmeye ve ona bu zevki tattırmaya cesaret edemiyordum. “Nişanlını aldatmak. Ama Alberto Visconti’yi onun uşaklarından biriyle aldatmak? İşte bu canına susamak.” Bakışları dudaklarıma düştüğünde onları yalama isteğimle savaştım. “Hayatı uçlarda yaşamayı gerçekten seviyorsun, ha?”

Somme Sketcher

Sözleri algılayamayacağım kadar çok bilgi içeriyordu. Nişanlımı bir uşakla aldatmak mı? Max'i kastediyor olmalıydı ve bu da demek oluyor ki... dün bizi Yamaç'ta görmüştü. Hayatı uçlarda yaşamak derken de ilk tanıştığımız uçurumdan bahsediyor olmalıydı. Yanaklarım her saniye daha da ısınıyor, karanlık bir güneşin altında yanıp kavruluyormuşum gibi hissediyordum; ancak gölgeye kaçmayı da reddediyordum.

"Şeytan Yamacı'ndan bu kadar nefret eden biri için, oraya çok sık gidiyorsun," dedim boğuk bir sesle.

Hareketsiz ve sessiz bir şekilde duruyor, bakışları daha fazlasını bekliyormuş gibi yüzümde geziniyordu.

Bu kozu ona vermekten nefret etmiştim.

"Alberto cumartesi ve çarşamba günlerini Şeytan Yamacı'nda geçirdiğimi biliyor. Max de yalnızca bana eşlik ediyor." Sesim neredeyse yalvarır gibiydi. "Nişanlımı *aldatmıyorum*."

"Ve işlerine burnunu da sokmuyorsun."

"Kesinlikle, burnumu sokmuyorum."

Lobiden gelen ayak sesleri duydum. Giderek ağırlaşır yaklaşıyorlardı, ta ki aramızdaki masanın üzerindeki altın süsleri şingirdatacak kadar yakına gelinceye dek. Angelo'nun yüzü sert çizgilerden oluşuyordu, loş ışıktaki bile bakışlarının çılgınca dans ettiğini görebiliyordum.

"Peki, ona soralım o zaman."

Kapı kolu döndüğünde oda lobiden gelen ışıkla aydınlanmıştı. Elimdeki kâğıt yığını bırakıp masadan bir adım geri çekildim ve kapı aralığını karartan silüete doğru döndüm.

Angelo'nun kıkırdadığını duyduğuma yemin edebilirdim.

Alberto beni görünce duraksadı. Gözleri kısılırken Angelo'ya döndü, ardından tekrar bana baktı. "Burada ne yapıyorsun?"

İmsiz Günahkârlar

Ah, flamingolar. Beynim ve dilim bir cevap bulmak için yeterince hızlı bağlantı kuramıyordu. Alberto gür kaşlarından birini kaldırdı. Cevabımı beklerken çenesi kasılmaya başlamıştı ama benim tek düşünebildiğim, bileğimdeki morluk ve bacağımdaki kesiklerdi. Gün geçtikçe daha da kötüleşen şiddetinin hayaletiyle yanıyorlardı. İçine tükürebileceğim içki bardakları ve çalıp banyo musluğunun altına tutabileceğim önemli yasal belgelerin ise sayısı gitgide azalıyordu.

Alberto bir adım öne çıktı. “Aurora-”

“Onu öğle yemeğine giderken yakaladım,” dedi Angelo, ellerini masadan çekip vücudunu tamamen gösterecek şekilde ayaklanmıştı. Amcasının üzerine bir kule gibi yükselen uzun boyu, ofis sanki bir kibrit kutusundan daha küçükmüş gibi hissettiriyordu. “Yamaç hakkında birkaç sorum vardı da.”

Ona bir bakış attım fakat Angelo ifadesiz bir şekilde telefona bakıyordu. Sanki bu konuşmadan sıkılmış gibiydi. *Benden sıkılmış gibi.*

Kulaklarım yalanıyla çınlarken zihnim neden benim için yalan söyleme zahmetine girdiğinin nedenleriyle dolup taşıyordu. Omurgamda küçük bir adrenalin patlaması meydana gelmişti. Yalanı, bu onun ikinci doğasıymış gibi dilinden kolayca dökülmüştü ve bununla ilgili bir şey...

Kalçalarımın arasına yayılan sıcaklığı görmezden geldim. *Saçmalama, Rory.*

“Eh, umarım ihtiyacın olanı almışsındır,” dedi Alberto umursamazca. “Şimdi sakıncası yoksa öğle yemeğinden önce seninle kısa bir sohbet etmek istiyorum.” Bana dikkatle baktı. “Yalnız.”

Oradan büyük bir hızla çıktım. Kapı arkamdan çarparak ka-

Somme Sketcher

panmadan önce Angelo'nun sıcak bakışlarının beni takip ettiğinin farkındaydım.

Lobinin aydınlığı temiz hava çarpmış gibi hissettirmişti. Titreyen bacaklarımla yemek odasına doğru ilerlemeden önce nefesimi düzene sokup elbisemi düzeltmek için bir anlığına durdum. Kahkahalar ve neşeli konuşmaların sesleri, kapıların altından sızıyordu ama başka bir ses dikkatimi sağ tarafa çekti.

Vittoria mutfakta kollarını kavuşturmuştu. Karşısında onunla aynı yaşlarda görünen sırık gibi bir çocuk vardı. Takım elbisesi üzerine çok büyük, saçları darmadağınaktı. Alnına dökülen tutamları üfleyerek uzaklaştırırken, "O kolye bana haftalık harçlığımın tamamına mal oldu, Vivi. Ne demek kaybettim?"

Vittoria, çocuğun bu soruyu milyonuncu kez sorduğunu düşündürecek şekilde gözlerini devirdi. "Bilmiyorum, Charlie. Sarhoştum. Ayrıca, on altı yaşındayım. İnci takan on altı yaşında birini tanıyor musun?"

Yüce İsa. Tüm günahlarımın bir günlüğünü tutmaya başlamalıydım çünkü sonunda itiraf etmem gereken onca şeyi unutacaktım.

Yemek odasına girdiğimde kahkahalar daha da yükselmişti. Bugün dekor Adams Ailesi'nden çok Architectural Digest*'i andırıyordu. Beyaz dantel bir masa örtüsü, kareli ipek peçeteler ve özenle istiflenen balkabakları ile dolu kavanozlarla süslenmiş yemek masasını boydan boya kaplıyordu.

Fransız kapıların dışında gökyüzü açıktı ve parlak sonbahar güneşi Pasifik okyanusunun ışıldamasına neden oluyordu.

Masada yalnızca bir kişi vardı. Yanındaki yerimi aldığımda bacağıma hafifçe sıkıttı.

"Selam, güzelim," diye mırıldandı Max.

* Architectural Digest, 1920'de kurulan aylık bir Amerikan dergisidir. (ç.n.)

İmsiz Günahkarlar

“Tanrım,” diye mırıldanarak elini ittirdim. “Sana ne demiştim? Dokunmak yok.”

Dirseklerini masaya dayadı. “Şu dokunmak yok kuralı hakkında...”

“Başlama-”

“Dinle beni.” Masanın başına doğru bir bakış attı ve sadece bizim olduğumuzu fark edince dikkatini tekrar bana çevirdi. “Angelo, Alberto’ya seni Şeytan Yamacı’nda kendi haline bırakmama ilgili bir şey söylemedi, değil mi?”

Başımı onaylarcasına salladım. Dün bizi gördüğünü söyleme zahmetine girmemiştim.

“İyi,” diye mırıldandı. “Ama çektiğim bütün bu çile beni düşündürdü. Babanı görmeye tek başına gitmene izin vermem büyük bir risk, biliyorsun ya. Alberto öğrenirse beni öldürür.”

Elimdeki peçeteyi yumruğumun içinde sıkarak ona kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim şu ki büyük riskler büyük ödülleri hak eder.” Gözlerini göğsüme indirdi. Keyifli bir gülümseme yüzünün ortasına yerleşmişti. “Senden daha fazlasına ihtiyacım var, Aurora.”

İma ettiği şeyin zihnimde oturması birkaç dakikamı almıştı. Nihayet algılayabildiğimde öfkem içimden taşıp kollarıma, oradan da ellerime yayılmış ve yumruk yaptığım parmaklarım çenesine doğru yönelmişti. Max bileğimi kavramadan önce yüzündeki şoku görmüştüm.

“Ne oluyor lan?” dedi tükürürcesine.

Elimi geri çekmeye çalıştım ama bırakmayı reddediyordu. “Hepiniz aynısınız,” diye tısladım. Elimin avucunun içinde titrediğini hissediyordum. Kolumu tekrar geri çektim ancak par-

maklarını bileklerime daha sıkı dolamıştı. “O aptal okuldaki tüm çocuklar... hepiniz aynısınız.”

“Aurora, ne oluyor-”

“*Bırak beni.*” Sesimin giderek yükselip boş yemek odasında yankılanmasına aldırmadım.

Birden kapılar açıldı ve Angelo içeri girdi. Duraksadığında önce bana, sonra Max’e, hemen ardından da vücutlarımızın arasında birbirine dolanan ellerimize baktı. Max duyulamayacak bir şeyler söylerken elimi onu yakıyormuş gibi bırakmıştı ama artık çok geçti. Patlamamın ağırlığıyla nefes nefese bir halde, Angelo’nun yaklaşan bir fırtına kadar kararan bakışlarına tutundum.

Göründüğü gibi değil diye çığlık atmak istiyordum. Alberto’ya az önce gördüklerini anlatmasına ya da Max’le yattığıma dair şüphelerini dile getirmesine izin veremezdim. *Tanrım*, adam bana yeterince eziyet ediyordu.

Ağır sessizliğin altında masa örtüsünü incelerken, az önce yaşananları geri alabilmeyi diliyordum. Yalnızca Max’in bir sapık gibi davranması yüzünden değildi, Alberto da sözleşme konusunda tıpkı bir yılan gibi davranıyordu ve Angelo da... her zamanki *Angelo’ydu*.

Bu ailenin yaptıklarının altında boğulacaktım.

O bir şey söyleyemeden kapılar tekrar açılmış ve Alberto peşinden gelen iki adamla birlikte içeri dalmıştı.

“İçkiler,” diye gürledi Alberto ortaya doğru. Tabii ki o sandalyesine gömüldükten birkaç saniye sonra, garsonlardan biri elinde bir şişe *Smugglers Club* ve dört bardak bulunan bir tepsiyle belirmişti. Angelo her zaman oturduğum yere oturduğunda diğer iki adam da yanına yerleşmişlerdi.

İmsiz Gunahkârlar

Alberto başını kaldırıp bana bakmadan, “Aurora, bunlar diğer iki yeğenim Raphael ve Gabriel,” dedi.

Yorgun gözlerle onlara baktım. Sohbet edecek havada değildim. Max haklıydı. Raphael’i Tor ve Çukur’dakilerle takıldığı için tanıyordum. Kardeşiyle aynı ışıltılı, yeşil gözlere ve ipeksi, siyah saçlara sahipti. Fakat sanki yüksek basınca maruz kalmış ve madenin diğer tarafından Angelo’nun parlak, elmas benzeri bir versiyonu olarak çıkmış gibi görünüyordu. Pürüzsüz, bronz bir tene sahipti; bana göz kamaştırıcı bir gülümsemeye baktığında ortaya çıkan gamzeleri ona muzip bir çekicilik katıyordu. Angelo’dan daha genç görünüyordu, ayrıca ondan daha genç giyinmişti. Jilet gibi görünen takım elbisesi dar kesimdi. Kravat yerine iki yanında elmastan çift zar bulunan bir yaka iğnesi takıyordu. İçkisini dudaklarına götürdüğünde, uyumlu kol düğmelerinin parıltısı gözüme takılmıştı.

“Seninle tanışmak bir zevk, Aurora,” dedi bardağının kenarından. Çoğu kadının külotunu indirmesine neden olduğuna bahse gireceğim bir şekilde göz kırparak cümlesini noktaladı.

Kendimi kibarca gülümsemeye zorladım ve dikkatimi diğer kardeşe, Gabriel’a kaydırdım.

Omurgamdan aşağı anında bir ürperti yayıldı. Angelo ile aynı soğuk, uçsuz bucaksız bakışlara sahipti ancak arkasında daha karanlık bir şey vardı. Daha uğursuz. Nedenini bilmiyordum. Belki gür sakalı ve yüzüne kazınmış büyük yara izinden ya da belki de balıkçı yaka kazağının altından görünen dövmelelendendi. Ancak kesinlikle karanlık bir sokakta onunla karşılaşmak istemezdim.

Tek kelime etmemişti.

Yavaş yavaş, Visconti’lerin geri kalanı da geldi. Yanlarında Vittoria’yı yeni doğmuş bir köpek yavrusu edasıyla yemek odası-

na kadar takip eden –takım elbisesi üzerine birkaç beden büyük, delikanlı ve şaşırtıcı bir şekilde, Tor’un cuma akşamı yemeğe getirdiği kız da vardı.

Böylece Pazar günlerinin klasığı olan öğle yemeği başladı.

Piyanist hafif bir caz parçası çalıyordu. Garsonlar balla kavulmuş jambonlarla otlu kuzu etini, haşlanmış sebzeler ve Dauphinoise patatesi ile servis etmişlerdi. Bardaklarımız viski ve elma şarabı kokteylleriyle dolarken ben garsonların yanımdan her geçişinde onları reddediyordum. Ruh halimi göz önünde bulundurduğumda, bugün ayık kalmanın muhtemelen en iyisi olduğuna karar vermiştim. Korkarım ki yanlış Visconti’dan gelecek tek bir darbe oyma bıçağına sarılmama neden olacaktı.

Masadaki uğultu dikkatimi çektiğinde, yüzüme düşen saçlarımın arasından Raphael’in sohbeti yönetmesini izlemeye başladım. Bir hikâye anlatıyordu ve o kadar sürükleyiciydi ki Alberto bile araya girmiyordu. Gözlerim tam zamanında Angelo’ya kaydığında başını geriye atıp güldüğünü gördüm.

Kalbim durmuştu. *Vay canına*. Derin, boğuk ve tamamen gerçekti. Hafızanızda iz bırakan türden bir kahkahaydı. Göğüs kafesimin altında ani bir sızı hissettim. Kendime kısa süreliğine bu kahkahanın sahibi olmanın nasıl bir his olduğunu düşünme izni verdim.

Lanet olsun, Rory. Kes şunu.

Kazlar aşkına. Bu aile beni boğmakla kalmayacak, aynı zamanda delirtecekti.

Kaburgalarımın giren sert bir dirsek beni kendime getirmişti. “Ee?”

Bakışlarımı Max’e çevirdim. “Eee ne?”

“Söylediklerimi düşündün mü?”

İçimsiz Günahkârlar

Çenem kasılırken içimdeki öfke yeniden yükseldi. Başımı eğip kulağına fısıldamak için sandalyemi onunkine yaklaştırdım. İhtiyacım olan son şey, Alberto'nun dikkatini çekmekti.

“Sana dokunmamın tek yolu, ellerimi boğazına dolayıp seni uykunda boğmamdır.”

Geri çekildi, şok olmuştu. Birkaç saniye boyunca sersemlemiş halde bana baktı. “Sarhoş musun sen?”

“Hayır, sadece senden bıktım. Hepinizden.”

“Hepimizden mi?”

“Erkeklerden. Her şey sizin için kahrolası bir takastan ibaret. Flaş haber: Bir kadın sizden bir şey istediğinde, bunu her zaman bedeniyle ödemek zorunda olmamalı. Karşılıksız bir iyilik yapmak tarih mi oldu? Mesela Alberto'ya Şeytan Korusu'na dokunmaması için yalvardığımda, parmağımdaki bu lanet yüzükle beni kendisine bağlamak yerine yalnızca kabul edebilirdi. Senden haftada iki kez Şeytan Yamacı'nda bana birkaç saat huzur ve sessizlik vermeni istediğimde, bunun Lexus'unun arkasında göğüslerimi okşamaya değer bir istek olduğuna karar vermek yerine sen de sadece kabul edebilirdin.”

Ondan hızla uzaklaştım ve derin nefesler alarak yaldızlı tavana baktım. *Bu kadar mıydı? Sınırıma ulaşmış mıydım?*

Dikkatim masaya geri döndüğünde Angelo ile göz göze geldim. Artık ne kardeşinin hikâyesine gülüyor ne de yemek yiyordu. Sadece, gözlerini bana dikmiş, elleri dokunulmamış tabağının iki yanında yumruk olmuştu. Soğuk bakışlarına alıştığım da onun ne gördüğünü fark etmiştim. Ben ve Max omuz omuza vermiş, kafalarımız neredeyse iç içe geçmiş halde masanın ucunda özel, hararetle bir konuşma yapıyorduk.

Panik boğazımı tırmalarken hemen aramıza biraz mesafe koydum.

Somme Sketcher

“Aurora-”

“Şimdi olmaz Max,” diye mırıldandım jambon parçalarıyla oynarken.

“Ama-”

Tin, tin, tin.

İtirazı, kristale çarpan bir bıçağın sesiyle kesilmişti. Boşboğaz Alberto ile nişanlanma talihsizliğini yaşadığımdan beri çok iyi tanıdığım bir sestti bu.

İç çekişimi bastırarak o başımı kaldırıp kendimi uzun bir konuşmaya hazırladım. Ancak Alberto hâlâ oturuyor, hemen soluna bakıyordu.

Ayağa kalkan Angelo ise bir elinde viski bardağını, diğerinde bir bıçak tutuyordu.

“Herkes beni dinleyebilir mi, lütfen?”

Sesi alçak ancak emreder bir tondaydı ve anında sessizliği sağlamıştı.

Birkaç saniye sessizliğin tadını çıkardıktan sonra dikkatini bana yöneltti. “Aurora’ydı, değil mi?”

Gözlerimi kısıtım. Bu pisliğin adımı bildiğinin farkındaydım çünkü dilinden dökülüştü hafızama kazınmıştı. Yine de Alberto’ya doğru temkinli bir bakış atarak başımı onay verircesine salladım.

“Aurora. Ayağa kalk.”

Odada yumuşak fakat belirsizlikle dolu bir kahkaha tufanı dalgalanmıştı. *Ne yapmaya çalışıyordu?* Tüm gözler üzerimdeyken olay çıkaramayacağımı biliyordum, bu yüzden istemeden de olsa sandalyemi geri çekip yavaşça ayağa kalktım.

“Mükemmel. Şimdi sola doğru üç adım at.”

Yanaklarım kızarıırken herkesin kahkahası daha da yüksel-

mişti. Sanki Angelo bir fıkra anlatıyordu ve odada en can alıcı noktanın ben olduğumu fark etmeyen tek aptal bendim. Öfkeyle dolarak Vittoria'nın sandalyesinin arkasına geçmek için bir adım geri gittim, ardından sola doğru üç adım attım.

“Mutlu oldun mu?”

Angelo cevap verdiyse bile duymamıştım.

Sağ elinde bir parıltı vardı. Ardından çok yüksek bir patlama sesi geldi. Barut kokusu çok güçlü, dudaklarıma sıçrayan kanın tadı çok keskindi.

Kurşun Max'in tam gözlerinin arasından girip, kafatasının arkasından çıkmış ve beyninin yarısını da beraberinde götürmüştü. Kafası ağır bir gümbürtüyle masaya çarptığında kanı dantel masa örtüsünü kızıla boyadı.

Birkaç şaşkın iç çekiş duydum. Tor'un sevgilisi Skyler'dan bir çığlık koptu. Vittoria, otobüsü kaçırdığınızda kullanabileceğiniz bir tonda, “Ah, Tanrı âşkına,” diye mırıldandı. Fakat beş saniye-den kısa bir süre sonra masaya sessizlik çökmüştü.

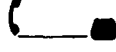
Kulaklarım çınlarken Angelo'ya baktım. Bir bahar günü kadar sakın görünüyordu. Yerine oturup silahı peçetesinin yanına koydu ve ağzına bir çatal dolusu jambon tıktırıp çiğnedi. Viskisinden bir yudum aldı, ardından Alberto'ya bakıp çatalını ona doğru salladı.

“Çocuk senin iş planlarını Ruslara satıyordu.” Sonra yavaşça masanın geri kalanına bakarak, “Yiyin, yemeğiniz soğuyacak,” diye ekledi.

Raphael kıs kıs güldü.

Tor alçak bir ıslık çaldı.

Göz kapaklarımda ardında *acımasız* kelimesi yanıp sönüyordu. Ardından bayıldım.

Kendime geldiğimde oturma odasındaki kanepede uzanıyordum. Sert güneş ışığı pencereden içeri süzülüyor, diğer tarafta bir söğüt ağacının dalları sanki beni nazikçe uyandırmaya çalışıyormuş gibi cama sürtünüyordu. Bir kuş cıvıltısı duyduğumda bakmama gerek bile kalmadan onun bir siyah şapkalı bülbül olduğunu anlamıştım. Onlar kış mevsiminde asla göç etmeyen dayanıklı küçük yaratıklardı. Her yer soğuyup işler zorlaştığında ve belirsizleştiğinde bile, memleketlerinden asla ayrılmazlardı. Hayır, aileleriyle birlikte kalır ve hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yaparlardı.

Siyah şapkalı bülbülleri hep sevmiştim.

“Eğer bu ailenin bir parçası olmak istiyorsan bu kadar hassas olamazsın.”

Başımı yana çevirdiğimde, Vittoria’nın ikizi Leonardo’nun karşı koltuğa yayılmış olduğunu gördüm. Tembel tembel telefonuna dokunurken dağınık saçları gözlerinden birini gizliyordu.

“Efendim?”

Ancak sonra anılar geri geldi ve başımın arkasındaki çarpıntıyı görmezden gelerek hızla doğruldum. *Angelo, Max’i vurmuştu.* Elbiseme sıçrayan kırmızı lekeye bakmak için kafamı aşağı eğdim. Titreyen elimi dudaklarıma götürdüm ve parmak uçlarımı geri çektiğimde, bana ait olmayan bir kanla kaplı olduklarını gördüm.

“Aman Tanrım,” dedim nefes nefese. Parmaklarımı kadife kumaşa geçirip ayağa kalkmaya çalıştım. *“Aman Tanrım.”*

Kapı açıldı ve Amelia aceleyle içeri girdi. “Hayır, hayır. Orada kal, tatlım. Oldukça kötü düştün, ayrıca başını kontrol etmem gerekiyor.” Koluma dokunup yanımdaki koltuğa çöktü. “Acıyor mu?”

“Max’i öldürdü.”

İlimsiz Günahkârlar

Bu bir soru değildi, zaten Amelia da cevap vermemiştii. Bunun yerine başımı nazikçe öne eğdi ve saçlarımı başımın arkasındaki hassas noktadan uzaklaştırdı.

Bir saniye önce hayattaydı. Otlı kuzu eti yiyor ve viski kokteylleri içiyordu ama sonra...

Tanrım. Dünyam karamadan önce hatırladığım son şey, Visconti ailesinin güzel porselenlerinin üzerine yığılmış bedeninin görüntüsüydü. Baş ağrıma rağmen beynimin arkasında küçük, iç gıcıklayan bir ses benimle konuşuyordu. *Buna ben mi sebep oldum?*

Ancak bu fikri hemen uzaklaştırdım. Aptalca, bencil bir düşünceydi. Angelo Visconti yanıyor olsaydım üzerime işemezdi bile, tıpkı uçurumdan atlasaydım beni tutmayacağı gibi. Ayrıca amcasını Max'le aldattığıma gerçekten inansa dahi, bana kendisini ilgilendirmeyen bir şey için kan dökecek biri gibi görünmemiştii.

"Kıpırdamadan dur," diye mırıldandı Amelia. Soğuk parmaklarının dokunuşu altında irkildim.

Sonunda çekilip bacağıma hafifçe vurdu. "Kan yok, sadece büyük bir şişlik. Önümüzdeki birkaç gün ağırdan al, tamam mı? Eğer kendini uykulu hissedersen birilerine haber ver."

Üzgün gülümsemesine ve sakın tavrına bakakalmıştım. "Ciddi misin sen?"

"Evet, beyin sarsıntısının şakası olmaz."

Gözlerimi kırıştırdım. "Amelia, Max az önce *vuruldu*. Öldü. Kelimenin tam anlamıyla hayatta değil. Ve sen..."

"Angelo'nun söylediğini duydun," dedi sessizce saçlarının altından sırtan Leonardo'ya bakarak. "O bir haindi."

Yavaşça başımı iki yana salladım. "Hayır," diye mırıldandım. "Max yapmazd-"

"Ama yaptı," diye araya girdi daha sert bir ses tonuyla. Ar-

dından gözlerindeki ifade sanki bu kadar sert davrandığına pişman olmuş gibi biraz yumuşadı. “Üzgünüm, Aurora. İlk seferimi dün gibi hatırlıyorum...” Derin bir nefes vermiş, omuzlarını düşürmüştü. “Ama giderek kolaylaşacak, söz veriyorum. Visconti dünyasının bizim alıştığımızdan farklı olduğunu unutmamalısın.” Bacağıma son bir kez vurduktan sonra ayağa kalktı. “Konuşmak istersen ben buradayım. Bu arada dinlenmeye çalış.”

Halının üzerinden geçerken Leo’nun saçlarını karıştırdı. “Ama Max’in bir hain olduğunu nereden öğrendi ki? Bırak bu kıyıyı, bu kıtada bile yaşamıyor.”

Daha düşündüğümü bile fark etmeden soru dudaklarımdan döküldü.

Amelia duraksayıp kapının çerçevesine tutundu. “Angelo her şeyi nasıl biliyorsa, öyle öğrendi.” Sonra topuklu ayaklarını mermerlere vurarak odadan çıktı.

Leo’ya döndüm. “Bu ne anlama geliyor?”

İç çekerek dikkatini telefonundan ayırıp bana baktı.

“Yamaç’taki Visconti kardeşlerin bir yardım hattı var. Herkes bu hattı arayıp sırlarını itiraf edebiliyor. Muhtemelen Max de o numarayı aramış. Onun gibi yılanlar genellikle vicdan azabı çekerler.”

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

“Yardım hattı mı?” diye mırıldandım titreyen sesimle.

“Evet, muhtemelen kartları görmüşsündür.” *Lütfen Tanrım, hayır.* “Adına *İsimsiz Günahkârlar* deniyor.”

Cümlesiyle birlikte o gün dünyam ikinci kez kararmıştı.

BÖLÜM

Sekiz

Angelo

Aziz Pius Kilisesi, Şeytan Yamacı.

Açık bir günde Şeytan Koyu'ndan bile görülebilen yüksek kulesi dışında küçük, mütevazı bir yapıydı. Uçurumun kenarına gülünç derecede yakındı. Taşları, tuzlu denizin havası ve yılların ihmalî yüzünden aşınmıştı. Önünde, sarmaşıklarla kaplı mezar taşları tüm mezarlığı dolduruyordu. Buna aileminkiler de dahildi.

Çürüyen meşe kapının önünde durup elimdeki levveyi sıkıca kavradım ve derin bir nefes aldım. Dokuz yıl önce anahtarı uçurumun kenarından aşağı fırlatmışım, amcalarımdan herhangi birinde yedek anahtar olup olmadığını öğrenmek için uğraşamazdım. Bunun yerine, çubuğu ahşap ve demir kilidin arasına soktum. Çürüğün, kapıyı gelişigüzel itmemle açılmasını kolaylaştırması şaşırtıcı değildi.

Yüzüme önce bir küf kokusu çarptı. Onu acı bir nostalji dalgası takip etmişti.

Lanet olsun. Ailemin cenazesinden beri bu kiliseye adım atmamıştım. Yavaşça koridorda ilerledim, ayak seslerim tavandaki

kırık kirişlerde yankılanıyordu. Ellerim sıraların üzerinde geziniyor, parmak uçlarım tahtanın üzerini bir halı gibi örten örümcek ağlarını topluyordu.

Burası tam bir bok çukuruydu ve bunun tek sorumlusu bendim. Koy klanı tıpkı limana yaptıkları gibi burayı da korumayı teklif etmişti ama ben her şeyi yakıp kül etmeleri konusunda ısrarcı olmuştum.

Nihayetinde kapısını mühürlemek konusunda anlaşmıştık.

Eski yerime, sol ön sıranın kenarına oturdum ve beklemeye başladım.

Rüzgârın içeri bir araba motorunun hırıltısını taşıması uzun sürmedi. Ayak sesleri duyuyordum. Kapının gıcırtısını... Ardından kardeşimin gür kahkahası kiliseyi doldurdu. Beni çocukluğuma geri götüren bir sestir bu.

“Dünyadaki onca kilise arasından bunu mu seçtin?”

“Buralardaydım.”

Rafe’nin, milyonlarca anının kilidini açmasını izlemek hayranlık uyandırıcıydı. Hiçbiri benimki gibi zehir dolu değildi. Elleri ceplerinde koridor boyunca yürüdü. Kubbeli tavana bakarken yüzünde tuhaf bir sırıtişla sunaktan bir şeyler içti ve sonunda sağ köşedeki günah çıkarma kabinine baktı.

Başını hafifçe sallayıp yanımda durdu. “Dokuz yıldır bu işi yapıyoruz ama hiç burada buluşmadık,” diye mırıldandı inanamıyormuş gibi. “İnanılmaz.”

Haklıydı, gerçekten inanılmazdı. Londra’daki Westminster Abbey, Vatikan’daki Aziz Peter Bazilikası. Barselona’daki *La Sagrada Familia*. Son dokuz yıldır her ayın son pazar günü, dünyanın herhangi bir yerindeki bir kilisede buluşuyorduk ancak asla

İmsiz Günahkârlar

içinde büyüdüğümüz kilisede görüşmemiştik. Bu ironik bir durumdu çünkü oyunumuzun başladığı yer tam da bu kiliseydi.

Ben on iki, Rafe on ve Gabe sekiz yaşındayken babam bizi tam burada oturtmuş, erkek olma zamanımızın geldiğini söylemişti. Aylardır günah çıkaranları dinliyorduk. Taş duvarla günah çıkarma kabini arasındaki boşluğa sürünerek giriyor ve kasaba halkının en karanlık günahlarıyla sırlarını duymaya çalışıyorduk. Çoğu acınasıydı –evli adamların fahişelere para ödemesi, Şeytan Sahili Akademisi öğrencilerinin okulun giriş sınavlarında kopya çekmesi- ama bazıları midemi bulandırırды.

Mumlar, cüppeler ve tozlu İncil yığınları arasında, babamız bize bundan sonra her ayın son pazar günü duyduğumuz en kötü itirafın hangisi olduğuna karar vermemiz gerektiğini söylemişti.

Ardından bu konuda bir şeyler yapmamız gerektiğini eklemişti.

Özel oyunumuz kardeşlerimle beni birbirimize bir tutkal gibi bağlamıştı. Yerel halk bizi Şeytan Yamacı'nın Melekleri olarak adlandırırsa da bizim bu kasabanın yargıcı, jürisi ve cellatları olduğumuzu bilmiyorlardı. Ergenliğimiz boyunca elimizdeki bu gizli gücü kullanmıştık.

Bu ritüeli on sekiz yaşına kadar sürdürdük. Oxford Üniversitesi'nde işletme okumak için Sahil'den tam da o zaman ayrılmıştım. Rafe ve Gabe bu geleneği bensiz sürdürmek istememişlerdi. Bu yüzden oyunumuz, tatillerde eve geldiğimizde hatırladığımız güzel bir anı olarak geçmişe karışmıştı.

Ardından anne ve babamız öldü. Cenazeden birkaç ay sonra Rafe Londra'daki ofisime habersizce geldi. Sarhoştı ve gözleri kan çanağına dönmüştü, Vegas'tan yeni dönmüştü.

“Bizi özledim,” diye mırıldandı sallanan vücuduna engel olmak için masama yaslanarak. “Oyunumuzu özledim.”

İsimsiz Günahkârlar tamamen onun fikriydi. Bizi erkek olmaya zorlayan oyunun daha büyük, daha parlak bir versiyonu. Atlantik'in binlerce metre üzerinde uçarken, bütün planı içki ve hatıralarla beslenerek çoktan yapmıştı. Kilisenin günah çıkarma kabini yerine "anonim" bir sesli mesaj servisi. Bu bize sadece Şeytan Yamacı'nın Arnavut kaldırımlı sokaklarına değil, dünyanın dört bir yanına ulaşan bir erişim sağlayacaktı. Her ayın sonunda Aziz Pius'ta değil, dünyanın herhangi bir yerindeki farklı bir kilisede buluşacaktık.

İlk içgüdüm onu susturmak olmuştu çünkü Şeytan Yamacı'ndan ayrılırken söylediklerimde ciddiydim. Temiz bir sayfa açacaktım. Ama kötü olma arzusu derimin altında zonkluyordu ve uyuşturucu bağımlılarinkine benzer bir yoksunluk yaşıyordum. Terden sıırıslıklam olmuş halde titrerken gecenin üçünde yatak odanızın tavanına bakıyorsanız, her zaman kötü alışkanlıklarınızı haklı çıkaracak bir yol bulurdunuz.

Benimki annemizin en sevdiği söz şeklinde çıkıp gelmişti. İronik bir şekilde, temiz bir sayfa açmaya karar vermemin nedeni de buydu. *Hayat dengeden ibarettir, Angelo. İyi her zaman kötüyü dengeler.*

Elbette kardeşimin oyununu oynayacaktım ve bunu sadece içimde tırmanıp duran o hissi tatmin etmek için değil, annemize olan borcumdan dolayı da yapacaktım.

Rafe'ye onunla olduğumu söylemiştim.

Şimdi yanımdaki bankta otururken cebinde parmakları arasında yuvarladığı zarların tıkırtılarını duyabiliyordum. Çocukken oynadığımız bu oyun, onun karakterini benimkinden çok daha fazla şekillendirmişti. Aslında tüm hayatı bir oyundu. Vegas'taki otel ve kumarhanelerin yarısının sahibi oydu ve sahip olmadıklarından da haraç topluyordu. Başkalrı kaybederken o kazamyordu. Başkalrı

kazandığında ise bunun hile yaptıkları için olmadığını umsalar iyi olurdu. Rafe'nin hileden daha çok nefret ettiği bir şey yoktu.

Kardeşim kahrolası bir köpekbalığıydı. İnci gibi beyaz dişleri ve ölümcül bir cazibesi vardı ama kimse onun ısırığından kurtulamazdı.

Birkaç dakika geçtikten sonra, bir Harley Davidson'ın homur-tusu açık kapıdan içeri sızıp koridordan aşağı indi.

"İşte geldi," diye mırıldandı Rafe, yüzünde sinsi bir sırıtiş belirmişti. Gabe'in ağır ayak sesleri eski vitray pencereleri tıkırdatıyordu.

"Sikeyim, kardeşim," diye bağırdı Rafe koridora doğru. "Çelik uçlu botların dışında bir ayakkabın yok mu senin? *Kırmızı Başlıklı Kız*'daki Büyük Kötü Kurt gibi tepinip duruyorsun."

Gabe bir fırtına bulutu gibi üzerimizde belirdiğinde Rafe'ye kaşlarını çatarak baktı. "Her şey kafanı daha iyi tekmeleyebilmek için, canım," diye homurdandı.

"Vay be, bütün yıl boyunca ilk kez bu kadar çok konuştuğunu görüyorum" diye karşılık verdi Rafe rahat bir gülümsemeyle. "Seni görmek güzel, kardeşim."

Gabe anlaşılmaz bir şeyler homurdanıp bakışlarını bana çevirdi. "Bugün öğle yemeğinde iyi iş çıkardın."

"Teşekkürler."

"Bunu neden yaptığını bize söylemeyecek misin?"

"Hayır."

Başını iki yana sallayıp ceketinin altından bir iPad çıkardı.

"O zaman devam edelim."

Rafe'nin bakışları yanağıma ısıtıyordu. "Orada dur bakalım. Benimle taşak geçiyorsun, değil mi? Koca Al'ın pazar yemeğinde

bir uşığı indiriyorsun, ardından Ruslarla ilgili saçma bir bahane uyduruyorsun ve bize nedenini söylemeyeceksin, öyle mi?”

Bayat havayı ciğerlerime çektim ve bir parmağımı sakalımda gezdirdim. Gerçek şuydu ki bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Yapmama neden olduğunu *düşündüğüm* şey ise tamamen deli-
ceydi.

O kadın.

Keşke yemek odasına girdiğimde o çocuğun, bileğini sıkıca kavrayan elini ve gözlerindeki korkuyu gördüğüm için olduğunu söyleyebilseydim. Amcamın onurunu koruduğumu ya da en azından nişanlısının uşığı tarafından tartaklanmasını engellediğimi... Ancak bu saçmalık olurdu çünkü yemekten önce çoktan Alberto'nun ofisinden silahı almış, belime sokmuştum. Ve bildiğim ya da öyle olduğunu düşündüğüm tek bilgi, nişanlısının Alberto'nun arkasından iş çevirdiğiydi.

Ama orada oturmuş öğle yemeğimi yerken ve Rafe'nin Şeytan Çukuru klanıyla oynadığı son poker oyununu anlatışını dinlerken onları izliyordum. O sikik adamın ellerinin nasıl da üzerinde olduğunu, Aurora'nın her dokunuşta nasıl da rahatsız bir şekilde kıvrandığını... İşte o an yanıldığımı anlamıştım.

Ancak yine de onu öldürecektim.

Dediğim gibi, tamamen aklımı kaybetmiştim.

“Tetik parmağım kaşınıyordu,” diye mırıldandım ve umursamazca saate baktım. “Artık devam edebilir miyiz? Yapacak işlerim var.”

“Şeytan Yamacı'nda yapılacak işlerin mi var?” diye karşılık verdi Rafe. “Böyle anlarda kafandan bir şeyler uydurduğunu anlayabiliyorum.”

Onu görmezden gelip Gabe'e döndüm. iPad'in kilidini açıp iki-

mizin de ekranı görebileceği şekilde yukarı kaldırdı. “Nasıl yapılacağını biliyorsunuz. Her birimiz dört kişi seçtik.” Ekrandaki büyük “Rasgele Sayılar Üret” düğmesine bastı. Her birinin yanında bir ile on iki arasında sayılar olan on iki isimle dolu bir elektronik tablo ekranda belirmişti. “Sıra sende, Rafe.”

Rafe kıkırdarak cebinden zarları çıkardı. “Ayın en sevdiğim zamanı,” diye mırıldanıp yumruğunu ağzına götürüp üfledi. Bileğinin bir hareketiyle zarları serbest bırakmıştı. Ahşap döşeme tahtalarının ve demir ızgaranın üzerinde dağılıp sekmelerine izin verdi.

Sessizlik odayı doldurduğunda Gabe üstlerine bakmak için üç adım öne çıktı.

“Altı.”

“Evet!” dedi Rafe. “Şans leydim beni asla yarı yolda bırakmaz, bebeğim.”

“Peki, elimizde kim var?” diye sordum.

Rafe iPad’e uzanıp ekrana baktı. “Phillip Moyers. Connecticut’ta yaşayan yaşlı bir piç. Bir vur-kaç olayını itiraf etmek için aramış.”

“Çok önemliymiş gibi,” diye mırıldandım gözlerimi devirerek. “Bu ay dinlediğin onca telefon konuşmasının arasından bulabildiğinin en iyisi bu muydu?”

“Kokainin etkisindeymiş. Onu üç blok sürükleyene dek kadının aracın tamponuna dolandığını fark etmemiş. Sonunda çığlıkları duyunca onu oradan çıkarmış ve ölüme terk etmiş.” Zarlarını toplayıp üzerlerine küçük bir öpücük kondurdu ve tekrar cebine koydu. “Adli doktorun raporuna göre onu öldüren kaza değil, gece yedi saat boyunca toprağın üzerinde terk edilmesiymiş. Ah,” diye ekledi ayağa kalkarken. Bana huysuz bir şekilde baktı. “Ayrıca kadın sekiz aylık hamileymiş.”

Gabe parmak eklemlerini çıtlattı. “Bu benim.”

Bakışlarımı ona çevirdim. “Senin mi?”

Başını salladı. iPad’i cebine geri soktu ve başka bir şey söylemeden kiliseden çıkıp gitti. Birkaç dakika sonra motosikletinin motoru kükremiş, ardından rüzgârın uğultusu arasında eriyip gitmişti.

Rafe ve ben omuz omuza durmuş, açık kapıya bakıyorduk.

“Ona ne oldu, dostum?” dedi Rafe. Benden çok kendiyle konuşur gibiydi.

Cevap vermedim çünkü tıpkı onun gibi benim de söyleyebileceğim bir şey yoktu.

Gabe tam bir gizemdi. Ailemiz ölmeden kısa bir süre önce bir Noel’de yepyeni bir kişilik ve kaşından çenesine kadar uzanan taze bir yara iziyle Sahil’e döndüğünden beri öyleydi. Kendiyle ilgili hiçbir şey paylaşmazdı. Bir araya getirdiğimiz tüm bilgiler kulaktan kulağa yayılan dedikodular ve yarım yamalak söylentilerden ibaretti. Bazıları Sibiry’a’daki bir askeri üste yeni silahlar üretip test ettiğini, diğerleri ise Palermo ekibi için tetikçi olarak çalıştığını söylüyordu. Kesin olarak bildiğimiz tek şey, her ayın son pazar günü, dünyanın neresinde isterseniz orada ortaya çıkacağıydı.

Omuzlarını geriye atıp boynunu çıtlatan Rafe bana döndü. “Burada gerçekten ne yapıyorsun, kardeşim?” Ağzımı açtığımda omzuma bir yumruk indirdi. “Ve bana sakın sikik bir yalan söyleme. Ben Dante değilim.”

Vuruşunun etkisiyle hırladım. Bu zahmetsiz hamlesi için çenesini kafatasının geri kalanından ayırmadığım için şanslıydı. Onun yerine koridor boyunca birkaç adım attım ve sonra dönüp sunak taşına baktım. Babamızın arkasında durduğunu, yumruğunu mihraba vurduğunu ve sesinin tüm kilise koridorunda yankılandığını görebiliyordum.

İmsiz Günahkârlar

Eğer gerçekten orada olsaydı ve bir silahım olsaydı, saatler önce Max'e yaptığım gibi gözlerinin arasına bir kurşun sıkardım.

“Angelo?”

Gözlerim tekrar Rafe'ye kaydı. “Sana yalan söylemeyeceğim.” *Yalnızca gerçeği söylemeyeceğim.*

“Biliyorum.”

“Bu yüzden hiçbir şey söylemeyeceğim.”

Kapıya doğru adım atarken bakışlarının kürek kemiklerimin arasını yaktığını hissediyordum. Yakıcı rüzgâra adımımı atmadan hemen önce durup arkamı döndüm. Hâlâ mihrabın önünde, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde duruyordu.

“Babam sandığın gibi bir kahraman değildi,” dedim sessizce. Sessiz kaldı. Çenesi çelik gibi sertti.

“Peki ya annem?”

Yakamı yukarı çektim ve ellerimi ceplerime sokarak kendimi sonbahar soğuğuna hazırladım.

“Annem kahrolası bir azizeydi, bunu unutmaya sakın cüret etme.”

BÖLÜM

Dokuz

Rory

Salı gecesi idi ve ben Visconti malikânesinin duvarları arasında sürünüyordum. Benimki de dahil olmak üzere, bu malikânenin içinde işlenen her sır ve günah temellerini zayıflatıyor ve onları üzerime yıkılmaya bir adım daha yaklaşıtıyordu.

Çok endişeliydim. Pazar günkü öğle yemeğinden beri hiçbir şey yememiştim. Dudaklarımın kenarında hâlâ Max'in kanının tadını alabiliyor, yemek takımının üzerine yığılmış cansız bedenini görebiliyordum. Ancak düşündüğümünden daha bencil olduğum ortaya çıkmıştı çünkü Max'in ölümü, olanların arasında en az endişelendiğim şeydi.

Angelo, İsimsiz Günahkârlar'ın sahibiydi. Son iki günümü orada söylediğim her kelimeyi, itiraf ettiğim her kötü düşünceyi, duyguyu ve eylemi hatırlamaya çalışarak geçirmiştım. Artık üzerimde böyle bir etkisi olduğu gerçeğinden nefret etmekle kalmıyor, aynı zamanda itiraf ettiklerimi Alberto'ya söylemesinden de ölesiye korkuyordum.

İsimsiz Günahkârlar

Çünkü içlerinden biri öyle bir itiraftı ki beni anında öldürmelerine yeterdi.

O zaman babama ne olacaktı?

Sakin olduğum anlar oldukça kısa sürüyordu ama bir örtü gibi üzerime kapandıklarında, bir şekilde kendimi her şeyin yoluna girme ihtimaline ikna etmeyi başarıyordum. *İsimsiz Günahkârlar*. Teoride, kimin aradığını takip etmenin hiçbir yolu olmaması gereken anonim bir sesli mesaj servisiydi. Bu numarayı kendi cep telefonumdan hiç aramamış ve Alberto onu elimden aldıktan sonra bile, yanımda taşımamda ısrar ettiği küçük kullan-at telefonu da hiç kullanmamıştım.

Elbette bir Visconti'nin sözünden dönmesinin karakterine aykırı olmadığını çabucak öğrenmiştim. Alberto şimdiden sözleşmemizin şartlarını değiştirmeye çalışıyordu ki bu da omuzlarımda yükünü hissettiğim bir başka stres kaynağıydı.

Son iki günümü girişteki alt basamaklarda dolanarak geçirmiştim. Bir gözüm Angelo'nun ceplerinde itiraflarımla ortaya çıkması ihtimaline karşı ön kapıda, diğer gözümse Alberto'nun ofisinin kapısında idi. Konuşmalarını dinlemeye çalışıyordum. Bu süre içinde Dante'yle, Angelo'nun geri dönmesi halinde tüm planlarının mahvolacağıyla ilgili konuştuklarını duymuştum.

Görünüşe göre onun aniden ortaya çıkmasıyla sarsılan tek kişi ben değildim.

Akşamüstüydü ve lobideki vitray pencerelerin diğer tarafında güneş hafifçe batmaya başlıyordu. En alt basamağa kıvrılıp metal korkuluklara yaslanmıştım. Elimde dekordan başka bir işe yaramayan bir kitap tutuyordum. Alberto çalışma odasında telefonla konuşuyor, kendisinden daha önemsiz gördüğü birine hızlı bir

İtalyanca ile bağıırıyordu. Tor, bir elinde evrak çantası ve koluna asılı yün paltosuyla oturma odasından çıkmıştı.

Gelip hemen önümde durdu.

“Lanet olsun, Aurora. Tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi sızlanıp durmandan bıktım artık. Sadece *Max*’i, Tanrı aşkına.” Bir elini saçlarında gezdirip başını iki yana salladı. “Ayağa kalk.”

“N-ne?”

Beni görmezden gelerek topuklarının üzerinde döndü ve kapıyı çalmadan babasının çalışma odasına girdi. İtalyanca kısa bir konuşmanın ardından bana doğru dönüp başıyla bir işaret verdi. “*Kalk*. Benimle geliyorsun.”

Gözlerimi kırptırdım. “Nereye?”

“İşe.”

“Şeytan Koyu’na mı?”

“Hayır, Mars’a.” Omzunun üzerinden seslenerek ön kapıya doğru ilerledi. “Son şansın.”

Kalbim göğsümde iki katı bir hızla çarpıyor, kafamda bir plan şekilleniyordu. “Sadece çantamı alacağım,” diye bağırdım merdivenleri ikişer ikişer çıkıp soyunma odama girmeden önce.

Kapının önünde bulunan daire şeklindeki ön yola fırladım. Tor’un bensiz gitmediğini görünce rahatlamıştım. Bentley’sinin motoru çalışıyordu ancak o sürücü kapısına yaslanmış sigara içiyordu. Bakışları çantama kaydı. “Bütün bunlara gerçekten ihtiyacın var mı?”

Donup kaldım. Kollarımı koruyucu bir şekilde büyük çantanın etrafına doladım. “Ah, evet. Makyaj malzemelerim var. Bir de cüzdanım ve...”

Cümlemin devamını getirmediğimde yalanım da buhardan bir bulut halinde havada asılı kalmıştı. Tor sigarasından son bir ne-

İzimsiz Gunahkârlar

fes çekip gözlerini devirdi ve izmariti çimlere fırlattı. “Kadınlar,” diye mırıldandı sessizce. “Hadi, bin.”

Visconti arazisinden çıkıp kıyıya paralel uzanan sahil yoluna girerken çantamı sıkıca kavradım. Hayatım boyunca Şeytan Sahili’nde yaşamıştım fakat yine de Şeytan Koyu’ndan her geçişimde buranın ne kadar göz alıcı olduğuna şaşıırıyordum. Şeytan Yamacı ve Çukur ile tam bir tezat içerisindeydi. Benim tarafımdaki penceren baktığınızda burası huzurun resmiydi. Lacivert gökyüzü karanlık denizin içinde eriyip gidiyor, hemen önündeki beyaz kum şeridi el değmemiş bir şekilde uzanıyordu. Turistler Şeytan Koyu’na dondurucu soğukluktaki kumsalda güneşlenmek ve dalgalı okyanusa dalmak için gelmezlerdi. Hayır, Koy’un asıl cazibesi Tor’un penceresinden görülebiliyordu. Yan yana dizilmiş parıldayan oteller, kumarhaneler, Michelin yıldızlı restoranlar... Yağmurda tehlikeli bir şekilde kayganlaşan mermer döşeli bir yürüyüş yolu ve sert geçen kış aylarını atlatmaya çalışan dayanıklı palmiye ağaçları hepsini birbirine bağlıyordu.

Tor arabayı yavaşlattıktan sonra boynunu bükerek gökyüzüne baktı. “Arsız piç,” diye güldü. Gözlerini takip ederek gökyüzünü ikiye bölen uçağa baktım. “Vicious bir şeylerin peşinde.”

Angelo’nun lakabını duyunca kalbim duracak gibi olmuştu. “Ne?”

Çenesini yukarı kaldırdı. “Bu onun jeti.” Kaşlarını kaldırıp bana baktı. Dudaklarında keyifli bir sırıtış dans ediyordu. “Sadece *ziyarete gelmiş* olsaydın ta Londra’dan jetini getirtir miydin?”

Angelo’nun Sahil’deki varlığının kalıcı olabileceği fikri kafamı kurcalıyordu. Her cuma akşam yemeğinde ve her pazar öğle yemeğinde onun çatık kaşlı yüzünü görmek zorunda kalmayı hayal bile edemiyordum. Ağır bakışlarının her seferinde bodrumdaki barda beni takip ettiğini hissetmeyi ve sırlarımı bir yağmur

bulutu gibi başımın üzerinde tutmasını da. Yanan yüzümü soğuk pencereye dayayıp gözlerimi kapattım. Aniden daha kötü bir farkındalık ellerini boğazıma sarmıştı. Alberto dizginleri Angelo'ya geri verirse Şeytan Yamacı'na ne olurdu? Bu aptal anlaşma bir hiç uğruna mı yapılmış olacaktı?

“Eğer miden bulanırsa söyle ki kenara çekebileyim. Bu koltuklar napa deri,” dedi Tor gözlerini yoldan ayırmadan. Sonra alçak sesle kıkırdadı. “Kahrolası bir Bombardier Global Express. Neden o kadar büyük bir jete ihtiyacı var, asla bilemeyeceğiz.”

“Bu bir Gulfstream,” diye fısıldarken buldum kendimi.

Tor bakışlarını bana çevirip kaşlarını çattı. “Ne?”

“O jet. O bir Gulfstream, Bombardier değil. Burnu ve kanatları farklı bir şekle sahip.”

Arabada birkaç dakika sessizlik oldu, ardından Tor alçak bir ısıklık çaldı.

“Ben de senin sadece kuş delisi olduğunu düşünüyordum. Uçan her şeye takıntın mı var, ufaklık?”

Boğazımdaki yumruya rağmen yutkundum ve kendimi dik durmak için zorladım. “Northwestern Havacılık Akademisi'ne kabul edilmiştim.”

“Ne? Pilot okulu olana mı?”

“Hı hı.”

Bunu o kadar komik bulmuştu ki yumruğuyla direksiyona vurmaya başladı. “Benimle taşak geçiyorsun. Ve sen de gitmek yerine babamla evlenmeyi mi seçtin?”

“Hayır. Üç yıl önce, on sekiz yaşındayken başvurmuştum.”

“Sonra ne oldu? Bir *sugar daddy** bulmaya mı karar verdin?”

Çenem çelik gibi sertleşmiş, burun deliklerim iğnelemesi

* Yaşça büyük olan erkeğin kendinden genç bir partnerle maddiyat temelli sözde romantik ilişkisinde erkeğe verilen isimdir. (e.n.)

İzimsiz Günahkârlar

karşısında genişlemişti. O aptal sözleşmeyi imzaladığım sırada Alberto, onunla evlenmeyi kabul etmemin nedenini yalnızca Dante'nin bildiği ve bu konuyu kimseye açmamam gerektiği konusunda beni uyarmıştı. Bunun tamamen işle ilgili olduğunu söylemişti fakat onunla geçirdiğim birkaç aydan sonra bunun bir güç meselesi olduğunu anlamıştım. İnsanların, yaşlı ve iğrenç olmasına rağmen benim gibi genç bir kadını gerçekten kazanabileceğine inanmasını istiyordu.

Tabii ki kimseyi kandıramıyordu. Onun yerine herkes benim bir servet avcısı olduğumu düşünüyordu.

“Pek sayılmaz,” diye karşılık verdim.

“Ne oldu o zaman?”

Ne mi olmuştu? Eski kitapların ve tebeşirin kokusu burnuma hücum etti. Beni tahtaya yapıştıran güçlü ellerin hayaleti. Sınıftan dışarı sızan çığlıkların sesi kulaklarımda yankılanmaya başlamıştı.

Başımı iki yana salladım ve “Şeytan Yamacı’nda kalmak istedim” diye mırıldandım.

“Öyle demek. Şeytan Yamacı rüyaların çıkmaz sokağıdır, ufaklık.” Cevap vermeyince bana baktı. “Ah hadi ama... hayatın daha kötü olabilirdi. Babam son karısını sahil evinde kilitli tutuyordu. Teknik olarak üvey annemdi ve onu sadece iki kez gördüm. Bir kez Noel’de, bir kez de camı tekmeleyerek kırıp kaçtığında. Açık tabutunu da sayarsak üç kez.” Arabayı yavaşlatıp bir ara sokağa girdi. “İşte geldik.”

Pencereden yukarı baktığımda iskeleyle desteklenmiş ve muşambalarla örtülmüş inşaat halinde bir binanın yanında olduğumuzu fark ettim. Gözlerimi Tor’a doğru çevirdim. “Alberto senden beni öldürmeni mi istedi?” Tam olarak şaka yaptığımı söylemezdi.

Uzanıp kapımı açtı. “Henüz değil.”

İçerisi karanlık ve rutubetliydi. Havayı talaş ile çimento kokusu sarmıştı. Tor yol göstererek beni kırık döşeme tahtalarının üzerinden ve alçak kirişlerin altından geçirdi. Attığı her adımda daha da huzursuzlanıyordu. “Tembel *bastardi*,” diye hırladı. “Buranın bir hafta önce bitmiş olması gerekiyordu.”

Hızla tamamen farklı bir binaya aitmiş gibi görünen bir odaya girdik. Burası beş kadife poker masası ve köşede tamamen dolu bir barla döşenmiş oyun odasıydı. Masalardan birinin etrafında toplanmış bir grup adam ayağa fırladığında kartlarını ellerinden düşürmüş, viski bardaklarını devirmişlerdi.

Birkaç dakika sessizliğin ardından sonunda içlerinden biri konuşmaya cesaret etti. “Patron-”

Ancak Tor bitirmesine izin vermedi. Oda boyunca yürüyüp belinden silahını çıkardı ve kabzasıyla adamın yüzüne vurdu. “Sana ne için para ödüyorum, ha?” Hırlayarak onu boynunun arkasından kavradı. Adamın şakağından damlayan kanı görünce kıvranarak başka tarafa baktım. “Bir avuç ahmak gibi oturmanız için olmadığını biliyorum-”

“*Calmati**, *cugino*.” Arka kapı açılıp takım elbiseli bir adam içeri girdiğinde odadaki hava aniden buz kesmişti. “Son bir saat içinde yeterince para kaybetti; hayatını da kaybetmesine gerek yok.”

Tor duraksadı. Adamı bir çuval tuğla gibi yere fırlattı. “Rafe! Hâlâ burada mısın?”

Rafe arkamdaki kapıyı işaret etti. “Benny ve ben, gelecek hafta Çukur mağaralarında bir poker turnuvası planlıyoruz.”

“*Bastardi*... Bensiz mi?”

“Ne zaman sensiz bir şey yaptık ki?”

* İtalyanca’da “Sakinleş” anlamına gelmektedir. (ç.n.)

İmsiz Günahkârlar

Tor oldukça keyiflenmişti. Sessizce neşeli bir şeyler mırıldandı. Rafe bakışlarını bana çevirdiğinde, gülüşüne karşı rahatsız bir şekilde hareketlendim. “Misafir getirmişsin.”

“Evet.” Tor bana doğru elini salladı. “Koca Al’ın yatak odasından başka bir şey görmek isteyebileceğini düşündüm.”

Rafe bu berbat şakaya gülmemişti. Onun yerine, Angelo’nun kine çok benzeyen deniz yeşili gözleriyle bana baktı. Fakat beni rahatsız eden sadece kardeşine olan benzerliği değildi. Cazibesinin ve gülümsemesinin ardında korkutucu derecede soğukkanlı bir şey vardı. Her kusursuz gözeneğinden güç sızıyor, odayı varlığıyla dolduruyordu. Bu gece lacivert bir takım elbiseyle ince çizgili bir gömlek giymişti. Küçük bir zincirle tamamlanmış pembe altından bir yaka iğnesi takıyordu. Kardeşiyle aynı dokunulmaz havaya sahipti. Onu Starbucks’ta sırada beklemek ya da arabasını oto yıkamaya vermek gibi normal bir şey yaparken hayal bile edemiyordum.

Dikkatini tekrar Tor’a yönelttiğinde iş konuşmaya başladılar. Çantamı garip bir şekilde tutarak birkaç dakika orada durdum ve konuşmaya ara vermelerini bekledim.

Nihayetinde o an gelmişti. “Hımm, Tor? Herhangi bir konuda yardımına ihtiyacın var mı?”

Bana sinirini bozuyormuşum gibi baktı. “Evet, eğer duvar sıvası yapmayı biliyorsan, bu harika olur.” Boş bakışlarımla karşılaşınca gözlerini devirip ekledi. “Şaka yapıyorum. Biraz ortalıkta dolanabilirsin ama gitmek istediğimde hazır ol.”

O fikrini değiştiremeden, moloz koridorlardan koşarak geri döndüm ve Şeytan Koyu’nun ana şeridine daldım. Kalp atışlarımı düzene sokmak için tuzlu deniz havasını içime çektim. Sağa dönerek kordon boyunca yavaşça koşmaya başladım. Turistler

kaliteli restoran ve barlardan dışarı çıkıyorlardı. Ben çantamı göğsüme bastırıp çenemi ceketimin yakasına gömerek geçerken, yabancı dillerde duyduğum kaygısız kahkahaların ve hikâyelerin yalnızca sonunu yakalayabiliyordum. Birkaç dakika sonra hedefime ulaşmıştım.

Şeytan Mürekkebi'nden içeri adımımı attığım an kapı zili çalarak geldiğimi haber verdi.

Kapının üzerindeki isim dışında, etrafta buranın bir dövme dükkânı olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu.

Daha çok bir kliniğe benziyordu ve küçüktü, üst düzey bir dişçinin bekleme odası gibiydi. Gömme beyaz ışıklar parlak zeminlerden yansıyor, her şey sterilmiş gibi parlıyordu. Hemen ortada Tayce bir sandalyeye oturmuş, elinde dövme tabancasıyla bir adamın şişkin kol kaslarına doğru eğilmişti.

“Sadece randevuyla çalışıyoruz,” diye tersledi başını kaldırmadan.

Müşterisi dönüp bana kaşlarını çatarak baktı. “Dikkatini dağıtma. Bunun için üç yıl bekledim.”

“Kıpırdama, Blade.”

Nefes nefese kalmıştım. “Tamam ama gerçekten daha sonra gelemem.”

Dövme tabancasının vızıltısı anında kesilmişti. Tayce başını kaldırıp bana baktı. Gözleri kocaman büyülmüştü. “Aman Tanrım, Rory!” dedi fısıldarcasına. Sandalyesinden fırlayıp bana sarılmak için koştu.

Gözlerimi omzunun kıvrımına gömüp arkadaşımın tanıdık kokusunu içime çektim. Tanrım, eğer bir gün ağlayacak olsaydım, gözyaşlarımın döküldüğü an bu olurdu. Tayce kollarımı tutu ve bir adım geri çekilip yüzümü inceledi. “İyi misin? İyisin, değil mi?”

Gözlerim omzunun üzerinden müşterisine kaydı. Çenesinin yan tarafındaki ejderhadan ayak bileğindeki tespih dövmesine kadar vücudunun her santimi dövmelerle kaplıydı. Tayce kıtadaki en iyi dövme sanatçısıydı. Bazıları dünyanın en iyisi olduğu konusunda tartışabilirdi bile. Bekleme listesi İncil kadar uzundu ve insanlar bu listeye girmek için birbirlerini ezip geçiyorlardı.

Tabii ki buna dünyanın en güçlü mafya ailelerinin üyeleri de dâhildi.

“Blade” gibi isimleri olanlar.

Tedirginliğimi hisseden Tayce, müşterisine bakabilmek için boynunu büktü.

“Blade, yarın tekrar gelmen gerekecek.”

“Benimle taşak geçiyorsun, değil mi? Sonsuzluk kadar uzun süredir bekleme listesindeyim-”

“Yani sonsuzluk artı bir gün seni öldürmeyecek. Dışarı.”

Blade hırlayarak yumruklarını sıktı fakat Tayce bir an için bile bocalamamıştı. “Bir şey mi diyeceksin?”

Adam yutkunup başını iki yana salladı. Ardından ayağa kalktı ve bana doğru kaşlarını çatarak kolundaki yarım kalmış Azrail dövmesiyle isteksizce dükkândan çıktı.

Tayce onu kapıya kadar takip edip arkasından kilitledi. “Aman Tanrım, Rory. Seni gördüğüme çok sevindim. Hiç aramadın.” Bir adım öne çıktı, gözlerindeki rahatlamanın yerini öfke almıştı. “Seni kahrolası! Neden aramadın?”

Ağır bir iç çekişle dövme koltuğuna çökerek çantama sarıldım. Şeytan Mürekkebi’nin kapısından içeri dalıp, en yakın arkadaşına Alberto Visconti’yle evleneceğimi söylememin üzerinden iki buçuk ay geçmişti.

Tayce’in ilk içgüdüğü yüzüme tokat atmak olmuştu. Bir sonra-

Somme Sketcher

ki hamlesi ise bana sarılıp tekrar düşünmem için yalvarmaktı. O aileyi iyi tanıyordu. Visconti'lerin derisinin hiçbir santimetresinde onun tabancasıyla yapılmamış bir dövme bulunmazdı. İşte tam da bu yüzden ona hayatımdan neden vazgeçtiğimi söyleyememiştım. Onu ve işini de benimle birlikte karanlığa sürükleyeceğimi biliyordum.

Ancak Tayce burnunu sokmamıştı çünkü sırların değerini biliyordu. Üç yıl önce, havacılık okulundaki yerimi bırakıp Yamaç'taki bir lokantada işe başladığımda tanışmıştık. Yağmurlu bir perşembe gününün öğleden sonrasında, sahip olduğu her şeyi içine doldurduğu küçük bir spor çantası ve Doc Martens ayakkabılarıyla çıkagelmişti. Alnına yapışmış simsiyah saçları ve yanaklarından aşağı süzülen ağır göz makyajıyla, hayatını yeni geride bırakmış bir kıza benziyordu.

Ona bir fincan çay doldurup adını sormuştım. Tayce olduğunu söylemeden önce çok uzun süre duraksamış ve ziyarete gelip gelmediğini sorduğumda bakışları rahatsız edici bir şekilde kapıya doğru kaymıştı.

O anda bana söylediklerini asla unutamayacaktım.

“Lütfen bana soru sorma çünkü yalan söylemekten bıktım.”

Ben de sormamıştım. Aradan üç yıl geçmişti ve şimdi porselen teninde tek bir damla mürekkep olmamasına rağmen kendi dövme dükkânına sahipti. Basın ondan, “dövmesiz dövme sanatçısı” olarak bahsediyordu.

“Arayamadım çünkü Alberto telefonumu aldı ve bana verdiği kullan-at telefona güvenmiyorum,” dedim basitçe. Göğsümdeki sızıyı görmezden gelmeye çalışarak çenemi oynattım. Ah, kazlar aşkına, Tayce'ye her şeyi anlatmayı ne kadar çok isterdim. Ama bunun ne yararı olurdu ki?

İlimsiz Gunahkârlar

“Tanrım, Rory... titriyorsun.”

Kasanın üstündeki saate bir bakış atarak çantamı göğsüne doğru ittirdim. “Dinle, fazla zamanım yok. Benim için bir şey yapmanı istiyorum.”

“Ne istersen. Bunu biliyorsun.” Çantanın içine baktığında gözleri kısılmıştı. “Bu da ne böyle?”

Son birkaç aydır Visconti’lerden çaldığım şeylerin bir koleksiyonuydu. Vittoria’nın kolyesi, Alberto uyurken bileğinden almayı başardığım Audemars Piguet bir saat. Bir sürü gümüş eşya. Şüphe uyandırmadan elime geçirebileceğim değerli her şey.

“Tayce, eğer bana bir şey olursa bunların hepsini satmanı istiyorum. Parayı babamı Sahil’de olmayan bir yere, *herhangi bir yere* taşımak için kullan.” Gözlerinin içine baktığımda boğazımda düğümlenen hıçkırığı yuttum. “Bir bakım evine.”

Küçük bir nefes vermişti. Gözlerinde hüznle beni inceliyordu. “Nedenini sorabilir miyim?”

Dudaklarımdaki gülümseme içimde acı-tatlı bir his bırakmıştı. “Hayır,” dedim usulca. “Çünkü yalan söylemekten bıktım.”

Ağzı açılmış ve aynı hızla kapanmıştı. Üç yıl önce bana yalvarırcasına söylediği kelimeleri tekrarlamam, iş birliğini kazanmama yetmişti.

“Sana söz veriyorum.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. Göğsümdeki yükün en azından bir kısmının kalktığını hissediyordum. Ayağa kalktığımda Tayce bana doğru çaresiz bir adım attı.

“Kalamaz mısın? Sadece kısa bir süre için? Arkada bir şişe votkam var. Eskiden yaptığımız gibi Whitney Houston’ın en iyi şarkılarını açıp dükkânın etrafında dans edebiliriz.” Neredeyse

Somme Sketcher

fısıldıyordu. “Bunu yaptığımız zamanları hatırlıyor musun? Kahrolası Whitney’den nefret ediyorum,” dedi acı bir kahkahayla.

Duygularım gözlerimin kenarlarını karıncalandırıyordu. *Ağlamayacağım. Ağlamayacağım.*

“Kalamam ama yakında gelip seni görmek için elimden geleni yapacağım.”

Gitmek için arkamı döndüğümde Tayce kolumu tuttu. “Bekle. Cadılar Bayramı’ndaki kulüp açılışına ne dersin?”

“Ne?”

“Tor birkaç hafta önce rötuş için buradaydı. Beni gelecek hafta sonu yeni kulübünün açılışına davet etti. Yakında senin üvey oğlun olacak.” İkimiz de bu düşünceyle irkildik. “Yani orada olacaksın, değil mi? Seni orada görebilirim?”

Zihnim caddenin birkaç blok aşağısına, hâlâ metal desteklerle ayakta duran kulübe gitmişti. Gelecek hafta sonuna kadar açılması bir mucize olurdu fakat bunu Tayce’ye söylemedim. Onun yerine başımı sallayıp ona gergince gülümsedim. “Gelmek için elimden geleni yapacağım ama bilmiyorum...”

Cümlemin geri kalanının söylenmeden aramızda asılı kalmasına izin verdim. *Alberto bana izin verir mi, bilmiyorum.* Anlayışla başını salladı ve beni kucaklamak için kendine çekti. “Sana hiçbir şey olmayacak, Rory. Eğer olursa babana göz kulak olacağım, tamam mı?”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım boynuna doğru. Sıkıdığı parfümü ona ben almıştım. Daha mutlu olduğum günler gibi kokuyordu. Ben uzaklaşırken o bana daha da sıkı sarıldı.

Teşekkür ederim,” diye fısıldadım boynuna doğru. Sıkıdığı parfümü ona ben almıştım. Daha mutlu olduğum günler gibi kokuyordu. Ben uzaklaşırken o bana daha da sıkı sarıldı.

İimsiz Gunahkarlar

“Eğer sana bir şey *olursa*,” dedi. Kulağımdaki sesi şimdi tehditkâr bir fısıltıya dönüşmüştü. “Otellerini, restoranlarını ve barlarını yakıp yıkacağım. Her şeyi.”

Omurgamda bir ürperti dolaştı. Tayce hakkında bildiğim çok şey vardı ama bilmediğim şeyler de bir o kadar çoktu. Yine de bildiğim tek bir şey varsa o da çok ciddi olduğuydu.

Işıldayan tertemiz zeminin üzerine yığılmadan önce, Şeytan Koyu’nun parlak ışıklarına geri döndüm ve aceleyle inşaat halindeki kulübeye doğru yürüdüm. Köşeyi dönüp ara sokağa girdiğimde Tor bir muşambanın arkasından çıkıvermişti. Neredeyse bana çarpacaktı.

“İşte buradasın.” Şık takım elbisesinin üzerindeki tozu silkeledi. “Belki de akıllılık edip kaçmışsındır diye düşünmüştüm.”

“Babanın bundan pek memnun olacağını sanmıyorum.”

“Saçmalık. Senin yerini daha seksi bir mankenle doldururdu.” Boş ellerime baktı. “Çantan nerede?”

Ah, Yüce Kuğu. Zihnim milyonlarca yalanla dolup taşıyordu fakat hiçbirini, Koy klanının en zeki kardeşine söylenecek kadar inandırıcı değildi. “Ben-”

Sarı bir ışık inşaat alanının duvarlarının üzerinden süzülerek Tor’un yüzüne düştü. Kaşlarını çatan Tor, gözlerini korumak için elini kaldırdı. “Birileri ölmek istiyor,” diye gürledi.

Işığı takip etmek için döndüğümde yavaşça bize doğru gelen bir araba gördüm. Uzun farları yanıyor, ara sokağı aydınlatıyordu.

Motorun sesi kesildiğinde bizi tekrar karanlığa ve sessizliğe gömmüştü. Heybetli bir figür arabadan indiği sırada Tor’un öfkeli suratı kendine özgü sırtışına geri döndü.

“Bir gecede üç Yamaç kardeşinden ikisi mi? Rüya görüyor olmalıyım.”

Somme Sketcher

Kalbim yerinden fırlayacaktı. *Angelo*. İçgüdüsel olarak kaçmak istemiştim. Ara sokaktan dışarı, kordona ve karanlık okyanusa baktım. Yakalanmadan önce sahilde ne kadar uzağa gidebileceğimi merak ediyordum.

Ancak hareket etmedim. Bunun yerine ayaklarıma bakmaya devam ettim.

“Rafe burada mı?”

“Eh, Gabe olacak hali yok. Pazar günkü öğle yemeğinden sonra mağarasına çekildiğini tahmin ediyorum.”

“Seni severim Tor ama çeneni yerinden oynatmakta bir sakınca görmediğimi biliyorsun.”

Angelo’nun sesindeki sakinlik, omurgamın buz kesmesine neden olmuştu. Ona bir bakış attım. Bir sokak lambasının altında duruyordu. Sarı ışık siyah saçlarının ışıldamasına neden oluyor ve yüksek elmacıkkemiklerinin altına koyu bir gölge düşürüyordu. Yeşil gözleri zümrüt gibi parlıyordu. Bu gece siyah yün bir ceket giymişti. Yakasının altından gri balıkçı yaka kazağı dışarı çıkmıştı. Sıcak ve güçlü görünüyordu.

Korkutucu.

Göz göze geldiğimizde hemen dikkatimi çakıllı yola geri çevirdim.

Tor cebinden bir paket sigara çıkararak, “Gördün mü?” dedi. “Vergisini ödeyen bir adamın tavrı değil bu.” Çakmağını çakıp ağzının köşesine sıkıştırdığı sigarayı yaktı. “Bu arada, pazar günü yaptığın... Tam isabetti. Hâlâ yeteneklisin.”

“Bisiklete binmek gibi,” diye karşılık verdi *Angelo*. Sıkılmış görünüyordu. “Hiç unutmuyorsun.”

Öfke ve tiksinti karışımı bir duygu, midemde kötü bir gıda zehirlenmesi nöbeti gibi dönüp duruyordu. Ama yüzümü ifadesiz

İmsiz Gunahkarlar

tutmaya devam ettim. Bu adam elinde hayatımı tutuyordu. Şimdi dikkatleri üzerime çekmenin ya da onu çoktan yaptığımdan daha fazla kızdırmanın zamanı değildi.

Tor sigara dumanını üflerken karton kutuyu Angelo'ya uzattı.
“Sigara içmiyorum.”

Gözlerim hızla yukarı kalkıp onunkilere kilitlenmişti. Ne? Uçurumun tepesinde sigara içtiğini görmüştüm; orada olduğunu en başta bu şekilde anlamıştım.

Birbirimize baktık. Yüz ifadesi her zamanki gibi ilgisizdi ama gözlerinin ardında karanlık bir şey parlıyordu. Bir meydan okuma. Sanki yalanını çürütmem için beni sessizce kışkırtıyordu. Çenemi havaya kaldırdığımda, o da kaşlarını sanki *devam et* der gibi yüzüme dikmişti. *Sana meydan okuyorum* dercesine...

Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Bunun sebebi, garip bir şekilde korkudan değildi. Bu... *heyecan verici* bir histi. Alberto'nun ofisindeyken beni koruduğunda hissettiğim adrenalin patlamasının aynısıydı. Düşmanlar arasında bir sır.

Beni düşmanı olarak gördüğünden şüpheliydim.

Beni düşündüğünden bile şüpheliydim.

“Rafe senin Yamaç'a dönmen için sol taşağını bile verirdi,” dedi Tor hızla akan düşüncelerimi yarıda keserek.

Angelo sırtıttı. “Bunu sana o mu söyledi?”

“O benim en iyi arkadaşım, bana her şeyi anlatır. Bunun üzerine düşünüyormuşsun gibi görünüyor.”

“Öyle mi?”

“Evet. Babamla toplantılar yaptığımızı fark ettim.”

“Hımm.”

“Ve daha önce Gulfstream'inin uçtuğunu gördüm.”

“Evet.”

Somme Sketcher

“Senden bir şey öğrenemeyeceğim, değil mi?”

“Hayır.”

Tor sigarasının izmaritini yere atıp çakıl taşlarının üzerine sürterek söndürdü. “Bunu düşünmeni umut ediyorum.” *Ben etmiyordum.* “Londra’da havalı bir hayat yaşadığını biliyorum ama bir düşün, tamam mı?” Yumruğunu Angelo’nunkine vurdu, ardından diğer eliyle omzuna bir tane geçirdi. “Yalnızca Dante’yi kızdırmak için bile olsa.”

“Cezbedici.”

Tor omzunun üzerinden el sallayarak Bentley’sine doğru ilerlemeye başladı. Şeytan’ın ta kendisiyle yalnız kalmak istemediğim için peşinden koşturdum. Karanlık bir sokakta, canavarın tekiyle yalnız kalmak asla iyi bir fikir olmazdı.

“İyi geceler, Aurora.”

Sesinin bariton tonu vücudumu ısıtmış, kızarmama neden olmuştu. Kulaklarım yanıyordu. Kısa bir süreliğine de olsa gözlerimi kapattığımı fark ettim.

Tor’un arabasının yolcu koltuğu, o motoru çalıştırıp ara sokaktan çıkarken bile bir sığınak gibi hissettirmişti.

Yan aynaya bakmamalıydım ama yine de bunu yaptım.

Angelo sokak lambasının altında duruyordu. Köşeyi dönmeden önce çakmağını çakışını gördüm. Ayrılmış dudaklarının arasından sigara dumanı sızıyordu.

Ah, Yüce Kuğu. Boyumdan büyük işlere kalkışmıştım.

Düzenleme Ny.Ozlem

BÖLÜM

On

Rory

“Alberto, lütfen.”

Tırnaklarımı her geçen saniye daha da terleyen avuçlarıma geçirdim. Ben İran halısının üzerinde rahatsız bir şekilde ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verirken, Alberto dosyalarından başım kaldırıp bana bakmıyordu bile. Onun yerine beni bir sinek gibi başından savmıştı.

“Artık bir eskortun yok.”

“Bu benim suçum değil.”

“Benim de değil.”

“Bir anlaşmamız vardı, Alberto!”

Sesimdeki öfke Mont Blanc kalemini masasına çarpmasın, bana uyarı dolu bir şekilde kaşlarını çatmasına neden olmuştu. “Aurora,” dedi alçak ve kararlı bir sesle. “Sana bir daha söylemeyeceğim. Şeytan Yamacı’na tek başına gitmeyeceksin. Arazideki herkes de seni götüremeyecek kadar meşgul. Cumartesi için birini bulmaya çalışacağım.” Viskisinden bir yudum aldı. Henüz haftanın ortasında oldu-

ğumuzu ya da saatin henüz sabah dokuz bile olmamasını umursamıyordu. “Yine de garantisi yok,” diye ekledi bardağının üzerinden.

Kitaplığa bakmak için arkamı döndüm. Daha sırtları bile kırılmamış ilk baskılar yüzüme bakarken ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Bugünlerde bunu bir sanat haline getirmiş gibiydim.

Yeğenin asabiyeti yüzünden cezalandırılıyordum ve bu hiç adil değildi. Max, Alberto’nun çalışanları arasında benimle ilgilenen tek kişiydi. Ailedeki başka kimse beni Şeytan Yamacı’na kadar götürmek ve ben babamı ziyaret ederken bir saat beklemek için değerli zamanından feragat etmezdi. Ayrıca bunu yapsalar bile, onu tek başıma görmeme kesinlikle izin vermeyeceklerine emindim. Tanrım, pantolonunun beline silahını sıkıştırmış asık suratlı bir İtalyanla gidersem, babamın ne kadar korkacağını hayal bile edemiyordum.

Alberto’nun kafasına, masasındaki kâğıt ağırlıklarından biriyle vurmamı içermeyen bir çözüm düşünmeye çalışarak bir ciğer dolusu nefesi içime çektim.

Ardından dün geceyi hatırladım. Yataktaki halimizi. Kendini bana doğru bastırırken ereksiyonun belime nasıl da baskı yaptığını. Bana düğün gecemiz için sabırsızlandığını söylerken sıcak, viski kokan nefesinin kulağımı gıdıklayışını.

Gözlerim avizeye kayarken sessizce kuşdilinde bir kelime mırıldandım.

Başka ne seçeneğim vardı ki?

Omuzlarımı geriye atarak çenemi sıktım ve yüzümü ona döndüm. Üç adımda masasına varıp ahşabın üzerine doğru eğildim. Dikkati bluzumun ‘V’ yakasına takılırken yumuşak bir hırıltı çıkardı.

“Alberto. Bugün babamı görmeye gitmek için ne yapmam gerekiyor?” Kelimeler ağzımda yapış yapış hissettirmişti. Aramız-

daki boşluğa doğru, böylesine çaresizce dökülmelerinden nefret ediyordum. “Çünkü belki de bir... *anlaşmaya* varabiliriz.”

Deri koltuğunda geriye doğru kayarak aç bakışlarını üzerimde gezdirdi.

Ancak sonra yüzü karardı. “Böyle lanet bir serseri gibi giyinmemiş olsaydın, çok daha çekici olurdun.” Sözlerindeki zehir geri çekilmeme neden olmuştu. “Neden saçlarının böyle kabarmasına izin veriyorsun? Kuş yuvasına benziyor. Ayrıca bir ruj sürsen ölür müsün?”

Öfke şakaklarımda zonklarken gözlerim içgüdüsel olarak kâğıt ağırlığına kaydı.

Aman Tanrım, onu alıp kafatasına vurmak ne kadar da cazip geliyordu.

Alberto’nun dikkati sol omzumun üzerine kaydı.

“Angelo.” Boğazını temizlemiş, utanmış gibi doğrulmuştu.

Şaka yapıyor olmalısın.

Birkaç dakika öylece bekledim. Gözlerim kapalı, tüm ağırlığımı masaya yaslamıştım. *Bu adamın hiç sinsi sinsi dolaşmadığı oluyor muydu ki?*

Derin bir nefes alarak arkamı döndüm ve Angelo Visconti’nin tiksinti dolu alayının ağırlığına kendimi hazırladım. Onu tanıma talihsizliğine uğradığım birkaç gün içinde bunu bekler hale gelmiştim. Aslında, neredeyse sıcaklığına alıştığımı söyleyebilirdim; cildimi nasıl alev alev yaktığını ve midemi nasıl huzursuz düğümlere dönüştürdüğünü.

Ama bakışlarını Alberto’dan bana çevirdiği anda, yalnızca kendime yalan söylediğimi anladım. Buna *alışkın falan* değilim. Bugün bakışları kayıtsız, küçümseyiciydi. Sanki *kendi* ofisine gelmiş ve çalışanlarını bir sevgili kavgasının ortasında bulmuş

Somme Sketcher

gibi bakıyordu. Ama gözlerimi ondan alamıyordum. Onu oldukça yoğun bakışlarla izlediğim için katmanlarını soyuyor gibiydim. Bu sefer küçümsemesinin altında daha sert bir şey fark etmiştim. Çenesindeki nabzın atışını. Genişleyen burun deliklerini.

Öfkeliydi.

Kapının çerçevesini itip odaya doğru üç adım attı ve masanın üzerine bir dosya bıraktı. Bir tomar kâğıttan başka bir şey değildi ama sanki bir ton ağırlığındaydı.

“İstediğin isimler.”

Alberto’nun deri koltuğu o hareket ettikçe gıcırdıyordu. “*Grazie**.”

Angelo kımıldamıyordu. Bunun yerine dikkatle Alberto’nun yüzüne bakıyordu. Ona öyle karanlık gözlerle bakıyordu ki bu bakışa maruz kalmadığım için anında rahatlamıştım. Kıpırtısız ve sessiz bir halde amcasının üzerine kötü bir rüya gibi çökerken gözdağı vermekten çekinmiyordu. Bakışlarım aralarında gidip geliyor, kalp atışlarım her gergin saniyede acı verici bir şekilde hızlanıyordu.

Nefes almaya cesaret edemiyordum.

Alberto’yu ilk kez bu kadar... *küçük* görmüştüm. Angelo’nun gölgesi adeta onu sarıyordu. Birdenbire masanın başında oturan, gür sesi ve devasa silüetiyle ona itaat edilmesini emreden, her şeyden büyük mafya patronu olmaktan çıkmıştı. Bir anlığına dizlerimin üzerine çökmemi sağlayan, beni bozacağını bildiğim bir sözleşmeyle kendisine zincirleyen Yüce Alberto’ya benzemiyordu.

Kısa bir süreliğine de olsa ondan korkmuyordum.

Gerilimi kesip atan da o olmuştu. Ona doğru baktığında yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Her şey yolunda mı, evlat?”

* İtalyanca’da “Teşekkürler” anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Kalbim ağır bir ritimle birkaç kez çarptı. Ardından Angelo ellerini masadan çekti ve yeniden doğruldu.

Çalışma odasından elektrik cızırtıları yayılıyor gibiydi. Şimdi benim de vücudumu alev alev yakan bir kaşıntı vardı. Bu çılgıncaydı. Yüzlerce erkekle, yüzlerce odada bulunmuştum ama hiçbir beni Angelo kadar *gergin* hissettirmemişti. Sanki uçurumun kenarında duruyordum ve tehlikenin tadını yeniden alabiliyordum.

“Aurora.” İsmimi duyunca sıçradım. “Seni Şeytan Yamacı’na ben götürürüm.”

Kulaklarım çınılıyordu. “Götürür müsün?”

Alberto’ya hızla şöyle bir baktığımda boynundan yukarı yükselen kızarıklığı fark etmiştim.

“O tarafa gidiyorum.”

Angelo arkasına bakmadan kapıdan çıktı. Hayatımın kırık parçalarını ellerinde tutan bu iki adamın arasında garip bir şekilde duruyordum.

Alberto’nun babamın hayatını mahvedecek gücü vardı.

Angelo ise tüm günahlarımı biliyordu.

Alberto’ya dönüp yüzünü inceledim. İçgüdüsel olarak izin istemek istiyordum fakat küçük bir meydan okuma arzusuyla soruyu yuttum. Bana dönmeden önce, birkaç dakika Angelo’nun arkasından bakmıştı.

Sonra başını salladı. O kadar hafifti ki gözümü kırpmış olsaydım kaçırırdım.

“Teşekkür ederim,” dedim alçak bir tonla ama sesim çıkmıyordu. Kapıyı yarıladığım için duyduğundan bile şüpheliydim. Kalbim hızla çarparken lobiyi koşarak geçtim ve hızla ön kapıdan dışarı çıkıp merdivenlerde durdum.

Angelo arabasının kaputuna yaslanmış, ellerini ceketinin cep-

Somme Sketches

lerine sokmuş bekliyordu. Uzaktaki bir şeye dikkatle bakıyordu. O sırada hayal kırıklığı heyecanımın sınırlarını zorlamaya başlamıştı.

Ciddi miydi? Yoksa yalnızca Alberto ile aralarındaki tuhaf güç oyununda bir piyon muydum?

Sormak için cesaretimi toplayamadan doğruldu ve yolcu tarafına doğru yürüyüp kapıyı açık tuttu. “Bin.”

İkinci kez söylemesine gerek bile yoktu. Merdivenleri hızla inip yanından geçtim. Beni takip ederken kısılan gözlerinin yakıcılığını üzerimde hissediyordum. O fikrini değiştiremeden yolcu koltuğuna oturuverdim.

Kapıyı biraz fazla sert çarparak beni sessizliğe gömdü. Etrafımı saran sıcak, erkeksi kokuyu –yeni deri ve Angelo’nun meşeli tıraş losyonunun bir karışımı- görmezden gelmeye çalışıyordum. İçgüdülerimi harekete geçiriyor, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor ve hislerimi keskinleştiriyordu.

Tehlike kaçınılmazdı.

O sürücü tarafına geçerken araba aşağıya doğru çökmüş ve ben acele ettiğim için daha da pişman olmuştum. İç mekân sık ve sportifti fakat kapısını çarptığı anda korkunç derecede küçük hissettirmişti. Geriye dönüp baktığımda, belki de babamı görmek için cumartesi gününe kadar bekleyebilirdim. Alberto bana eşlik edecek başka birini, daha ... *uygun* birini bulana kadar.

Boğazımdaki yumruyla yutkundum.

Motor koltuğumun altında canlanmış, bir kaplan gibi mırıldanmıştı. Ellerimi kucağımda kenetleyerek gözlerimi ileriye, ön camın ortasından aşağıya doğru süzülen tek bir su damlasına diktim. Angelo’ya bakmaya cesaret edemiyordum. Öfkesi öyle sıcak ve ağır bir şekilde yayılıyordu ki camlar buharlanmaya başlamıştı.

İzimsiz Günahkarlar

“Biliyorsun, fahişe olmak-”

“Bir günah,” diye geveledim. Sesim aramızdaki küçük boşluk için gereğinden fazla yüksekti. Utanarak boğazımı temizledim ve sesimi alçaltarak, “Evet, biliyorum.” diye ekledim.

Sessizlik. Yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordum. Ofiste Alberto’yla çaresiz bir şekilde flört etmeye çalıştığımı görmüştü. Beni nasıl da zehrini saçarak susturduğunu da görmüş olmalıydı. *Kazlar aşkına, ne kadar da utanç vericiydi.* Acımı dindirmek için mi bana eşlik etmeyi kabul etmişti? Başkalarının adına utanç duyacak birine benzemiyordu.

Başparmaklarını direksiyona geçirip hızlanırken bir Formula 1 pilotunun hızı ve kontrolüyle Visconti arazisinin dışına doğru yol alıyordu. Dudağımı ısırp duruşumu ifadesiz tutmaya çalıştım. Sanki her zaman saatte bir milyon kilometre hızla seyahat etmeye tamamen alışkınmışım gibi.

“Çirkin diyecektim.”

Hayal kırıklığı boğazımı tırmalıyor, eğer dışarı çıkmasına izin vermezsem beni hava kaynağımı kesmekle tehdit ediyordu. “Ben fahişe değilim.”

“Çirkin de değilsin.”

Donup kaldım.

Ne?

Kalbim tekrar atmaya karar verdiğinde ona bir bakış attım. Önündeki yola bakıyordu. Çenesini ağzından yanlış bir kelime çıkamayacak kadar çok sıkıştı. Hayal görüyordum. Hayal görüyor *olmalıydım*. Cama sürtünen alçak bir dalm ya da radyosunun sesini fazla açmış bir arabanın çıkardığı sestten başka bir şey değildi.

Duyduğum şey, Angelo Visconti’nin dudaklarından çıkan çarpık bir iltifattan başka herhangi bir şey olmalıydı.

Sonne Sketcher

Ancak bir sonraki yorumunu, -bir mırıltıdan fazlası olmasa da- yüksek sesle ve net bir şekilde duymuştum.

“Sana karşı nasıl bir kahrolası kozu var?”

Önüme baktım. Gözlerim gıcırdayarak açılan, arkalarındaki sahil otoyolunu açığa çıkaran demir kapılara sabitlenmişti.

Sana karşı nasıl bir kahrolası kozu var? Birden kafama dank etmişti. Angelo’nun bana karşı nişanlımın sahip olduğundan daha fazla kozu vardı.

Ve tam olarak ne bildiğini öğrenmem gerekiyordu.

Omurgamı dikleştirip terli avuçlarımı *Lululemon* taytıma sil-dim ve konunun etrafında dolanmaya başladım.

“Senin de insanlara karşı kozların var.”

Kaşlarını çatmış detaylandırmamı bekliyordu. Tedirginliğime karşı savaşılarak devam ettim. “Sesli mesaj servisinizi duydum. Max’i bu yüzden öldürdün, değil mi?”

Dudakları elmacıkkemiklerinin açısını derinleştiren bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Güzel, küçük elbisene kan bulaştırdıysam özür dilerim,” dedi. Ardından bakışlarını yoldan bana çevirdi. Soğuk gözlerini parmaklarım arasında döndürdüğüm kıvrıcık buk-lenin üzerinde gezdirdikten sonra bakışlarını daha aşağıya, göğüslerimin kıvrımına indirdi. İncelemesi başladığı gibi hızla sona ermişti fakat beni nefessiz bırakmaya yetmişti.

Yeniden yola dönüp, keskin bir manevrayla Şeytan Çukuru’na doğru sağa saptı. “Görünüşe göre yalnızca bir şey istediğinde o şekilde giyiniyorsun, *Magpie**.”

Duraksadım. “*Magpie* mi?”

Yeniden sırttı. *Ah, doğru ya.* Nişanlımın serveti ve Vittoria’nın inci kolyesi gibi parlak şeylerden etkilendiğimi düşünüyordu. An-

* İngilizcede “saksağan” anlamına gelmektedir. (ç.n.)

İsimsiz Günahkârlar

cak ona karşılık vermedim çünkü damarlarımda dolaşan öfkenin beni yolumdan saptırmasına izin veremezdim.

“İsimsiz Günahkârlar, değil mi?” dedim boğuk bir sesle. “Nasıl işliyor peki?”

Kaşlarını çattı. “Neden?”

“Sadece merak ediyorum. Kartları gördüm ve-”

Alçak sesli bir kıkırdamayla sözümü kesti. Yumuşak ve karanlık. Kötü niyetlerle desteklenmiş lezzet. “Numarayı sen de arıyorsun.”

Başım dönmeye başlamıştı. *Ah, Yüce Kuğu.*

Tekrar güldüğünde, bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmiştim. “Merak etme. Hiçbir günahın radarıma takılacak kadar ilginç değildir.”

“Belki de görüldüğüm kadar masum değilimdir,” diye karşılık verdim. Çıkıştığım için anında pişman olmuşum. *Lanet olsun.* Neden yalnızca yardım hattına olan takıntımın farkında olmadığı için rahatlayamıyordum? Fakat bana çocukmuşum gibi küçümseyerek bakması, tenimin öyle olmadığımı kanıtlama arzusuyla kaşınmasına neden oluyordu.

“Bir bakalım. Yirmi bir yaşında, kuş isimleriyle kelime oyunu yapan bir bakiresin. Yaptığın en kötü şey, Vittoria’nın kolyesini çalmaktı ve ben bunu zaten biliyordum. Yine de vicdanın o kadar ağır ki kendini bir uçurumdan atmak istiyorsun.”

Yumruklarımı sıktım. “Yanlış.”

Sıcak ve amansız bakışları yanağımı yakıyordu. Ona bakmak için döndüğümde kalbim duracak gibi olmuştu.

“Kötü bir kız mısın, Aurora?”

Yutkundum. Gözleri karanlık bir eğlenceyle dans ediyordu

Somme Sketcher

fakat ses tonu çok daha uğursuzdu. Uyluklarımın arasını alevler içinde tutuşturan bir ima dudaklarından akıp gidiyordu.

“Bazen.”

Araba kilisenin dışında yavaşça durdu. Motorun sesi kesildiğinde sessizliğe gömülmüştük. Tek duyduğum şey sığ nefeslerim; tek hissettiğim ise gözlerinin dudaklarıma doğru açtığı yoldu.

İçlerindeki mizah belirtisi çoktan kaybolmuştu.

“Kötü olmayı seviyor musun?”

Bakışlarımız birbirine kenetlendi. Yavaşça başımı aşağı yukarı salladım.

Aralık dudaklarının arasından bir nefes alıp parmaklarını saçlarında gezdirdi. Bu hareket, pantolonunun üstündeki bronz tenini bir santim kadar ortaya çıkarmıştı. Bu görüntü, aniden o pahalı görünen takım elbisenin altında başka neler olduğunu merak etmeme neden olmuştu.

Midem takla attı.

“Bir saat içinde geri dön,” diye mırıldandı.

Yüzüm hayal kırıklığı ve utanç karışımı bir hisle yanarken, emniyet kemerimi çözüp kapının kolunu tuttum. “Benimle gelmek için ısrar edecek misin?”

“Sen kötü bir kızsın, bununla başa çıkabilirsin.”

Duraksadım. Karşılık vermemek için dişlerimi gıcırdattım. Kapıyı açtığım sırada eli bileğimi kavradı.

Ah, Kutsal Karga.

Nefes alma yetimi kaybederken kendimi ona bakmaya zorladım. Bakışları çalkantılıydı. Yıldızsız gökyüzündeki şimşekli bir fırtına gibi parlıyorlardı.

“Bir düğmeye dokunarak tüm sırlarını dinleyebilirim.”

Kanım buz kesmişti. “Ama dinlemeyeceksin.”

İmsiz Günahkarlar

“Ama *dinleyebilirim*.” Başını telefon kulübesine doğru eğdi. Benim telefon kulübeme. “Tam olarak nereden aradığını biliyorum. İzini sürmek çok kolay olurdu.”

Nefes alışlarım hızlandı. Günahlarımı dinlememesi için ona yalvarmakla kendimi onun dokunuşundan kurtarmak arasında kalmıştım.

Bileğimi sıkıca kavradı. *Sanırım bu ikinci seçeneğimi ortadan kaldırıyordu.*

Tırnaklarımı boştaki elimin avuç içine gömüp yutkundum. “Benden ne istiyorsun?”

“Bir günah.”

Gözlerimi kırıştırdım. “N-ne?”

“Bana bir günahını söyle, Aurora,” dedi. Ses tonu koyu bir sıvı gibi akıyordu. İçinde boğulacak kadar yoğundu. Bunun verdiği çarpık hazla gözlerimi kısa süreliğine kapattım.

“Ciddi misin?”

“Oldukça.”

Karmakarışık beynimi zorlayarak altdudağımı ısırdım. Nendense içimden ona önemli bir şey söylemek geliyordu. *Çok kötü* bir şey değil; ancak kuş isimleriyle kelime oyunları yapan aptal küçük bir kız olmadığımı gösterecek kadar.

“Geçen hafta Alberto’nun giyinme odasına girdim ve her takım elbisenin cebinde birer delik açtım.” Gözlerim ifadesiz yüzüne kaymıştı. “Küçük, on sent büyüklüğünde delikler. Ama son yedi gün içinde arabasının anahtarlarını dört kez kaybedecek kadar büyük.”

Sessizlik boğucuydu, aramızda sonsuz bir boşluk varmış gibi uzayıp gidiyordu. Duyabildiğim tek şey, göğüs kafesime çarpan

Somme Sketches

kalp atışlarım ve allak bullak olmuş beynimden gelen kanın kulaklarımda dolaşmasıydı.

Ardından, onun kahkahası geldi. Tenimi elektrikli bir tel gibi aydınlatan güzel, gırtlaktan gelen bir kahkahaydı. Ona *gözlerimi dikip bakmaktan* kendimi alamıyordum. Geniş gülüşünün ağırlığı altında derinleşen çenesindeki yarık hariç, yüzündeki her bir sert çizginin yumuşamasına bakmadan duramıyordum. Max'i vurmadan birkaç dakika önce yemek masasında attığı kahkahanın aynısıydı bu. *Tekrar duymak için can attığım o kahkaha.*

O kadar yakışıklıydı ki dişlerimin ağrmasına sebep oluyordu.

Aklımı kaçırmadan önce bu arabadan çıkmalıyım. Elinin tutuşundan kurtulduğumda beni serbest bırakmıştı. Hızla yola çıktım. Ormana doğru ilerlerken ön camdan bakışlarının beni takip ettiğini hissedebiliyordum.

BÖLÜM

On Bir

Angelo

Kadınlar söz konusu olduğunda aletim kadar kalın bir kural kitabım vardı ancak tüm kurallar tek bir kelimeye indirgenebilirdi:

Asla.

Asla aletini deli kadınlara sokma.

Asla gece kalmalarına izin verme.

Ve *kesinlikle*, asla ertesi gün geri getirmenizi isteyecekleri bir şey bırakmalarına izin verme.

Ön camıma koca bir yağmur damlası düştü, ardından bir tane daha. Sonunda birleşmiş ve Bugatti'mden hızla uzaklaşan Aurora'nın, o spor taytının içindeki mükemmel kıcını görmeme engel olmuşlardı.

Ah, bir de asla amcanın nişanlısına arzuyla bakma.

Dudaklarımdan acı bir kahkaha döküldü. Tadı inançsızlık gibiydi.

Koca Al çok şanslı bir herifti ve bunun farkında bile değildi. Görünüşe göre, son sevgilisi bir afetten çok daha fazlasıydı. Aynı zamanda sıkı, inatçı bir bedende sıkışıp kalmış vicdan azabı

duyan bir kadındı. Eğer bu kadar seksi olmasaydı, küçük hırsızlıkların ve nişanlısının ceplerini delmekten mutluluk duymasının, *İsimsiz Günahkârlar*'a itirafta bulunmayı gerektirdiğini düşünmesi oldukça sevimli olurdu.

Kilisenin karşısındaki telefon kulübesine, sonra da orta konsoldaki cep telefonuma baktım. Yardım hattına yaptığı aramaları saniyeler içinde bulabilirdim. Kuru'da her ne halt ediyorsa oradan çıkmasını beklerken zaman geçirmemi sağlayacağı kesindi.

iPhone'umu parmaklarımın arasında döndürerek bu fikri birkaç dakika düşündüm. Ne kadar önemsiz olursa olsun, onun üzerinde güç elde edebileceğim bir şeye sahip olma düşüncesi aletimin kıpırdanmasına neden oluyordu. Belki de onu, günahlarının kefaretiyi ödemenin onları itiraf etmekten daha iyi olduğuna ikna edebilirdim.

Belki bedenini dizlerimin üzerine yatırıp o edepsiz, dar spor taytını indirmeme ve kışını tokatlayarak onu cezalandırmama izin verirdi.

Ya da belki yumruğumu amcamın o çok nefret ettiği altın bukellerine dolayarak ondan başka önemsiz itiraflar da alabilir ve-

Kahretsin, Tanrım. Bu düşünceleri beynimden atmak için direksiyonu yumrukladım. Aletim ağrıyor, sanki dürtülerini kontrol edemeyen lanet bir ergenmişim gibi pantolonumu zorluyordu.

Kendine gel, Angelo. Ben otuz altı yaşında bir adamdım ve neredeyse yarı yaşındaki bir kızı arzuluyordum. Ben lanet olası amcam değildim. Koy Visconti'lerinin her birinde var olan sadist genlerden yırttığımı düşünmek hoşuma gidiyordu. Onlar için kadınlar birer para birimiydi. Alınıp satılacak, takas edilecek ve ticareti yapılacak bir şey. Alberto bana nişanlılarının sonuncusunun bakire olduğunu söylerken sanki bu onun değerini göklere çıkar-

yormuş gibi ne kadar da gururluydu. Üzücü olan şeydi ki Zengin Erkekler Kulübü'ndeki diğer tüm yaşlı puştlar bundan etkilenirdi. Hatta kıskanırlardı bile.

Amcamın düğün gecelerinde onun küçücük bedeninin üzerinde gidip gelirkenki görüntüsü, sertleşen aletimin kısa devre yapması için yeterliydi. *Sikeyim*. Şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı vücudum gerilmişti. Sıcak, rahatsızlık veren bir sıkıntı, tıpkı isilik gibi tenime batıyordu.

Dokuz yıl öncesine kadar, muhtemelen sadece bu his yüzünden bile Viscontiler arasında bir iç savaş başlatırdım fakat artık farklıydım.

Artık bu dünyanın bir parçası değildim. Yalnızca bir ziyaretçi-ydim. Yarım kalan bir işi tamamlamak için buradaydım.

Şiddetin heyecanını kovalamanın ya da bana karşı işlenen suçtan çok daha büyük bir intikam almanın peşinde değildim. Neredeyse hiçbir şeye patlamıyor ve onarılamaz hasarlara neden olmuyordum.

Artık Vicious değildim.

Sıcaktan yanarken ceketimi çıkarıp yolcu koltuğuna fırlattım. Ardından kravatımı gevşettim. Çizgiler halinde yağan yağmura rağmen, içeriye biraz soğuk hava girmesi ve Aurora'nın vanilyalı parfümünün tatlı kokusunun dışarı çıkması için tüm camları indirdim. *Tanrım, kahrolası kadın çok sinir bozucuydu.*

Eğer Viscontiler kadınlara para birimi gibi davrandıkları için sadist oluyorsa o zaman bu beni ne yapıyordu?

Onlara hiçbir şey ifade etmiyorlarmış gibi davranıyordum.

Aletimi sokabileceğim ıslak bir delik. Sikebileceğim bir ağız. Fakat en azından bundan daha fazlasıymış gibi rol yapmıyordum.

Gösterge panelindeki dijital saatte dakikalar geçip gidiyordu.

Hissedarlardan gelen e-postaları, asistanlarımdan gelen ve ne zaman döneceğimi soran mesajları kontrol ettim. Başkanlık etmem gereken toplantılarda alınan notlara göz gezdirdim. Cep telefonum aracılığıyla, Visconti Capital varlığım olmadan da yoluna devam ediyordu. Şirketimin Londra'daki binasında Hyde Park'a bakan ofisim, Atlantik'in diğer yakasından çok daha uzaktaymış gibi hissettiriyordu.

Aurora'nın sarı buklelerinin ağaçların arasından çıktığını gördüğümde cep telefonumu konsola atıp anahtarı çevirdim. Sıçarcasına adımlar atıyor, çamurlu spor ayakkabılarıyla yolun karşısına geçerken neredeyse zıplıyordu.

Hâlâ yağmur yağıyordu ve eğer daha iyi bir adam olsaydım, onu yağmurdan korumak için ceketimle dışarı çıkardım.

Fakat değildim. Onun yerine, yağmur damlalarının fermuan açık kapüşonlusunun altındaki beyaz bluzu şeffaflaştırarak sutyenin dış hatlarını ortaya çıkarmasını izledim.

Pembe. *Dantelli*. Tabii ki öyleydi. Bahse girerim külotu da her zaman uyumluydu. Aslında, her türlü bahse varım ki tüm iç çamaşırı koleksiyonu, aptal günahları kadar tatlı ve saçmaydı. Bu kız gerçek bir günahı yüzüne tokat gibi çarpsa bile tanıyamazdı.

Tanrım, onun gibi kızlara katlanamıyordum.

Arabaya yaklaştığında göz göze geldik. Durmak için yavaşlamıştı. Farlarımin ışığının altında öylece duruyor, ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu. Sanki onu benim getirdiğimi ve benim geri götüreceğimi yeni hatırlamış da Koy'a koşarak dönmek için daha güvenli olup olmadığını düşünüyormuş gibiydi.

Sabırım taşıp kornaya basmadan önce üç saniye dayanabilmiştim. Ufak bir çılgılık attı, ardından kuş isimleriyle yaptığı o aptalca

kelime oyunlarından birini mırıldandı. Yolcu kapısını açıp aceleyle içeri girdiğinde gülümsememi elimin arkasına saklamıştım.

Evet, sen kesinlikle kötü bir kızsın, tabii.

Direksiyonu tam tur çevirip geldiğimiz yoldan Şeytan Koyu'na doğru ilerlerken arabanın lastikleri gıcırdıyordu.

“Baban Stig of the Dump* mı?”

Oturduğu yerde öylece hareketsiz kaldığını hissettim. “Ne?”

Ağaçlar bir virajın arkasında kaybolurken dikiz aynama baktım. “Ormanda yaşıyor. Kimse lanet olası bir ormanda yaşamaz.”

“Ormanda birinin yaşadığını nereden biliyorsun? Şeytan Yamacı'nın belediye başkanı sayılmazsın.” Koltuğunda kıpırdandı. “Eminim Şeytan Yamacı'nın belediye başkanının kim olduğunu bile bilmiyorsundur.”

Dudaklarım yeni bir gülümsemeyle karıncalanırken kendime engel olmak için yanağımın içini ısırdım. Bu kızın tek kötü yanı, yakaladığı zaman ısırmasıydı.

“Amcamı o ağızla mı öpüyorsun?”

“Maalesef.”

İçimde bir şeyler kıpırdandı. Adını koymak istemediğim bir şey.

Boğazımı temizledim. “Ukala kadınlar Cosa Nostra'da pek iyi karşılanmaz, *Magpie*.”

“Öyle görünüyor,” diye mırıldandı.

Sesinin tonu beni ona bir bakış atmaya ittiğinde, bunu yapmamış olmayı dilemişim. Doğruca önüne bakıyordu. Ceketim kucağına yayılmış, elleri dalgınca yün kumaşı okşuyordu. Onu yolcu koltuğuna attığımı unutmuştum ve arabaya bindiğinde de tek kelime bile etmemişti. Şimdi orada oturmuş, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi benim kahrolası ceketimi battaniye olarak kullanıyordu.

* Stig of the Dump, Clive King'e ait bir çocuk romanıdır. Romanın ana karakteri olan ve bir çöplükte yaşayan Stig karakterine atıfta bulunmaktadır. (ç.n.)

Somme Sketcher

Parmaklarım ısıtıcının üzerinde gezinirken duraksadım. Sıcaklığı arttırmadan elimi çekip yeniden direksiyonun üzerine koydum. Çenemi öyle çok sıkıyordum ki dişlerim ağrıyordu.

“O bir korucu.”

“Ne?”

Aurora çantasını karıştırıp bir çikolata çıkardı. Folyo ambalajı açıp iri, ceylan gözleriyle beni izlerken bir ısırık aldı. Eğer bunu bilerek yapıyorsa kesinlikle işe yarıyordu. Aletimin şişmesini engellemek için koltuğumdaki pozisyonumu değiştirdim.

“Babam. Şeytan Korusu’nun bekçisi. En azından eskiden öyleydi. Şimdi emekli oldu ama hâlâ göl kenarındaki kulübede yaşıyor.”

Kaşlarımı çattım. “Neyin bekçisi? Birkaç boktan ağaç ve bir bataklık mı?”

“Ciddi misin sen?” diye homurdandı. “Şeytan Korusu dünyaca ünlü bir doğa koruma alanı. Üç yüzden fazla farklı ağaç türüne sahip ve on üç çift Amerikan kel kartalına ev sahipliği yapıyor. Dünyada Şeytan Yamacı’ndan daha fazla kel kartalın yuva yaptığı rapor edilen tek yerin neresi olduğunu biliyor musun? *Yellowstone**. Ah ve başka ne var biliyor musun?” Öne doğru eğildi, yumruğu ceketimin kumaşını sıkıyordu. *Benim* ceketimin. “Diğer ender bulunan kuşlara da ev sahipliği yapıyor. Trompetçi kuğu. Balık kartalları. Çizgili alklar. Diğer hayvanlardan bahsetmiyorum bile. Samurlar, dağ aslanları, İngiliz Kolombiya kurtları.” Yeniden koltuğuna yaslanıp çikolatadan öfkeli bir lokma aldıktan sonra ekledi. “Orası birkaç ağaç ve bir bataklıktan çok daha fazlası.”

Yağmur ön cama vuruyor, aramızda radyonun cızırtıları duyuluyordu.

İşte o an her şey birden anlam kazanmıştı.

* Yellowstone Ulusal Parkı, ABD’nin Idaho, Montana ve Wyoming eyaletlerinde yer alan millî parktır. Dünyanın ilk ve en eski ulusal parkı olma özelliğini taşımaktadır. (ç.n.)

“Alberto, Koru’ya bir otel inşa etmek istiyor.”

Aurora kaskatı kesildi, ardından dönüp yolcu tarafındaki camdan dışarı baktı. Sığ nefesleri camı buğulandırırdığında avucunun içiyle sildi.

Sessizliğin aramızda yükselmesine izin vererek dikkatimi tekrar yola verdim. Başım zonkluyordu. Birkaç ay önce, Koca Al ofisimi arayıp acil bir toplantı talep etmişti. Kahrolası bir sebep olmadan oraya kadar uçmayacağımdan oldukça emindim, bu yüzden o Londra’ya gelmişti. Projenin taslağı kolunun altında, Dante ise sadık bir köpek gibi peşindeydi. Planları masamın üzerine açmış ve Şeytan Korusu’nun geniş ormanının ortasına yüzük taktığı şişman parmağını bastırmıştı.

Ormanlık bir inziva yeri, demişti heyecandan neredeyse tükürerek konuşurken. Rus ve Suudi turistler böyle şeylere bayılır.

Planlara bir göz attıktan sonra saatime bir kez daha bakmış ve hem ona hem de Dante’ye ilgilenmediğimi söylemişim. Elbette Şeytan Yamacı sikimde bile değildi, yine de Alberto ve sümüklü oğlunun nasıl olduklarını biliyordum. Onlara elinizi vererseniz kolunuzu kaptırırdınız. Yamaç’taki bir otel ikiye çıkacak ve ben farkına bile varmadan Şeytan Yamacı tıpkı Dante’nin her zaman istediği gibi Koy Klanı’nın bölgesi olacaktı.

Öyle olsa ne olurdu ki? Buraya asla geri dönmeyecektim. Yapılacak en doğru şey araziyi Alberto ve oğullarına devredip onunla her ne bok istiyorlarsa onu yapmalarına izin vermektir.

Kötü niyetli, inatçı bir piç olmam dışında “hayır” demek için hiçbir nedenim yoktu.

Birkaç gün önce Alberto puro odasında bu fikri tekrar gündeme getirmiş, hâlâ o planı uygulamaya kararlı olduklarını söy-

Somme Sketcher

lemişti. Fakat bu sefer elbette Şeytan Yamacı'nda değil, Şeytan Koyu'ndaki kuzey burnunda olacaktı.

Doğru yerlerde başımı sallayıp onaylamıştım ancak Alberto'nun Koy sınırları içinde ne yaptığı umurumda bile değildi. Yeniden düşündüğümde bu konuyu daha fazla zorlamaması *gerçekten* garipti. Ona istediğini vermeyi kabul edene kadar, bana dünyayı teklif ederek baskı kurmaya çalışmamıştı ki bunun iş hayatında her zamanki taktiği olduğunu fark etmiştim.

Hayır, öylece bırakmıştı ve şimdi nedenini anlıyordum. Aurora'yı kandırarak Kору'nun onun bölgesinde olduğuna inandırmıştı. Bu kozu bacaklarının arasına girebilmek için bir bahane olarak kullanıyordu.

Parmak eklemlerim direksiyonun üzerinde bembeyaz kesilmişti. Tek bir doğru cümleyle tüm bu nişanı bozabilirdim. Aklım daha da karanlık bir yere gitti. Aurora eğer Alberto'yla değerli doğa koruma alanını kurtaracağını düşündüğü için evleniyorsa, ona gerçek gücün bende olduğunu söylesem *benim* için ne yapardı?

Elektrik akımı gibi bir his aletimin uzunluğu boyunca dolaştı. *Sikeyim*. Düzmece bir evlilik gibi önemsiz şeylerle vakit kaybetmezdim. Bunun yerine, o çokbilmiş ağzını kullanırdım.

Birden gözlerini bana dikip, "Komik olan ne?" diye tersledi.

O anda kahkaha attığımı fark ettim. Kulağa inanamıyordum gibi gelen bir kahkahaydı.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek duraksadım. Amcamın ne yaptığı beni ilgilendirmezdi. Ayrıca gerçekçi olmak gerekirse eğer, kız ona istediğini vermezse sözleşme olsun ya da olmasın bekâretini her koşulda alırdı. Bu kadının benim fikrimi duymaya ihtiyacı yoktu ama bu dilimden dökülmesini engellememişti.

"Alberto Visconti'yle Kору'daki birkaç ağacı kesmesini en-

gellemek için evleniyorsun. Yüce İsa!” Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirip başımı iki yana salladım. “Göründüğünden daha da aptalsın.”

Onun da karşılık vermesini bekledim ancak beklediğim sert cevap gelmemişti. Gözucuyla pembe dudaklarının açılıp aynı hızla kapanmasını izledim. Ardından ellerini birbirine doladı ve dikkatini yeniden pencerenin önünden bulanık bir şekilde geçip giden yürüyüş yoluna verdi.

Her neyse. Bu kızın ne yaptığı umurumda değildi. İster yetmişli yaşlarındaki amcamla evlensin ister kendini uçurumdan aşağı atsın.

Yakamın altında tenimi karıncalandıran ısı yüzünden üst düğmemi açtım. Kahrolası üst düğmemi hiç açmazdım.

Alberto’nun sahil kenarındaki malikânesinin kapısına varana dek ağır bir sessizlik içinde yol aldık. Aurora biraz daha dik oturup aynı bukleyi tekrar parmağına dolamaya başladı.

Boğazını temizledi. “Öyleyse, ah, anlaştık mı?”

Bakışlarım yavaşça onunkilere kaydı. “Anlaşma mı?”

“Hı hı. Aramalarımı... dinlemeyeceksin, değil mi? Öyle söylemiştin.”

Arabayı ön tarafa çekip motoru durdurdum ve yüzüne baktım. Ona ilk kez *gerçekten* bakıyordum. Bu sefer yalnızca yemek masasının başından ya da bodrumdaki barda viski bardağımın üzerinden attığım kaçamak bakışlardan biri değildi.

Böyle görüldüğüne göre, Aurora asla bir günahkâr olamazdı. Gözleri kocamandı. Acınası sırlarının her biri, ılık viski rengindeki gözbebeklerinde dönüp duruyordu. Cildi çok solgun ve mükemmeldi. En ufak bir günah, onun pembenin güzel bir tonuna bürünmesine neden olurdu. Bakışlarım dolgun, aralanmış dudak-

Somme Sketcher

larına kaydı. *Ve o kahrolası ağzına.* Arabanın içindeki tek ses, o ağzından dökülen küçük, sık nefesleriydi.

Tanıdık bir his kötü bir virüs gibi damarlarımda dolaşıyor, son dokuz yıldır inşa etmek için çok uğraştığım ahlaki pusulayı zehirlemekle tehdit ediyordu.

Ancak kimseyi kandırabildiğim yoktu. Ahlaki pusulam iskanbil kâğıtlarından yapılmış bir ev kadar zayıftı. Eğer Aurora, *o şekilde bir kahrolası nefes daha* verirse o evi yerle bir edecekti.

Sikeyim. Göstergem dışarısının dokuz derece olduğunu söylüyordu ancak burası lanet bir fırın gibiydi. Keşke Bugatti'm bu kadar küçük olmasaydı. Belki o zaman ondan yükselen sıcaklığı hissetmez ya da tatlı parfümünün kokusunu almazdım.

Ellerimi yumruk yapıp bakışlarımı ondan uzaklaştırdım ve direksiyonumun ortasındaki kabartmalı araba logosuna dik dik baktım.

"Anlaşma iki taraflı bir şeydir, Aurora." Sıcak, sık nefesleri kesilmişti. *Tanrı'ya şükür.* "Karşılığında ben ne alacağım?"

"Ne?"

Fısıltısı doğrudan aletime ulaşmıştı.

"Bu dünyada hiçbir şey bedava değildir. Sessizliğimi nasıl satın alacaksın?"

Hava o kadar yoğundu ki dilimi çıkarıp tadına bakabilirdim. *Ne halt ediyorsun, Angelo?* Amcamın nişanlısıyla böyle oyunlar oynamamalıydım. Üzerine atılıp kapısını tekmeleyerek açmalı ve hemen inmesini söylemeliydim. Arabayı onun lanet vanilya ve çikolata kokusundan, derin nefeslerinden, önümüzdeki birkaç gün boyunca her yerde tellerini bulacağımı bildiğim o parlak saçlarından arındırmalıydım.

Ancak boğuk ve alçak sesi, bir şekilde yeniden yükseldi. "Peki, ne istiyorsun?"

İmsiz Gunahkarlar

Siktir.

Gözlerimi direksiyondan çekip tekrar yüzüne baktım. Küçük bir kız çocuğunu andıran aptal yüzüne ve şimdi her zamankinden daha geniş olan o büyük kehribar gözlerine.

Sıcak hava kaşıyamadığım bir kaşıntı gibi derimin altında geziniyordu. Bir düğme daha açıp elimle çenemi sıvazladım. Ardından bana ait olmayan küçük, acımasız bir sesle güldüm.

Bu çok saçmaydı. Aurora gibi kızları kahvaltı niyetine yerdim. Bunu yapmamamın tek nedeni amcamın sevgilisine dokunmayacak olmamdı. O amca Alberto olsa bile ve onun sevgilisi...

Böyle görünse bile.

Onu ensesinden tutup daha yakma çekmeyecek, o yumuşak dudakların tadının nasıl olduğuna bakmayacaktım. Yumruğumu saçlarının arasından geçirip kulağıma o küçük, aptalca sırlarını inleyerek itiraf edinceye dek dişlerimi boynuna geçirmeyecektim.

“Çık dışarı.”

Aurora hareket etmedi. Fakat bu arabada onunla daha fazla oturursam ya pes edecektim ya da yumruğumu gösterge panelime geçirecektim. Veya her ikisi de. Bu yüzden kapımı açıp dışarı çıkarak eve doğru ilerledim. Yağmur üzerime yağıyor, tenimin üzerinde cızırdıyordu ancak beni serinletmek için hiçbir şey yapmıyordu. Arkamda arabanın kapısının çarparak kapandığını duydum.

“Bekle!” Aurora’nın yumuşak sesi rüzgârın içinden süzülerek geliyor, bana yetişmeye çalışırken spor ayakkabılarının altındaki çakılların çıtırtısını duyuyordum.

“Angelo, lütfen-” Kafamı kaldırdığımda onu neyin engellediğini anlamıştım. Ön kapı açılmış ve nişanlısı –amcam- kapı aralığını doldurmuştu. Gözleri ikimizin arasında gidip gelmiş, sonra

Somme Sketcher

tekrar bana dönmüştü. Kollarını kocaman karnının üzerinde kavuşturup kaşlarını çattı.

“Tanrı aşkına, evlat,” diye mırıldandı. “Kıza bir şemsiye alabilirdin.”

Kıza. Arkasındaki antrenin kehribar ışığına baktım ve verandanın çatısını destekleyen sütuna yaslandım. “Ben senin çalışanım değilim, Alberto.”

Bakışları temkinli bir şekilde üzerimde geziniyordu. “Elbette, elbette. Zor durumdayken bana yardım ettiğin için minnettarım. Babasını görmesine izin vermeseydim bütün hafta sızlanıp duracaktı.”

Aurora nefes nefese merdivenleri tırmandı. Önce Alberto’ya, ardından bana bakarken gözleri panik doluydu. Ellerimi ceplerime sokup bakışlarına karşılık verdim.

“Tatlım, dönmüşsün.” Alberto kapının eşiğinden bir adım ileri atıp onun ince bedenini kendine doğru çekti. “Nişanlına bir öpücük ver o zaman.”

Kalbim göğüs kafesimde hızla çarpıyordu ama yüz ifademi kayıtsız tuttum. Rahatsız olmamışım gibi. Aurora bir adım geri atmıştı fakat Alberto’nun tutuşu daha da sıkılaştı.

“Ne?” dedi küçük bir kahkaha atarak.

“Bir öpücük, Aurora.”

Gözleri bana kayarken bakışlarına karşılık vermekten geri adım atmayı reddediyordum. Ona yardım etmeyi de reddediyordum. *Kendini bu kahrolası karmaşaya sokan sensin, çıkaran da yine sen olmalısın.*

Alberto eğilip buruşuk dudaklarını onunkilere bastırdı. Ellerimi ceplerimde yumruk haline getirsem de kendimi izlemeye zorladım. Sanki izlemek günahlarımın bedeliymiş gibi hissettiri-

yordu. Aurora Alberto'nun ağırlığı altında irkilmiş, ellerini garip bir açıyla havaya kaldırmıştı. Amcam nihayet geri çekildiğinde öpüşmeleri sanki sonsuza dek sürmüş gibiydi.

Aniden bir şeyleri yumruklama isteğiyle dolmuştum ve eğer hemen bu verandadan inmezsem, bu amcamın suratı olacaktı ki bu da içine giremeyeceğim bir savaşa neden olurdu.

Yaslandığım sütundan destek alarak omuzlarımı dikleştirdim ve merdivenlerden aşağı indim. "Siz çifte kumruları yalnız bırakayım," dedim buz gibi bir sesle.

"Tekrar teşekkürler, evlat." Bana ne zaman böyle seslense dişlerini sökmek istiyordum.

Arabaya doğru yürürken yağmur düğmelerini çözdüğüm yakamdan aşağı süzülüyordu.

Ancak ben kendimi durduramadan ayaklarım hareket etmeyi bırakmıştı. Topuklarımın üzerinde dönüp sicim gibi yağan yağmurun arasından keskin gözlerle amcama baktım.

"Onu her Çarşamba ve Cumartesi Şeytan Yamacı'na ben götüreceğim."

Kafasını Aurora'nın memelerinden kaldırıp bana baktı. "Ne?"

"Nişanlın. Onu babasını görmeye götüreceğim."

Gözleri cansız bakıyordu. "Neden?"

Visconti malikânesinin üzerinde bir kâbus gibi beliren gri gökyüzüne baktım. "Şeytan Yamacı'nda halletmem gereken bazı işler var. O bir yerli, bu yüzden bana etrafı gösterebilir. Karşılığında onu haftada iki kez babasının evine bırakacağım."

Birkaç saniye kaşlarını çatsa da ardından yüzünde sinsî bir sırıtma belirmişti. "Geri mi dönüyorsun, evlat?"

Göğsümün derinliklerinden bir hırıltı yükseldi. *Tabii ki hayır.* Fakat ona böyle bir şey söylemedim. Bunun yerine nemli havayı

Somme Sketcher

derin nefeslerle içime çektim ve çenemi çelik gibi sıktım. “Düşünüyorum.”

Ahlaksız ve çarpık kahkahası fırtınayı yırtıp geçmişti. Hafifçe el sallayarak arkasını döndü ve eve doğru ilerledi. Ben de döndüm. Parmaklarım cebimdeki araba anahtarımın üzerinde geziyordu.

Yanından geçerken anahtarı baş ve işaretparmaklarımın arasından geçirip Alberto’nun Roll Royce Phantom’ının yüzeyi boyunca sürterek ilerledim.

Arabama binerek sileceklerimi son sürat çalıştırdığımda, kafamı kaldırıp Aurora’nın hâlâ verandada durduğunu gördüm. Hava kararırken girişten gelen parıltı, onu karanlık bir silüet gibi gösteriyordu. Ancak arabayı kendi etrafında döndürdüğümde farlanm üzerine düşmüştü.

Ve tanıştığımızdan beri ilk kez gülümsediğini gördüm.

Sanırım gülümsemesinden hoşlanıyordum.

BÖLÜM

On İki

Angelo

Asansörden çıkıp mağaraya adımımı attığım anda anılar beni vurmuştu. İnsanın midesinde bir delik açan ve yüzüne küçük bir sırtış yerleştiren türden anılardı. Bu nemli ve metalik koku bana çocukken burada saklambaç oynadığımız zamanları hatırlatıyordu. Castiel ve diğer Çukur kardeşler burayı dünyanın en prestijli kulüplerinden birine dönüştürmeden çok öncesini.

Whiskey Under the Rocks. Burası Şeytan Koyu'ndaki gösterişli kulüpler şeridinden çok uzakta, Şeytan Çukuru mağaralarının derinliklerine gömülü bir sırdı. Orada paranızla herhangi bir kulübe ya da kumarhaneye girebilirdiniz ancak burası yalnızca davetlilerin girebildiği bir yerdi. Rafe, Tor ve Benny ayda bir kez poker gecesi düzenlemek için bir araya gelirdi. Yıllar boyunca sorunsuz işleyen bir ortaklıktı bu. Tor, Şeytan Koyu'ndaki kumarhanelerinde en çok para harcayanları getirirdi. Rafe, her kumarbazın onun oyunlarından birine katılmak için yalvaracağı bir üne sahipti. Çukur'un en büyük ikinci kardeşi Benny ise tam bir iş bitiriciydi. En iyi Rus

fahişelerinden, en saf Peru kokainine kadar misafirlerinin iyi vakit geçirmesi için bulamadığı ya da bulamayacağı hiçbir şey yoktu.

Bu gece her zamanki poker gecesi değildi. Ancak Rafe, babamızın kilisesindeki toplantımız zaten bir hafta boyunca şehirde olacağı anlamına geldiği için son dakikada bir tane ayarlamaya karar vermişti. Ben pek kumarbaz sayılmazdım, ne var ki buraya sadece kardeşim ile *gerçekten* sevdiğim kuzenlerimi desteklemek için de gelmemiştim. Hayır, buradaydım çünkü Koy ve Çukur klanları iş konuşmak istiyordu. Liman kullanım şartlarını yeniden müzakere etmek istediklerine şüphe yoktu.

Parmaklarımı girintili çıkıntılı duvarlarda gezdirip çocukken burada geçirdiğimiz saatleri hatırlarken dar tünelde ilerledim. Ana odanın girişine ulaştığımda bir kahkaha attım. Her şey öyle farklıydı ki. Açıkta kalan mağara duvarlarından hâlâ nem damlıyordu fakat şimdi, kubbeli tavanlara yerleştirilmiş avizeler eski saklanma yerlerimin hepsini aydınlatıyordu. Duvarlarda oturma kabinleri sıralanıyordu. En uzak oyuğa yerleştirilmiş bar, -elbette yalnızca birkaç mağara ötede üretilen viski de dahil olmak üzere mevcut tüm üst kalite içkileri satıyordu.

Tanıdık, gür bir sesin boş kulüpte yankılandığını duyunca başımı sola çevirdim. Dudaklarımda ufak bir gülümseme belirmişti. Tor çoktan gelmiş, büyük bir gece kulübü patronu olarak çok iyi üstlendiği rolünü oynuyordu. Arkamda asansörün sesi duyulduğunda içinden Rusça gürültüler döküldü.

“Peki... önümüzdeki kahrolası üç saat boyunca ne yapmam gerekiyor, Castiel?”

Omzumun üzerinden baktım ve inanılmaz dar bir elbise giymiş uzun bacaklı bir sarışın gördüm. Hemen önündeki kuzenim

İmsiz Gunahkarlar

Cas, fırtına gibi bir suratla ilerliyordu. İtalyanca bir şeyler mırıldanıp topuğunun üzerinde dönerken ona baktım. “Al,” dedi tükürürcesine. Cebinden bir tomar kâğıt para çıkarıp kadının topuklu ayakkabılarına doğru fırlattı. “Git oyna.”

Kadın ona Rusça bir şeyler bağırarak fırlayıp gitti. Yüzüne yerleşen yorgun bakışlara bakılırsa Cas artık buna alışmıştı.

Çenemi dikleştirdim. “Sevgili kavgası mı?”

Burnunun kemerini sıktı. “Sevgili savaşı desek daha doğru olur. Babam ölmek üzere ve bir eş bulana kadar Smugglers Club’ı devralmama izin vermeyecekti. O aptal Rus sürtüğünün en uygun aday olduğunu düşünüyor gibi görünüyor.”

“Benim de kulağıma öyle geldi,” diye mırıldandım. Keyifle dişlerimi altdudağımın üzerinde gezdirdim.

“Ayrıca o ölmeden önce kadınla evlenmezsem, fabrikanın yatırımcılar kuruluna gideceği de eminim kulağına gelmiştir.” Başını iki yana sallayıp kol düğmelerini sıktı. “Böyle giderse, ondan önce ben öleceğim.”

Omzunu kavradım. “Alfredo amcadan bahsetmişken, gitmeden önce bir ara onu görmeliyim. Bana karşı her zaman iyi olmuştur.”

“Evet,” diye homurdandı. “Oradayken yüzüne bir yastık kapatabilirsen harika olur.”

İtiraf etmekten nefret etsem de içime bir sıcaklık yayılmıştı. Cas, Çukur klanı kardeşlerinin en büyüğüydü. Onu her zaman sevmiştim ve iş zekâsına da hayrandım. Sakin, para odaklı bir adamdı, Smugglers Club viskisini tek başına “mafyaların içkisi” olmaktan çıkarıp küresel bir marka haline getirmişti. George Clooney’i andıran yakışıklılığı ve kır saçlarından dolayı, Gümüş Tilki ya da Ay Işığı başta olmak üzere kıyı boyunca birkaç lakabı vardı. Her zaman

yeni içki karışımları deniyor ve dünyanın dört bir yanından insanların bunun için çıldırmasına neden oluyordu. Castiel Visconti'nin kendisi tarafından hazırlanan özel üretim bir Smugglers Club şişesine sahip olmak olabilecek en üst düzey statü sembolüydü.

Bara doğru yürüdükten sonra ikimize birer viski doldurdu. Bardaklarımızı tokuştururken kristalin üzerinden görünen gözleri muzip bir ışıltıyla parlıyordu. "Sonunda kıcını kaldırıp sahile döndüğünde ve Şeytan Yamacı'nın başına geçtiğinde, senin de bir eşe ihtiyacın olacak."

"Aynen, öyle bir şey olmayacak."

"Geri dönmek mi yoksa bir eş bulmak mı?"

"İkisi de."

Gülmeye başladı fakat ben çok ciddiydim. Bir kadının sürekli yanımda olmasını bir yana bırakın, beni boşaltması için gereken süreden daha uzun kalmasına bile zar zor tahammül edebiliyordum. Aşk kavramının tamamen saçmalık olmasını geçtim, kadınları... *sıkıcı* buluyordum. Zayıf iradeli ve zayıf fikirli halleriyle her zaman söylediklerimi kabul ediyor ve istediklerimi yapıyor gibi görünüyorlardı. Asistanlar ve çalışanlar zaten bunun için vardı. Benim hem yatak odasında hem de dışarıda kahrolası bir karaktere sahip bir kadına ihtiyacım vardı. Ancak özellikle yatak odasında. Seks sırasında sert olmayı severdim ancak kadın arkasına yaslanıp her şeyi kabul ederse sert olmak sıkıcı oluyordu.

Aurora'nın dizlerimin üzerinde eğilmiş, cıvılcıplak ve yüzü kızarmış bir görüntüsü gözlerimin önünde belirdi. Acaba arkasına yaslanıp ona verdiğim her şeyi kabullenir miydi, yoksa avuçlarımın altında kıvranır mıydı? Benim istediğim şekilde çılgınlıklar atar mıydı?

Sikeyim.

Gür bir ses beni kirli düşüncelerimden kurtardı.

“Sana ömürlük bir eş bulamam ama bu gecelik bir eş verebilirim.”

Cas inledi. Arkamı döndüğümde ortanca kardeş Benny’nin kollarında yarı çıplak kadınlarla kulübe girdiğini gördüm. Bana göz kırptı. “Senin hoşuna giden tip nedir, *cugino*?”

Kıvırcık saçlı ve nişanlı. Ancak cevap vermedim. Onun yerine içkimin kalanını yudumlayıp bara yaslandım ve kravatımı gevşettim. Mağaralar ne zamandan beri bu kadar sıcaktı? Ama yalnızca kendimi kandırıyordum. Tenimi ateş basmış gibi yakan şeyin ne olduğunu biliyordum. Amcamın nişanlısına şaplak atma düşüncesi. Belki de bu gece biriyle *yatmalıyım*. Sarışın, kıvırcık saçlı bir hatun bulup kulağıma kuş isimleriyle ahlaksız kelime oyunları mırıldanmasını sağlamalıyım.

Cas kaşlarını çatı. “Bu kadar komik olan ne?”

Güldüğümün farkında değildim. Başımı sallayarak gözlerimi kubbeli tavana çevirdim. “Hiçbir şey, dostum.”

Bu Aurora’yla ilgili değildi. Yalnızca Sahil’in etkisiydi. Her zaman aklımı kaçırmama neden olurdu.

Cas omzumun üzerinden asansöre doğru baktı. “Misafirler gelmeye başladı. Hadi gel, özel bir oda hazırlattım, diğerlerini orada bekleyebiliriz.”

Teklifini kabul ettim. Oda, ana kulübün dışında kalan ve içersinde alçak bir masanın etrafındaki deri koltuklar ile köşedeki özel bardan başka bir şey olmayan bir oyuktu. Oturmamdan birkaç dakika sonra Rafe içeri girdi, adamları etrafında bir duvar oluşturuyordu.

“Lanet olsun, Rafe,” dedi Tor arkasından hışımla içeri girip sırtına vurarak. “Yalnızca aile üyeleriyle beraberiz, süvarilerini getirmene gerek yoktu.”

“Ben önemli bir adamım, *cugino*,” diye karşılık verdi Rafe. Yanıma otururken bana göz kırptı. Başıyla onay verdiği adamları kapıda nöbet tutmaya başlamışlardı. “Anlamamı beklemiyorum.”

Tor daha cevap veremediği garip bir gürültü ve emniyet kilidinin klik sesi duyuldu. Kafamı kaldırdığımda Rafe’nin adamlarından birinin, kalın kolunu Tor’un boynuna dolamış ve silahını şakağına dayamış olduğunu gördüm. Namlusu boyunca bir ejderha kazınmış altın rengi bir silahtı bu.

Odadaki herkes ayağa fırlayıp kendi silahlarını çekerken, ben viski bardağımın dibine doğru sırtıyordum.

O çirkin Glock’u nerede görsem tanırdım.

Gabe’in hırçın sesi gölgelerin arasından yükseldi. “Süvarilerin acınacak halde.” Tor’u bir bok çuvalı gibi yere bırakıp diğerlerini yolunun üzerinden itti.

Rafe sandalyesine gömülmüş, yanımda yerini alan Gabe’e ters ters bakıyordu. Rafe masanın üzerine eğilip tısladı. “*Grazie*, sik kafalı. Beni tüm ailenin önünde böyle utandırmak zorunda mıydın?”

Gabe’i en son ne zaman gülümserken gördüğümü hatırlamıyordum ancak yemin ederim ki viski bardağımı kaldırıp bir dikişte içmeden önce ağzının kenarları yukarı doğru kıvrılmıştı. Bir garson aceleyle gelip hemen bardağımı yeniden doldurdu.

“Şeytan Yamacı kardeşlerinin şehre gelişi hep bir kahkaha tufanı oluyor, değil mi?” Kafamı kaldırdığımda Dante’nin her zamanki gibi sefil bir halde içeri girdiğini gördüm. Donatello, yüzünde kocaman bir sırıtış ve kolunun altına sıkıştırılmış kalın bir dosya yığınıyla hemen yanı başındaydı.

Gözlerim arkalarına kaydı. “Al amca nerede?”

Dante’nin bakışları kararıştı. “Evde. Muhtemelen yeni reşit

olmuş nişanlısını taciz ediyordur.” Gümleğini düzeltip karşımdaki sandalyeye çöktü. “Biliyorsun, bugünlerde çoğu şeyle ben ilgileniyorum. Bundan sonra benimle muhatap olmaya alışmalısın.”

“Babacığın sonunda krallığın anahtarlarını sana mı verdi?” diye sordu Rafe alaycı bir tavırla. “Yoksa bu gece masada oturabilmen için sana bir bebek koltuğu mu ödünç verdi? Merak etme, sokağa çıkma yasağını kaçırmadığından emin olmak için gözüm saatin üzerinde olacak.”

Dante dışında masadaki herkes gülmeye başladı. Kardeşimle aralarındaki gerilim, elektrik telleri gibi çatırdıyordu. Bu dünyada hiç kimse Dante’den Rafe kadar nefret ediyor olamazdı çünkü yıllar önce poker oyunlarından birinde onu hile yaparken yakaladığına yemin ediyordu. Kafasına bir kurşun sıkmamasının tek nedeni onun Tor’un kardeşi olmasıydı. Elbette nefretinin bir karşılığı da vardı ancak nedeni o gece değildi. Hayır, Dante Rafe’den nefret ediyordu çünkü Rafe onun olmak istediği her şeydi. Şeytan Koyu ne kadar başarılı olursa olsun, asla Vegas olamayacaktı ve Dante de ne kadar acımasız olursa olsun, asla Rafe kadar güçlü olamayacaktı.

“Pekâlâ, tamam,” diye araya girdi Donatello, gülmemek için kendini tutuyordu. “İşe koyulalım ki gidip oynayabilelim. Siz pisliklerden geri almam gereken *çok* para var. Önce ben başlıyorum.” Elindeki dosyaları açıp inceledi. “Angelo, tek ihtiyacım olan Japonya’ya giden bir ticaret yolu açmak için onay vermen. Haftada bir gemi, tek kargo balık olacak.”

Tor homurdanarak onun bir ezik olduğuna dair bir şeyler mırıldandı. Donatello muhtemelen bu masada bir adamın hayatını söndürmenin nasıl bir his olduğunu bilmeyen tek kişiydi.

Donatello kızarıırken çenesini çelik gibi sıkıyordu. “Kirpi ba-

Somme Sketcher

lığı. Fugu*. Uçakla yapamayız çünkü dünyanın en zehirli, aynı zamanda da en nadir *sushi* malzemelerinden biri, ayrıca eğitilmiş değilsen hazırlaman da son derece yasadışı-”

Elimi tembelce sallayarak sözünü kestim. “Küçük balık sevgiyatına izin vereceğim, Don.” Castiel ve Benny’ye döndüm. “Peki Çukur Klanı bu yıl Noel Baba’dan ne istiyor?”

Cas boğazını temizledi. “Aslında bunun limanla bir ilgisi yok.” Başıyla oyugun arka duvarını işaret etti. “Birkaç kilometre ötede erişmek istediğimiz bir mağara ağı var ama Yamaç bölgesine giriyor-”

“Olmuş bil. Başka kimse var mı?”

“Bekle,” diye homurdandı Dante. “Onlara Yamaç arazisine erişim izni mi veriyorsun? Babam ve ben Koru’ya erişim istediğimizde açıkça reddetmene rağmen.”

“Kahrolası bir mağarayla ne yapacağım?”

“Kahrolası bir ormanla ne yapacaksın?”

Hiçbir şey yapmayacaktım ve eğer araziye isteyen Şeytan Çukuru olsaydı, muhtemelen onlara verirdim. Ancak şimdi Alberto’nun bunu genç ve ateşli nişanlısına karşı bir koz olarak kullandığını bilirken orayı onlara vermeyi cehennemde yanıyor olsam bile düşünmememe imkân yoktu. Kararan bakışlarımla koltuğa yaslandım.

“O parkta, on üç çift Amerikan kel kartalı olduğunu biliyor muydun? Birkaç boktan ağaç ve bir bataklıktan daha fazlası var.”

“Bunu neden önemsiyorsun ki?” Gözlerinde zayıflığını görüyordum. “Tıpkı o kaltak Aurora gibi konuşuyorsun.”

Kaltak. Damarlarımda gereksiz bir öfke kol gezmeye başladı. Onu bir yudum viskiyle bastırmayı denedim. “Çevreyi önemsiyorum.”

* Özellikle Japon mutfağında tercih edilen bir balık türüdür. (ç.n.)

Tor bir kahkaha attı. “Bunu özel jetine de söyle.”

Dante’nin keskin bakışları hiç değişmemişti. “Pekâlâ, ne istiyorsun?” Gözleri Rafe’ye kaydı. “Bak ne diyeceğim. Koy’da bir otel ve kumarhane inşa etmenize izin vereceğim. Güney burnunda harika bir arsa var. Kesintisiz sahil manzarasına sahip.”

Rafe’nin kıkırdaması derin ve karanlıktı. “Arazine bir Raphael Visconti oteli ve kumarhanesi mi inşa edeceksin? Turizmdeki ani artışla nasıl başa çıkacağını bilemezsin.”

Dante yumruğunu masaya vurdu. Rafe’nin adamları hemen gölgelerin arasından çıkmıştı. Ayağa kalktım ve elimi kardeşimin omzuna koydum. “Yeter. Dante, isteğini düşüneceğim.” *Yalan.* “Şimdi, siz pisliklerin kendinizi viskiye, borca ve fahişelere boğmadan önce benden istediğiniz başka bir şey var mı?”

Kapının altından sızan müzik ve kahkaha tufanı, oyunların tüm hızıyla devam ettiğinin işaretiydi. Rafe’nin omzu avucumun altında seğiriyordu. Etrafıma baktığımda herkesin gözlerinin partiyeye doğru kaydığını fark ettim.

“O zaman bu toplantı resmen sona ermiştir.”

Herkes hızla odadan dışarı çıktı. Sandalyesine gömülen ve Donatello’nun geride bıraktığı kalemle oynayan Dante hariç... Ancak kapı Gabe’in arkasından çarparak kapandığında ve müziğin sesi tekrar kesildiğinde konuşmaya başladı.

“Senden istediğim bir şey daha var, Angelo.”

Ciğerlerime derin bir nefes çekip yeniden oturdum ve barın arkasındaki görevliye bardağımı tekrar doldurmasını işaret ettim.

Önümüzde uzun bir gece vardı.

Somme Sketcher

Poker oyunları tüm hızıyla devam ediyordu. Krupiyeler kartları bir sihirbazın yetenekleriyle dağıtıyor ve kumarbazlar fişlerini toplarken avizelerin altında ışıltılı saatler yanıp sönüyordu. İç çamaşırı ve dantel elbiselerin içindeki kızlar odada dolaşırken masalar arasında gezinerek bir sonraki avlarını aradıkları belliydi.

Rafe'nin gözlerinin minyon bir kızılı takip edişini ve bara yaslanıp bir ıslık çalışını izledim. "Striptizde iyi iş yapar."

"Onu satın mı alıyorsun?"

Bana yan gözle baktı. "Bir fahişeye para verdiğimi ne zaman gördün?" Gözlerini omzumun üzerine diktiğinde bakışları karar mıştı. "Dante ne istiyormuş?"

"Bilmek istemezsin."

"Ah... ama istiyorum."

Bardağı elimde çevirerek kahverengi sıvının kenarlardan yukarıya süzülüşünü izledim. "Sahil'den *İsimsiz Günahkârlar*'a yapılan tüm aramaların kayıtlarını istiyor. Ona bu fikri öğle yemeğinde o aptal uşağın canına okumam vermiş. Bunun hainleri ayıklamaya ve iş ortakları hakkında bilgi edinmeye yardımcı olacağını düşünüyor gibi görünüyor."

Bir kahkaha patlatıp parmağını altdudağının üzerinde gezdirdi. "Benim bunu yıllardır yaptığının farkında değil mi? Umarım ona siktirip gitmesini söylemişsindir."

"Kelimesi kelimesine, kardeşim."

Sessiz olmasına rağmen, odanın diğer ucundan Dante'yi izlerken vücudundan sızan öfkeyi hissedebiliyordum. O sırada kuzenimiz, Stanford'dan yeni mezun olan ve hâlâ bir Made erkeği olmanın ne demek olduğunu öğrenmeye çalışan Çukur klanının en küçük kardeşi Nico'yla derin bir sohbete dalmıştı.

Rafe viskisini yudumlayıp boş bardağı tezgâha çarpmadan önce,

İsimsiz Günahkârlar

“Tanrım, o adi kancıktan nefret ediyorum,” diye tısladı. “Yemin ederim, Yamaç’ı devralmak istediğini söylediğin an buraya döner, Koy’u Şeytan Yamacı’nın yanında Coney Adası’na benzetecek otel ve kumarhane planları hazırlardım.”

“Gel hadi, biraz yürüyelim.”

“Bekle.” Rafe bara doğru döndü. Takım elbisesinin cebinden bir deste *İsimsiz Günahkârlar* kartı çıkarıp bahşiş kavanozuna attı. “Tamamdır,” dedi göz kırparak. “Hadi gidelim.”

Kulübün içinde dolanıp farklı oyunları sessizce izlemeye başladık. Donatello’nun Omega Seamaster’ını *blackjack**’te Benny’ye kaptırışını izledikten sonra poker masalarından birinin arkasında durmuştuk.

Rafe, masanın karşı tarafındaki kardeşimizi başıyla işaret ederek, “Benim param Gabe’e” diye mırıldandı. Deri ceketini sandalyesinin arkasına asmış ve yine imzası olan güneş gözlüklerini takmıştı. Onlara ihtiyacı olduğundan değildi, hiç kimse kardeşimizinki gibi bir poker suratına sahip olamazdı.

Bakışlarım masanın etrafına kaydı. Dante ve Nico, Gabe’in sağında oturuyordu ve daha önce hiç görmediğim iki gencin sırtları bize dönüktü.

Sarı saçlı ve üzerine çok büyük gelen bir takım elbise giyen çocuk arkadaşına doğru eğildi.

“Dostum. Dante Visconti’ye karşı oynamak seni alaşağı edecek.”

Rafe ve ben birbirimize sırtarak baktık. Bu çocukların bu partiye nasıl girdiklerini asla bilemeyecektim ama en azından bizi eğlendirecekleri kesindi.

“Biliyorum,” diye fısıldadı diğeri. “Bütün Viscontiler tam

* Yirmibir ya da blackjack, şans ve taktiğe dayalı bir iskambil oyunudur. (ç.n.)

Somme Sketcher

yağlı süt ve *steroid*lerle beslenerek büyümüş olmalılar. Kahrolası adamlar *kocaman*.”

“Ve hepsi MMA dövüşçülerine benziyor.”

“Bu çocukları sevdim,” diye mırıldandı Rafe yan yan sırtarak. “Belki onları peşimde dolaşmaları ve kıcıımı öpmeleri için kiralayabilirim.”

Başımı odanın çevresini saran takım elbiseli korumalara doğru salladım. “Onlardan yeterince var.”

Bir kahkaha attı ve biz de kulak kabartmaya geri döndük.

Sarışın çocuk bir poker fişini parmakları arasında çevirerek, “Yüklü bir servetleri olmalı,” diye iç geçirdi. “Ve her zaman en ateşli kızları kapıyorlar.”

“O yaşlı adam bile. Yetmiş yaşında vardır herhalde.”

“Aynen. Kiminle nişanlandığını gördün mü?”

Kulaklarım dikkat kesilmişti ancak yüzümü ifadesiz kalmaya zorladım.

“Ah evet, şu Rory denen hatun, değil mi? Hani Şeytan Yamacı Lisesi’ndeki.” Alçak sesle ıslık çalarak arkadaşına yaklaştı. “Adamın onun bakire olduğunu zannettiğini biliyor musun?”

Sarışın çocuk Dante’ye şöyle bir bakıp elini yüzünün önüne siper etti. Ancak arkalarındaki yerimden hâlâ fısıldadıklarını görebiliyor ve duyabiliyordum. “Biliyorum. Çok komik. Spencer ve tüm ekibinin üstünden geçmesine izin verdiği zamanı hatırlıyor musun?”

“Kim unutabilir ki? Şeytan Sahili Akademisi’ne gitmiyordu bile ama yine de herkes onun adını biliyor. Spencer ve arkadaşları okulun en zengin çocuklarıydı, o yüzden belli ki maaş çekini garantilemek için her şeyi yapabilecek kızlardan biri.”

“Kelimenin tam anlamıyla *her şeyi*.”

İtimsiz Günahkârlar

Fısıldaşmaya devam ediyorlardı ancak şakaklarıma hücum eden kanın gümbürtüsünden artık onları duyamıyordum. Viskinin hayaleti şimdi dilimde acı bir tat bırakıyor, parmaklarım seğiriyordu. Öyle ki elimi pantolonumun cebine sokup yumruk haline getirdim.

Demek Aurora bir fahişeydi. Amcamın zannettiği gibi bir bakire olmaktan çok uzaktı. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim ve yavaş, derin bir nefes aldım. Rafe sessizleşmişti. Bakışlarının yanağımı ısıttığını hissedebiliyordum.

Neden umursuyordum ki? Neden öğrendiğim bu bilgi bana kendimi rahatsız ve yanıyormuşum gibi hissettiriyordu? Neden yalnızca parçalandığını duymak için yumruğumu birinin çenesine geçirmek istiyormuşum gibi hissediyordum?

Nihayet bu aptal çocukların beni neden öfkелendirdiğini anlamıştım.

Dün Alberto'nun evine dönerken, Aurora bir anlığına bile olsa farklı olduğuna inanmama izin vermişti. Beni, Yamaç'taki diğer kızlar gibi sadece Viscontiler'in servetinin peşinde olmadığına inandırmıştı. Kendisinden üç kat yaşlı bir adamla evlenme nede-ninin tamamen fedakârlık olduğuna...

Bardağımın dibine doğru güldüm. Alberto'nun ormanı yerle bir etmesine engel olmak için, öyle mi? *Evet, tabii.* Tüm o lanet kuşlar ve su samurları hakkında yaptığı tutkulu konuşma... Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Beni avucunun içine almıştı, artık onun yalanlarına inanan yaşlı amcamdan hiçbir farkım yoktu.

Elbette, hiçbir şey söylememiş olabilirdi ancak yine de ona kanmıştım. Bir ceylaninkini andıran o iri gözleri, pembe teni ve acınası günahlarıyla beni kandırmayı başarmıştı.

“Herkes bahislerini koysun,” dedi krupiyе. Parmaklarım kart-

Somme Sketcher

ların üzerine yerleştirdi ve ardından yukarı doğru çevirerek masanın üzerindeki kameraya elinde hiçbir şey olmadığını gösterdi.

Altın ve gümüş fiş yığınları yeşil kadife üzerinde kayıyordu. Bakışlarım sarışın çocuğun başının arkasına kilitlendi.

“Angelo, yapma-”

Ama Rafe’nin sesi sanki çok uzaktan geliyordu. O ya da kendi sağduyum beni durduramadan önce bir adım ileri attım. Çocuğun omzunun üzerinden eğilip elimi poker fişlerinin üzerine indirdim.

Şaşkınlıkla irkilen çocuk geri çekilip beni incelemeye başladı. Elim, saatimi, serçeparmağımdaki sitrin yüzüğü. Gözlerini isteksizce benimkilerle buluşturmada önce yutkundu.

Ailemin geri kalanının aksine, pek bahis oynayan biri değildim fakat az önce altına işediğine dair her şeyim üzerine bahse girerdim.

“Ne yaptığını gördüm.”

Masa sessizliğe gömülmüştü. Çocuğun irileşen gözleri masanın etrafında dolandı, hemen ardından bana döndü. “N-ne?”

“Bu fişleri cebinden çıkardın.” Dikkatle ileri geri konuşan arkadaşına baktım. “İkiniz de yaptınız.”

Yüzü solmuş, altdudağı titremeye başlamıştı. “Hayır! Yapmadım, yemin ederim-”

Fişlerinden birini elime alıp itirazlarını yarıda kestim. Saf, yirmi dört ayar altından yapılmışlardı ve ortalarına ailemin arması işlenmişti. Etrafımızdakilerin ilgisini görmezden gelerek fişi loş ışığa tuttum ve dişlerimin arasından nefesimi dışarı bıraktım. “Evet, sahte.”

“Değil! Olamaz, hemen şuradan aldım!” Titreyen parmağını kasaya doğru uzattı. Arkasındaki kız itiraz ederek ellerini kaldır-

İtimsiz Gunahkârlar

di. Bu boktan şova dâhil olmak istemediği için onu suçlayamazdım.

“Onları yapan adama soralım.” Fişi arkamdaki Rafe’ye fırlattım. Tek eliyle yakalamıştı. “Sen ne düşünüyorsun kardeşim? Sence gerçek mi?”

Rafe bana keskin gözlerle baktı. Çenesini sıkarken başını öyle hafifçe iki yana sallamıştı ki bunu yalnızca benim görmem için yaptığını anlamıştım. Ancak yerimde durup beklemeye devam ettim. Burun delikleri genişlerken sonunda aşağı baktı ve fişi parmaklarının arasında çevirdi.

Sessizlik kanyonlar boyunca uzayıp gidiyordu. Nihayet kısık gözlerle bana baktı ve dişlerini altdudağının üzerinde gezdirdi. “Üç dolarlık bir kâğıt paradan daha sahte.”

Kulüp yeniden canlanmıştı. Sandalyeler mağaranın zeminine sürtünüyor, serbest bırakılan emniyet kilitlerinin tıkırtıları alçak tavanda yankılanıyordu. Rafe’nin adamları gölgelerin arasından çıktı ve çocukları omuzlarından kavrayarak sürüklemeye başladılar. İkisi de uzun tünelin sonundaki asansöre fırlatılana dek çığlıklarının sesi kesilmemişti.

“*Bastardi*,” diye homurdandı Tor ceketinin tozunu silkeleyip *blackjack* masasındaki koltuğuna gömülürken. “*Delirium*’da çalışıyorlar. Onları özel bir poker oyununa davet etmem için bana sürekli yalvarıyorlardı.” Başını sallarken elmas hızması parlıyordu. “Bırakın böyle bir numarayı deneyecek kadar taşakları, henüz siklerinin üstünde bir tüy bile yoktur.”

Müzik yeniden başlarken olayın etkisi de yavaş yavaş toz gibi dağılmış, herkes yeniden eğlenmeye başlamıştı. Sırtımda bir sıcaklık hissederek arkamı döndüm ve Rafe’nin gölgelerin arasında

durup bana dik dik baktığını gördüm. Ben yanından geçerken elini cebinden çıkarıp kolumu kavradı.

“Vicious Visconti geri döndü,” diye mırıldandı kulağıma. Beni bırakıp kalabalığın arasına karışana dek omurgamı bir çelik kadar dik tutup önüme baktım.

Belki de *Vicious* aslında hiç gitmemişti.

BÖLÜM

On Üç

Rory

“Kıpırdamadan dur.”

“Kıpırdamadan *duruyorum*.”

“Hayır, mahkemeye çıkmış masum bir adam gibi kıpırdanıyorsun.” Greta kemikli elini omzuma indirip sıkarken ne demek istediğini vurgulamıştı. “Eğer bu iğneyi sana batırırsam, ağlayarak Alberto’ya koşma çünkü tamamen senin suçun.”

Bir kez daha üzerime çok küçük bir elbise seçmişti. O kadar küçüktü ki arka fermuarı kalçamın kıvrımını geçmiyordu. Başka bir şey giymeme izin vermek yerine Greta’nın çözümü elbiseyi arkadan dikerek vücudumu içine tıktırmak olmuştu. Muhtemelen içinde uyumam da gerekecekti çünkü bu gece bu elbiseyi nasıl çıkaracağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Gerginsin.”

Greta’nın bakışları omurgamdan aşağısını bir lazer ışını gibi vuruyordu. Aynada onunla göz göze geldiğimde yutkundum. Sessizce tenimin kızarmaması için yalvarıyordum. “Neden gergin olayım ki? Yalnızca her cuma verdiğimiz bir akşam yemeği daveti.”

Sanki aklımı kaçırmışım gibi kaşlarını çattı. “Gelecek cumartesi için gerginsin, seni aptal küçük kız.” İğnesinin ucu etimi sıyırdı. “Nişan partin.”

“Ah.”

Greta karnımı kavradığım sol elime bakarken onu izledim. Daha doğrusu yüzükparmağımdaki elmasa bakarken. “Ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsun,” diye mırıldandı usulca.

Gözlerim sıkıca kapanmıştı. “Tam da söylediğin gibi, Greta. Binlerce kez.”

Önümüzdeki cumartesi Alberto’nun kolunda Visconti Grand Otel’e adımımı attığım an, düğün için geri sayım başlayacaktı. Tören nişan partisiyle başlayacaktı ve onu gelinlik provası, pasta tadımı, papazla görüşme, ardından Visconti ailesiyle akşam yemeği takip edecek, tam iki hafta sonra mihrapta yürümemle sona erecekti.

Ya da çok büyük ihtimalle mihraptan aşağı sürüklenmemle. Muhtemelen tekmeler ve çılgınlıklar atarak.

Sekiz gün. Bu gerçekten olmayacakmış gibi davranmak için elimde kalan tüm zaman buydu.

“Gitmeden önce hatırlat da burnuna biraz daha pudra sürüyim.” Greta ayaklanıp gözlerini kıstı. “Neden suratın bu kadar parlıyor?” Bir adım geri attı. “Hasta mısın sen?”

Dişlerimin arasındaki boşluktan bir nefes vererek elbisemin önünü düzelttim. “Ben iyiyim.”

İyi değildim ve çarşamba günü Angelo’yla yaptığımız araba yolculuğundan bu yana da iyi olmamıştım. Verandada durup arabasının ışıklarının gri ufukta eriyip gitmesini izlediğimden beri, tenimin altına sızan yoğun bir huzursuzluk vardı. Sanki yağmurlu bir günde onunla küçük bir arabada olmak kanımın kimyasını değiştirmişti. Bu, sabah ilk iş dışarı çıktığımda gökyüzü açık ve

İtimsiz Günahkârlar

hava güneşli olmasına rağmen, yağmur yağacağını hissettiğim o ana benzeyen rahatsız edici bir duyguydu. Açıklayamıyordum. Bir felaketin habercisi gibiydi. Ensemdeki tüyler diken diken olmuş, kürek kemiklerimin arasında gerginlik yoğunlaşmıştı ancak yine de nedenine bir anlam veremiyordum.

Yalnızca yağmurdu.

Ve Angelo da sadece bir adamdı. *Sevmediğim* bir adam.

Greta buklelerimle uğraşırken yakıcı bir sessizlik içinde oturdum. Yanık saç ve birbirine karıştırdığı spreylerin kokusu burun deliklerimi yakıyor, şakaklarım tıraşının darbeleri altında sızlıyordu. İşi bittiğinde bir adım geri çekilip bana hafifçe gülümsedi.

“Marilyn Monroe’ya benziyorsun.”

Ses tonu bu kadar keskin olmasaydı bunu iltifat olarak kabul edebilirdim.

Gözlerim yavaşça yansımama kaydı. Genelde bana bakan bu tanıyamadığım suratla ilgili hiçbir şey düşünmezdim ama itiraf etmeliydim ki bu gece özellikle etkileyici görünüyordum. Gümüş elbisem beyaz makyaj masasının ışıkları altında parlıyordu, saçlarımsa ilk defa düz ve sıkıcı değildi. Greta buklelerimi çıplak sırtımdan aşağı dökülen ve yürüdüğümde zıplayan büyük, gevşek dalgalar halinde şekillendirmişti.

Gülümsememi bastırdım; çünkü o zavallı kocakarının mutlu olma tatminini yaşamasına *asla* izin veremezdim. Arkama bile bakmadan odadan çıktım.

Bu gece piyanist erken başlamıştı. Canlı bir caz parçası, yemek odasının kapılarının altından süzülüp kubbeli tavam dolduruyordu. Merdivenlerden yavaşça indim çünkü her zamanki gibi elbisem çok dar ve topuklu ayakkabılarım aceleyle bir şey yapmak için çok yüksekti. Tırabzanın üzerinden bakarken, her zamankinden daha

Somme Sketcher

fazla misafir olduğunu fark ettim. Çukur'daki Viscontiler'den birkaçı gelmişti. Hole dolmuş, sohbetlerine ara vermeden önlerinden geçen tepsilerdeki aperatiflerden aşırıyorlardı.

Her bir takım elbiseyi inceleyip, hiçbirinin Angelo'ya ait olmadığını fark ettiğimde midemin burkulmasından nefret etmiştim.

Kes şunu, Rory. Hayal kırıklığımı bastırarak omurgamı kararlılıkla dikleştirdim. Böyle hissetmemin tek nedeni, ondan hoşlanmamama rağmen bu uzun soluklu toplantıları daha ilginç hale getirdiğini inkâr edemiyor oluşumdu. Dante'den başka birine bakabilmemi sağlıyordu.

Evet. Hepsi bu kadardı.

Son basamaktan inerken gözümün ucuyla gördüğüm bir hareketlenme dikkatimi çekmişti. Alberto'nun ofisinin kapısının aralığından geliyordu. Arkalarındaki pencereden sızan ay ışığının aydınlattığı iki figür vardı. Yavaşlayarak durdum ve daha iyi görebilmek için saçlarımın perdesi altından gözlerimi kısarak baktım.

Alberto ve Mortiz, derin bir sohbeta dalmışlardı. Geçen hafta sözleşmemizdeki şartları değiştirmekle ilgili konuşmalarını hatırlayınca kalbim küt küt atmaya başladı. *Başka şeylerle* o kadar meşguldüm ki bunu tamamen unutmuştum.

Eh, kıyamet günü yaklaşıyordu. Üç haftadan kısa bir süre içinde hastalıkta ve sağlıkta bu adi herife zincirlenmiş olacaktım. Ne yapacağıma karar vermeden önce *gerçekten* ne planladığını öğrenmem gerekiyordu.

Planıma devam edip etmeyeceğime karar vermeden önce.

Lobiye doğru bir bakış attıktan sonra aniden merdivenlerin arkasındaki koridordan sağa döndüm. Oyun odasının havuza açılan bir kapısı vardı. Bu yüzden dışarı çıkıp evin yanından dolanacak

İlimsiz Gunahkârlar

ve ofisin penceresinden Alberto ile avukatının konuşmalarını duyup duyamayacağıma bakacaktım.

Kutsal Karga, hava çok soğuktu. Dışarı çıktığımda sonbaharın soğuğu tenime çarpmış, kollarımla bacaklarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Henüz Cadılar Bayramı bile değildi ancak havuzun yüzeyi çoktan buz tutmaya başlamıştı. İnce bir sis tabakası bahçe aydınlatmasının ışıltısında dans ediyordu.

Köşeyi dönerken evin duvarına yaslanarak sola doğru ilerledim. Birden ayağımın altında yumuşak bir şey hissettim. Topuğumun yere batmasına ve bileğimin bükülmesine neden olmuştu.

“Ah,” diye bağırdım. Parmaklarımı uzatıp bir şeye, yuvarlanmamı engelleyecek herhangi bir şeye, tutunmaya çalıştım. Parmaklarım bir su oluşunu geçip birkaç tuğlayı sıyırdı fakat ben dengemi sağlayacak bir şey bulamadan, o *bir şey* beni bulmuştu. Bir el. Büyük, güçlü bir eldi ve kime ait olduğunu bu kadar kolay anlayamıyor olmalıydım.

Çıplak sırtım ısınırken bir adrenalin dalgası da onu takip etmişti. Arkamı döndüğümde Angelo Visconti o kadar yakınımdaydı ki muhtemelen kırışık, beyaz gömleği üzerindeki dikişlerin sayısı hakkında bir tahminde bulunabilirdim. Gözlerimi daha yukarı kaldırıp bakışlarıyla buluştum. Dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırıp içine çekti.

Ardından üfledi.

Sıcak ve ağır duman aramızda döndüğü sırada kendimi kısa süreliğine gözlerimi kapatırken, burnumu ve yanaklarımı sıyıran sıcaklığın tadını çıkarırken buldum. Duman bulutu tam karanlığın içinde buharlaşıp Angelo'nun ifadesiz yüzünü oluşturan sert çizgiler ortaya çıktığında gözlerimi tekrar açtım. Yıldızsız gökyüzü pek de ışık vermediği için emin olamıyordum ancak bakışların-

dan hızla geçen bir şeyler görmüştüm. Belki de öfkeydi. Eminim karşılaşmak isteyeceği son kişi bendim.

“Şu küçük aptal ayakkabıların çok... *uygunsuz*.”

Bakışlarının yoğunluğu altında boğulurcasına ayaklarıma bakıp yutkundum. Evin bu köşesinin güvertenin sahille buluştuğu yer olduğunu unutmuştum.

“Kum.” Nefesimi kontrol etmeye çalışarak mırıldandım. “Kum olduğunu unutmuşum.”

Göğsünden alçak ve uğursuz bir homurtu yükseldi. Bedenlerimiz o kadar yakındı ki titreşimini hissetmiştim. Sigarasının ucu parlarken bir kez daha dumanıyla çevrelendim. Bu sefer dudaklarımı aralayıp yavaşça havayı içime çektim. Bu dumanın benimkine girmeden birkaç saniye önce onun ağzında olduğu aklımdan çıkmıyordu ve bu düşünce öyle edepsiz hissettiriyordu ki yüzüm yanmaya başlamıştı.

“Kastettiğim bu değildi.”

Gerçeklik söylediklerini silip atmadan önce, kalbim bir an için durmuştu.

O yalnızca arkamda duran evin içindeki herkesin düşündüğü şeyi söylüyordu. Cumaları akşam yemeklerinde tıpkı bir fahişe gibi giyiniyordum. Eteğim çok kısa, topuklarım çok yüksek ve makyajım çok ağırdı. Çok *uygunsuz*.

Angelo'nun bakışları yoğundu. İçgüdüsel olarak gözlerinin hedefi olmaktan sıyrılmaya çalıştım fakat etrafıma baktığım anda gidecek hiçbir yerim olmadığını fark etmiştim. Önümde evin tuğla duvarı, arkamda ise Angelo'nun heybetli vücudu vardı. Bir ciğer dolusu havayı içime çekerek kolumu elinden kurtardım ve sırtım duvara yaslanacak şekilde döndüm.

Yaptığım büyük bir hataydı. Angelo ileri doğru bir adım atarak

İzimsiz Gunahkârlar

aramızdaki boşluğu hızla kapattı. Onu kandıramadığımdan emin olsam da yüz ifademi ifadesiz ve sakın kalmaya zorladım. Rol yapmakta hiçbir zaman iyi olmamıştım, eğer ben kalbimin atışını bu şekilde duyabiliyorsa muhtemelen o da duyuyordu.

Boğazımı temizledim. “Burada ne yapıyorsun?”

“Sigara içiyorum.”

“Sigara içmediğini sanıyordum?”

Bakışları benimkilere doğru yükseldi. Tor’un kulübünün yanındaki ara sokakta birbirimizi gördüğümüz geceden bahsettiğimi anlamadan önce, yüzünde bir anlığına şaşkın bir ifade belirmişti.

Dudakları seğirdi. “Sen benim sırrımı sakla, ben de seninkini saklayayım.”

“Hepsini mi?”

Soru dudaklarımdan sessizce döküldüğü anda damarlarımdaki kan boynuma ve göğsüme doğru yükselmişti. Çarşamba günü onun arabasında olduğum anların hatırası kemiklerimi sızlatıyordu. *Anlaşma iki taraflı bir şeydir, Aurora*. Ne demek istediğini o kadar yanlış anlamıştım ki neredeyse... *son derece uygunsuz* bir şey yapacaktım. En kötüsü de yolcu koltuğunda oturmuş bunu düşünürken kalp atışlarımda hızlanması ve kalçalarımda arasında olabilecek en güzel şekilde sıcaklık birikmesiydi.

Sanki yaptığım tüm kötü şeylerin en iyisi buymuş gibi hissediyordum.

Flamingolar. Kim bilir benim hakkımda ne düşünüyordu?

Soruma cevap vermedi. Onun yerine, dişlerini dudaklarının üzerinde gezdirirken bakışları benimkilere düşmüştü. Keşke bunu yapmayı bıraksaydı. Bana kendimi çok tuhaf hissettiriyordu. Üst dudağının kıvrımından başka bir şeye odaklanmak için sağ elinde belli belirsiz parlayan sigaraya baktım.

Fark etmiş olmalıydı çünkü sigarayı aramızdaki küçük boşluğa doğru yaklaştırdı, filtresi bana bakacak şekilde çevirdi.

Paylaşmak mı istiyordu? Nabzım hızla atmaya başladı. Aynı duman bulutunu paylaşmak bir şeydi ancak dudaklarımı onunkilerin olduğu yere koymak...

Tehlikeli hissettiriyordu.

Kazlar aşkına, zavallının tekiydim. Gerçek şuydu ki bırakın gerçek bir adamı, ergen oğlanlarla bile neredeyse hiç deneyimim yoktu. Üç yıl önceki o korkunç günden önce, bir erkekle yaklaşmamıştım bile. Ayrıca büyürken hiç sevgilim olmamıştı çünkü sınıfımdaki ve kasabadaki tüm erkekler çok... *tanıdıktı*. Onları anaokulundan beri tanıyordum. Tıpkı ailemin onların ailelerini tanıdığı gibi. Onlarla ilgili keşfedilecek yeni ya da heyecan verici hiçbir şey yoktu. Onların anıları da deneyimleri de benimkilerin aynısıydı. Üniversite için çok heyecanlı olmamın nedeni buydu. Hem pilot olma hayalime bir adım daha yaklaşıyordum hem de Şeytan Sahili dışındaki erkeklerle tanışma şansım olacaktı.

“Sigara içmiyorum.”

Gözlerinde karanlık bir eğlencenin pırıltıları dans ediyordu.

“Senin kötü bir kız olduğunu sanıyordum.”

Kötü bir kız. Bu sözleri söyleme şekli öyle sert ve ateşliydi ki bende tam da öyle bir kız olma isteği uyandırıyor. Benimle açıkça alay etmesini görmezden gelmek kolaydı. Başka bir şey söylemeden sigarayı aldım ve beni izleyen gözlerine bakarak dudaklarıma götürüp dumanı içime çektim.

Boğazımın arkası anında yanmaya başlarken öksürük krizimin ortasında sigarayı kumlara bıraktım.

Zorlukla aldığım nefeslerin sesi arasında, onun kıkırdamasını zar zor duyabiliyordum.

“Tanrım,” diye hırıldayarak başımı tuğla duvara yasladım.

Çenesindeki yarığı derinleştiren bir sırtışıla pantolonunun cebinden paketini çıkarıp yeni bir sigara yaktı. Çakmağının alevi karanlık geceye karşı görkemli bir şekilde dans ediyordu.

“Beni izle.” *Sanki bugünlerde başka bir şey yapıyormuşum gibi.* Sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırdı ve yavaş, şehvet dolu bir nefes çekti. Bu kez dumanı başımın üstünden dışarı üfleme nezaketini göstermişti. Biraz hayal kırıklığına uğramış hissediyordum. “Al.” Bana uzattı. “Bu sefer o kadar içine çekme, *Magpie.*”

Ben yavaşça içime çekerken ağzımı izlemesi hoşuma gidiyordu. Birkaç saniye sonra duman dudaklarımdan usulca çıkıp yüzünün çizgileri üzerinde gezindi.

“Daha iyi,” diye mırıldandı.

Gülümseyip sigarayı ona geri uzattım. Filtrenin etrafındaki kırmızı ruj halkasına bakarken duraksadı. Âdemelması hareket ederken, çenesinde nabzının atışını gördüğüme yemin edebilirdim.

“Ah-”

Ama ben cümlemi tamamlayamadan sigarayı dudaklarının arasından kaydırıp içine çekti. Aptalca bir nedenden dolayı, ağzının benimkiyle aynı noktaya değdiğini gördüğümde kalp atışlarım duracak gibi olmuştu. Yanlış hissettiriyordu. Fazla samimi.

Aslında burada onunla *yalnız* olmak bile fazla samimi hissettiriyordu.

Kollarımı kendime dolayarak bahçeye doğru baktım. “Gitsem iyi olacak.”

“Kal.”

Bu bir öneri değildi. Cosa Nostra’ya sırtını dönmüş olmasına rağmen, Angelo Visconti bana yalnızca öneride bulunacak bir adam gibi gelmiyordu. Arkama yaslandım. Topuklarım kuma

daha da gömülürken, nişanlının inşa ettiği ev ile onu alaycı nefesiyle yerle bir edebilecek adam arasında bir gemi gibi demir atmama neden olmuştu.

Evin içinden hafif caz melodileri yükseliyor, denizin aşağısında dalgalar öfkeyle kıyıya çarpıyordu. Her ikisi de ağır nefeslerinin arkasında bir fon müziği gibi geliyordu.

“Alberto nerede olduğumu merak eder.”

“Öyleyse söyle ona.”

Acı bir kahkaha attım. “Evet, bunu kesinlikle hoş karşılar.” Kaşlarını kaldırıp daha fazlasını bekler gibi baktı. “Nişanlını karanlık bir köşede yakışıklı bir adamla sigara içerken bulsan ne hissederdin?”

Uzunca bir süre bana baktı. Yüzü önce ifadesizdi, ardından dikkatle doldu. “Yakışıklı olduğumu düşünüyorsun.”

Ah, flamingolar. Etrafımızı saran soğuğa rağmen, tenim anında utançtan yanmaya başlamıştı. Onun benden nefret ettiği kadar benim de ondan nefret etmem gerekiyordu.

Çenemi kararlılıkla havaya diktim. “O kadar da heyecanlanma. Genelde gözlük takıyorum.”

Tenime karşı attığı kahkaha iyi hissettirmişti. “Kocandan daha mı yakışıklıyım?”

“Ondan daha yakışıklı olmak zor değil.”

“Öyleyse, kimi öpmeyi tercih ederdin?”

Gözlerimi kırıştırdım.

Ne?

Nefesim daralmış ve sonunda tamamen kesilmişti. İlginin yoğunluğu altında yanıp kavruluyordum ancak o tamamen soğukkanlıydı. Ateş ve buz gibiydik. Sigarasından bir nefes daha çekti ve az önce bana saati sormuş gibi bir kayıtsızlıkla yüzüme baktı.

Zimsiz Gunahkarlar

Bakma. Bakma. Bakma. Bakma. Bakma.

Bakışlarım dudaklarına düşüverdi.

Ah, Yüce Kuğu.

Bir bakış binlerce kelime anlatabilirdi ve Angelo'nun yüzüne yerleşen kendini beğenmiş sırtışı bakılırsa, dudaklarına bakışım ona kahrolası bir makale yazdırmış gibiydi.

İçimde bir kendimi toparlama dürtüsü hissediyordum ve bugünlerde bunu yapmanın bildiğim tek yolu çirkinleşmekti.

“Bilemiyorum. Zaten neredeyse onun kadar yaşlısın.”

Öfke yüzünün hatlarında dolanıyordu ancak ifadesini hemen düzeltti.

“Otuz altı yaşındayım.”

“Neredeyse yaşımın iki katı.”

“Sanırım aptal, küçük bir kız olunca otuz yaşın üzerindeki herkes yaşlı görünüyor.”

Karanlık olduğuna seviniyordum çünkü lacivert gökyüzünün altında telaşlandığımı göremeyeceğini umuyordum.

“Ayrıca,” diye devam etti. Sesi sertleşmişti. “Sadece aptal, küçük kızlar yetişkin adamların onları öpmek isteyeceğini düşünür.”

“Ve sadece edepsiz yaşlı adamlar amcalarının nişanlısına kiminle öpüşmeyi tercih edeceğini sorar.”

Sessizlik bizi Angelo'nun ayrık dudaklarından çıkan duman-
dan daha yoğun bir şekilde sarmalıyordu. “Şaka yapıyordum,
Aurora.” Demek adımı *böyle* söylemeye geri dönmüştü. “Alberto
ailemden biri ve her zaman aynı fikirde olmasak da ona daima
saygı duyacağım.”

Çenemi yukarı kaldırdım. Artık topuklu ayakkabılarım yarıya
kadar kuma gömüldüğü için Angelo normalden daha uzun görü-

Somme Sketcher

nüyordu. “Ona o kadar da saygı duyuyor olamazsın. Arabasını çizerken gördüm seni.”

“Ne zaman?” diye sordu hiç vakit kaybetmeden.

“Çarşamba günü, beni bıraktığında.”

“Çarşamba...” diye mırıldandı. Düşünüyormuş gibi yaparken çenesini kaşıyordu. “Onu benim önümde öptüğün günü mü kastediyorsun?”

Hatırladığım anıyla birlikte midem allak bullak olmuştu fakat onun oyununa alet olduğum için sinirleniyordum. “Evet.”

“Hmm. Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Yüzü donuk ve en az ses tonu kadar duygusuzdu. Yine de göğsümün içinde küçük bir havai fişek kıvılcımı çakmaya yetmişti. Alberto’nun ani sevgi gösterisi yüzünden allak bullak bir haldeydim ve yağmur öyle şiddetliydi ki arabasına doğru ilerleyen Angelo’nun bedeni bulanık görünüyordu. Bu çocukça hareketini hayal etmiş olabileceğimi düşünmüştüm ama şimdi öyle olmadığını biliyordum.

O öpücük yüzünden amcasının arabasını çizmişti.

Kafa karışıklığı tenimi karıncalandırıyordu ancak omurgamdan aşağı doğru bir yol izleyen adrenalin sayesinde bunu görmezden geldim.

Bu çok kötüydü. Yerden bin metre yükseklikte, *diş ipinden daha geniş olmayan bir ipin üzerinde yürümek* kadar kötüydü. Omuzlarımda dünyanın yükü vardı ve eğer düşecek olursam tehlikede olan yalnızca kendi hayatım değildi.

Tehlike heyecan vericiydi ancak yine de *tehlikeliydi*.

Yükseklikten daha çok korkuyor olmalıydım.

“Gitmeliyim,” diye fısıldadım.

Bu sefer bana kalmamı söylememişti. Sigarasından son bir ne-

fes aldıktan sonra aramızdaki boşluğu kapattı. İçgüdüsel olarak kendimi duvara doğru ittim ve avuçlarımı soğuk tuğlalara yasladım. Yaklaşan bir fırtına gibi üzerime eğilip bir elini omzumun yanına koymuş, diğer eliyle izmariti kulağımdan birkaç santim ötede duvara sürtmüştü.

Bir dakika için orada öylece durdu. Ardından bir dakika daha. Vücudunun ağırlığı ve bakışlarının yoğunluğuyla beni içine hapsediyordu. Zaman sürünerek ilerliyor gibiydi. Evden gelen müzik bile artık daha yavaş geliyordu.

Hızlanmasını istediğimi sanmıyordum.

“Bana bir günah söyle, Aurora.”

Hırıltılı sesi olmaması gereken yerlerimi karıncalandırıyordu. Boğazımdaki yumrudan yutkunarak kurtulmaya çalıştım ve gözlerimi kapattım. *Tanrım, tüm bu sıcaklık vücudundan mı yayılıyordu?* Ekim ayında olmamıza, takım elbisesinden başka hiçbir şey giymemesine rağmen fırın gibi hissettiriyordu.

Ancak benim de artık üşümediğimi fark etmiştim.

“Bundan sonra böyle mi olacak?” dedim boğuk bir sesle. “Yardım hattını arayıp itiraf ettiğim günahları dinlemeyesin diye sana günahlarımı yavaşça teslim mi edeceğim?”

Dişlerini yalayıp yavaşça başını aşağı yukarı salladı.

Bir ciğer dolusu havayı içime çekip bakışlarımı yıldızsız gökyüzüne çevirdim. Karnımın alt kısmında oluşan ağrıdan beni kurtaracak herhangi bir şeye odaklanmaya çalışıyordum fakat burnumu sıyıran sıcak nefesinin hissi bunu imkânsız kılıyordu.

“Ne zaman beni o şekilde kendisini öpmem için zorlasa viskisine tükürüyorum.”

Günahım havada asılı kalmış, aramızdaki küçük boşluğu doldurmuştu. Vücudu benimkine yaslanırken bakışlarımı gökyüzün-

den ayırıp gözlerine diktim. Gecedен daha karanlık ve bir o kadar da soğuktu. *Ah, hayır.* Kalp atışlarım hızlanmıştı. Belki de hadimi aşmıştım. Belki de daha hafif bir şey söylemeliydim, belki.

Ancak sonra dudaklarının arasından bir kahkaha süzüldü. Kadife gibiydi, tenime pençelerini geçiren türden bir kahkahaydı. Boğuk ve tamamen gerçektir. Tüm sistemimi aydınlatmıştı. Sanki bir zamanlar favorim olan ama yıllardır dinlemediğim bir şarkıyı yeniden duymuşum gibi.

Ben de güldüm. Onun sert bedenine yaslanarak daha çok, daha sert gülmeye başladım.

Ta ki bir şey aniden kafama dank edene kadar.

Angelo Visconti'ye tamamen, çılgınca, kabul edilemez bir biçimde takıntılıyım. Nişanlığımın neredeyse bir yabancı diyebileceğim, en karanlık sırlarımın koruyucusu olan yeğenine.

Ve aniden, günahım artık o kadar da komik gelmemeye başlamıştı.

BÖLÜM

On Dört

Angelo

Kıyı şeridine ne kadar yaklaşırsam yaklaşayım, bodrumdaki bardan yayılan Whitney Houston şarkısından kaçamıyordum. Ayrıca *ondan* da kaçamıyordum.

Tanrım, her yerde o vardı. Daha önce çizgiyi aşmıştım ve şimdi kendimi mesafemi korumaya zorluyordum. Bu neredeyse imkânsızdı çünkü bu gece yürüyen, *dans eden*, bacakları olan bir disko topu gibiydi. Sanki o kahrolası elbiseyi beni kızdırmak için giymiş gibi. Her hareketinde payetler parıltıyor ve ışıltıyor, bakışlarımı bir mıknatıs gibi kendine çekiyordu. Her seferinde kendimi onu izlerken buluyordum. Kalçalarının salınmasını, sevimsiz aşk şarkılarının ritmiyle saçlarını savurmasını izliyordum. Garsonla konuşmak için barın üzerine eğildiğinde elbisesinin eteklerinin kıkına yapışmasını seyrediyordum. Gölgelelerin arasında oturup cininin pipetini çevirirken ve Don ile Amelia'nın *slow* şarkılar eşliğinde dans edişini yüzünde buruk bir gülümsemeyle izlerken bile beni onu izlemeye zorluyordu.

Somme Sketcher

Bu kadının servet avcısı bir fahişe olduğunu unutmak çok kolaydı.

Onu da beni izlerken yakalıyordum. Ben, Cas ya da Benny ile konuşurken ağır bakışlarının sırtıma değdiğini hissediyordum. Yumruklarımı sıkıp işle ilgili saçmalıklara odaklanmaya çalışıyordum. Fakat kahkahası omzumun üzerinden süzüldüğünde ya da yanımdan geçip giderken burnuma dolan vanilya ve sakız kokusunu içime çektiğimde, bu neredeyse imkânsız hale geliyordu.

Artık çok fazla geldiğinde, ondan uzaklaşmak için buraya sigara içmeye çıkmıştım. Yine de o kadar zavallı durumdaydım ki peşimden gelmesini ummaktan kendimi alamıyordum.

Denizin üzerinden kendine bir yol açan ay ışığı, kıyı şeridine ve ayakkabılarıma vuruyordu. Gece geç saatlerde esen meltemin hoş serinliği gömleğimin yakasından aşağı süzülüyor ve tenimi serinletiyordu. Bileğimin bir hareketiyle, avucumdaki çakmağın kıvılcımı canlandı ve alevi taze bir sigaranın altında dalgalandırdım.

Neredeyse bitmek üzereydi.

Ay ışığının aydınlattığı kumların üzerine bir gölge düştüğünde ait olduğu takım elbiseli figür yanımda duruvermişti.

“Cenazeden beri seni bu kadar çok sigara içerken görmemiştim.”

Uzun, ihtiyaç duyduğum bir nefes çekerek gökyüzüne bir duman bulutu bıraktım ve paketi Rafe’ye uzattım.

“Stres.”

“Hah.” Bir sigara alıp yaktı. “Dokuz yılını herkesin kışına bir kurşun sıkma dürtüsüne direnerek geçirdin. Sana sorun yaratan insanları yerin dibine gömerek çözemeyeceğin milyar dolarlık bir şirketin patronu olarak dokuz yıl.” Bir nefes almak için duraksadı. “Yine de onca senedir seni bir kez bile sigara içerken görmedim.”

“Evet, Sahil’de bir hafta sonundan fazlasını geçirmeyeli dokuz yıl oldu. Uyuşturucu bağımlısı olmadığımı şaşıyorum.”

Rafe gülmedi. Onun yerine benimle omuz omuza durup sigarasını içmeye ve dalgaların gelgitlerini izlemeye devam etti.

“Bana neden döndüğünü söyle, kardeşim.”

Burun deliklerimden uzun bir nefes bıraktım. Bakışlarımı kuma indirdim ve omuzlarımı geriye attım.

Sikerler. Eninde sonunda hepsi ortaya çıkacaktı.

“Geçen hafta San Jose’de bir toplantım vardı. Birkaç yıl önce yatırım yaptığımız bir teknoloji şirketi ödemelerini aksatıyordu. Saygısızlıklarından bıkmaya başlamıştım ve konferans görüşmeleriyle bir ilerleme kaydedemiyorduk, bu yüzden oraya uçmaya karar verdim. Şerefsizlerin biraz canını sıkmak için.” Sigarayı bırakıp ayağımla kuma gömdüm. “Her neyse, Silikon Vadisi’ndeki ofise gittiğimde beni CEO olduğunu iddia eden bir pislik karşıladı. O tipleri bilirsin; kapüşonlu bir tişörtle yaşayan ve pazartesiden cumaya kadar parmak arası terlik giyenlerden bahsediyorum.” Rafe gözücuyla parmağını yaka iğnesinin üzerinden geçirdi ve tiksintiyle başını salladı. “Beni bir toplantı odasına götürdü, ben de ona borcunu ödemesi için yedi günü olduğunu söyledim. O ne dedi biliyor musun?” Dişlerimi sıktım. Sıcak, öfke dolu alevler midemin duvarlarını yalayıp geçiyordu. “*Zorla beni.*”

Rafe’nin yüzü sinsî, çarpık bir sırıtışla gerilmişti. “Sonra ne oldu? Kafasını masaya çarptın ve onu kendi parmak arası terliklerini yemeye mi zorladın?”

Acımasız bir kahkaha attım. “Hayır, çıkıp gittim. Ona avukatlarımızdan haber alacağını söyledim ve siktiğimin asansörüne binip oradan ayrıldım. Kırık kemikler yok, ellerimi boğazına do-

lamak yok.” Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim ve inanmıyormuşum gibi başımı salladım. “Çıkıp gittim, Rafe.”

Rafe’nin kahkahası benimkinden daha yüksekti. “Tanrı aşkına. Temiz bir hayat yaşayınca böyle oluyor işte. Hayatını vergi ödeyerek ve insanların ağzına sıçmasını bekleyerek geçiriyorsun.” Sessizliği bir duman bulutuyla doldurdu. “Dur tahmin edeyim. Bay Normal’i oynamaktan bıktığına karar verdin ve dünyanın diğer yarının nasıl yaşadığını kendine hatırlatmak için Londra’ya giden jetini Sahil’e mi yönlendirdin?”

“Hayır. Binadan çıktım ve hızla yürümeye başladım. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu ve umurumda da değildi. Sadece düşünmek zorundaydım. Kızgındım, o teknisyen pisliğe bile değil, kendime kızgındım. Bu aileye. Viscontiler... hepimiz kötü şeyler yapmak, kötü insanlar olmak için yaratılmışız. Bu bizim DNA’mızda var ve ne kadar elektronik tablo doldurursam doldurayım ya da yönetim kurulu odalarında ne kadar saat geçirirsem geçireyim asla normal olamayacağım.” Parmak eklemlerimi çılatıp kardeşime baktım. “Bir stajyer kahveme şeker koydu ve ilk aklıma gelen çenesini yerinden çıkarmak oldu.”

Rafe gülümsedi. “Sen hep böyleydin, lakabını bu şekilde aldın. Suçun kendisinden daha büyük bir intikam almak senin için içgüdüsel bir şey.” Sırtarak omuz silkti. “Dante’nin babama okula gelmediğini söylediği ve senin de Dante’nin baloya getirdiği kızı becerdiğin zamanki gibi. *Acımasısın.*”

Gülümsememe engel oldum. “Demek *bu* yüzdendi. Hatırlamıyordum.”

“Dante kesinlikle hatırlıyor.” Rafe sigarasını fırlatıp gömleğinin önünü düzeltti. “Bizler kötü insanlarız, Angelo. Bu gerçekten kaçabilirsin ama İngiltere’de bile olsan ondan saklanamazsın.”

“Annem hep ne derdi bilirsin,” dedim sessizce karton kutudan bir sigara daha çekip yakarak. “İyi, kötüyü yok eder.”

Kardeşim bir süre sessiz kaldı fakat beynindeki çarkların yerine oturduğunu duyabiliyordum. “Bu yüzden gittin. Annemin senin iyi biri olmanı isteyeceğini düşündün çünkü bu ailenin geri kalanından gelen tüm kötülükleri yok edecekti. Annem yüzünden gittin.”

Bu bir soru değil, gerçektir. Yine de başımı onaylarcasına salladım. “Ve annem yüzünden döndüm.”

Dönüp bana baktı. “Ne?”

Bakışlarımı ufukta tutmaya devam ettim. “O gün San Francisco’da yürüdüm, yürüdüm ve sonunda kendimi China Town’da buldum. Yolun karşısına geçiyordum ki bir kadın büyük bir çuvalı sallayarak önüme atladı.” Dudaklarımı kenetleyerek ona baktım. “Şans kurabiyeleri satıyordu. Çalıştığı fabrikanın kırık kurabiyelerini. Bu saçmalıkların hiçbir türüsüne inanmadığımı biliyorsun ama annemi düşünüyordum ve o lanet fal kurabiyelerini ne kadar sevdiğini biliyorsun...”

“Bir tane satın aldın.”

“Evet.”

“Angelo,” dedi ciddi bir şekilde. “Tanrı aşkına, sakın bana Sahil’e bir fal kurabiyesi yüzünden döndüğünü söyleme. Tanrım,” diye homurdandı ve başını gökyüzüne kaldırdı. “Keşke hiç sormasaydım.”

“Umuyorum ki bir daha sormazsın.”

“Ne yazıyordu?”

“Boş ver.”

“Cidden mi?”

Ona başımı sallamaktan başka bir şey yapmadım.

Rafe’ye fal kurabiyesinin içinde ne olduğunu söylersem, ne-

den Sahil'e dönmeme sebep olduğunu da söylemem gerekecekti. Bu da onu ve Gabe'i gerçeklerden korumak için uydurduğum yalanın katmanlarını açmam anlamına gelecekti.

En azından bu konuda konuşmak bana neden burada olduğumu hatırlatıyordu. Tam bir hafta önce iş üzerinde bir adam olarak Sahil'e gelmişim ve o zamandan beri hiçbir bok yaptığımı yoktu. Çok... *dikkatim dağılmıştı.*

"Pekâlâ, bir soru daha."

Bir parmağımı çenemde gezdirerek homurdandım. "Hadi ama-"

"Poker oyunundaki çocuklar... Ne yapmaya çalışıyorsun, adamım?"

Çenemi sıktım ve ellerimi cebime soktum. "İleri geri konuşuyorlardı."

"Alberto amcanın oyuncağı hakkında ileri geri konuşuyorlardı."

"Yakında aileden biri olacak."

Karnıma inen yumruğu görmezden geldim.

"Evet. Bu yüzden mi bütün gece ona bakıp durdun? Yalnızca Koy klanının yeni üyesini mi kontrol ediyorsun?" Gözleri dikkatle üst cebimden gözüken sigara paketine kaydı.

Pantolonumun cebinde ellerim yumruk halini almıştı. Bir yanıt beklerken bakışları yanağımı yakıyordu fakat cevap alamayacağını anlayınca sert bir iç çekti.

"Babam bana ve Gabe'e *Angelo bir uçurumdan atlasa siz de atlar mıydınız* diye sorardı." Hatıralarla sıırıttı. "Her zaman ne derdim biliyor musun?"

Arkamızda Whitney Houston'ın şarkısı daha tempolu bir şeye dönüşmüştü.

Başımı iki yana salladım.

İtimsiz Günahkârlar

“Paraşütsüz.” Ağzını silerken elinin içine doğru güldü. Sırtını denize döndüğü sırada omzu benimkine dokunuyordu.

“Bak,” dedi. Sesini öyle alçaltmıştı ki evden yükselen Marvin Gaye şarkısından onu zar zor duyabiliyordum. “Ben her zaman senin yanında olacağım ve Gabe’in de aynı şekilde hissettiğini biliyorum. Bu lanet sahili yakmak istiyorsan, sana çakmağımı ödünç veririm. Ama lütfen, Tanrı aşkına, beni bir parça amcık için kuzenlerimizle savaşmak zorunda bırakma.”

Bu sözlerin ardından, beni tüm günahlarımla birlikte kıyı şeridinde yalnız bırakarak yeniden sahil boyunca bara doğru yürümeye başladı.

BÖLÜM

On Bes

Rory

Güneşten doğmadan uyandığımda Alberto'nun şişko kolunun beni yatağa bir çapa gibi sabitlediğini fark ettim. Bayat viski kokan nefesi rahatsız edici, ritmik dalgalar halinde boynumun kıvrımlarını gıdıklıyordu. Vücudumdaki her bir kemikle ondan iğreniyordum. Her zaman yatağa bana sarılarak girmekte ısrar ediyordu. Göbeği ile ereksiyonu belime rahatsız edici bir şekilde baskı yaparken kulağıma kirli düşünce ve arzularını fısıldıyordu. O uyuyana dek orada, hareketsiz ve sessiz bir şekilde yatıyor, sonra kolunun altından sıyrılıp yatağın köşesine kıvrılıyor ve kendimi olabildiğince küçültüyordum. Yine de her gece bir şekilde beni tekrar bulmayı, bedenimi onunkiyle aynı hizaya getirmeyi başarıyordu.

Midem bulandığında bunun sadece dün gece cin toniklere fazla yüklendiğim için olmadığını biliyordum. Alberto'nun ağır kollarının altından sıyrılırken bileğindeki saate baktım. Henüz sabahın beşi bile değildi, yine de tamamen uyanıktım ve huzursuzluk ile belirsizlik damarlarımda uğulduyordu.

Kapı aralığında durup Alberto'ya ihtiyatlı bir bakış attıktan

İsimsiz Günahkârlar

sonra, odadan çıkıp mutfığa doğru ilerledim. Ardından buzdolabından kendime soğuk bir bardak su doldurup lavaboya yaslandım ve pencereden okyanusun üzerinde beliren ilk ışık huzmelerini izlemeye başladım.

Bugün babamı göremezsem diye endişeliydim. Kahretsin, her şey için endişeliydim. Alberto'nun avukatıyla *yeniden* buluşması ve ne planladığını hâlâ bilmediğim gerçeği hakkında endişeliydim. Dün gece bunu öğrenmeye çalışıyordum ama... *dikkatim dağılmıştı.*

Yavaş, derin bir nefes alarak boynumu omuzlarımin etrafında döndürdüm ancak sırtımdaki düğümleri gevşetmek için hiçbir şey yapmamıştı. Rahatlamaya ihtiyacım vardı. Fakat tek çıkış yolum her zaman *İsimsiz Günahkârlar* olmuştu.

Ve belli ki bu artık sınırların dışındaydı.

Bir yudum su daha alarak bardağın kenarından okyanusa baktım.

Tembel dalgalar kıyıya vuruyor, aynı yavaşlıkla geri çekiliyordu. Ben rahatsız ve sıcakken, o sakin ve serin görünüyordu.

Beynimden geçen müstehcen bir düşünceyle suyun geri kalanını lavaboya döküp merdivenlerden yukarı fırladım. Alberto'nun kanadına doğru sağa dönmek yerine sola, giyinme odama yöneldim ve dolaba doğru ilerledim. Üç dakikadan kısa bir süre sonra altına bikinimi giydiğim eşofmanım ve kolumun altına sıkıştırdığım havlumla merdivenlerden iniyordum.

Evin içinde dolanırken sessizliğine hayret ettim. Genelde her zaman sinsice dolaşan *birileri* olurdu. Koridorlarda hep bir gürültü duyardınız. Yedi yirmi dört etrafta olan korumaların alçak mırıltılarını, var olmayan tozları süpüren hizmetçileri. Ürkek hizmetçilere bağırarak taleplerde bulunan Alberto'yu. Ancak bu sabah, sükûnet taze bir nefes gibiydi.

Somme Sketcher

Veranda kapısından dışarı adımımı atıp çıplak ayaklarım kuma gömüldüğü anda fevri kararımдан neredeyse pişman olacaktım. Hava *buz* gibiydi. Dondurucu bir soğuk yanaklarımı kırbaçlıyor, kollarımdan yukarı ve yakamdan aşağı doğru ilerliyordu. Fakat kendimi dişlerimin takırdamasını, kafamın içindeki küçük sesin evin sıcaklığına geri dönmemi söylemesini duymazdan gelmeye zorladım.

Orada bana huzur verecek hiçbir şey yoktu.

Bunun yerine eşofmanlarımı bir yara bandı gibi çekip çıkardım ve dalgalara doğru ilerledim. Kıyıya yaklaştıkça koşmaya başlamıştım çünkü yavaşlarsam duracağımı, durursam da damarlarımda yükselen ateşi asla söndüremeyeceğimi biliyordum.

Su ayak bileklerime çarptığında nefesim kesilmişti. Göğsüme çarpıp ciğerlerimin etrafına buzdan bir pençe gibi dolandığında ve kısa, zor nefesler dışında hava almamı engellediğinde neredeyse boğulacaktım. Cildimi soğuktan donmuşum gibi yakıyordu fakat tamamen suya batıp uzun, güçlü kulaçlarla akıntıya karşı savaşıma kadar devam ettim.

Bana yüzmeyi annem öğretmişti. Yıllar sonra, diğer her şeyi -bisiklete binmeyi, ateş yakmayı, atılmış odunlardan barınak yapmayı- bana babamın öğretmesine çok üzüldüğü için kendisinin de kızına bir şeyler göstermeyi istediğini söylemişti. Beni kulübemizin yanındaki göle götürüp teknemize bindirmiş ve kürek çekerek suyun ortasına kadar ilerlemişti. Kollarını kavuşturup beklentiyle bana bakmadan önce *atla* demişti.

Gülmüştüm. Annem espri anlayışıyla tanınırdı. Fakat o gülümsemediğinde şaka yapmadığını anlamıştım. Panik vücudumdan sızmaya başladığında kıyıya geri dönmek için küreklere uzanmıştım ancak beni sert bir biçimde teknenin bankına geri itmişti.

İmsiz Gunahkarlar

Atla, demişti yeniden. Çünkü atlarsan, düştüğün sırada kanatlarını bulacaksın.

Bir can simidini tutarak kıyıda endişeyle volta atan babama baktığımı hatırlıyordum. Boğazımda yükselen korkuyu yutup yumruklarımı sıkmış ve atlamıştım. Mucizevi bir şekilde uçabileceğimi düşündüğüm için değil, düşersem ve ayağa kalkamazsam ailemin beni kurtarmak için her zaman yanımda olacağını bildiğim içindi.

Ben de onlara aynısını borçluydum. Annemi kanserden kurtaramasam da yemin ederim ki babamı Alberto Visconti'den kurtaracaktım.

Ciğerlerim ağrımaya başladığında yüzmeyi bırakıp sırt üstü döndüm ve dalgaların bedenimi taşımasına izin verdim. Gökyüzü solmaya başlıyor, koyu griden açık maviye dönüşüyordu. Fırtınanın gelmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum.

Yavaşça nefes alıp vererek bir an için gözlerimi kapattım ve sabahın erken saatlerinde avlanmak için kayalıkların etrafında dönen turnaların ciyaklamalarını dinledim. Gülümsediğimi fark etmiştim. Bu iyi hissettiriyordu. Özgür hissediyordum. Her zaman istediğim gibi Sahil'den kaçamasam da en azından zihnim birkaç dakikalığına da olsa bir kaçış yolu bulabiliyordu.

Huzur bir süre devam etti. Zihnim üstümdeki gökyüzü kadar berrak, bilincim okyanustaki bedenim kadar hafifti.

Ancak Koy'un üzerinde kara bulutlar dolaştıkça, karanlık düşünceler de onlarla birlikte gelmişti. Özellikle bir karanlık bir düşünce. Angelo Visconti.

Hayır, hayır, hayır.

Artık çok geçti. Onun görüntüsü göz kapaklarımin arkasında tamamen şekillenmiş bir halde belirmişti. Vücudunun sıcaklığını

benimkinin üzerindeydi. Heyecan verici sorusunun ağırlığını kalçalarımın arasında hissedebiliyordum.

Öyleyse, kimi öpmeyi tercih ederdin?

İnleyerek kendimi tekrar yüzeyin altına bıraktım ancak bu sefer soğuk suyun şoku içimdeki ateşi söndürmek için yeterli olmamıştı. Bu yanıyormuşum gibi hissettiren sıcaklık bedenimin derinliklerinden geliyor; midemde başlayıp güneye, olmaması gereken bir yere yayılıyordu. Ardından dişlerini altdudağının üzerinde nasıl gezdirdiğini, ağır bakışlarının nasıl da dudaklarıma düştüğünü hatırladım. Yanma hissi şimdi yukarıya, yeniden karnımın üzerine yayılıyor ve göğüslerimi sıkıyordu. Bilinçsizce parmaklarım köprücük kemiğim boyunca bikinimin kumaşının altından kaymış ve ardından meme ucumun üzerinde gezinmeye başlamıştı. Sert ve hassas uçlarını başparmağımla işaretparmağım arasında yuvarlarken heyecandan titriyordum.

Eminim o yapsa daha da iyi hissederdim. Özellikle de sigarayı bir iğne kadar küçük gösteren o büyük elleri ve kalın parmaklarıyla. Eminim avuç içleri sert, dokunuşu ağır olurdu.

Yürüyüş yolunun karanlığında sorusuna gerçek cevabımı verseydim ne olurdu diye merak ettim.

Seni.

Seni öpmeyi tercih ederim.

Elim karnımdan aşağı inip bacaklarımın arasına kaydı. Farklı bir ıslaklık kadınlığımı kaplamıştı. Sıcak ve kaygan katmanlarımın arasından parmağımı derine daldırdığımda tüm vücudum hareketlendi.

Dudaklarımdan o tek kelime dökülseydi ne yapardı? Kare çenesinin keskinleştiğini, bakışlarının karardığını hayal ettim. Bir eli beni duvara hapsediyor, diğeri elbisemin etek ucunu kavrayıp

sabırsızca çıplak kalçalarım doğru çekiştiriyordu. Nazik davranmazdı ve içten içe, nazik olmasını istemeyeceğimi biliyordum.

Gökyüzüne doğru bir tıslama sesi çıkararak parmağımı şişmiş klitorisime doğru kaydardım ve etrafında yavaş daireler çizerek okşamaya başladım. Angelo Visconti bana bu şekilde dokunmazdı. Hayır, onu yavaş ve yumuşak davranamayacak kadar çok sinirlendiriyordum. Tangamı yana sıyırıp kadınlığımı avuçlardı. Orgazm olmam için saatlerce uğraşmazdı çünkü onun gibi erkekler böyleydi. Uzun, kalın parmaklarıyla o orgazmı talep ederlerdi.

Bir parmağımı deliğime sokarken dudağımı ısırdım ve Angelo'nun beni genişlettiğini hayal ettim. Üzerinde hareket ederken sürtünmeyi arttırmak için kalçalarımı avucuma doğru itiyor, çok ihtiyaç duyduğum o rahatlamayı kovalıyordum. Yüzeyde kalmak için bacaklarımı hareket ettirirken başımın arkası ile kulaklarım suya batıp çıkıyordu. Tanrım, çok iyi hissediyordum. Bir martı tepemden süzülürken irkilerek gözlerimi açtım. Bakışlarım tekrar kıyıya düştüğünde donup kalmıştım.

Sahilde duran birisi vardı. Bir adam. Lacivert bir takım elbise ve bembeyaz bir gömlek giymişti.

Kanım şimdi damarlarımda etrafımdaki sudan daha soğuk akıyordu.

Hayır. Bu o olamazdı.

Ancak Angelo'nun silüetini gözden kaçırmak mümkün değildi. Evin önünde, uzun ve geniş görünüyordu. Ayaklarını omuz genişliğinde açmış dümdüz karşıya bakarken ellerini pantolonunun ceplerine sokmuştu. Ona kesinlikle Angelo olduğunu anlayacak kadar uzun süre baktım.

Yüce Kuğu.

Tuzlu su dudaklarıma değdiğinde aniden artık ayaklarımı ha-

reket ettirmediyimi fark ettim ve su üstünde kalmak için hızla kollarımı çırpıp bacaklarımı sallamaya başladım. *Burada ne halt ediyordu? Beni görebiliyor muydu?*

Elbette görebiliyordu. Bu babamın kamp yaparken bana öğrettiği ilk kuraldı: *Eğer bir yırtıcıyı görebiliyorsan, onun da seni görebildiğini varsay.*

Bir dalga beni alıp kıyıya birkaç metre yaklaştırsa da sırtüstü yatıp bacaklarımı hareket ettirerek daha da uzaklaşmaya çalıştım.

Suyun altına biraz daha gömülerek ıslak kirpiklerimin arasından ona baktım. Dün geceye dair hatıralarım karanlık, cin ve nikotinle örtülmüş; onu daha büyük, daha seksi ve *daha korkutucu* hale getirmişti. Belki de başımı döndürdüğü ve klitorisimin titremesine neden olduğu gerçeğini gün ışığında da aynı şekilde hissetmeme neden olmasaydı halının altına süpürülebilirdim. Aramızda yaklaşık otuz metre ve koca bir okyanus vardı ama yine de onun bulanık hatları bile damarlarımda sıcak, rahatsız edici şehvetin dolaşmasına neden oluyor ve bacaklarımın arasındaki sinir ağı üzerine baskı uygulanması için yalvarıyordu.

Sadece kahrolası görüntüsü bile beynimdeki tüm mantığın bitip tükenmesine neden olmuştu. Elim tekrar bikini altıma kaydı. Bu sefer onu hayal etmek için gözlerimi kapatmama gerek yoktu. Yalnızca dalgaların ardına bakmalıydım. Tüm dokunulmaz ihtişamıyla ona. Beni fark ettiğini, bakışlarının karardığını ve sabırsızca soyunup bana katılmak için Armani takımını yumruklarıyla parçaladığını hayal ettim. O özel dikim kıyafetlerin altında nasıl görüldüğünü hayal ettim. Birkaç hızlı, güçlü kulaçta bana ulaşmak için yüzerken sırtında hangi kasların esneyip kasılacağını. Vücudunu benimkine bastırduğunda ne kadar sıcak ve sert hissettireceğini.

Hızlanan rüzgâra karşı inliyordum ve gözlerim onun kıyıdaki

heybetli silüetinden asla ayrılmıyordu. Elim zihnimde tekrar onun eline dönüşürken o kalın parmaklarından birini içime kaydırды. Girişimin duvarları ona uyum sağlamak için gerilip kalınlığına göre şekillendikçe ve hızına uyum sağladıkça lezzetli bir şekilde yanıyordu. Dokunuşu sert ancak boynuyla omuzları arasındaki boşluk sıcacıktı. Daha fazlasını, hepsini almak için nemli tenine sokuluyordum. *Tanrım, çok güzel kokuyordu.*

İki parmağım içimdeyken, avucumun içini klitorisime sürttüm ve hastalıklı fantezilerimi düşünerek kendime dokunmaya devam ettim. Serbest elim çoktan bikini üstüme uzanmıştı. Vücudumdaki her sinir ucu bir elektrik akımıyla titreşene dek meme uçlarımı sıkıştırıp büktüm. Orgazmım çok yakındı. Neredeyse kapanmak üzere olan gözlerle Angelo'ya bakıp kadınlığım daha sert, daha hızlı okşadım. Çıldırılmış gibiydim. Tanrım, onu istiyordum. Onu üzerimde istiyorum. Nasıl hissettirdiğini bilmek istiyordum.

Orgazmım gittikçe yükseliyor, kadınlığının derinliklerinin sızlamasına neden oluyor ve beni dışarı taşıp tüm vücudumu sular altında bırakmakla tehdit ediyordu.

Angelo'nun kayıtsız yüz ifadesine bir kez daha baktım ve şehvet bir dalga gibi üzerime çöktüğünde sert bir şekilde boşalmaya başladım. Delirmiş gibi başımı arkaya atmış, rüzgârın sesleri arasında inliyordum. Adrenalin omurgamda bir şimşek gibi çaktığı an fark etmiştim ki ben bunun için yaşıyordum. *Bu zirvenin peşindeydim.* Bu yüzden kötü şeyler yapmaya devam ediyordum. Bu yüzden yüzlerce metre yukarıda uçaklar uçurmak istiyordum. Bu yüzden kendimi bir spor ayakkabımın altında hiçbir şey yokken uçurumun kenarında dengede dururken buluyordum.

Tam da bu yüzden Alberto'nun yalnızca birkaç metre ötede her şeyden habersiz yeğenini düşünürken kendimi parmaklıyordum.

Neredeyse yaşamama hiç izin vermeyen bir yerde hayatın tadına tehlikeli bir şekilde varmak için yaşıyordum.

Kalçalarımın arasındaki zonklama hafif bir sızıya dönüşmüş ve nefesim yavaşlayarak doğal ritmine ulaşmıştı. Ancak hâlâ günahın etkisiyle zirvedeydim. Kıyıya doğru yüzerken gülümsemi bastırdım.

Su çakıl taşları karnıma degecek kadar sığlaştığında çenemi yukarı kaldırdım ve bakışlarımın Angelo'ya kaymasına izin verdim. Sigarasını dudaklarına götürmek üzereydi ancak ben ayağa kalkınca duraksamıştı

Birbirimize dikkatle baktık. Neredeyse boş bakışlar bile denebilirdi, tıpkı vahşi doğada egzotik bir hayvanı ilk kez gördüğünüzde yaptığınız gibi. Sanki ben daha önce özel dikim takım elbise giymiş bir adam görmemişim, o da daha önce neredeyse çıplak bir kız görmemiş gibi. Ben de aniden durmuştum. Kalbim göğsümde dakikada bir kilometre hızla çarpıyordu. Orgazm yüzünden bacaklarım hâlâ titriyordu ancak yürümemi imkânsız kılan şey bu değildi.

Bakışları sertleşirken yavaşça sigarayı paketine geri koyup cebine soktu. Çenesini sıvazlayıp yutkundu, ardından bakışları köprücük kemiğimin altına kaydı. Gözleriyle göğsümden aşağı akan ve dekoltemde kaybolan su damlalarını takip ediyordu.

Kalbim çırpınırken bikini üstümün altında meme uçlarımın sertleştiğini hissediyordum ve kumaşın onun fark edebileceği kadar ince olduğunu da biliyordum.

Sırf yapacak bir şey olsun diye ağırlaşan saçlarımı bir omzumun üzerinde topladım ve bükerek deniz suyunu sıktım. Bu hareketle ilgili bir şey, dudaklarından alçak bir hırıltı çıkmasına neden olmuştu.

Denizde işlediğim gûnahtan sonra kendimi cesur hissettiğim için ağır sessizliği ilk bozan ben oldum.

“Burada ne yapıyorsun?”

Dudaklarını sıkıca birbirine kenetledi. Gözlerini benden ayırmış; dikkatini omzumun üzerinden ufka çevirmişti. “Sana söylemiştim. Çarşamba ve cumartesi günleri seni babanı görmeye götüreceğim.”

Nedense sesi her zamanki gibi duygusuz çıkmıyordu.

“Ah, evet.” Kayıtsız kalmaya çalışıyordum ancak rol yapma becerilerim o kadar da iyi sayılmazdı. “Gidip üstümü değiştireyim o zaman.”

Tek kelime bile etmemişti. Onun yerine, Pasifik’i ateşe verecek kadar seksi bir gülümsemeye önüne bakıyordu. Islak omzumu ceketine sürterek yanından geçtim. Ancak bikini altımın yanındaki iplerden büyük bir güçle çekildiğimi hissettiğimde hemen yanında aniden durdum.

Bu da neyin nesiydi böyle?

Şaşkınlıkla aşağı baktığımda işaretparmağını bikini altımı bir arada tutan ince fiyongun içinden geçirdiğini gördüm. Kalbim öylesine ani bir şekilde atmayı bırakmıştı ki bayılacakmış gibi hissediyordum. *Bana dokunuyordu.* Eklemleri çıplak tenimi kavuruyordu ve yalnızca hafifçe çekiştirmesiyle bikinimin kum içinde kalacağı da gözümünden kaçmamıştı.

Kanım kulaklarımda gümbürdüyordu. Gözlerimi yukarı kaldırdım fakat o hâlâ denize doğru bakıyordu. Vücudunda hareket eden tek şey çenesindeki damarın atışlarıydı.

“Eğer bana ait olsaydın ve başka erkeklerin yanında böyle giyinseydin, o daracık bikini altını indirir ve kıcını kızarana dek tokatlardım.”

Hırıltılı sesi boğuktu. Her kelimesi kısa ve acımasız geliyordu ama yine de ifadesi duygudan yoksundu.

Dakikalar gibi gelen bir süre boyunca bu şekilde, yan yana durduk.

Sonunda, tehdidi aramızda öylece dururken beni serbest bırakıp elini yanına doğru indirdi.

Nefeslerimi düzene sokmaya çalışırken kumun üzerinde tökezleyerek eşyalarımı topladım ve sözlerinin ağırlığı altında dağılmamaya çalıştım.

BÖLÜM

On Altı

Rory

Ön taraftaki spor arabaya bindiğimde, tüm bu konuşmayı hayal ettiğime kendimi ikna etmeyi başarmıştım. Kalçamın kızgın bir demirle dağlanmış gibi yanması ya da çenesindeki damar dışında hiçbir şey düşünemememin bir önemi yoktu. Hayır, Angelo Visconti benim gibi bir kız yüzünden asla tahrik olmazdı. En fazla sinirlerini bozuyor olabilirdim. Hatta beni hiç düşünmüyor bile olabilirdi.

Kapı açılıp korkuyla yerimden sıçramama neden olduğunda, ön camdan dışarı bakıyordum.

Kolunu tavana dayayan Angelo eğilip bana öfke dolu gözlerle baktı. *Gördün mü, öfkeli, Rory. Onun için sinir bozucu küçük bir kızsın.*

“Bu kadar büyük bir şeyi kaldırabileceğini sanmıyorum.”

Gözlerimi kırptırdım. “Ha?”

Başını gösterge paneline doğru salladı ve o anda direksiyonun arkasında oturduğumu fark ettim.

“Ah, şey...” Kafam karışık bir şekilde etrafıma bakındım.

“Ben-”

“Bu bir İngiliz arabası.” Doğrulup kenara çekildi. “Dışarı.”

Yanından geçip arabanın etrafını dolanarak isteksizce yolcu koltuğuna oturdum.

Ben emniyet kemeriyle uğraşırken, o bana sabırsızlıkla bakıyor ve sabit ritimlerle direksiyona vuruyordu. Klik sesi duyulduğu an ona baktım. Tek bir kaşını kaldırmıştı.

“Tamam mı?”

Hayır. “Evet.”

Garaj yolundan çıkıp çakıllı şeride doğru ilerlerken gergin görünüyordu. Başının üzerinde neon ışıklarla “Benimle konuşmayın” yazan bir uyarı levhası konulabilirdi. Ancak gerginlik elimle tutabileceğim kadar bariz bir şekilde ortadaydı ve eğer sessizce oturup biraz daha terli avuçlarımı tozluklarıma sürtersem aklımı kaçıracaktım.

“Bu seni içinde gördüğüm üçüncü araba. Neden bu kadar çok araban var?”

“Günahkâr parmaklarını aile mücevherlerinden uzak tutamamanla aynı sebepten, *Magpie*.” Demir kapılara doğru yavaşladı ve açılmalarını beklerken sabırsızca ritim tutmaya devam etti. “Heyecanı seviyorum.”

“Ben heyecan için çalmıyorum,” diye çıkıştım.

“Hah.”

Yanaklarım ısınmıştı. “Bu *doğru*.”

“O zaman ne için çalışıyorsun?” diye sordu. Cevapla ilgilenmediğini açıkça belli etmişti. “Çok zengin bir adamla evleniyorsun, Aurora. Paraya ihtiyacın yok.”

Bacaklarımı aşağı yukarı ovuşturmayı bırakıp ellerimi kucığımda yumruk haline getirdim. “Amcanla para için evlenmiyorum,” diye tısladım.

Koltuk başlığına sırtımı yaslayıp gözlerimi kapattım ve dişlerimi sıktım. *İsa Aşkına*.

Ancak Angelo öfkemin kendi öfkesiyle aynı seviyeye gelmeye başladığını fark ettiyse bile bunu dile getirmede. “O zaman nasıl bir kahrolası nedenden dolayı onunla evleniyorsun?” diye hırladı karşılık olarak.

Kaşlarımı kaldırdım. Tanrım, cevabı öyle zehir doluydu ki neredeyse ateş püskürüyordu. Gözümün ucuyla âdemelmasının hareket edişini izledim. “Amcığının edepsiz yaşlı adamlar tarafından sikilmesinden hoşlandığın için mi?”

Bu adamın kahrolası derdi neydi? Ona tam bunu soracaktım ki dudaklarımdan başka bir şey döküldü.

“Kıskanmış gibisin.”

Bir an için donup kaldık. Sessizlik tavanda yüksek sesle yankılanıyor ve kemiklerimi sızlatıyordu.

Ardından Angelo kahkaha attı. İnci gibi beyazı dişlerinin çoğunu ortaya çıkaran türden bir kahkahaydı. Kulağa o kadar rahat, o kadar umursamaz geliyordu ki onunla aynı havayı paylaşmak zorunda kaldığım her seferinde, satır aralarını okumaya cüret ettiğim için kendimi aptal gibi hissediyordum.

Kıskandığını bir anlığına bile düşündüğüm için aptalın tekiydim. *Beni* gerçekten öpmek istediğini düşündüğüm için de.

Ani bir rahatsızlık hissi tenimin altına sızmıştı. Tanıdık bir kaşıntı. Bende ona karşı kin ve intikam dolu bir şeyler yapma isteği uyandırıyor. Mesela süslü arabasının yüzeyini kazımak ya da aptal sigaralarını siyanürle kaplamak gibi.

Tamam, belki *ikincisi* sayılmazdı. Yine de kötü olma dürtüsü içimde karıncalanıyor ve uyandığımda hissettiğim hayal kırıklığı-

Somme Sketcher

nın aynısını hissediyordum. Kötü bir şey yapamazdım çünkü artık itiraf edebileceğim hiç kimse yoktu.

Bunun yerine pencereye yaslandım ve camın, sabahın erken saatlerindeki buğusu alnımı serinletirken gözlerimi kapattım.

Angelo arabayı bir psikopat gibi sürdüğünden Şeytan Yamacı'na olan yolculuğu yarıya indirmeyi başarmıştı. Otuz dakikadan kısa bir süre içinde kiliseye varmıştık. Hüzünle telefon kulübesine baktım. Robotik telesekreter mesajının tanıdık sesini duymak için bile olsa içeri dalıp numarayı çevirebilmeyi diliyordum. Öfke midemin duvarlarını yalayıp geçiyor ancak telefon kulübesi bana Angelo'ya karşı çok da kötü olamayacağımı hatırlatıyordu. Günahlarımı dinlememiş olması, bunu hiç yapmayacağı anlamına gelmezdi. Eminim orta konsolda duran cep telefonunun birkaç tuşuna dokunması yeterli olurdu.

Motoru durdurup koltuğu arkaya yatırdı. "Bir saatin var."

Başka bir şey söylemeden arabadan indim ve arkama bakmayı reddederek yol boyunca ilerledim.

Bu adamın nesi vardı? Bozuk bir ısıtıcı gibi bir sıcak bir soğuk üflüyordu. Bir an bana karanlık bir geçitte sigara içmeyi öğretiyor, ardından yeniden bir servet avcısı ve hırsız olduğumu söylemeye başlıyordu.

Her neyse. Kaldırım, yürüyüş botlarımın altında altın ile kırmızı tonlarındaki akçaağaç yapraklarından oluşan bir halıya dönüşürken, Angelo'nun söylediklerini aklımdan silip attım. Ormana adım atmak farklı bir dünyaya, -benim dünyama- girmek gibiydi ve ne zaman içinde olsam, kendimi onun dışında var olan her şeyi unutmaya zorluyordum.

Ormanda ilerledikçe, yoldan gelen gürültü arkamda kaybolmuştu. Onun yerine, dökülen yapraklar ayaklarımın altında çı-

İlimsiz Gunahkârlar

tırđıyor ve paramparça oluyordu. Başımdın üzerinde akçaağaç ve dişbudak ağaçlarının dalları sıklaşırken yolumu aydınlatacak kadar ışık sızmasına izin veriyorlardı ancak vermeseler bile fark etmezdi. Bu ormanı kendi bedenimden daha iyi tanıyordum.

Baldıran ağaçlarının başlangıcına vardığımda hızla sola saparak patikadan ayrıldım ve ormanın derinliklerine doğru ilerledim. Küçükken babamla üzerinde *Pooh Sticks** oynadığımız küçük derenin üzerinden atladım ve parmaklarımı boş bir açıklığın ortasında duran yalnız, yaşlı meşenin gövdesinde gezdirdim. Annem yatmadan önce Enid Blighton'ın *The Faraway Tree* kitabını okur, bana yazarın bu meşe ağacından esinlendiğini söylerdi. Saatlerce altında durur, dürbünümle en tepedeki dallara bakarak oradaki büyüğü diyarları görmeye çalışırdım.

Çalılık azalmaya başladığında yavaşladım. Kapüşonumdan cep telefonumu çıkardım ve telefon rehberindeki kaydedilmiş üç numaradan birine mesaj attım.

Ben geldim.

Cevap anında gelmişti.

Kuş gözlemevindeyiz.

Babamı görmeden önce her zaman olduğu gibi sinirlerim gerilmişti çünkü her zaman bugünün onun... *farklı* olduğu günlerden biri olma ihtimali vardı.

Kıyıya çıktım ve tahta iskeleye ulaşmak için gölün etrafını dolaşıp iskelenin hemen ucundaki küçük kulübeye doğru yürüdüm. Yaklaştığım an yüzüğü parmağımdan çıkarıp cebime atmıştım.

Esinti Melanie'nin yumuşak sesini kulübeden dışarı, iskeleye taşıyordu. "Kızın geliyor, Chester. Onu görmeye hazır mısın?"

* Poohsticks, ilk olarak bir Winnie-the-Pooh kitabı olan *The House at Pooh Corner*'da bahsedilen ve akan su üzerinde herhangi bir köprüde oynanabilen basit bir oyundur. Her oyuncu suya bir sopa düşürür ve sopası ilk önce köprüünün diğer tarafında görünen oyunu kazanır. (ç.n.)

Somme Sketcher

Cevap yoktu. Cevap vermemesi hiçbir zaman iyi olmazdı.

Kalbim ağzımda atıyordu. Hızımı arttırıp girişin dışında durdum ve ahşap duvara birkaç kez vurdum.

“Merhaba, baba!” dedim yanaklarımı sızlatacak kadar büyük bir gülümsemeyle ve beklemeye başladım.

Kamburunu çıkarmış, gözlerine dayadığı dürbünüyle pencereden dışarı bakıyordu. Sesimi duyunca kıpırdamadı. Biraz daha bekledim, nabzım hızlanmıştı. Melanie bana hafifçe gülümsedi ve ardından gözleri babama doğru kaydı.

“Chester? Rory burada.”

Babam iç geçirip dürbününü bırakıp kordonundan göğsüne doğru sarkmasına izin verdi.

“Flamingolar aşkına, Mel. Kuşaklı yalıçapkınını korkuttun. Seni ilk seferinde duydum.”

Aldığım rahat bir nefes tüm vücuduma yayılmıştı. Ardından bir gülümsemeyle -gerçek bir gülümsemeyle- kulübeye girip kollarımı babama doladım.

“Üzgünüm, baba,” dedim boynuna doğru. Tanıdık sabun ve deodorant kokusunu içime çektim. “Yalıçapkınlarını ne kadar çok sevdiğini biliyorum.”

Sırtıma hafifçe vurdu. Kıkırdarken göğsü benimkine karşı titriyordu. “Kahvaltısını böldük sanırım. Kurbağa yavrularım yemek için her sabah bu saatlerde göle uçar.” Geri çekildiğinde, “Seni görmek güzel, tatlı Rory,” diye devam etti.

Kalbim birçok duyguyla kabarmıştı. Gözlerimin arkasındaki karıncalanma hissinin başka bir şeye dönüşme ihtimaline karşı arkamı dönmek zorunda kaldım.

Chester Carter. Şeytan Yamacı’nda herhangi birine bu ismi söylerseniz, ifadeleri sevgi dolu bir gülümsemeye dönüşürdü.

İlimsiz Gunahkârlar

Herkes onu orman bekçisi olarak tanırdı ama daha genç yerliler ona “Kuş Adam” diyorlardı; çünkü eskiden kıyı boyunca tüm okullara gider ve çocuklara bölgede yaşayan kuşlar hakkında bildiği her şeyi öğretirdi. Her iki işi de birkaç yıl önce bırakmış olmasına rağmen hâlâ her gün üniformasını giyyordu. Kapitone ceketinin altındaki gri gömleği eskisinden biraz daha bol duruyordu ve siyah pantolonunu tutturmak için kemerine yeni bir delik açmak zorunda kalmıştım ama yine de hâlâ rolüne oldukça uygun görünüyordu.

“Dün bir mavi balıkçıl gördüm, Kaçırdın,” dedi gururla gölün karşısındaki pencereden dışarı bakarak. “Onlardan birini en son ne zaman gördüğümüzü hatırlıyor musun? Annenle birlikteydik.”

Boğazımdaki yumruya rağmen yutkunarak, “Hı-hı,” diye cevap verdim. Sonra kolumu onun kine doladım ve babamı iskeleye doğru yönlendirdim. “Tekneyle açılmak için mükemmel bir gün, sence de öyle değil mi?”

Elimi okşayıp kıkırdadı. “Tabii, tabii. Biraz egzersiz yapabilirim. Mel?” Ona bakmak için boynunu büktü. “Bizimle tekneye gelmek ister misin?”

O cevap vermeden önce, “Mel burada iyi,” dedim. Ona bakmamıştım bile. O ve diğer hemşireler babama iyi baksa da Alberto tarafından işe alınmışlardı. Kadına güvenebilir miydim, yoksa Melanie de söylediğim ya da yaptığım her şeyi nişanlıma rapor eden başka bir Greta mıydı bilmiyordum. Bu yüzden her zaman meraklı gözler ve kulaklardan uzak olabilmek için tekneye çıkmamız konusunda ısrar ediyordum.

Ben babamın tekneye binmesine yardım edip onu karşımdaki banka oturturken Melanie garip bir şekilde iskelede duruyordu. Ben kürekleri kullanarak gölün ortasına doğru ilerlerken babam ona el sallayıp gülümsedi.

“Bunun için güzel bir gün,” dedi gözlerini kısarak gri gökyüzüne bakarken. “Geçen haftaki gibi değil. Sağanak yağmur yağıyordu ve sen yine de beni tekneye bindirmiştin.” Bana muzip bir bakış attığında ikimiz de güldük.

“Yağmuru seviyorsun.”

“Hayır, sadece seninle vakit geçirmeyi seviyorum,” dedi usulca ve uzanıp elimi sıktı. Elimi bıraktığında avucuma nane şekeri sıkıştırdığını fark ettim. “Söyle bakalım, tatlı Rory, okul nasıl gidiyor?”

Gülümsememin bozulmaması için çabalayarak yavaşça nefes aldım. Birkaç ay öncesinde ona Northwestern Havacılık Akademisi’ndeki yerimi nihayet kabul ettiğimi söylemek, neden artık burada yaşayamayacağıma açıklamak için öne sürebileceğim en kolay bahaneydi. Elbette babama yalan söylemekten nefret ediyordum. Bu midemi bulandırıyordu ancak gerçeği itiraf etmekten çok daha kolaydı.

“İyi gidiyor,” dedim rahatça sert şekeri ağzıma atarken. “Her şey yolunda. Bana dün gördüğün mavi balıkçıldan biraz daha bahset.”

“Beni görmeye gelmen için haftada iki kez izin vermeleri ne güzel,” dedi konuyu değiştirme çabamı görmezden gelerek. “Böyle prestijli bir okula göre oldukça esnekler. Hiç kendi başına uçtun mu?” Gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşmişti. “Ah, Rory. Annen seninle çok gurur duyardı.”

Sözleri göğsüme bir ton tuğlanın ağırlığıyla oturmuş ve nefes almamı zorlaştırmıştı. Annem pek çok nedenden dolayı benimle gurur duymazdı. Babamın bana bu kadar çok şey öğretmesine her zaman içerlemiş olsa da onun da bana öğrettiği çok şey vardı. Yalan söylememek, özellikle ailene yalan söylememek ve evlenmeye değer tek erkeğin âşık olduğun erkek olması gibi.

İmsiz Gunahkarlar

Onu her anlamda hayal kırıklığına uğratmışım.

Zaman acı bir nostalji kasırgası ve kalbimi sızlatan anılarla akıp gitti. Babamın dişleri takırdamaya başladığında cep telefonumdaki saate bakıp iç geçirdim. “Seni geri götürsek iyi olacak, baba.”

Rıhtıma doğru kürek çektim ve tekneyi bağlamaya yardım etmesi için ipi Mel’e fırlattım.

Babam iskelenin sonunda durup ellerini birbirine sürttü. “Hadi o zaman, aşkım, sıcak bir çay içmek için kulübeye dönelim. Doğru düzgün bir ceketin bile yok, donuyor olmalısın.”

Olduğum yerde durdum. *Kazlar aşkına*. Şu anda babamla birlikte kulübeye dönmek için neler vermezdim. Oturma odasındaki ateşin önünde çay ve bir tepsi kurabiyeyle oturup onun hikâyelerini dinlemek için...

Gözlerimiz birbirine kilitlemişti. Onunkiler sıcak ve beklenti doluyken benimkiler ise beni gözyaşlarıyla tehdit ediyordu. “Yapamam,” diye fısıldadım.

Gür kaşları çatılmıştı. “Yapamaz mısın? Şimdiden gitmen mi gerekiyor?” Saatine baktı. “Ama daha öğle yemeği vakti bile gelmedi.”

Midem düğümlenirken bu kez boğazımdaki yumru çok daha büyüktü.

“Rory?” Bana doğru bir adım atıp elini omzuma koydu. “Ne-yin var, aşkım?”

“Ben-”

“Pazartesi günü çok önemli bir sınavı var,” diye araya girdi Mel, babamın sırtına hafifçe dokunarak. “Gidip ders çalışması gerekiyor. Öyle değil mi, Rory?”

Gözlerim titrerken başımı salladım. “Özür dilerim, baba.” Özrüm bu küçük beyaz yalandan çok daha fazlasını içeriyordu. “Belki bir dahaki sefere.”

Başka bir yalan daha. Bir dahaki sefere de kulübeye gitmeyecektim. Çünkü burada sahip olduklarımız orada yoktu.

Elimden gelen en neşeli şekilde veda ettim ve yanağıma konduğu öpücüğün hayaletiyle, o ağladığımı görmeden önce ormanın derinliklerine geri döndüm. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyordu ancak düşmelerine izin vermeyi reddediyordum. Annem öldüğünden beri ağlamamıştım ve şimdi yeniden başlamayı planlamıyordum.

Orman beni yeniden çakıl taşlı patikaya yönlendirdi, bu ana yola çıktığımın habercisiydi. Aniden gelen güneş ışığına karşı gözlerimi kısarak kafamı kaldırdım ve Angelo'nun arabasının kaputuna yaslanmış, telefonla konuştuğunu gördüm. Ona doğru ilerlerken gözleri beni takip ediyordu. Konuşmasını duyabilecek kadar yaklaştığımda aniden telefonu kapattı.

Telefonu göğüs cebine sokup bakışlarını ayaklarıma indirdi. “Bu ayakkabılarla arabama binmeyeceksin.”

Çamura bulanmış botlarıma baktım. “Yürürüm o zaman.”

Topuklarımin üzerinde Şeytan Koyu'na doğru döndüğümde eli bileğimi yakaladı. “Hiç şansın yok,” diye homurdandı. Dudaklarını ince bir çizgi haline getirerek arabasının anahtarındaki bir düğmeye bastığında bagaj kapısı havalanmıştı. “Otur.”

Tartışamayacak kadar tükenmiş durumdaydım, bu yüzden bagajın kenarına tünedim.

Angelo önümde duruyordu. Sessizce karanlık bir şeyler mırıldanarak pantolonunu düzeltti ve tek dizinin üzerine çöktü. Ardından hiçbir uyarıda bulunmadan bacağını kavradı.

Kutsal Karga. Vücudumdaki her kas gerilmişti. Bagajına oturmamı istediğinde ne beklediğimi bilmiyordum ama kesinlikle bu değildi. Eline bir bakış attım. Sıcak ve ağır parmakları taytımın

İmsiz Gunahkarlar

ince kumaşını yakıyordu. Yalnızca yarım santim daha yukarı hareket etselerdi...

Başım dönüyordu. Düşüncelerimin *oraya* gitmesine izin vermek yerine o diğer eliyle botumu çıkarırken omzuna odaklandım. Duraksayıp kalçalarının üzerine çöktü. Dudaklarının kenarları keyifle seğiriyordu.

“Ne?” dedim tersleyerek.

Gözlerini ayaklarıma kadar takip ettim. Gri renk çoraplarımın üzerinde küçük balkabakları vardı. Yanaklarım aniden yanmaya başlamıştı. “Neredeyse Cadılar Bayramı geldi,” diye mırıldandım. “Bayram havasına uygunlar.”

“Bayram havasına uygun,” diye homurdandı. Gülümsemesini gizlemek için elinin tersini ağzına kapatmıştı. “Sevimli.”

Sevimli. Nedense bu kelime canımı yakmıştı. Sevimli olmak-tansa sinir bozucu olmayı tercih ederdim. Sevimli olmak beni tamamen farklı bir kutuya koyuyordu. Angelo Visconti gibi bir adamın açmaya zahmet etmeyeceği bir kutuya.

Gözlerimi sıkıca kapattım. *Kes şunu, Rory*. Bugün denizde yaptığım küçük gösteriyle sınırı çoktan aşmışım.

Bahse girerim İngiltere’de birlikte olduğu kadınlar süper modellere benziyordu. Muhtemelen hepsi –avukatlar, doktorlar, muhasebeciler- çok başarılılardı ve sadece mecbur oldukları için değil, istedikleri için sürekli topuklu ayakkabı giyiyorlardı. Hiç böyle çorapları olmadığına emindim. Yalnızca jartiyerler ve seksi şeyler...

Angelo’nun başının tepesine dik dik bakarken kıskançlık tenimin altına işlemişti. Elini diğer bacağıma üzerine, bu sefer daha yükseğe koymuş diğer botumu çıkarıyordu. Yeniden ayağa kalktığında tiksintiyle dizlerinin üzerindeki kire baktı.

“İşte bu yüzden böyle bok çukurlarında yaşanmaz,” diye homurdandı ve eğilip tozları silkeledi. “Çok *pis*.”

“Sen de burada büyüdün,” diye karşılık verdim. “Çocukken ne yapıyordun?”

İfadesi değişmiş, üstdudağı alaycı bir şekilde kıvrılmıştı. “Buradan siktir olup gidene kadar geçecek günleri sayıyordum.”

“Şaşırtıcı değil.”

“Sen hiç gitmek istemedin mi?”

Bir nefes verip dikkatimi gökyüzüne çevirdim. Tam o sırada, uzaktaki kayalıkların üzerinden bir uçak geçmişti. Alberto cep telefonumu elimden almadan önce, yakınımda uçan herhangi bir uçağın güzergâhını izlememi sağlayan bir uygulamam vardı. Onu kontrol etmeyi hep sevmiştim. Bu muhtemelen Orta Amerika’ya gidiyordu. İlerlediği yönden anlayabiliyordum.

“Tabii ki istedim. Ama *pis* olduğu için değil. Şeytan Yamacı’ndaki her bir taşı ve toprağı seviyorum.” Kıvrıkcık bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Gitmeyi istememe neden olan şeyler insanlar.”

Mizahtan yoksun bir kahkaha attı. “Ben ve ailem gibi insanlar.”

“Şeytan Sahili Akademisi’nde mi okudun?”

“Elbette.”

“O zaman evet. Sen ve ailen gibi insanlar.”

Bakışları kısılmıştı. Ağzını açıp tekrar kapattı. Sanki bir soru sormak istemiş ama buna değmeyeceğime karar vermiş gibiydi.

Dürüst olmak gerekirse, akademi konusunu neden açtığımı bilmiyordum. Geçmişim onu hiç ilgilendirmezdi.

“Gidelim,” diye mırıldandım. Bagajın kenarından atlamak ve toprağa basmak zorunda kalacaktım ve sonra da Angelo’nun değerli arabasına binecektim. O zaman çamurlu botlarımı çekip

çıkarmasının hiçbir anlamı yoktu. O da aynı belli ki aynı sonuca varmıştı çünkü dikkatini çoraplı ayaklarıma çevirdi ve sonra başını bagaja daldırdı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan bir kolunu belime, diğerini dizlerimin arkasına doladı ve beni havaya kaldırdı. *Ah, flamingolar.* Birdenbire ona bu kadar yakın olduğum için sarhoş gibi hissetmiştim. Yanağım sakallarına sürtünüyor ve boynuna sokulup tıraş losyonu ile tehlikenin sıcak kokusunu içime çekme dürtüsüyle savaşıyordum.

Beni bir tüyden daha hafıfmişim gibi tutuyordu. Çok geçmeden beni yolcu koltuğuna bıraktığında bunu şaşırtıcı bir şekilde nazikçe yapmıştı.

Arabanın etrafında dönüp sürücü koltuğuna geçerken nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum. Başka bir şey söylemeden arabaya bindi. Şakaklarım hâlâ delicesine zonkladığı için Şeytan Koyu'na giden sahil otoyoluna sapmadığını fark etmem birkaç dakikamı almıştı. Onun yerine, Koy'un merkezine gidiyorduk.

“Pardon, nereye gidiyoruz?” Cevap vermemişti. “Hey?”

“Kaç yaşındasın, Aurora?”

Yutkundum. “Yirmi bir.”

Çenesi kilitlenmişti. “Yirmi bir. Tanrım.”

“Anlatmak istediğin şey de...” diye çıkıştım. Yüzüme ateş basmıştı.

Ana caddeye çıkarken Angelo dudağının iç kısmını ısıırıyordu. Araba parke taşlı yolda sarsılıyordu.

“Okuldayken sınıfında olan çocukları düşünmeni istiyorum. Senden üst sınıftakileri ve senden alt sınıftakileri de. Buralarda yanağında yara izi olan birini tanıyor musun?”

“Ne? Neden?”

“Kapa çeneni ve soruma cevap ver.”

Zehir dolu sesi beni koltuğa mıhlamıştı. Gözlerimi kırpıştırıp başımı iki yana salladım. “Buradaki pek çok insanın yüzünde yara izleri var. Sahil bir liman kenti, herkes kendi emeğiyle çalışıyor. Bu sebepten ve bir de orman yüzünden... Herkes biraz yıpranmış durumda.”

“Ya tam olarak angut olanlar?” Angut kelimesini duyunca irkildim. Yan yan bakarak sıırttı. Elini havada sallayarak, “Yani guguk kuşu olanlar” dedi.

“Ben “Angit” kuşu derdim.”

“Bir daha sordurtma bana.”

Başım çatlarken yüzüme düşen bir bukleyi nefesimle uzaklaştırdım. “Tanrım. Tamam, bir bakalım... Ryder Sloane var. Onun bir yara izi vardı. Ya da bir yanık izi miydi? Her neyse, yüzünde bir şey var. Okulda tam bir pislikti. Hapisten de yeni çıktı.”

Başını yana yatırdı. “Dinliyorum.”

“Hımm. Kız arkadaşına asitle saldırmış. Eski kız arkadaşına yani. Kız onu terk etmiş, o da sinirlenip bir gece bardan eve kadar takip etmiş.” Zavallı Nicole’ü düşünerek boğazımı ovaladım. Onu bir yıldan fazla bir süredir kimse görmemişti. Bazıları yalnızca geceleri dışarı çıktığını çünkü yüzünün darmadağın olduğunu söylüyordu. “Dört yıl hapis cezası aldı.”

Angelo arka arkaya verdiğim bilgileri sindirirken başım salladı. “Tamam. Ryder Sloane. Nerede yaşadığına dair bir fikrin var mı?”

“Hayır. Ama babasının bisiklet dükkânında çalıştığını biliyorum.”

“Nerede?”

Boynumu büküp arka camdan dışarı baktım. “Az önce önünden geçtik aslında.”

Arabayı döndürme hızı cama doğru fırlamama neden olmuştu. Ne yaptığını fark ettiğimde kanım buz kesti. “Angelo-”

“Arabada kal.”

Kalbim bir kilometre hızla atıyordu. Angelo arabayı neredeyse bir posta kutusuna çarpacak kadar hızla bisiklet dükkânının dışındaki kaldırıma savururken, tek yapabildiğim boş boş bakmaktı.

Emniyet kemerini çözüp kapıya doğru hamle yaptığında elim hızla ona uzanmış, takım elbisesinin ceketini kavramıştı. Olduğu yerde duraksadı. Gözleri yumruğuma kaymış ve ardından sanki ona dokunmaya cüret ettiğime inanamıyormuş gibi sertleşmişti.

Ne bir şey söylüyor ne de bağırıyordu. Bunun yerine, o kadar küçük ve aptalca bir şey yaptı ki... Ciğerlerimdeki oksijeni çekip almaya hakkı olmamalıydı.

Elini benimkinin üzerine koyup yüzüne doğru kaldırdı ve dudaklarını elimin üzerinde gezdirdi.

“Arabada kal, Aurora,” diye mırıldandı parmak eklemlerime doğru. Vücudumdaki her bir sinir ucunun vızıldamasına neden olmuştu.

Sersemlemiş halde arkama yaslandım ve kapıyı çarpıp bisiklet dükkânına girmesini çaresizce izledim. Pencereden Ryder’ın kasanın arkasından çıkıp onu selamladığını görebiliyordum.

Ne halt ediyorsun, Angelo?

Ryder’a doğru üç adım atarken bile ne yaptığını hâlâ bilmiyordum. Birkaç kelime konuştuktan sonra Ryder’ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ağzını tekrar açamadan Angelo çenesini kavrayıp onu vitrine yapıştırdı.

Aman Tanrım. Kan kulaklarımda gümbürdüyor, radyonun kısık sesi sanki bambaşka bir araçtan geliyormuş gibi duyuluyordu. Ryder’ın sırtı şimdi bana dönük olsa da ne kadar korktuğunu gö-

rebiliyordum. Kolları iki yanında sallanıyordu. Avucunu vitrine sürttüğünde, terden bir leke camın üzerinde belirmişti.

Ancak Ryder'a neredeyse hiç bakmıyordum çünkü gözlerimi Angelo'dan alamıyordum. Onun bakışlarına maruz kalmanın nasıl bir his olduğunu bildiğimi sanıyordum fakat yanılmıştım. Yüzünün sert hatları bir bıçaktan daha keskindi ve dudakları ağızından çıkan her zehir dolu kelimeyle dişlerinin üzerinde kıvrılıyordu. Birini uyarmalıydım. Biraz aklım olsaydı, belki polisi bile arardım. Ama bu, otoyolda bir kazanın yanından geçmek gibi bir şeydi. Merak başka bir yöne bakmayı imkânsız kılıyordu. Angelo gömleğini sıvayıp kalın, bronz kollarını ortaya çıkardığında bu his daha sıcak bir şeye dönüşmüştü.

Nabzım bacaklarımın arasında atıyordu. Meme uçlarım sertleşmişti.

Angelo Visconti'yi hiç şu an olduğu kadar çok arzulamamıştım.

Tanrım, Rory. Ateşim varmış gibi yanıyordum. Aniden bir sonbahar günü için bile çok fazla kıyafet giyiyormuş gibi hissetmeye başlamıştım. Kuduz bir köpek gibi salyalarım akmadan önce, gözlerimi kapattım ve soğukkanlılığımı geri kazanma çabasıyla bir nefes verdim.

İşte o zaman çarpma sesini duydum.

Göz kapaklarım tam da Ryder'ın bedeni pencereden fırlayıp camın her bir parçası yola dağıldığında açıldı. İleri atılırken elim kapı kolunun üzerinde donup kalmıştı. Ancak hemen sonra Angelo'nun bedeni arabanın içine doğru eğilip, görüşümü engelledi.

Soğukkanlı bir şekilde emniyet kemerini takıp arabayı çalıştırdı ve elini vites koluna dayayarak yola koyuldu.

Dudaklarım aralanmıştı. "Bu da neydi böyle?"

"Yanlış kişi." Gözleri dikiz aynasına kaydı. "Başka biri var mı?"

Beynim düşünecek kadar iyi çalışsa bile Angelo Visconti'ye başka bir isim vermemin imkânı yoktu. O da bunu biliyor olmalıydı çünkü tek kelime etmeden sahil otoyoluna saparak Şeytan Koyu'na doğru ilerlemeye başladı.

Kalbim göğüs kafesimde çılgınca çarpıyordu. Sanki o da benim kadar bu arabadan inmek istiyor gibiydi. Ama hâlâ ateş gibi yanıyordum. Çok... *tahrik olmuştum*. Kendimi deri koltuğa karşı kıvrılırken buldum. Klitorisim en ufak bir baskı için yalvarıyordu.

İsa Aşkına.

Pencereye yaslandım fakat bu kez soğuk cam ateşimi düşürmek için hiçbir şey yapmıyordu. Bunun yerine mavi ve gri bir sisin içerisinde okyanusun geçip gidişini izliyor, vites değiştirirken Angelo'nun elinin yan tarafının kalçama her dokunuşunda inlememeye çalışıyordum.

Ona neden Vicious Visconti dediklerini şimdi anlıyordum. Sebebi, Dante'nin mezuniyet balosundaki sevgilisiyle yatması ya da yanlış yola saptığı için şoförünü dizinden vurması gibi önceki hayatından kalma tek bir acımasızlık eylemi değildi. Hayır. Bu bir kişilik özelliği idi. Bu sebeple duygularını bir ışık düğmesi gibi açıp kapatabiliyordu. Bu yüzden Max'i bir varsayım yüzünden öldürmek ya da Ryder'ı ufak bir tariften daha fazlası olmadan dükkânın vitrininden dışarı itmek ve sonra hiçbir şey olmamış gibi normale dönmek konusunda kafa yormuyordu.

O soğukkanlı bir katildi.

Visconti malikânesinin demir kapıları açıldığında emniyet kemerimi çoktan çıkarmıştım ve gerekirse bu kahrolası arabadan atlayıp yuvarlanacaktım. Angelo dairesel yolda yavaşlayarak durdu ve anahtarı çevirdi.

"Eve bıraktığın için teşekkür ederdim ama-"

Bacağımı kavrayan eli cümlemi bir nokta gibi sona erdir-

mişti. Nefesimi tuttum ve kirpiklerimin arasından eline baktım. Parmakları bagajda oturduğum zamankinden daha yukarıdaydı. O kadar yukarıdaydı ki serçeparmağı kadınlığımın bacağımla birleştiği yeri yalayıp geçiyordu.

Yutkunup titrek bir iç çektim.

Ön camdan kayıtsızca eve baktı. “Ne yapman gerektiğini biliyorsun.”

“Ben-”

“Bir günah,” diye mırıldandı. “Bana bir günah söyle.”

“Ah, tamam.” Dudaklarımı yaladım. “Greta bana korkunç davranıyor. Bu yüzden saçımı yaptığı zamanlarda saatinin kadrajını çizmek için bir elbise iğnesi kullanıyorum.”

Kıpırdamadan duruyordu. “Bana gerçek bir tane söyle.”

Gözlerimi kırıştırdım. “*Bu* gerçek bir taneydi.”

Bacağıma sertçe sıktığı sırada nefesim kesildi. *Kutsal Karga*. Zihnimin, biraz daha yukarısını sıkarsa nasıl hissedeceğimi merak edecek kadar dibe batmış olmasından nefret ediyorum. Kendimi vücudumu ona karşı itmekten alıkoymak için parmaklarımla koltuğun kıvrımını kavradım ve önümdeki eve odaklandım.

“Bana daha iyi bir tane söyle, Aurora,” diye hırladı.

“Ben...” *Elin oradayken odaklanamıyorum*. “Ben, hımm... Yalnızca Vittoria’nın kolyesini çalmadım. Tor’un kol düğmelerini, Leonardo’nun Nintendo Switch’ini, Dante’nin-”

Bir kez daha sıktı. Kadınlığıma doğru bir kıvılcım çakmış, nabız gibi atmasına neden olmuştu. Bu sefer, beklenti çok fazlaydı ve başımı koltuğa geri atıp inlemekten kendimi alamadım. “Dur, lütfen.”

“Bana gerçek bir günah verene kadar olmaz.”

Ona baktığımda, yan profilinden bile yüzünde gök gürültüsünden daha karanlık bir ifade olduğunu anlayabilmişim. “Ne gibi?”

İtimsiz Günahkârlar

“Ne gibi olduğunu biliyorsun.”

Göğsüm sıkışıyordu. Söylememi istediği şeyi aslında biliyordu. *İtiraf etmemi* istediği şeyi. Telefonlarımı mı dinlemişti? Bu fikri hemen aklımdan sildim. Dinlemiş olsaydı ölmüş olurdu. Kafamda ilgilenilebileceği milyonlarca günah vardı. Nefes alışverişlerim gitgide düzensizleşirken bir tanesini seçemiyordum.

Hızla açılıp kapanan kirpiklerimin ardında ön kapının açıldığını ve Alberto’nun çıktığını gördüm. Gözlerini kısarak arabaya doğru baktı, ardından merdivenlerden inmeye başladı.

“Angelo-”

Tutuşunu sıkılaştırdı. Serçeparmağını bir milimetre yukarı kaldırdı. “Bir günah. Şimdi.”

Yüce Karga. Alberto bize doğru geliyordu ve Angelo’nun eli neredeyse kadınlığımın üzerindeydi. “Bilmiyorum. Bilmiyorum-”

“Evet, biliyorsun.”

“Lütfen,” diye fısıldadım. Gözlerim çılgınca Alberto’nunkileri izliyordu. Şu anda arabadan yalnızca birkaç metre uzaktaydı. “Bırak gideyim.”

“O zaman söyle bana.”

“Söyleyemem.”

“Öyle bir seçeneğin yok, Aurora.”

“Hayır-”

“Şimdi.”

Alberto ön lastiklerin yanından geçti.

“Bu sabah denizde seni düşünerek kendimi parmaklıyordum.”

İtirafım dudaklarımdan hızla dökülmüş, aramızdaki küçük boşluktaki tüm oksijeni tüketmişti. Angelo başını çevirip bana baktı. Gözbebeklerinden bir şeyin parıltısı geçmişti. Belki de şoktu. Ya

da öfke miydi? Bilmiyordum ve bunu çözecek zamanım da yoktu çünkü Alberto arabanın camına doğru eğiliyordu.

Nefes nefese Angelo'nun elini tokatlayarak uzaklaştırdığımda neyse ki ikna olması için başka bir şey yapmama gerek kalmamıştı. Elini birkaç santim uzaklaştırdı, şimdi parmakları orta konsolun üzerinde duruyordu.

Tık, tık, tık. Alberto yüzüklü elini yumruk yapıp cama vurdu.

Angelo'nun çenesi sıkıntıyla kıpırdandı, ardından istemeye istemeye camı indirdi.

"İşte buradasınız." Alberto duraksarken bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda, Al amca," dedi Angelo duygusuzca.

"Güzel, harika. Nişanlım bugün sana faydalı oldu mu?"

"Hem de çok." Bakışları benimkilere kaydı. "Aslında, bana kullanabileceğim bazı iyi bilgiler verdi."

"Harika. Bir şeyler içmek için içeri geliyor musun?"

"Gelemem. Yapacak işlerim var."

"Ah, tamam. Pekâlâ..." Parmak eklemleriyle arabanın üzerinde yeniden ritim tuttu. "Haftaya görüşürüz, evlat."

Eve doğru yürürken panik yeniden göğsümde yükselmişti. Bu lanet arabadan çıkıp gitmeliydim. Angelo'dan, aramızda öylece duran o iğrenç itirafımdan uzaklaşmalıyım. Parmaklarım kapı koluna uzandığında nihayet çekip açtım ve kapıyı arkamdan çarparak kapattım. Ayaklarımda yalnızca eski püskü Cadılar Bayramı çoraplarımın olması umurumda bile değildi.

Bakışları sırtımı yakıyordu.

"Aurora." İsteksizce duraksadım ve başımı gökyüzüne doğru kaldırdım.

"Alberto'nun ne dediği umurumda değil. Saçını kıvrırcık bırak."

BÖLÜM

On Yedi

Angelo

Amcamın yirmi bir yaşındaki nişanlısı denizden minicik siyah bir bikiniyle çıktığında günahın ta kendisiydi. Ancak beni izlerken kendini parmakladığını söylemesi?

Ölüm cezasıydı.

Sikeyim. Orada öylece duruyordu. Sırılsıklam ve neredeyse çıplaktı. Aşırı uçlardaki kelimeler kadar zıttı. Kahrolası bir porno yıldızını andıran bir vücut ve masumiyet dolu nazik, kahverengi gözler. *Masumiyet doluymuş gibi görünen* demeliydim. O dalgaların üzerinde sallanırken görebildiğim tek şey sarı saçları ve iri gözleriyken, suyun altında *kendini parmakladığından* bihaberdim. Bunu o anda fark etmediğime seviniyordum çünkü onu yalnızca görmek bile aklımı başımdan almıştı. Eğer bana kadınlığının biraz önce orgazmla kasılmış olduğunu söyleseydi, onu kaldırıp kahrolası denize geri sürüklemeye ve gerçekten istediğini vermeye karşı koyma şansım olmazdı.

Aile görgü kurallarının canı cehenneme.

Rafe radyoyu kapattı. Model X'inin ön camından gözlerini

kıсарak bakmak için direksiyonun üzerine eğildi. “Doğru yerde miyiz?”

Alberto’nun nişanlısıyla ilgili tüm düşünceleri beynimin gerisine itip başımı kaldırdım. “Beaufort Kiraz ve Elma Bahçesi, Connecticut,” diye okudum kapıda asılı büyük tabelayı. Hemen ilerisinde kırmızı, yeşil ve turuncularla bezenmiş inişli çıkışlı tepeler dramatik bir manzara oluşturuyordu. “Burayı Gabe mi seçti?”

Rafe karanlık bir şekilde kıkırdadı. “Ben de senin kadar şaşırdım. Ne zaman mekânı o seçse kendimizi betondan bir bodrumda buluyoruz.”

Sakalımı sıvazladım. “Evet, burası hiç Gabe’e göre değil. Burası...”

“Güzel,” diye tamamladı sözümü. Yüzünde sinsi bir sırıtiş belirmişti. “Sonunda oyunumuzun gösterişli havasını benimsemesine sevindim.” Bana yandan bir bakış attı. “Onun kitabından bir yaprak koparmalısın.”

İsimsiz Günahkârlar Rafe için bir oyundan çok daha fazlası, kahrolası bir gösteriydi. Ne zaman günahkârlarımızı getireceğimiz yeri seçmek onun görevi olsa, kendimi en çılgın yerlerde bulacağımı biliyordum. Roma’daki Kolezyum. İzlanda’daki Fiyortlar. O her zaman cinayeti en dramatik yollarla, en unutulmaz arka planlara karşı işlemek isterdi. Diğer yandan ben, günahkârlarımızı kum torbası olarak kullanabildiğim sürece her yere razıyım. Yumruğumun altında parçalanan her bir kemik ve maruz kaldığı işkenceler karşısında dudaklarından kaçan her bir çığlık ay boyunca içimde biriken gerginliği hafifletiyordu.

İyi olmak stresli bir işti.

Gabe ise farklıydı, bir sadistti. Ona kalsa günahkârları öldürmez, onlara mümkün olduğunca uzun süre işkence etmek için

İzimsiz Günahkârlar

yeni ve heyecan verici yollar bulurdu. Onları bir kobay gibi kullanır, alet çantasına eklediği yeni şeyleri üzerlerinde dener ve hepsi gazabının karşısında tam anlamıyla delirene dek acılarına son vermezdi.

Bu yüzden Rafe'nin Tesla'sının arkasından gelen motor sesini duyduğumda içimi heyecan ve tedirginlik karışımı bir his kaplamıştı.

"Ne haltlar planlıyorsun, Gabe?" diye mırıldandım elimin arkasından. Dikiz aynasından kardeşimin kamyonetten inişini izliyordum.

Rafe'den yayılan heyecan bariz bir şekilde ortadaydı. "Hadi gidelim!" diye gürleyerek arabadan fırladı.

Gabe kamyonetten çıkıp sanki çok vakti varmış gibi bize doğru yürüdü. "Günaydın," diyip takım elbiselerimize sert gözlerle baktı. "Av için giyinmemişsiniz."

Rafe bana baktı. "Ne için?"

Gabe tek kelime etmeden kamyonete doğru ilerledi ve kayışlarını omzuna astığı üç tüfekte geri döndü. Birini benim göğsüme, diğerini de Rafe'ninkine bastırdı. "Avlanacağız. Gerçek erkekler böyle yapar."

"Ha, ha," diye karşılık verdi Rafe. Fakat tüfeği sabahın ilk ışıklarına doğru kaldırmış ve hayranlıkla incelemişti. "Siktir. Ne yaptın buna?"

"Modifiye ettim tabii ki. Bu sadece bir Barrett M107A1 ama dürbününü çıkardım ve yüksek güçlü 50 BMG fişekler aldım."

"İngilizcesini rica edebilir miyim?"

Rafe'ye döndüm. "Dürbünün çıkarılması, isabeti tutturmaya yardımcı olacak bir parçası olmadığı anlamına geliyor. Bir 50 BMG de birinin uzuvlarını ağaçların her yanına sıçratacak kadar

büyük.” Bakışlarımı Gabe’e çevirerek devam ettim. “Yani tamamen rasgele bir şekilde kahrolası bir el bombası büyüklüğünde mermilerle ateş etmemizi istiyorsun.” Dudaklarım kıvrılmıştı. “Sen bir psikopatsın.”

Ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırırken yüzü ifadesizdi. “Sadece işimi yapıyorum.”

“Ki bu da *tam olarak* ne oluyor?”

Gabe, Rafe’ye sert bir bakış attı. İkimiz de Gabe’in bugünlerde ne yaptığı hakkında somut bir fikre sahip değildik. Noel’de, Sahil’e yüzünde kocaman ve gizemli bir yara iziyle döndüğünden o yıldan beri. Tek bildiğimiz, artık ikimizin toplamından daha iyi İtalyanca konuşabildiği, onu her gördüğümüzde vücudunda yeni savaş yaraları olduğuydu. Bugün, göz çukurunda mor-yeşil bir iz ve şişmiş parmak eklemlerinde derin kesikler vardı.

“Denemeye değerdi,” diye mırıldandı Rafe kendi kendine.

Çenemi kamyonete doğru salladım. “Adamımız korkunç derecede sessiz.”

“Evet. Çünkü onunla çoktan biraz eğlendim.”

“Tanrı aşkına-”

“Sakin ol,” diyerek Rafe’nin itirazını kesti. “Hâlâ savaştık durumda.”

Arkasını dönüp kamyonete doğru yürüdü. “Benimle yolun başında buluşun.”

Orada öylece durup kamyonetin gözden kaybolmasını izledik.

Başımı iki yana salladım. “Adam kafayı yemiş.”

“Peki *neden*?” diye karşılık verdi Rafe. “*Ne zamandan beri*?”

“Neden umursuyorsun ki?” Arkamızdaki meyve bahçesini işaret ettim. “Bu senin en erotik rüyan.”

Ne var ki nasıl hissettiğini biliyordum. Ne de olsa Gabe bizim

İtimsiz Günahkârlar

kardeşimizdi. Bizden biriydi. Kendi canımız ve kanımızdı. Yine de nerede yaşadığını ya da bir ay içerisinde bizimle olmadığı o üç pazar günü ne yaptığını bile bilmiyorduk. Cep telefonuna asla açmazdı. Gabe'e yalnızca mesaj atardık ve o da gelirdi.

Rafe yanağının içini ısıyor, demir kapıdan geçip patikanın ağzına doğru yürürken sessizliğini koruyordu. Kusursuz bir şekilde budanmış elma ağaçlarıyla kaplı uzun, çakıllı bir yola girmiştik. Uzakta, beyaz bir evin gururla oturduğu tepenin üzerinde yukarı doğru kıvrılıyordu.

Sabahın erken saatleriydi ve hava ılıktı. Şeytan Yamacı'nın her daim var olan soğüğundan çok farklıydı. Ellerimi pantolonumun ceplerine sokup çenemi berrak gökyüzüne doğru kaldırdım. Kuşlar tepemde dönüyor, küçük mavi olanlar sinir bozucu bir cıvıltıyla ötüyordu.

Aurora'nın onun hangi kuş olduğunu çok iyi bildiğine eminim. Muhtemelen adını küfür olarak kullanıyordu.

“Neye gülüyorsun?” diye tersledi beni Rafe.

Yüz hatlarımı her zamanki gibi kayıtsız hale getirdim. “Sadece oynayacağımız için heyecanlıyım.”

“Tam da bunu duymak istiyordum.”

Ağaçların arasından siyah bir kamyonet belirmişti. Patikadan bize doğru geldi ve yüz metre kadar ötedeki küçük bir sapağa park etti. Birkaç saniyenin ardından Gabe dışarı atladı, günahkârımız da yanındaydı. Ağzı bantla kapatılmış ve bilekleri iple bağlanmıştı. Gabe Azrail gibi arkasında duruyor ve onu ileriye doğru yürütüyordu. Birkaç adım ileride durdular.

Gabe elini adamın omzuna geçirdi ve sert güneş ışıklarının altında gözlerini kısarak bize baktı. “Pekâlâ çocuklar, ava hoş geldiniz.” Günahkâr ciyaklıyor ve kendini Gabe'den kurtarmaya ça-

lışıyordu. Ancak Gabe yalnızca tutuşunu daha da sıkılaştırmıştı. “Kurallar o kadar basit ki siz iki aptal bile uyabilirsiniz. Phillip’in otuz saniyelik bir avantajı var, sonrasında her şey serbest.”

Gözlerim adamın kulağına bir şeyler mırıldanan Gabe’e takıldı.

Phillip şimdi ağlıyor, ağzındaki bant hıçkırıklarına engel oluyordu. Sırtına son bir kez vuran Gabe yanımıza geldi.

Ona baktım. “Onun patikadan aşağı doğru koşmasını mı bekliyorsun?”

“Aynen öyle.”

“Saçmalık. İlk fırsatta ağaçların arasına dalacak.”

Burnundan bir nefes verdi. “Sana garanti ediyorum ki dümdüz koşacak.”

Rafe ona daha iyi bakabilmek için öne doğru eğildi. “Biraz yaşlı görünüyor. Umarım bacakları hâlâ çalışıyordur çünkü başlamadan önce iyice uzaklaşmasını istiyorum.”

“Senin için fark etmez, her zaman boktan bir nişancıydın,” diye alay ettim.

Bana bakarken gözlerini öfkeyle parlamış fakat kısa süre sonra yerini muzip bir ışıltıya bırakmıştı. “Onu ilk benim vuracağıma dair yüz bin dolar bahse girerim.”

“Vuramayacağına dair iki bin olsun.”

“İkinizin de onu vuramayacağına yarım milyon bahse girerim,” diye araya girdi Gabe tüfeğinden başını kaldırmadan.

Rafe ve ben aynı anda “Anlaştık,” dedik.

Hava yoğundu. Hafif esinti adamın boğuk yakarışlarını bize taşıyordu.

“Otuz,” Gabe’in sesi hiçbir uyarıda bulunmadan gürlemeye başlamıştı. “Yirmi dokuz. Yirmi sekiz. Yirmi yedi...”

Gabe geri sayarken adam donakalmıştı. Gözleri üçümüzün

arasında gidip geldiği sırada, sonunda topuklarının üzerinde dönüp koşmaya başladı.

“Tanrım, bahse girerim lisede hiç koşmamıştır,” diye mırıldandı Rafe hemen yanımdan.

Sendeleyip uzaklaşmaya çalışan adam spor ayakkabılarına takılıp düşmüştü. Sanırım bana doğru tüfek doğrultan üç adam olsaydı, ben de mükemmel bir form tutturamazdım.

“On dokuz. On sekiz. On yedi...”

“Umarım işlerin iyi gidiyordur kardeşim çünkü cüzdanını can evinden vurmak üzereyim.” Rafe kıkırdayıp silahını doğrultmuş ve gözlerini korumanın üzerinden kısmıştı.

“Yedi. Altı. Beş...”

Gösteri zamanı. Omurgamda adrenalinin tanıdık şimşeği çakıyor ve günlerce besleneceğim bir şeyi yaşamak üzere olduğumu bilmek ağzımı sulandırıyor. Konsantrasyon içinde çenemi sıkarak silahımı hazırlarken parmağım tetiğin üzerinde geziniyordu.

“Üç. İki-”

Son saniyede adam hızla sağa dönerek ağaçlara doğru koşmaya başladı. Rafe ve ben onu takip etmek için aynı anda tüfeklerimizi kaldırsak da Gabe kendininki yere bıraktı.

“Ne salak herif,” diye gürledi havayı yumruklayarak.

Ona bakmak için döndüm. Kafam karışmıştı. “Ha?”

Hemen ardından kükreyen bir patlama yüzünden sağır oldum. Yanağımın yan tarafını yakıp geçen sıcaklığı hissedebiliyordum. İçgüdüsel olarak gözlerimi yanan sarı ışıktan ve etrafımıza yağan çakıllardan korudum. Sonunda alevler çıtırdamaya ve kalın, siyah duman yavaşça bulutsuz gökyüzüne doğru yükselmeye başlamıştı.

Elimi yüzümden çektim ve üçümüz de orada durup sessizce manzaraya baktık.

“Aptal piç,” diye tükürdü Gabe sonunda. “Ona düz koşmasını söylemiştim.” Bakışlarını bize çevirdiğinde dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. “Görünüşe göre ikiniz de bana yarım milyon borçlusunuz.”

Rafe gözlerini kırptırdı. “Ne?”

“Ben ikinizin de onu vuramayacağına dair bahse girmiştim.

Dişlerimin arasından bir nefes verdim. “Yolu patlayıcılarla donattın ve bunu da ona söyledin. Bunun onu düz koşmaya zorlayacağını düşündün.”

“Saçmaladığımı düşünmüş olmalı.”

Sessizlik kulaklarımdaki çınlamayı daha da arttırmıştı. Ardından Rafe gülmeye başladı. Vücudunun derinliklerinden başlayıp artık kömürleşmiş çakılların üzerine dökülen yüksek sesli bir kahkahaydı.

“Tanrım, bu inanılmazdı.” Ateşlenmemiş silahı ellerime tutuşturup patika boyunca ağır bir şekilde koşmaya başladı. “Sadece hasarı yakından görmek istiyorum!” diye seslendi omzunun üzerinden.

Gabe’e dönüp onu öfke dolu bakışlarla olduğu yere mıhladım. “Senin zihninin tamamen boka batmış.”

“Çocukken çok fazla video oyunu oynadım,” dedi kuru bir sesle. Gözlerini ileriye dikmişti.

Bakışlarını takip edip, yolun yarısına kadar gelmiş bir uzvu tekmeleyen Rafe’ye baktım. “Sana bir şey sormak istiyorum.”

“Zahmet etme.”

“Senin hakkında değil,” diye mırıldandım. “Bugünlerde seni anlamaya çalışmaktan vazgeçtim.”

“Gönder gelsin o zaman.”

Takım elbisemin önünü düzelttim ancak yakasına sıçrayan ça-

İzimsiz Gunahkârlar

kıl ve insan kalıntılarından kurtaramayacağımı biliyordum. “Eski evimizi yenilemeyi düşünüyordum.”

Kaskatı kesildi. “Şeytan Yamacı’ndakini mi?”

“Evet. Geçen gün önünde geçtim ve orası tam bir karmaşa. Her ziyaretimde Visconti Grand’de kalmaktan bıktım. Koy bölgesinde olmaktan nefret ediyorum.” Sıkıntımın tadını alabiliyordum.

“Geri dönüyorsun.”

Çenemi gıcırdattım. Bu lanet ailedeki herkesin bunu söylemesinden bıkmıştım. En azından kardeşlerimin beni bundan daha iyi tanımasını beklerdim. “Yamaç’a geri dönmeyeceğim, Gabe. Siki mi bir arabanın kapısına sokmayı tercih ederim.”

“Geri dönüyorsun. Sadece henüz farkında değilsin.”

“Hayır. Sadece Dante’nin kontrolü altında olmayan bir yere sahip olmanın güzel olacağını düşündüm-”

“Hayır. Onu burada bırakmayacaksın, onunla değil.”

Topuğumun üzerinde dönüp ona baktım. “Ne? Kimi?”

Kılını bile kıpırdatmıyordu. “Al amcanın nişanlısı. Gözlerini ondan alamıyorsun. Çalılıkta avını gören bir aslan gibi bakıyorsun ona. Seni senden daha iyi tanıyorum. Sahil’e geldin çünkü orada bitiremediğin, sana musallat olan bir işin var. Sen akıllı bir adamsın, her ne için geri döndüysen bunu bir hafta sonunda çözüp ilk fırsatta Londra’ya uçardın. Eğer yapmak istediğin bu olsaydı, tabii.” Gözleri bana odaklanmıştı. “Ama değil. Onu gördün ve kalmaya karar verdin.” Bir elini saçlarında gezdirdi, hâlâ önüne bakıyordu. “Sadece henüz bilmiyorsun.”

Başımı söylediklerine inanamıyormuş gibi iki yana sallayarak arabaya doğru birkaç adım attım. “Sen aklını kaçırmışsın, kardeşim. Al amcanın ne yaptığı ya da kiminle evlendiği umurumda bile değil.” Tüylerim rahatsız bir hisle diken diken olmuştu.

Boğazımı temizleyip devam ettim. “Sanki bir parça amcık için Londra’daki hayatımdan vazgeçermişim gibi.”

“A-ha.”

“Ben ciddiylim.”

Bana katılmak için arkasını döndüğünde ayaklarının altındaki çakıllar çatırdadı. Hafifçe sırtıma vurup yalnız olmamıza rağmen kulağıma eğildi. “Nasıl bildiğimi öğrenmek ister misin? Çünkü istediğin bir şeye başkasının sahip olmasına katlanamıyorsun. Bu aileden biri olsa bile. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Londra’ya, Hyde Park’a bakan lüks çatı katı dairene dönecek ve lüks yatağında uzanıp tavana bakarken Aurora’yı düşüneceksin. Al amcanın onu becerdiğini düşüneceksin.” Dudakları kulağıma sıyrıp geçiyordu. “Eğer dokuz yıl önce Yamaç’ta kalsaydın ve Capo’luk görevini devralsaydın neler olabileceğini düşüneceksin.” Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek gözlerimi kapattım ve kendimi toplamaya çalıştım çünkü ne söyleyeceğini biliyordum. “Ormanı yerle bir etmemen için yalvaracağı kişi *sen* olurdun, amcan değil.”

Onu sertçe iterek kendimden uzaklaştırdım. “Son günlerde yaptığın şey bu mu?” dedim hırslayarak. “Kahrolası bir psikolojik danışman olmak için eğitim mi alıyorsun?” Yüzünde tatmin dolu bir gülümseme belirdi. “Her neyse, Yamaç’tan ayrılmamın bir sebebi var. Geri dönmeyeceğim, özellikle de Al amcanın hatununu çalmak için.”

Duraksayıp Rafe’ye baktı, ardından sesini bir oktav alçalttı. “Ne yaptığını biliyorum.”

Ellerim yumruk halini aldı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Biliyorsun. Ne yaptığını ve yıllar önce Şeytan Yamacı’nı neden terk ettiğini biliyorum.” Bana doğru bir adım atıp, benimkine

İtimsiz Gunahkârlar

çok benzeyen bir bakışla beni olduğum yere sabitledi. “Yardım hattını arayan o piçlerin hepsinden daha büyük bir günah işledin.”

Kan şakaklarımda zonkluyor, bağırsaklarım öfkeyle kabarıyordu. *Sikeyim, ne yaptığımı nereden biliyordu?*

Siktir. Burada bir saniye daha durursam kardeşimin çenesini kıracaktım, bu yüzden arabaya doğru döndüm.

Ancak Gabe’in eli göğsüme çarparak beni durdurdu. “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı.

Kafam karışmıştı. Gözlerinin için bakmak için kafamı yukarı kaldırdım. Gözlerinde yumuşak bir ifade vardı. Çatık kaşlarının altında ve morarmış gözaltılarının üzerinde oldukça yersiz görünüyorlardı. “Eğer sen yapmasaydın, ben yapardım.” Yutkunup başka tarafa baktı. “Ama farklı nedenlerle,” diye mırıldandı karanlık bir şekilde.

Kafayı bulmuş gibi hissediyordum. İki elimi başına koyarak alnımı onunkine yaklaştırdım. “Kahretsin, sana ne oldu kardeşim?” dedim derin bir nefes vererek. “O sana ne yaptı?”

Beni ittiğinde gözleri sertleşmiş ve kendine özgü bakışlarına geri dönmüştü. “Geri döneceğini anladığında bana haber ver.” Çenesi seğirdi. “Çünkü Alberto’nun kadını çaldığında, seni temin ederim ki lanet bir orduya ihtiyacın olacak.”

BÖLÜM

On Sekiz

Rory

Cuma gecesi idi. Akşam yemeği sona ererken omzumun üzerinden antreye son bir bakış atarak merdivenlerden koşar adımlarla indim ve Tor'un arabasına doğru ilerledim. "Bekle," diye bağırdım. Ona doğru yavaşça koşarken topuklarım çakıl taşlarına çarpıyordu. "Beni bekle!"

Tor yolcu kapısına yaslanmış, telefonunda bir şeyler yazıyordu. Ekrandan başını kaldırıp gözlerini kısarak karanlığa baktı. Bir anlığına duraksamıştı. Gözlerini bedenimde gezdirdi, ardından omuzlarını dikleştirdi. "Ah, hayır, ufaklık."

Peşinden koşturdum ve o yetişemedi sırtımı sürücü kapısına yasladım. "Ben de seninle geliyorum."

"Sanki gelebilirmişsin gibi. Bu gece olmaz, özellikle böyle giyinmişken hiç olmaz. Çekil." Yine de çekilmediğimde gözleri dikkatle yüzüme dikti. "Ölmek mi istiyorsun?"

"Ah, hadi ama Tor. Alberto gittiğimi fark etmeyecek bile. Şehir kulübündeki bütün o yaşlı adamları çağırmış, briç oynuyorlar."

"Fark ederse boku yerim. Şimdi, *çekil*."

İlimsiz Günahkârlar

“Pekâlâ,” diye homurdandım. “Ne istiyorsun?”

Duraksayıp kaşlarını çattıktan sonra gözleri göğüslerime kayd. Sanki söylememesi gereken bir şeyi söylemekten kendini alıkoyuyormuş gibi küçük bir kahkaha attı. “Beni kışkırtma, küçük kız. Çekil yolumdan.”

Kolumu tutmak için uzandığında bileğini yakaladım. Gömleğinin altında, saatinin kayışının çizgisinde biten renkli dövmelere baktığımda kalbim daha hızlı çarpmaya başlamıştı.

“Bunları Tayce yaptı.”

İri gözleri öfkeyle titreşiyordu. “Tabii ki o yaptı. Başkasının vücuduma iğne batırmasına izin vermem. Ne demek istiyorsun?”

Yüzüme bir sırtmanın yayıldığını hissedebiliyordum. “Sen bile bekleme listesinde öne geçemezsin.”

“Tanrı’nın ta kendisi bile onun lanet bekleme listesinde öne geçemez.”

“Ama ben geçebilirim.”

Omuzlarını silkip dudaklarını birbirine bastırdı. “Sadede gelmek için yarım saniyen var.”

“Tayce benim en iyi arkadaşım. Sana *anında* bir randevu ayarlayabilirim.” Vurgu yapmak için parmaklarımı şaklattığımda sanki onları ısırp koparmak istiyormuş gibi aşağıya baktı.

Hâlâ bana dik dik bakıyordu. Birden durgunlaştığında iradesinin kırıldığını anlamıştım. “Bekleme listesi olmadan mı?”

“A-ha.”

“Bir daha asla bekleme listesi olmayacak?”

Duraksadım. *Yüce Kuğu*, Tayce bunun için beni öldürebilirdi. “Asla.”

Gözleri kısılrken bir adım geri attı. “Bin şu kahrolası arabaya.”

Bana doğru bir parmak sallayarak, “Soyadı Visconti olmayan

erkeklerle konuşmak yok. Hatta, onlara bakma bile. Üç kadehten fazla içmek yok. Ayrıca gece yarısı olduğunda Amelia'ya seni eve bırakmasını söyleyeceğim." Şoför koltuğuna yerleşip sessizce mırıldandı. "Yoksa külkedisine dönüşürsün."

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim."

"Evet, evet," diye homurdandı. Dairesel yoldan çıkarken bir e-posta yazmakla meşguldü. "Sence de bu hafta sana yeterince iyilik yapmadım mı?"

Midem burkuluyordu. Çarşamba sabahı aşağı indiğimde beni Angelo yerine Tor'un beklediğini görmüştüm. Sinirli bir şekilde volta atıyordu. Angelo'nun şehir dışında olduğunu ve onun yerine beni Yamaç'a götürmesini istediğini söylemişti. Elbette babamı görebildiğim için mutluydum ama o günden beri içimi kemiren huzursuzluk hissinden kurtulamıyordum.

Bir gün Angelo hiçbir uyarıda bulunmadan temelli gidecek ve bir daha geri dönmeyecekti. Bu düşünce bana bu kadar kötü hissettirmemeliydi.

Sahil otoyolunda hızla ilerlerken çantamın fermuarını açıp bir kutu *Nerds* çıkardım. Tor tiksinti dolu gözlerle bana baksa da elini kutunun içine uzattı. "Lanet olsun, yıllardır bunlardan yememiştim," diye mırıldanıp bir tanesini ağzına attı. "Bunları şeker mi şaka mı oynarken aldığını varsayıyorum. Bunun için hâlâ yeterince gençsin, değil mi?"

Güldüm. "Kapa çeneni."

Birkaç saniye geçti. Kırmızı ışıktaki yavaşlarken bakışlarının sıcaklığını elbisemin üzerinde hissediyordum. "Eminim ofisimde birkaç yedek gömlek vardır," diye mırıldandı. "Birini giymek zorunda kalacaksın."

"Öyle bir şey olmayacak."

İlimsiz Gunahkârlar

“Aurora, şansını zorlama. Kulübüme bu kıyafetle giremezsin. Açılış gecesi ve Cadılar Bayramı. Seksi hemşireler ve sürtük Lara Croftlarla kaynaşmakla o kadar meşgul olacağım ki erkekleri senden uzaklaştırmak için savaş veremem. Hem, bu ne kostümü ki?”

Siyah deri elbiseme baktım. Straplez, sade elbisemin üzerinde yalnızca etek ucundan yakasına kadar uzanan büyük, gümüş bir fermuar vardı. Bir çift kalın kadife çizme ve buklelerimin üzerine tutturulmuş küçük, sivri uçlu bir şapka ile aksesuarlarımı tamamlamıştım. “Belli olmuyor mu?” Beni boş bakışlarla süzdüğünde iç çektim ve çantamdan buruşuk lastik burnumu çıkarıp kendi burnuma taktım. “Peki ya şimdi?”

Bir süre sonra Tor bir kahkaha patlattı. “Pekâlâ, tamam. O burnu bütün gece takarsan gömleği pas geçmene izin veririm.”

Muzaffer bir edayla gülümseyerek koltuğa yerleştim ve okyanusun lacivert bir sis gibi geçip gidişini izledim. Bulvara çıktığımızda kelebekler midemin iç yüzeyinde kanat çırpıyor, damarlarımda gergin bir enerji dolaşıyordu.

Hiçbir zaman Cadılar Bayramı için seksi giyinen bir kız olmamıştım. Bu gece bunu yapmamın tek nedeninin, Angelo’nun orada olma ihtimali olduğunu biliyordum. Elbette ondan uzak duracaktım. Geçen haftaki itirafım yüzünden henüz onunla konuşamayacak kadar utanıyordum ama yine de... Kulübün öbür ucundan beni gördüğünü hayal etmiştim. Tayce ile dans edip içtiğimi, iyi vakit geçirdiğimi. Son bir kez, gözlerinin her hareketimi takip ettiğini hissetmek istiyordum. Bunun yanlış olduğunu ve tehlikeli bir oyun oynadığımı biliyordum fakat sandığı gibi aptal, küçük bir kız olmadığımı görmesini istiyordum. Beni bayramlara göre çoraplar giyen, yaptığı aptalca kötü şeyler için suçluluk duyan ve hayatında gerçek bir küfür bile etmemiş bir kızdan çok daha farklı görmesini istiyordum.

Sadece bir kez. Sadece bu gece. Çünkü yarın nişan partim vardı ve bu da sefil hayatımın geri kalanının başlangıcını işaret ediyordu.

Tor ön taraftaki park yerine yanaştığında, adının altın kabartmalarla yazılı olduğu bir tabela hemen karşımızdaydı. Camdan dışarı, kulübün girişine baktım. Şimdi sinirlerim daha da gerilmişti.

Tanrım, *tika basa* doluydu. Kediler, Şeytanlar, İskeletler. Tüm Cadılar Bayramı klişeleri içeri girmek için can atarken girişten gelen ağır müzik, sesi dışarı taşımaya çalışıyormuş gibi yüksekti.

“Siktir, işte başlıyoruz,” dedi Tor heyecanla motoru durdurup ellerini birbirine sürterek. Pencereden file çoraplı ve çizme giyen kızlara şöyle bir baktı. “Cadılar Bayramı Noel’den çok daha iyi.”

“Hey, senin kostümün nerede?”

“Üzerimde.”

Üç parçalı takım elbisesine baktım. Üst cebinde özenle katlanmış ipek bir mendil, burnunda küçük elmas hızması vardı. “Peki, bunun tam olarak ne olması gerekiyordu?”

“Bir Made erkeği,” diye karşılık verdi göz kırparak.

Arabanın etrafını dolanıp inmeme yardım ettikten sonra, beni sırtımdan tutarak kulübün girişine doğru yönlendirdi. Sırayı geçerek kulaklıklılı, iri yarı, takım elbiseli adamlardan oluşan bir duvarın önünde durduk. Tor birinin göğsüne vurup beni işaret etti.

“Bu kızı görüyor musun? O koca Al’ın nişanlısı.” Adamın gözleri büyüdü. “Ona her an göz kulak olacaksın, anladın mı? Ona dokunan biri olursa, elini tutacaksın.”

Boğazımdaki yumruya rağmen yutkundum. Tanrım, elini tutarken, gerçekten “tut” demek istediğinden şüpheliydim. Bana dönüp başıyla içeriyi işaret etti. “Hadi gidelim.”

İmsiz Günahkarlar

Kocaman bir odaya açılan küçük bir koridorda yürümeye başladı.

Vay canına. Şaşkınlıkla duraksamıştım. Gözlerim aniden artan parlak ışıklara alışmaya çalışıyordu. Burası yüksek tavanıyla kocaman yuvarlak bir alandı. Aynalı zemin, siyah duvarlar ve ana odayı özel kabinlerden ayıran kadife perdeler üzerinde gümüş bir ışıltı bırakıyordu; geniş lambaların ışıkları altında parıldıyordu. Her şey ortadaki yüksek dans pistinin etrafında toplanmıştı. Gözlerimi kısarak baktığımda platformun *kendi etrafında döndüğünü* fark ettim. Gözlerimi kırptırırken üstündeki bir şey dikkatimi çekti. *Kutsal Karga.* Siyah deri mayo giymiş dansçılar tavandan sarkan turuncu ve yeşil kumaşların arasında dönüp kendilerini aşağıya bırakıyorlardı. Her seferinde kalabalığın başının tepesine öyle yaklaşıyorlardı ki onlar seksi bir şekilde tekrar yukarı tırmanmadan önce irkildim.

İki haftadan kısa bir süre önce, burada molozların ve tozun içinde duruyordum ve Cadılar Bayramı'na kadar açılmasının mümkün olmadığına kesinlikle emindim.

Tor çenemin altına parmağıyla bir fiske vurdu. "Eve gitmek istemediğine emin misin, küçük kız?" Başımı hafifçe sallamayı başarmıştım. Arkamda bir şey hissettiğimde başımı kaldırıp baktım ve dışarıdaki iri yarı korumalardan birinin sessizce peşimden geldiğini gördüm. "Buradaki adamım seni VIP kısmına götürecekt. Orada zaten tanıdık birkaç kişi olmalı." Elini yukarı kaldırıp etrafı taradı ve tüm binayı saran balkonu işaret etti. Ciddiyetle bana bakarken parmağını öne doğru uzatmıştı. "Söylediklerimi unutma. Erkek yok. Üç içki."

Gitmek için döndüğünde kolunu tuttum. "Bekle, Tayce geldiğinde adamlarına onu bana göndermelerini söyleyebilir misin?"

Korumanın kulağına mırıldanıp başını salladı. “Oldu bil.” Ardından müziğin arasından bağırarak konuştu. “Şimdi izin verisen, ilgilenmem gereken... *bir iş* var.”

Yanında aniden beliren iki korumayla birlikte ana odanın dışındaki bir kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Kendi korumama *şimdi ne yapıyoruz* der gibi baktım. Kolunu bana dolayarak aklımdaki soruyu yanıtlamış ve benimle birlikte odanın bir ucundaki cam asansöre ulaşana dek kalabalığın içinde ilerlemeye başlamıştı. Partiyeye katılanlardan oluşan bir denizin üzerinde yükseldiğimizde balkona varmıştık.

Burası sadece biraz daha sessiz ama çok daha az kalabalıktı.

“Bu taraftan, *signora*.”

Bana hitap ediş şekliyle irkildim. Birden Amelia’nın birkaç hafta önce söylediklerini hatırlamıştım. *Yakında sana Signora Aurora Visconti diyecekler.*

Çok yakındaydı. Yalnızca iki hafta sonra. Bu düşünce göğsümde yükseliyor, beni ciğerlerimin çalışmasını engellemekle tehdit ediyordu. Ancak kırmızı bir ip ve bir başka korumanın arkasında Amelia ile diğer Viscontiler’den birkaçını gördüğümde, kendimi paniğimi bastırıp gülümsemeye zorladım.

“Seni burada görmeyi beklemiyordum,” diye güldü Amelia. Uzun siyah peruğundan aşağı dökülen buklelerini bir omzunun üzerine atıp korumanın yanından geçmiş ve yanağıma hafif bir öpücük kondurmuştu. “Kostümün çok sevimli,” diye şakıyarak plastik burnuma hafifçe vurdu. Sırıtıp siyah gotik elbisesine doğru başımla işaret ettim.

“Morticia Adams, değil mi? Bu da demek oluyor ki...” Dönüp Donatello’ya baktım. Elindeki şampanya kadehini bana doğru kal-

İtimsiz Gunahkârlar

dırırken ince takma bıyığının altında acımasız bir gülümseme vardı. “Donatello da Gomez. Güzelmiş. Onu buna nasıl ikna ettin?”

“Geçen akşam bir poker oyununda yatımızı kaybettim,” dedi Amelia sıkıntıyla. “Yani başka seçeneği yoktu. Her neyse, Alberto burada olduğunu biliyor mu?”

Ona utangaç bir şekilde gülümsedim. “Hayır, siz söylemedikçe de bilmeyecek.”

“Ya da ben söylemedikçe.” Arkamdan gelen buz gibi bir ses, topuklarımın üzerinde dönmeme neden olmuştu. Dante. *Yüce Kuğu, onu unutmuştum*. Krem rengi bir kanepede oturmuş, bana ters ters bakıyordu. “Burada olmamalısın, Aurora.”

“Bu kadar ispiyoncu olma, *cugino*.” Çukur kardeşlerden biri olan Benny onun yanına çöktü ve buz kovaşından *Dom Perignon* şişesini aldı. “İki hafta içinde bizden biri olacak. İkimizden birini ispiyonlamayız.”

Göz kırparak bana bir kadeh şampanya uzattı. “Aileye hoş geldin, *bella**.”

Sözlerindeki nezaket karşısında yanaklarımın ısındığını hissederek gülümsedim. Bu sözleri hiçbir Visconti’dan, özellikle de Benedicto gibi korkutucu üyelerden pek sık duymuyordum. Tor gibi, o ve küçük kardeşi Nicolas da sahildeki kadınlar tarafından iyi tanınırdı. Castiel ile annelerinin aynı olduğunu zannetmiyordum; çünkü daha açık tenlilerdi ve çikolata kahvesi saçları ile fırtına grisi gözleri vardı. Yine de hepsi Çukur’un infazcıları olarak biliniyor, Smugglers Club isminin büyümesine engel olmaya cüret eden herkesi öldürüyorlardı.

Bir kadeh şampanya hızla iki olmuştu. Ardından üç. Baloncuklar kolayca kadehin dibine inip müziğin etkisini azaltırken,

* İtalyancada “güzelim” anlamına gelmektedir. (ç.n.)

sert gümüş ışıkları yumuşatıyordu. Amelia ve ben sevimsiz pop şarkıları eşliğinde gülüp dans ediyorduk. Balkona doğru ilerlediğimizde aşağıdaki kalabalıktan en beğendiğimiz kostümleri birbirimize gösterdik. Donatello sırtıma hafifçe dokunup kadehimi yeniden doldurmak için şişeyi uzatırken alanın ne kadar kalabalık olduğuna oldukça şaşırmıştım. Kırmızı ipin bu tarafında sadece Viscontiler vardı ancak balkonun etrafını saran diğer tüm kabinler, şık takımlarının ya da açık saçık kıyafetlerinin içindeki erkekler ve kadınlarla dolup taşıyordu.

“Kim bu insanlar?” diye bağırdım Amelia’ya müziğin içinden.

“Gülünç derecede zengin otel ve kumarhane müşterileri,” diye karşılık verdi. “Kabin başına otuz bin ödüyorlar.”

Miktar karşısında rahatsız olmuşum. Midemde yine o tanıdık tiksinti vardı. Şeytan Koyu zenginlik içinde yüzüyordu. Ancak yolun kırk dakika aşağısındaki Şeytan Yamacı’nda, on iki saatlik vardiyalarda ağır işlerde çalışan ve yine de ay sonunu zar zor getirebilen insanlar vardı.

Hayat asla adil olmayacaktı.

Arkasında bir korumayla bana doğru yürüyen tanıdık bir figürü fark ettiğim anda bu düşünce beni terk etmişti. *Tayce*. Sırtarak onu karşılamak için kırmızı ipin altından geçtim.

“Gelmişsin!” Kulağıma güldü ve sıkıca sarılmak için beni kendine çekti. “Ve bize VIP bir yer ayarlamışsın. Bir taşla iki kuş!” Beni kol mesafesine kadar iterek kıyafetime göz gezdirdi. “Bu da ne, Rory? Geçen yıl dinozor gibi giyinmiştin. Bir önceki yıl da dev bir diş macunu tüpüydün. Bu yıl neden bu kadar seksisin?”

Sorusuna gülüp geçsem de yanaklarım daha fazla ısınmıştı. “Sen de her zamanki gibi az ama öz yaklaşımını tercih etmişsin.”

Siyah korselerini, file taytını ve minik tütü eteğini sergilercesi-

İmsiz Gunahkârlar

ne kendi etrafında hafifçe döndü. Uzun siyah saçlarını yanlardan atkuyruğu yapmamış ve dudaklarının her iki yanına dikişler atmamış olsaydı, onun ölü bir bebek olduğunu anlamazdım. Durduğunda bakışları omzumun üstündeki bir şeye takıldı ve ardından gözleri fal taşı gibi açıldı. “Lanet olsun, bu Vicious mı?”

Sırtımdan aşağısı buz kesmişti. Amelia’yla dans etmenin ve Tayce’i görmenin coşkusu arasında onu unutmuştum. Ancak lakabını duyduğumda kollarımdaki tüyler diken diken olmuş ve bir anda etrafımdaki her şeyin farkına varmıştım.

Yutkunup yüz hatlarımı ifadesiz kalmaya zorladım. *Kesinlikle* arkamı dönmeyi reddediyordum. “Angelo’yu nereden tanıyor-sun?” diye sordum elimden geldiğince sakın bir şekilde. Tayce Sahil’e üç yıl önce, Angelo gittikten çok sonra taşınmıştı.

“Angelo’yu herkes tanır,” dedi gülerek. Benny ona bir kadeh şampanya getirip garip bir şekilde yanında durduğunda bile, gözlerini onun üzerinden ayırmamıştı. “Tanrım, o kesinlikle en seksi Visconti. *Kaslarını* gördün mü?”

“Kaslarını *sen* nasıl gördün?” diye karşılık verdim. Sesim istediğimden daha öfkeli çıkmıştı.

Tayce kaşlarını çatarak tekrar bana döndü. “Görmedim. Dük-kânıma adımını atmayan tek Visconti o.”

“Gerçekten mi?” Neredeyse şaşkınlıkla Angelo’ya bakacaktım ama bunun yerine ince uzun bardağıma biraz daha sıkı sarıldım. “Hiç dövmesi yok mu?” Şüpheyile gözlerini kıstığında boğazımı temizleyerek devam ettim. “Sadece tuhaf geldi, hepsi bu. Her Visconti’nin dövmesi vardır.”

“Evet,” diye iç geçirdi ve Benny’ye yan yan baktı. “Vücudunda dövme yaptıracak bir santim bile yer kalmamış bu aptal gibi değil. Ne istiyorsun, Benny?”

Benny ona göz kamaştırıcı bir sırtışıla baktı. “Bütün müşterilerle böyle mi konuşuyorsun?”

“Sadece izin günlerimde rahatsız edici derecede etrafımda dolaşanlarla.” O daha cevap veremedi Tayce parmak uçlarında yükselip elini Benny’nin ağzına bastırmıştı. “Mesai saatlerim dışında iş konuşmam. Pazartesi sabah dokuza kadar yani.” *Sanırım Tor’a söz verdiğim şeyi ona söylemek için iyi bir zaman değildi.* Kolumdan tutarak beni balkona doğru yönlendirdi ve cama yaslandı. “Gerçekten, erkekler neden bu kadar sinir bozucu?”

“Bir Visconti’yle bu şekilde konuşup da kafasına kurşun yemeyen tek kişi sen olmalısın.”

Rahatça güldü. “Hepsi aslan kılığına girmiş kedicikler.” İçkisinden bir yudum alırken gözleri kararmıştı. “Daha kötülerini de tanıdım.”

Sözleri tüylerimi diken diken etti. Ona ne demek istediğini sormak için yanıp tutuşuyordum. Ne var ki Tayce’i tanıyordum. Burnumu sokarsam tamamen içine kapanırdı.

Tor’un bekleme listesindeki yeni istisna olma konusunu açmadan, arkamdaki bir şey dikkatini çekti ve kaşlarının kalkmasına neden oldu. “Görünüşe göre birazdan çıkacak kaosu ön sıradan izleyeceğiz.”

Arkamı döndüğümde Dante’nin ayağa kalktığını ve sola doğru baktığını gördüm. Bakışlarını takip ettiğimde gözlerim Angelo’nun üzerinde durdu. Düşündüğümde daha yakındaydı, kırmızı ipin birkaç metre ötesinde keskin silüetini görebiliyordum. Rahat bir tavırla tırabzanlara yaslanmış, yanında duran kedi kılığındaki uzun bacaklı kadının kulağına söylediklerini dinliyordu. Yüz ifadesi her zamanki gibi kayıtsız, neredeyse sıkılmış gibiydi. Viskisinden yavaşça bir yudum alıp gözlerini kalabalığa dikti.

İmsiz Günahkarlar

Onu görmek beni sarsmıştı.

“Kim o?” diye mırıldandım. Tayce’den çok kendi kendime konuşuyor gibiydim. Fakat tabii ki o cevabı biliyordu.

“Lucy. Burlesque kulübündeki kızlardan biri. Anneleri de dahil olmak üzere herkes onun bir yıldan fazla süredir Dante’yle yattığını biliyor çünkü kadın kulakları olan herkese bunu anlatıyor.” İnce uzun bardağına doğru kıkırdadı. “Sanırım sonunda gözünü daha büyük ve daha iyi şeylere dikti.”

Başım dönüyordu ama nedeni şampanya değildi. *Bu gecenin* böyle geçmemesi gerekiyordu. Angelo’nun bütün gece *beni* izleyeceğine ve bakışlarının sıcaklığını vücudumun her santimetresinde hissetmiyormuş gibi davranacağıma dair aptalca, hatta ergence bir fantezim vardı. Oysa burada olduğunu bile bilmiyordum. Ayrıca o bana bir kez bile bakmamıştı.

Yanıyormuş gibi hissetmeye başlamıştım. Elbisem çok dardı ve midem düğüm düğüm olmuştu. “Lavaboya gideceğim.”

Tayce benimle gelmek için ısrar edemeden, VIP alanının arka tarafına doğru fırladım. Yanlarından geçtiğim sırada Donatello kolumu tuttu. “Tek başına nereye gidiyorsun?”

“Sadece lavaboya! Tanrı Aşkına.”

Kadife bir perdeyi işaret etti. “Tor’un ofisinde bir tane var. Onu kullan.”

Dişlerimi sıkarak zorla başımı salladım ve perdenin diğer tarafına geçtim. Küçük bir koridorun ardından önüme üzerinde Tor’un adının altın kabartmalarla yazılı olduğu bir kapı çıktı. İsmimin yazılı olduğu altın tabelaları sevdiğini fark etmiştim. Sessizliğin tadını çıkarmak için içeride bir anlığına durdum. Başım dönüyor, kulaklarım çınılıyordu.

Lanet olsun ona.

Hemen lavaboyu kullanıp kendimi serinletmek için bilekleriimi soğuk suyun altına tuttum. Hiçbir işe yaramıyordu. Hayal kırıklığı içinde iç çekerek banyo kapısını açtım.

Ve aniden donakaldım.

Tor'un masasının diğer tarafında karanlık bir figür vardı. Parmak eklemlerini masaya dayamış, kapıyı açtığım an kıstığı gözlerini üzerime dikmişti. Bakışları vücudumun her santiminde gezindikten sonra yüzümde durdu.

Angelo Visconti.

Dudaklarından zar zor duyulabilen bir nefes kaçtı.

“Saçlarını kıvırcık yapmışsın.”

Kalbim nasıl atacağını unutmuş gibiydi. İlk şoktan sonra bir ciğer dolusu havayı içime çektim ve omurgamı dikleştirerek dikkatimi kapıya verdim. Şimdi tek yapmam gereken bacaklarımın kapıya doğru yürümesini sağlamaktı. Bir adım. İki adım. Angelo'nun ağır bakışlarının beni takip ettiğini hissedebiliyordum. *İstediğim buydu, öyle değil mi?* Ancak şimdi, onun o süper modele benzeyen sarışınla konuştuğunu gördükten sonra bakışlarından zevk almak istemiyordum.

Yanımdan geçtiğimde rahat bir nefes aldım. İşin zor kısmı bitmişti ve şimdi kapıya çok yakındım. Öyle ki müziğin uğultusunu duyabiliyor-

“Hayır!”

Ne var ki Angelo, zayıf itirazımı dinlemeden beni bileğimden kavrayıp hızla kendi etrafımda çevirdiğinde, ışıklar altın rengi bir pus içinde dönmeye başlamıştı. Gözlerimi kırıştıtırıp kendimi topladığım sırada sırtım kapıya yaslanmıştı ve Angelo'nun ağır bedeni beni kapıya doğru itiyordu.

Cesaretimi toplayıp nefes nefese ona baktım. Artık bana bir et

parçasıymış gibi bakmıyordu. Hayır, daha karanlık bir şey gözbebeklerinin duvarlarını zorluyordu. Tehlikeli bir şey.

Nefret.

İleri atıldığında gözlerimi kapatıp kendimi bilinmeyene hazırladım fakat tek duyduğum kilidin dönüş sesi olmuştu.

“Sikeyim. Denizde beni düşünerek kendine dokunduğunu söylediğinde ne demek istediğini bilmem gerekiyor,” diye hırladı. Viski kokan sıcak nefesi burnumu yalayıp geçiyor, dizlerim beni yere yığılmakla tehdit ediyordu. Cevap vermek şöyle dursun, zar zor nefes alabiliyordum. Sessizliğime karşılık olarak elini saç diplerime doladı ve başımı geriye doğru çekti.

Ben durduramadan dudaklarımın arasından bir inilti kaçtı.

Karanlık sesiyle İtalyanca bir şeyler fısıldadı. “Kahretsin, çok sinir bozucusun.”

“Söylediğine inanıyormuş gibi görünmüyorsun.”

Verdiğim karşılığın ardından gözlerinin açlıkla boynum boyunca ilerlediğini fark ettim. Kalçalarımın arasında ıslak bir sıcaklık birikmiş, klitorisimdeki nabız kalp atışlarımdan daha sert bir şekilde atmaya başlamıştı.

Ensemdeki eli beni daha sıkı tutarken, parmakları *aşağıdaki* sinir uçlarına dokunuyormuş gibi hissettirmişti.

Angelo, “*Bana ne demek istediğini söyle,*” diye mırıldandı.

Dudağımı ısırdım. Heyecanlanmamam gerektiğini biliyordum. Ancak şampanya ile adrenalın vücudumda tehlikeli bir karışım gibi akıyor, kendimi pervasız ve ele avuca sığmaz hissetmem neden oluyordu.

Ne olacaksa olsun. Bu çılgınca bir şey yapmak için elime geçen son şanstı. Çünkü bu geceden sonra düğün kutlamaları baş-

layacak ve hayatımın geri kalanını yaşlı bir adama zincirli olarak geçirecektim.

Boğazımdaki yumruya rağmen yutkunup çenemi kararlılıkla yukarı diktim. “Ne söylediysem onu. Denizde seni düşünerek kendimi parmakladım.”

Gözlerini sıkıca kapattı. “Benim hakkımda *ne* düşünüyordun?”

“Parmaklarının içimde olduğunu düşünüyordum. Nasıl hissettireceklerini.”

Âdemelması titredi. “Ve?” dedi boğuk sesiyle. “Nasıl bir sonuca vardın?”

Yüzüme sinsi bir sırıtma yayıldı, bakışları dudaklarıma düşerken kıvrandım. “İnanılmaz hissettirecekleri sonucuna.”

Yumruğu başımdan birkaç santim ötesindeki kapıya çarparken yeniden derin bir nefes aldım. Bedenini üzerimden çekti ve arkasını dönüp elini saçlarında gezdirdi. Ardından orada durup duvara bakmaya başladı.

Heyecandan başım dönüyordu. Ellerimi yumruk yaparak ona birkaç adım daha yaklaştım. “İlk başta sadece tek bir parmağımı kullandım ama sonra...” Bocalarken sözümü yarıda kestim.

Omuzları çökmüştü. “Ama sonra?”

“Senin bir parmağının benim iki parmağıma eşit olduğunu fark ettim.”

“Siktir, Aurora.” Arkasını döndüğünde gözleri benimkiler kadar vahşiydi. Açlıkla bana bakıyordu. “Sen amcamın nişanlısısın. Sana dokunamam.”

“Kimi ikna etmeye çalışıyorsun? Beni mi, yoksa kendini mi?”

Şakağındaki damar hareket ederken bakışları buğulanmıştı. Tek ve büyük bir adımla aramızdaki mesafeyi kapattı.

“Yapma. Beni. Kışkırtma.”

İmsiz Günahkarlar

Birbirimize öylece bakarken saniyeler dakikalar gibi geliyordu. Her anın tadını çıkarmaya çalışıyordum çünkü yine uçurumun kenarında duruyormuşuz gibi hissediyordum. Neredeyse dumanın kokusunu ve tehlikenin tadını alabiliyordum. Vücudumdaki her bir kemik, *atlama* arzusuyla uğulduyordu.

Onun da bunu hissettiğini biliyordum. Çenesini nasıl sıkıldığını görebiliyordum. Burun deliklerinden çıkan ağır nefesleri duyabiliyordum.

Hep ne dilediğine dikkat et derlerdi ve bu gece dileğim gerçekleşmişti. Angelo Visconti, beni en az benim onu istediğim kadar çok istiyordu.

Bakışları köprücük kemiğimden aşağı doğru bir yol çizdi. Elbisemi kapalı tutan gümüş fermuara kadar inen bir yoldu bu. Ardından yavaşça uzanıp parmağını fermuarın halkasından geçirdi.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda konuştu. “Göster bana.”

Nefes alışverişlerim sığlaşmıştı. “Ne?”

“Kendine ne yaptığını göster bana.”

Kalbim göğüs kafesimde hızla çarparken ilk düşüncem kaçmak oldu. İkincisi ise heyecandan patlamak üzere olduğumdu.

Bunu daha önce hiç kimsenin önünde yapmamıştım. Aslında, yalnızca bir erkekle birlikte olmuşum. Her şeyi aceleye getirmişti ve seksten ziyade klinik bir deney gibi hissettirmişti.

Dikkatim kalın parmağına kaydı. Fermuar halkasını kavrayan parmağı bembeyaz kesilmişti. Göğsüm kızarıırken birden utanmıştım. Muhtemelen bunu onun için yapan milyonlarca kadınla birlikte olmuştu... *Ya yanlış bir şey yaparsam? Ya da daha kötüsü... ya benimle oynuyorsa? Elbisemi çıkarırsam ve o zaman bana o nefret ettiğim küçümseyici sırtışıyla bakarsa? Sen aptal, küçük bir kızsın, Aurora.*

“Bana dokunamayacağını söylemiştin.”

“Dokunmayacağım,” dedi kalın bir sesle. “İzleyeceğim.”

Ardından parmağını çekiştirdi. Fermuar santim santim açılıyor; göğüslerim, karnım ve külotum yavaşça ortaya çıkıyordu. Ardından elbisem ayaklarımın dibinde yere düştü.

Ah, kazlar aşkına. Sertçe yutkunarak gözlerimin kapanmasına izin verdim. Keskin nefes alışını duyabiliyor, bakışlarının tenimin her santimini yakıp geçtiğini hissedebiliyordum.

İnanamıyormuş gibi başını salladı. “Her zaman pembe külot mu giyersin?”

Gözlerim dudaklarına indi. Sırıtmıyordu, bu iyi bir şeydi. Kafamı kaldırdığımda bakışları nefesimi kesti. Gözleri çaresizlikle bulutlanmıştı. Arzuyla. *Benim için.*

Damarlarımda yeni keşfettiğim bir özgüven dolaşırken göz temasını kesmeden arkamdaki deri kanepeye çöktüm. Gözümü kırpmadan topuklarımı koltuğun üzerine kaldırdım ve ellerimi yavaşça bacaklarımın iç kısmına doğru kaydırdım.

Angelo dişlerinin arasından bir nefes verdi. Elini çenesinde gezdiriyordu. “Çıkar şunları.”

Titreyen parmaklarımla kalçalarımı kaldırıp külotumu çıkardım. Dönüp Tor’un halısının üzerinde buruşmuş bir şekilde duran ince pembe dantel parçasına baktı. “Tanrım,” diye mırıldandı.

Dikkati yeniden yüzüme yönelmişti. Kanepenin kenarına geçip avuçlarını kolçağa dayadığında, gözlerim ve bedenim onu takip ediyordu.

“Uzan,” dedi. “Göster. Bana.”

Altdudağımı ısırarak sırtımı kanepeden aşağı kaydırdım ve dizlerimi ayırarak ona her şeyimi gösterdim. Göğsünün derinliklerinden bir inilti yükseldiğinde içimi bir zevk dalgası kapladı.

“Sikeyim, Aurora. Sen mükemmelsin. Tabii ki mükemmel olacaktın.”

Kadınlığım iltifatıyla zonkladığı sırada, iki parmağımla klitorisimin etrafında daireler çizmeye başladım.

“Denizde bunu mu yapıyordun?” dedi Angelo boğuk bir sesle. İniltimi bastırarak başımı salladım. “Başlangıç olarak.”

Karanlık bakışları parlamıştı. “Başlangıç olarak mı?”

Derin bir nefes alarak tekrar başımı salladım. “Evet,” diye mırıldandım. “Ve sonra...” Parmaklarım ıslak dudaklarımdan klitorisime, oradan da girişime doğru bir yol izledi. “Sonra bir parmağımı içime soktum.”

“Göster bana.”

Parmağımı içeri kaydırduğım anda içimi bir ateş kapladı. Onun şehvetli bakışlarına tutunarak, “Ardından ikinci parmağımı soktum,” dedim.

Beklentiyle gözlerini tekrar kadınlığıma dikmişti. İkinci parmağımı da soktuğumda duvarlarım gerilirken zevkle inledim.

“İyi hissettiriyor mu, bebeğim?”

Bebeğim. Bir nabız gibi atan klitorisim şimdi alevler içinde yanıyordu. “Evet,” diye inledim kendimi daha hızlı parmaklarken. Gözlerinin içine bakıp nazikçe gülümsedim. “Bahse girerim, sen yapıyor olsaydın daha iyi hissettirirdi.” Gözlerinde karanlık bir memnuniyet parlarsa da kolçağın kıvrımını sıkıca kavrayan elleri kendini tuttuğunu gösteriyordu. Onu böyle tahrik olmuş görmek beni çıldırtıyordu. “Bana neler yapardın söyle.”

Burun delikleri genişlediğinde bir an için aklının başına geldiğini ve bu anı hemen sona erdireceğini düşündüm. Ancak yapmadı. Bunun yerine koltuğun kenarından uzaklaştı ve kalçamın yanında eğildi.

Kazlar aşkına. Artık o kadar yakınımıdaydı ki tıraş losyonunun kokusunu alabiliyor, ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Kolu çıplak bacaklarımın yan tarafını yalayıp geçerken kalbim sıkışmıştı. *Lütfen dokun bana. Lütfen, Tanrı aşkına, dokun bana.* Fakat o ellerini birbirine kenetledi ve dirseklerini bacaklarına dayayarak dikkatle beni izlemeye devam etti.

“Her şeyden önce, o aptal küçük sutyeni çıkarırdım,” dedi hırıltılı bir sesle.

Sırtımı yay gibi gererek uzandım ve onu çıkarıp yaramaz bir sırtıyla kucağına fırlattım. İnleyerek kumaşı yumruğunun içinde sıkıp yüzüne götürdü. İç çamaşırımı pençelerinin arasına alan büyük ellerinin görüntüsünden aldığım zevkle parmaklarımı kadınlığıma daha sert, daha hızlı itmeye başladım.

“Sonra?” diye fısıldadım.

Bakışları göğsüme inerken dişlerini altdudağının üzerinde gezdirdi. “Ve sonra o mükemmel memeleri ağzıma alır, tatlarının da göründükleri kadar güzel olup olmadığına bakardım.”

“Mmm,” diye inleyip bir meme ucumu sertçe çekiştirdim.

Gözleri parlıyordu. “Sert olmasını mı seviyorsun, bebeğim?”

Omzumu geriye doğru iterken parmaklarımı çektim ve ıslaklığımı klitorisimin üzerinde gezdirdim. “Bilmiyorum,” diye fısıldadım utanarak.

“O zaman öğrenmek isterdim,” diye hırlayıp biraz daha yaklaştı. Bacaklarımın arasında neler olup bittiğini daha iyi görebilmesi için kalçalarımı yukarı kaldırdım. “Sırf çığlık attığını duy-mak için o daracık küçük amını tokatlardım.”

Bir hıçkırığı bastırarak kadınlığımı tokatladım. Klitorisimden kasıklarıma kadar yükselen zevk dalgasının altında kıvranıyordum. *Kutsal Karga.*

İtimsiz Günahkârlar

“Daha sert,” dedi.

Klitorisime yeniden vurduğum an orgazm içimde yükselmmişti. “Ah, Yüce Kuğu,” diye mırıldanarak başımı çevirdim ve bir yastığı ısırdım.

“Sakın gözlerini benden kaçırma, Aurora. Boşaldığında yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum.” Ona döndüğümde memnun bir şekilde başını yana yatırdı. “Aferin kızıma. Şimdi klitorisini olabildiğince sert okşa.”

Çılgınca başımı salladım ve kendimi daha sert okşamaya başladığımda hem zevk içinde hem de Angelo’nun yoğun bakışları altında kıvranıyordum. Orgazmım gittikçe yükselip beni sersemletiyor, nefessiz bırakıyordu.

“Siktir, sakın durmaya cüret etme,” diye hırladı. Dizimin üzerine doğru eğilmişti, gözlerini kadınlığımdan ayırmıyordu. “İslaklığının o amcıkta kalçana doğru aktığını görmek istiyorum.”

Vücudumdaki her bir kas kasılana ve saf, katıksız zevk içimde patlayana dek klitorisim bir nabız gibi atmaya devam etti.

“Ah, Tanrım!” diye haykırdım. Orgazmımı serbest bırakmak için avucuma karşı sürtünürken, artık işi vücudum devralmıştı.

Karnımdaki ve kalçalarımın arasındaki havai fişekler yavaşça durduğu sırada gözlerim kapanmıştı. Nefeslerimi düzene sokmaya çalışıyordum.

Birkaç saniye sonra kanepede hafifçe çöktü. Kirpiklerimin arasından Angelo’nun ayaklandığını gördüm. Pantolonunun önü kocaman bir şişkinlikle gerilmişti. *Yüce İsa*. Son bir kez aç bakışlarını vücudumda gezdirdi. Ardından yüzümde durduğunda dudaklarında karanlık bir gülümsemenin izleri vardı.

“Senin hakkında yanılmışım, *Magpie*,” dedi dudaklarını yalayarak. “Sen *gerçekten* kötü bir kızsın”

Son bir kez daha bakarak kapıya doğru döndü ve kilidi açtı. Kapıdan çıkmadan hemen önce elinde pembe, dantelli bir şey görmüştüm.

Sutyenim.

Onu yavaşça cebine sokup beni kanepeye yaslanmış halde bırakıp gitti.

Tamamen çıplak ve tükenmiş bir halde.

BÖLÜM

On Dokuz

Angelo

Amcamın nişanlısının çıplak ve kendini parmaklayan görüntüsü retinama öyle bir kazınmıştı ki dün gecedan beri gözlerimi kapattığım her an onu görüyordum.

Sığ nefes alışının hayaleti hâlâ kulaklarımda çınılıyordu. Şişen klitorisine attığı nemli tokadın sesi. Boşalıırken yüzü kızarıp tüm vücudu titrediğinde, geri alamayacağım bir şey yapmadan önce oradan siktir olup gitmem gerektiğini biliyordum.

İsa bile benim kadar kendini tutamazdı.

Tor'un ofisinden çıktığım an kulübü terk etmişim. Yalnızca yakın zamanda geçmeyecek bir ereksiyon yaşadığım için değildi, aynı zamanda gecenin zirveye ulaştığını bildiğim içindi. Artık amının pembenin hangi tonunda olduğunu bildiğim için, Aurora'nın o edepsiz dar elbisenin içinde salınışını görmeye geri dönemezdim. Ayrıca, nedense VIP bölümünün diğer tarafından bana sanki baloya getirdiği kızı tekrar sikmişim gibi bakan Dante'yle uğraşacak havada da değildim.

Demir kapılar açıldığında aletim beklentiyle seğiriyordu. Teh-

likeli bir oyun oynadığımı biliyordum fakat umursayacak noktayı çoktan geçmiştim. Tamamen giyinik olsa bile yalnızca onu görmek istiyordum. Dün gece bana her şeyini açtıktan sonra, bugün utançtan nasıl da kıvrandığının tadını çıkarmak için bile olsa onu görmeliydim.

Girişe doğru ilerlerken, malikânenin etrafını saran hareketliliği hemen hissetmiştim. Çalışanlar ön kapıdan girip çıkıyor, kutuları sandıklara yükleyip hararetli bir şekilde telefonda konuşuyorlardı.

Antrede de başka şeyler oluyordu. Kulaklarında birer cihaz olan kadın korumalar gelmişti ve Greta elinde bir panoyla bir grup genç hizmetçiye bağırıp çağırıyordu. *Burada ne oluyordu böyle?*

Merdivenlerin başında bir şey gözüme çarptığında yukarıya baktım ve Aurora'yı gördüm. O da beni fark etmişti. Ayağı bir sonraki basamağa inmeye hazır bir şekilde donup kalmıştı. Hemen yanı başında bir kadın konuşup duruyordu, ipek bornozunun altından görebildiğim pembeleşmiş teninden dinlemediğini anlayabiliyordum.

Sırtışı bastırıp başımı kaldırdım. "Giyinmemişsin."

"Ve sen de olmaman gereken bir yere gelmişsin," diye fısıldadı. Gözlerini Alberto'nun kapalı ofis kapısına dikerek merdivenlerden indi ve önümde durdu. Yukarı bakıp sanki ona kıyasla ne kadar uzun olduğumu unutmuş gibi geri çekilmişti. Ya da belki o da dün geceyi benim kadar canlı bir şekilde hatırlıyordu.

"Bugün babanı görmek istemiyor musun?"

"Yapamam." Dikkatini çıplak ayaklarına verdi. Elbette ayak parmakları da pembeye boyanmıştı. "Bu akşam... nişan partim var."

Midem allak bullak olmuştu. Bunun tenimin altına bu şekilde işlemesine, vücudumda acı ve öfke dolu bir yol izlemesine şaşırı-

yordum. İfademı kayıtsız tutmaya çalışarak çenemi sıktım. “Harika. Ama dediğın gibi, akşam.”

Etrafında işlerini halletmek için birbiriyle yarışan insanlara baktı. “Yapılacak çok şey var.”

“Bu yüzden hizmetçileriniz var.”

“Ama-”

Çenesini kavrayan elimle cümlesi yarıda kesildi. Gözleri fal taşı gibi açılıp yeniden Alberto’nun ofisine döndü. “Dokunmama-ya ne oldu?” dedi sessizce.

Sert bir şekilde kıkırdadım ve parmaklarımı çekerken başparmağımı yumuşak yanağından aşağı gezdirip isteksizce elimi yanına indirdim.

“Doğru,” dedim kuru bir sesle. “Bakabilirim ama dokunmam.” Tanrım, dün gece onun için o kadar sertleşmişim ki o fabişelerin giydiklerine benzeyen elbisesinin altında neler olduğunu görmek için aklıma gelecek her bahaneyi sıralayabilirdim. “Gidip babanı görmek istiyor musun, istemiyor musun?”

“Yapamam-”

“Sorduğum şey bu değil.”

Yine Alberto’nun ofisine baktığında şakağımda atan nabzım hızlanmaya başlamıştı. Sikeyim, Alberto’nun onun üzerinde bu kadar gücü olmasından nefret ediyordum.

“Bugün iznim yok.”

Başka bir şey söylemeden topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıyı çalmadan Alberto’nun ofisine daldım.

Dosyalarından başını kaldırıp ben olduğumu fark edene dek yüz ifadesi öfkeyle kararmıştı. Ardından deri koltuğunda hafifçe aşağı kaydı ve çenesini dikleştirdi. “Ah, merhaba, evlat. Erkencisin. Parti akşama kadar başlamayacak ve Visconti Grand’de yapacağız.”

Somme Sketcher

Buruşuk dudakları gergin bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “Buraya kadar gelmene gerek yoktu, asansöre binip balo salonuna inmen yeterliydi.”

Onun neşeli sohbetine karşılık vermedim. Bunun yerine kapıyı topuğumla tekmeleyerek kapattım ve masasına doğru yürüdüm. Geri çekilmesi beni şaşırtmamıştı. “Bugün Aurora’ya ihtiyacım var.”

“Bugün nişan partimiz va-”

“Şeytan Korusu ile ilgili teklifinizi düşünüyordum. Belki de haklısınızdır. Çok fazla boşa harcanan alan var, sanırım bu konuda bir şeyler yapmalıyız.”

Gözleri parlarken yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Nihayet. Lanet olsun, sadece bu hafta içinde bile kaç kez konuştuk bu konuyu?”

Kahrolası tonlarca kez. Alberto beni ne zaman kilitli bir kapının ardına götürse, bana lanet olası Kuru hakkında sorular soruyordu.

“Çok fazla,” dedim. “Bu konuyu daha fazla tartışmadan önce etrafı incelemek istiyorum. Aurora ormanı avucunun içi gibi biliyor, o yüzden onu da yanımda götürmek istiyorum.”

“Mükemmel bir fikir. Ama ah...” Gözleri kapıya doğru kaydı ve sesini birkaç desibel alçalttı. “Şeytan Korusu’nun benim bölgem olduğunu düşündüğünü bilmeni istiyorum.” Ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırarak ekledi. “Biliyorum, biliyorum. Ben yaramaz bir çocuğum. Ama bazen yapman gerekeni yapmalısın, öyle değil mi? O yüzden oranın sana ait olduğunu söylemezsen çok memnun olurum.”

Beyaz bir öfke midemi yalayıp geçti. Dilimi dişlerimin üze-

İmsiz Günahkârlar

rinde gezdirip başımla onayladıktan sonra topuklarımın üzerinde döndüm.

“Angelo?” Duraksadım. “Sen ve ben, birlikte harika şeyler yapabiliriz, evlat.”

Kapa çeneni, bok herif. Kapıyı hızla açtığımda Aurora’yı ahşabın hemen diğer tarafında buldum. O aptalca kelime oyunlarından birini haykırıp geriye doğru sıçradı.

“Eee?” diye fısıldadı. Gözleri sevimli bir şekilde kocamandı.

“Giyin. Arabada bekliyorum.”

On dakikadan kısa bir süre sonra, gri bir tayt ve büyük bir kapüşonluyla Aston Martin’imin yolcu koltuğuna yerleşti. Siktir. Daha önce hiç eşofmanlarıyla deri elbisenin içinde gözüktüğü kadar güzel görünen bir kızla tanıştığımı hatırlamıyordum. Saçları gevşek bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu. Muhtemelen yeni duş almıştı; çünkü vişneli şampuanının kokusu tüm arabayı dolduruyor ve lanet olası aletimin sızlamasına neden oluyordu.

Garaj yolundan çıkarken arabayı yolda tutmaya odaklanmaya çalışıyordum ki bu neredeyse imkânsızdı. Tek düşünebildiğim, kapüşonlusunun altındaki göğüslerinin şekli ve kadınlığının tepesindeki küçük, altın rengi tüylerdi.

Yakamı çekiştirip parmaklarımla direksiyonun üzerinde ritim tutmaya başladım.

“Akşamdan kalma mısın?”

Aurora yanımda gerildi. “Hayır.” Bakışları yanağımı okşarken sesini alçalttı. “O kadar sarhoş bile değildim.”

“Doğru.”

Öksürüp kıpırdandı. Ardından çantasından bir paket şeker çıkarıp ağzına bir avuç dolusu attıktan sonra kutuyu bana uzattı. Ona burun kıvrıp başımı iki yana salladım.

“Sen bilirsin,” diye mırıldandı. “Peki, ah, çarşamba günü ne-redeydin?”

“Neden? Beni mi özledin?”

“Evet.” Hızla verdiği cevap göğsüme bir darbe indirmiş, onu dudaklarından dökülen çok sevimli bir kahkaha takip etmişti.

Kapının açılmasını beklerken başımı koltuğa yasladım ve göz-lerimi kapattım.

“Bugün beni sınama, Aurora. Dokuz yıldır günah işlememek için direniyorum. Onuncu yıla ulaşmamı çok zorlaştırıyorsun.” Ona bakmaya cesaret ettiğim anda bunu yapmamış olmayı di-ledim. Kalın kirpiklerinin altından bana bakıyor; dolgun, ayrık dudaklarının arasından ağır nefesler alıyordu. Bakışlarımı sertleş-tirdim. “Ciddiyim.”

Bir avuç şeker daha aldı ve onlara baktı. “Dün gece yaptığımız kötü bir şeydi... gerçekten kötüydü.” Altdudağını dişlerinin arasına aldı. “*Bunu... yapmamalıydık.*”

“Biz mi? *Ben* hiçbir şey yapmadım.”

Kaşlarını çatarken soluk teni kırmızının koyu bir tonuna bü-rünmüştü. “İzledin. Her neyse, bunu bir daha yapamayız.” Yut-kunup koltuğunda dönerek bana şaşırtıcı bir kinle baktı. “Ve eğer Alberto’ya söylersen, yemin ederim arabayı ateşe veririm.”

Bir kahkaha attım. “Ne yaparsın?”

“Beni duydun.”

“Tanrım. Kimsin sen ve Aurora’ya ne yaptın? Daha iki hafta önce gözyaşlarının eşiğinde, sırlarını dinlemem için bana yal-varıyordun.”

“Bu sırrı saklayacağını biliyorum çünkü saklamazsan sen de benim gibi mahvolursun.”

“Hiçbir şey olmadı, Aurora. Ben sana dokunmadım, sen de

İtimsiz Günahkârlar

bana dokunmadın. Sakin ol.” Yüzümü kayıtsız tutmak için kendimi zorluyordum fakat kanım sıcak ve hızlı bir şekilde tenime çarpıyordu.

Başını sallarken sanki ihtiyacı olan onay buymuş gibi gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı.

“Haklısın. Birbirimize dokunmadık. Sorun yok. Her şey yolunda. Bu arada, adım Rory.”

“Ha?”

“Adım Rory. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm. Beni çıplak gördün sonuçta.”

Ne?

Dilimi ısırarak başımı iki yana salladım ve dikkatimi sahil otoluna verdim. Kahretsin, bu kötü bir fikirdi. Onu bugün almaya gitmemem gerektiğini biliyordum ama içimdeki hastalıklı, çarpık bir parça sırf utancının tadını çıkarabilmek için onu görmek istemişti. Kızaran teninin kıvranıyor olacağını, dün gece benim için ne yaptığını bildiğinden benimle göz göze gelemeyeceğini düşünmüştüm. Ya da nihayet gerçek bir günah işlediği için dehşete kapılıp duvarlara tırmanacağını.

Ama bu kız? Birdenbire “Rory” oluvermişti. Karşılık vermekten geri kalmıyordu ve bu sinir bozucu derece seksiydi.

Yolun geri kalanında sessizdik. Kilisenin dışında her zamanki yerde durdum.

“Bir saat,” diye hatırlattım. Başını sallayıp arabadan indi ve arkasına bakmadan ormana doğru koşmaya başladı.

Bir süre sonra ağaçların arasından çıktığında yüzü asıktı. Ellerini kapüşonlusunun kollarını kavrarken adımları hızlıydı.

Arabaya yaklaşmasını izlediğim sırada direksiyonu sıkıca kavradım.

Somme Sketcher

Yolcu koltuğunun kapısını açtığında, “Sorun ne?” diye sertçe sordum.

Koltuğuna yerleşip boş gözlerle ön cama baktı. “Bir şey yok. Hadi gidelim.”

Gözlerim kısılmıştı. “Aurora, bana bak.” Başını iki yana salladı. “Bana ikinci kez sordurma.”

Gerilmişti, dümdüz karşıya bakıyordu. Öfke içimde titreşirken bakışlarını takip ettim ve telefon kulübesine baktığını fark ettim.

“Yanılmışım. Her şey yolunda falan değil.” Yumuşak sesi zar zor duyuluyordu, yine de karnıma bir darbe indirmeye yetmişti. “Seninle aptalca şeyler yapamayacak kadar çok kaybedecek şeyim var.”

“Unut gitsin-”

“Yapamam,” diye araya girdiğinde sesi şimdi daha sertti. “Bu işler böyle yürümüyor. Elimde olmadan kötü şeyler yapıyorum ama sonunda her şey yoluna giriyordu... Çünkü itiraf edip suçluluk duygusundan kurtuluyordum.” Yutkunup yüzüne düşen bir bukleyi kenara itti. “Ve şimdi bunu yapamıyorum çünkü itiraf ettiğim şeyin sahibi *sensin*.”

Koltuğumda arkama yaslanıp elimi çeneme götürdüm. “Sana söyledim. Dinlemeyeceğim, Aurora. Senin aptal itiraflarını dinlemekten daha önemli işlerim var. Hattı ara. Umurumda bile değil.”

“Ama *İsimsiz Günahkârlar*’a erişimi olan tek kişi sen değilsin, değil mi? Kardeşlerin de var.”

O konuda haklıydı. Dün gece olanlardan bahsedeceğine şüphe yoktu ancak eğer Rafe ya da Gabe bunu duyarsa, ikiyle ikiyi bir araya getirirlerdi ve bu başlı başına bir fiyasko olurdu. Rafe’nin sözleri beynimde bir o yana bir bu yana sekip duruyordu. *Bir parça amcık için beni savaştırmak zorunda bırakma. Ya Gabe? Bugün-*

İtimsiz Günahkârlar

lerde kendini psişik sanıyor gibi görünüyordu ve *ben demiştim* demesine katlanamayacağımı biliyordum.

Burnumun kemerini sıkarak inledim. “Herkes gibi lanet bir günlük tutamıyor musun?”

Acı acı güldü. “Telefonuma şifre koymama bile izin yok. Bir günlüğü saklayabileceğimi nereden çıkardın?”

Öfke midemde alçak ve yavaş bir şekilde yanıyordu.

Benim sorunum değil. Benim sorunum değil. Benim sorunum değil.

Bu kıza bağlanamazdım. Bu düşüncenin zihnimde yer edinmesine izin vermek bile saçmalıktı. “Ya itiraf edemezsen? O zaman ne olur?”

Bir an için odağının sola kaydığına yemin edebilirdim. Mezarlığın üzerinden kiliseye doğru.

Uçuruma.

Kanım buz kesmişti. *Sikeyim*. Çok küstah ve çenesi düşüktü ama vicdan azabıyla başa çıkamıyor muydu? Günahlarının birkaçını duymuştum ve hepsi *önemsiz* kelimesinin sözlükteki tanımıydı. İtiraf edebileceği bir çıkış noktası varken bilé bununla başa çıkamıyorsa, itiraf etme imkânı olmadan dün geceki günahla nasıl başa çıkacaktı?

“Çık dışarı.”

Kontağı kapatarak arabanın etrafından döndüm ve kiliseye doğru ilerlemeye başladım. Kapısmın kapanma sesini duymadığımda sinirlenerek arkamı döndüm.

“Bir tasmaya mı ihtiyacın var?”

Kiliseye girdiğimde o da peşimden karanlığın içine doğru ilerlemeye başlamıştı.

“Vay canına,” dedi sessizce. Koridorun ortasında yavaşlaya-

Somme Sketcher

rak durdu. “Biliyor musun, burası on iki yaşımdan beri kapalı.” Bu düşünce ürpermeme neden olmuştu. Sikeyim, dokuz yıl önce bir ergen bile değildi. “İçerisinin neye benzediğini hep merak etmişimdir.”

“Pek bir şey kaçırmıyordun,” diye homurdandım. “Gel.”

Sunağın etrafından dolanırken beni koridordan aşağıya, en sağdaki günah çıkarma kabinine kadar takip etti. Maun kapıyı yumruğumu geçirerek açtıktan sonra geri çekildim. “İşte. Gerçek bir günah çıkarma kabini, keyfine bak.”

Ama beni dinlemiyordu. Basamakları çıkıp mihraba doğru yürümekle, parmaklarını mimbere oyulmuş desenlerin üzerinde gezdirmekle meşguldü. “Burada mı büyüdün?”

Duraksadım. “Evet. Babam papaz yardımcısıydı.”

“Ben de öyle duymuştum,” dedi kaşlarını çatarak. “Görünüşe göre kasabayı avucunun içinde tutuyormuş.” Konuşmayı kesti. Başını öyle bir hızla çevirdi ki bukleleri dalgalar halinde sırtına döküldü. “Bir saniye.” Gözleri tekrar günah çıkarma kabinine kaydı. “Demek baban eskiden itirafları dinlerdi. Sen de dinliyorsun. Babanızın itiraf kabinini modernize etmişsiniz.”

“Vay canına. Dedektif Aurora’ya bir altın yıldız.”

Bakışları kısılmış ardından yeniden yumuşamıştı. “Peki, *İsim-siz Günahkârlar* babanızın anısına bir saygı göstergesi mi?”

“Hayır,” dedim tükürürcesine. Sesimde gereğinden fazla kin vardı. Kabinden uzaklaşarak mihrapta ona katıldım. “Çocukken kardeşlerim ve ben, pazar günlerimizi insanların günahlarını dinleyerek geçirirdik.” Kabinin arkasındaki duvarı işaret ederek döndüm. “Arkasında oldukça büyük bir boşluk var. Üçümüz de oraya sıkışır ve her şeye kulak misafiri olurduk. Kimin en büyük günahı işlediğini düşünüyorsak da... onun icabına bakardık.”

İsimsiz Günahkârlar

Tepkisini bekleyerek yüzünü inceledim. Önce kafası karışmıştı. Fakat ne olduğunu anladığında kaşları hızla havaya kalktı. “Yani...”

“Evet.”

Derin bir nefes verip kubbeli tavana baktı. “Tanrı’nın bunu onaylayacağını sanmıyorum.”

Bir kahkaha atıp başımı iki yana salladım. “Tanrı yaptığım pek çok şeyi onaylamazdı. Her neyse, anne babamız öldükten sonra Rafe’nin aklına çocukluk oyunumuzu modernize etme fikri geldi. İşte *İsimsiz Günahkârlar* da bu şekilde hayat buldu.”

Vücudu gerilirken içgüdüsel olarak benden bir adım uzaklaşmıştı. *Güzel*. Aurora benden uzak durarak kendine bir iyilik yapıyor olurdu.

“Yani hâlâ dinliyor ve en büyük günahı işlediğini düşündüğünüz kişinin...”

“İcabına bakıyoruz. Ayda bir kez.”

Bu bilginin yükü çok ağırmış gibi geriye doğru sendeledi. Dudaklarındaki sırtışı zar zor saklayabiliyordum. Tıpkı dediğim gibi, bu kadın yüzüne bir tokat gibi çarpsa bile günahın ne olduğunu anlayamazdı. Ancak bir an sonra kendini toparladığında, yüzünde başka bir ifade belirmişti.

Bir adım öne çıktı ve ben de onun hareketini taklit ettim.

“İyi olmak sana zor geliyor.”

Bakışlarım ağzına düştü. Parmağımı altdudağında gezdirme ihtiyacı ellerimi kaşındırıyordu.

“İmkânsız.”

Birbirimize baktık. Yutkunup sanki kendi ateşini ölçüyormuş gibi yanağını avuçladı. “Peki çarşamba günü?” diye mırıldandı boğuk sesiyle. “Birinin...icabına mı bakıyordun?”

Somme Sketcher

Bir an için sorusunun aramızda öylece durmasına izin verdim. Ardından yavaşça başımı aşağı yukarı salladım.

Keskin bir nefes aldı. “Nasıl?”

“Cevabını bilmek istemediğin sorular sorma, Aurora.”

“Bilmek istiyorum.”

Boğuk ve lezzetli bir şeyle sarmalanmış sesi aletimi sertleştirmeye yetmişti. Onu daha dikkatli incelemeye başladım. Nefes alışverişlerinin düzensizleştiğinin ve tarçın rengi gözlerinin büyüdüğünün farkındaydım.

Bundan zevk alıyordu.

Sikeyim.

Derin bir nefes alarak ellerimi saçlarımda gezdirdim ve sanki Tanrı’nın beni bu günahahtan kurtarmasını umuyormuşum gibi tavana baktım. *Evet, tabii.* Sanki ona bana yardım etmesi için bir sebep vermişim gibi. Dikkatimi tekrar Aurora’ya çevirdiğimde bakışlarım kararmıştı.

“Onu havaya uçurduk.”

Gözleri kısa bir süreliğine kapandı. “Hoşuna gitti mi?”

Ona doğru bir adım daha attım ve başımı eğerek dudaklarımı neredeyse altın buklelerinin tepesine değdirdim.

“Evet.”

Nefesi gömleğimin üzerinde geziniyordu. “Temiz bir sayfa açtığını sanıyordum.”

“Açtım.”

Cesaretini toplayarak gözlerini yüzüme dikti fakat bakışları keskindi. “Ama-”

“Rahatlamaya ihtiyacım var, Aurora. Günahların intikamını almak bana, senin onları itiraf ettiğinde hissettiğin rahatlamamanın aynısını yaşıyor.”

İmsiz Günahkarlar

Yavaşça başını sallarken gözleri âdemelmama kaymıştı. Konuşurken sesi artık bir fısıltıdan ibaretti. “Bazı günahlarım o kadar kötü ki artık onları itiraf ettiğimde rahatladığımı hissetmiyorum.”

Gülümsememi bastırdım. Kahretsin, çok sevimliydi. “Ne gibi? Ödevini yapmadığın için öğretmenine kitabını köpeğinin yediğini söylemek gibi mi?”

Gözlerinde bir öfke parıltısıyla aramızdaki mesafeyi açtı. Ben kendimi durduramadan elim yukarı fırlamış, onu göğsüme doğru çekmişti. Onun böyle yakınımda olmasına henüz doyamamıştım. Kolundaki elime dikkatle baktı.

“Ah, evet,” diye mırıldandım elimi tekrar yanıma indirerek. “Dokunmak yok. Unutmuşum.”

Telaşla dikkatini ayakkabılarıma çevirdi. “Zannettiğin kadar masum değilim, biliyorsun.”

Göğsüme saplanan buzullar, boğazımda tek bir sorunun düğümlenmesine neden olmuştu: *Şeytan Sahili Akademisi'nin yarı-sıyla sikiştiğin için mi?* Ancak bunu içimde tuttum. Her ne kadar beni kızdırsa da seks hayatı beni ilgilendirmiyordu. “O zaman bana ne yaptığını söyle.”

“Yapamam,” diye mırıldandı. “Çünkü henüz yapmadım.”

Güldüm. “Ne? O zaman itiraf edecek neyin var?”

“Sadece üstüne düşünüyorum. Eninde sonunda yapacağımı biliyorum. Bu yeterince kötü.”

Alaycı bir yorum daha yapmak için ağzımı açtım fakat ellerinin sıkı yumruklar halinde kenetlenmiş olması beni durdurmuştu. Bu her neyse, ona gerçekten musallat oluyordu. Elimi çenesinin altına koyarak bana bakması için başını yukarı kaldırdım. “Sen aptal küçük bir kızsın, Aurora,” dedim sessizce.

Somme Sketcher

Bakışları sertleşti. Çenesinin başparmağımın altında kasıldığını hissediyordum. “Dün gece öyle söylemiyordun.”

Dişlerimin arasından küçük bir nefes kaçtı. “Görünüşe göre dün geceyi aklından çıkaramıyorsun.” Bana sert gözlerle bakarken cevap vermedi. Başımı günah çıkarma kabinine doğru yatırdım ve başparmağımı yumuşak yanağına sürttüm. “Bu kadar çaresizce itiraf etmek istediğin şey bu mu? Dün gece kendini parmaklarken seni izlememin sana çok iyi hissettirdiği mi?” Nefesi elimin üzerinde sıcak ve sert bir şekilde gezinirken, bir iniltiyi bastırarak çenesini daha sıkı kavradım. “Ya da bunun tekrar olacağı düşüncesiyle ıslandığın gerçeği mi?”

Sessizlik aramızdaki boşluğu dolduruyor, hastalıklı derecede tatlı bir gerilimle boğazıma sarılıyordu. “İkisi de,” diye fısıldadı sonunda.

Karanlık midemin duvarlarını yalayıp geçerken nefes alıp verdim. Bakışlarımı Aurora’nın başının üstüne kaydırdım; çünkü bana işkence eden o kocaman gözlerine bakarsam kendimi kaybedeceğimi biliyordum. Ben artık o adam değildim. Vicious Visconti değildim. Vicious, zihnimin arkasında bir yerde bir kutuya kilitlenmişti ama şimdi, dışarı çıkmak için umutsuzca kapağa vurduğunu duyabiliyordum.

Yoğun bir şehvetle sarmalanmış kelimeler dudaklarımdan ben onları durduramadan yuvarlanıp çıktı. “İtiraf etmenin bir alternatifi var, biliyorsun.” Gözlerimiz birbirine çarptı. Onunkiler tatlı ve masum, benimkiler ise karanlık ve edepsizdi.

“Nedir o?” diye mırıldandı boğuk sesiyle. Diğer yandan, göğsünün hızla inip kalkmasından zaten bildiğini anlamıştım.

“Kefaret.”

BÖLÜM

Yirmi

Rory

Kefaret.

Tek bir kelimeydi. Öyle yüksek çıkmıştı ki tavanda yankılanmış ve kulaklarımın kızarmasına neden olmuştu.

Yarı kapalı gözlerle Angelo'ya bakıp yutkundum. Kendimi bir saniyeliğine de olsa yanlış bir fikre kapıldığıma ikna edebilmemin imkânı yoktu. Ne gözlerinin ardında kopan fırtınaya bakarken ne de çenesini sıktağında keskinleşen çizgiyi gördüğümde bunu yapabilirdim.

İleri doğru bir attığında, ben de bir adım geri gittim. Bu onu eğlendirirken dudaklarını birbirine bastırdı. Bakışlarının bir petrol sızıntısı kadar karanlık bir şekilde parlamasına neden olmuştu.

Sonunda sesim çıkmaya başladığında umduğum kadar güçlü değildi. “Yani...?”

Duraksayıp kaşlarını çatı. Yanaklarım kızarmıştı. *Benim söylememi bekliyordu.* Ancak söyleyemiyordum. Bu fikir o kadar müstehcendi ki kelimeyi fiziksel olarak ortaya koyamıyordum.

“Düşündüğüm şeyi mi kastediyorsun?”

Somme Sketcher

“Ben psişik değilim, Aurora. Ne demek istediğimi düşünüyorsun?”

Bundan bu kadar keyif alması sinirimi bozarken çenemi sık-tım. Bu zevki tatmasına izin vermeyecektim. Bir ciğer dolusu ha-vayı içime çekerek omuzlarımı geriye attım ve bakışlarına karşılık verdim. “Bana şaplak atmayı.”

Âdemelması sarsılmış ancak yüzü ifadesiz kalmıştı. “Rory için bir altın yıldız daha.”

Gerçek ismimi duyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu ismi ilk kez kullanmıştı ve içimi böyle ısıtmasından nefret etmiştim.

“Eee?”

Bakışlarım tekrar ona döndü.

“Eee ne?” diye karşılık verdim. “Bana *şaplak atamazsın*. Tan-rım, bana dokunmana bile izin yok.”

Ne var ki itirazlarım dudaklarımdan dökülürken bile kalbim çılgınca çarpmaya ve klitorisimin arkasında daha önce hiç hisset-medığım yeni bir nabız atmaya başlamıştı. Hastalıklı, çarpık bir şekilde bu fikir beni heyecanlandırıyordu.

Angelo ise sıkılmış gibi görünüyordu. Sanki benimle ilgile-nemeyeceği kadar aptalmışım gibi. “Öyleyse dokunmayacağım.”

Yüz hatlarım bir anlığına şaşkınlıkla dolmuştu. Ancak ne de-mek istediğini anladığımda, kanım buz kesti. İçgüdüsel olarak bakışlarım kemerine kayd. Hemen ardından da altındaki kumaşı zorlayan sertliğine.

Kutsal Karga. Angelo Visconti kemeriyle bana şaplak atmak istiyor ve yalnızca bunu düşünürken bile sertleşiyordu. Başım dö-nüyordu, belki de nedeni nefes almayı unutup duruyor olmamdı. Arkamı döndüm ve kendimi sabitlemek için ellerimi sunağa da-

İimsiz Gunahkârlar

yadım. Parlak ahşap yüzeye bakarken soğukkanlılığımı geri kazanmak için kendime yalvarıyordum.

Fakat düşünemiyordum. Aklımı kaybetmiş, Angelo'nun soğuk kemerinin popomda gezindiği düşüncesiyle sarhoş olmuştum. *Kahrolası kemeri neden beni bu kadar tahrik ediyordu?* Külotumun kumaşında biriken ıslaklığı şimdiden hissedebiliyordum.

“Tamam.”

Beynim onay bile vermeden kabul ettim. Sanki varlığımın derinliklerinde içgüdüsel bir dürtü vardı ve öyle çaresizdi ki benim adıma konuşuyordu.

Aramızda çatırdayan alevler sırtımı okşuyor, meme uçlarımı sıkılaştırıyordu. İri elleri sunağın üzerinden iki yanımda durdu.

Angelo'nun nefesi kulağımı yalayıp geçiyordu. “Tamam mı?”

Yutkunup başımı salladım.

Arkamdan yavaş, karanlık bir kıkırdama geldi. Omurgamda gezinmiş, tüm tüylerimi diken diken etmişti. “Rory.” Angelo'nun sesi yoğundu. “Tamam yeterince iyi değil.”

“Anlamıyorum.”

“Aptal kız,” diye mırıldandı. “Annen sana hiç *lütfe*n demeyi öğretmedi mi?”

Nefesim boğazımda düğümlenmişti. Gözlerim kapanırken masanın kenarını kavradım. “Gerçekten bana şaplak atmanı rica etmemi mi istiyorsun?” diye sordum hafifçe gülerek. “Ciddi misin sen?”

“Hem de oldukça,” diye hırladı.

Onu kendimden uzaklaştırmalıyım. Bu pek çok farklı açıdan fazlasıyla yanıltıcı. Ama çok derinde, tehlikeli bölgenin çok fazla içindeydim ve bu bana kendimi *canlı* hissettiriyordu.

Nabzım şakaklarımda atarken, mihrabın üzerindeki Meryem

Somme Sketcher

Ana resmine baktım. Olanlara inanamıyormuşum gibi başımı salladım. *Affet beni.*

“Bana şaplak atmanı istiyorum. *Lütfen.*”

Angelo arkamda derin bir nefes aldığı anda tatmin dolu bir hisle sarsıldım. Elbette bu, “aptal küçük kızın” gerçekten böyle bir şey yapacağını düşünmemişi. Blöfünü göreceğimi düşünmemişi.

Ama kendimi beğenmişliğim kısa sürdü. Kemer tokasının sesini duyduğum anda buharlaşıp uçmuştu. Hem de deriyi pantolonunun ilmiklerinden kaydırırken çıkan şaklamayı duyduğum anda.

Ses tonunda sert bir şeyler vardı. “Eğil.”

Boynumda atan nabız hızlanıyordu. Yavaşça sunağın üzerine eğilip yanağımı soğuk tahtaya bastırdım.

Angelo boğazını temizleyip sesini bir oktav alçalttı. “Şimdi uzanıp taytını ve külotunu aşağı indirmeni istiyorum.”

Tüm kaslarım gerilirken gözlerimi sıkıca kapattım. *Ah, Yüce Kuğu. Bu gerçekten oluyordu. Artık geri dönüş yoktu. İstesem bile.*

Kalbimin derinliklerinde biliyordum ki öyle olmasım istemiyordum.

Kimse öğrenmeyecekti.

Titreyerek başparmağımı belime soktum ve kumaşı kalçamm kıvrımları üzerinde kaydırdım.

Angelo’ya doğru eğilirken kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim. *Bu kadar hayatta.* Tenim beklentiyle karıncalanıyordu. Nihayet Angelo alçak, şehvetli bir inilti çıkardığında sesinin güneş ışınları gibi tenimi ısıtmasına izin vererek bu anın tadını çıkardım.

“Siktir,” dedi derin bir nefes alırken. Kapüşonumun arkasını kavramıştı. “Amin şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel şey.” Kalçalarının ön kısmı benimkinin arkasına sürtünüyor ve soğuk,

İlimsiz Günahkârlar

yumuşak kumaşın hissi klitorisime zevk dolu elektrik dalgaları yolluyordu.

Ses tonu sertleşmişti. “Bu acıtacak. Bana durmamı söylersen dururum. Eğer söylemezsen, o zaman...” Katlanmış kemeri omurgamdan aşağı sürüklerken ürperdim. “Uygun gördüğümde duracağım. Anlaşıldı mı?”

Başımı aşağı yukarı salladım.

“Hayır,” diye hırladı. Ağırlığını bana doğru iterken nefesi kulağımı tekrar yakacak şekilde eğildi. “Kelimelerini kullan.”

“Evet,” diye mırıldandım. “Anlaşıldı.”

Ağzım sulanıyor, kalbim neredeyse mihraba çarpıyordu. Beklemek acı vericiydi ve-

Kemer havada ıslık çalarak kıcıma hızlı ve beklenmedik bir şekilde indi. Acı tenimde infilak ederken aynı anda hem zonklu-
yor hem de batıyordu. Boğazımdan bir çığlık yükselip sunağın üzerine döküldü.

Angelo arkamda hareketsiz duruyordu. “Sözlerini kullan, Rory.”

Azı dişlerimi birbirine kenetleyerek nefesimi düzene sokmak için birkaç dakika bekledim. Kalçamdaki zonklama donuk bir sızıya dönüşmüş ve üzerime beni şaşırtan bir zevk dalgası çökmüştü.

“Tekrar.”

Angelo’nun göğsünün derinliklerinden bir inilti yükseldiğinde, kadınlığım sesin etkisiyle kasılmıştı.

Başka bir şey söylemeden ayağını benimkine vurup beni bacaklarımı daha geniş açmaya zorladı ve hemen ardından kemeri yeniden indirdi. Bu kez öne doğru savruldu. Kapüşonumun astarına sürtünen merme uçlarımın verdiği hisle inledim. Kadınlığım da aym sürtünme için sızlıyor, kendimi parmak uçlarımda, sırtımı kemere doğru eğerken buluyordum.

“Sanırım cezalandırılmaktan hoşlanıyorsun,” dedi Angelo. Ayağıma tekrar vurduğunda bu sefer bacaklarımı o kadar açmıştım ki kadınlığımın ıslak dudaklarının üzerinden serin bir esinti geçip gitmişti. Arkamda döşeme tahtaları gıcırdadı. Hemen ardından klitorisime karşı bir nefes hissettim. İç uyluğumu yalayıp geçen kirli sakallarını.

Ah, Yüce Karga. Angelo arkamda dizlerinin üzerine çökmüş, ağzı kadınlığımdan sadece milimetrelerce uzaktaydı. İçgüdüsel olarak sırtımı yay gibi gerip kendimi onun üzerine bırakmak istiyordum. Ancak dudaklarının sıcaklığını klitorisimde hissedemediğimden güçlü bir el kalçamın üst kısmını kavradı.

“Şuna da bir bak, Rory,” diye hırıldadı. Sesi şehvetle boğuktu. “Bu dokunmak sayılır. Sana dokunmak yanlış olurdu, değil mi? Sen nişanlı bir kadınsın.” Şimdi ses tonu karanlık bir hal almıştı. “Uzan ve benim için kendini arala.”

Nefes nefese, bana söyleneni yaptım ve uzanıp kalçamın yanaklarını ayırdım. Dizlerim, kadınlığıma karşı çıkardığı iniltinin titreşimleri altında bükülüyordu. “Günahlarının kefareti ödeme-yi seviyorsun, değil mi bebeğim?” Dişlerimi dudağımın üzerinde gezdirdim. *Tanrım, bana bebeğim demesi hoşuma gidiyordu.* “Nasıl anladığımı biliyor musun?”

“Nasıl?” diye mırıldandım ne söyleyeceğini bilmeme rağmen. Çünkü hissedebiliyordum. Kasığımdan aşağıya doğru ıslak, sıcak bir iz bırakıyordu.

Bir hışırtının ardından aniden, yumuşak ve ipeksi bir şey kadınlığımı kavramış, klitorisimin üzerinde ve kıvrımlarımda ilerlemeye başlamıştı. Biraz daha gerideki güçlü parmağıyla deliğimin girişinde daireler çiziyor, vücudumdaki her sinir ucunu ateşe veriyordu.

İzimsiz Günahkârlar

Angelo ayaklandı ve sunağın üzerine, tam önüme bir şey fırlattı. Bu onun ipek cep mendiliydi. Soluk mavi kumaş şimdi ıslaklığımla koyu laciverte bürünmüştü.

“Nişanlın olmayan bir adam için mi bu kadar ıslanıyorsun?” Eğilip kumaşı tuttu ve yüzüme doğru yaklaştırdı. “Bu bir şaplağı daha hak ediyor.”

Hiçbir uyarıda bulunmadan kemeriyle kalçama yeniden vurdu. Sıcak bir acı, en lezzetli yollarla içimden fırladı. *Ne oluyordu böyle?* Şimdi acı ve zevkin bir karışımı damarlarımda bir serum gibi dolaştığı için daha fazlasını arzuluyordum.

Elini tekrar olması gereken yere getirirken tenimin üzerinde bir esinti dalgalandığında, yeniden kendimi hazırladım. Ancak kemer kıçımın kıvrımına doğru gevşemişti.

“Sanırım bir gün için yeterince ceza aldın, Rory,” diye fısıldadı Angelo. Sesi kötü niyetlerle doluydu.

Şimdiden mi? “Hayır,” diye yalvardım. Gözlerimi sıkıca kapatırken orgazma ulaşmak üzere olduğumu hissedebiliyordum ve o zirveyi yaşamak için her şeyimi verir, *her şeyi yapardım*. “Durma.”

“Kemerimi bir kez daha indirirsem, bir kilisede boşalacaksın. Ne kadar itiraf edersen et ruhunu bundan kurtaramazsın.”

Acı veren sessizlikte pantolonunun hışırtısını duydum. Kemerinin şingirtisini. Ağır adımlarla merdivenleri çıkıp kapıya doğru yönelirken giderek sessizleşiyordu.

Cidden beni böyle bırakacak mıydı?

Derin, emredici sesi koridorda yankılandı. Sert bir tonu vardı. “Ne yapman gerekiyorsa yap. İster yarım kalan işini bitir ister günah çıkarma kabinini kullan. Seni arabada bekleyeceğim.”

Arkasından kapattığı kapının ağır gümbürtüsüyle Angelo gitmişti.

BÖLÜM

Yirmi Bir

Angelo

Visconti Grand Otel'in balo salonu, Alberto'nun kendisi kadar eski püsküydü. Adını hiç duymadığım ölü atalarımın yaldızlı portreleri bana bakıyor ve ortadaki kubbede Michelangelo'nun Sistina Şapeli'ndeki tablosunun bir imitasyonu yer alıyordu. Görebildiğim her yüzeyde altın parıltılar vardı.

Başımın ağrımına neden oluyordu. *İşte burada olmamam için kahrolası bir neden daha.*

Sırtım karanlık denize dönük bir halde, açık veranda kapılarına yaslanmışken smokinimin cebindeki sigara paketini buruşturdum. Gitmek için çok geç değildi. Alberto'nun farkına bile varmayacağından emindim. Partiye katılan her yaşlı şerefsiz genç ve ateşli nişanlısıyla hava atmakla çok meşgul olacaktı.

Acı boğazımı yalayıp geçerken omuzlarımm üzerinden yükselen tuzlu soğuğa yağmen içten içe yanmaya başlamıştım.

Koluma inen yumuşak bir yumruk dişlerimi gıcırdatmama neden oldu. Bakışlarımı yavaşça soluma kaydurdım ve Benny'nin

İlimsiz Gunahkârlar

geniş sırtışıyla karşılaştım. Sigara içmek için dışarı çıkmak üzereymiş gibi ağzının kenarına bir sigara sıkıştırmıştı.

“Buraların müdavimi olmaya başladın, *cugino*. Diğer iki silahşor nerede?”

“Rafe’nin Vegas’ta işi var, Gabe de...” dedim dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek. Gabe iki gün önce çatı katındaki süitime gelmiş ve ailemizin evinin anahtarlarını istemişti. O zamandan beri orada duvarlara sabitlenmiş eşyaları söküyor, bir yandan da kulaklarımı kanatacak türden *rock* parçaları dinliyordu. “Meşgul,” diye tamamladım cümlemi.

Bir kahkaha atıp sigarasını yakmak için verandaya çıktı. Paketini bana doğru uzattığında başımı iki yana salladım. “Gabe her zaman meşguldür. Ah, neyse. Eminim bir sonraki sefere gelirler.”

Kaşlarımı çatarak gözlerimi balo salonundan ayırdım ve ona ters ters baktım. “Ne dedin sen?”

Derin bir nefes çekip sigarasıyla dans pistinin etrafına dağılmış konukları işaret etti. “Bu Koca Al’ın ilk nişan partisi değil ve eminim sonuncusu da olmayacak. Eminim Rafe ve Gabe bir sonrakine katılacaklardır.”

Öfke derimin altına işlemişti. Elbette, haklıydı. Rory, Alberto’nun pençelerini geçirdiği ilk seksi genç kız değildi ve amcam ondan istediğini aldığı anda bir kenara atılacak, yerini bir sonraki kişi alacaktı.

Alberto aklını kaçırmıştı. *Ben de aklımı kaçıırıyordum.*

“Hey, nereye gidiyorsun?”

Ama Benny’nin sesi çoktan rüzgârda bir fısıltıya dönüşmüştü. Sırtım balo salonuna dönük bir şekilde aşağıdaki sahile çıkan basamaklardan indim. Aceleyle ikişer ikişer indiğim merdivenler-

Somme Sketcher

den balo salonunun altın ışıklarının bana ulaşamayacağı gölgelere doğru ilerledim.

Beton ayaklarımın altında kuma dönüştüğünde durup bir ağaca yaslandım.

Ağır bir nefes verirken dudaklarımdan bir buhar bulutu çıkmıştı.

Kahretsin, buradan nefret ediyordum. Koy Klanı'ndan ve *Aurora'dan* nefret ediyordum.

Özellikle ondan nefret ediyorum. Tam da istediğim gibi olmasından nefret ediyordum. Ona tıpkı bir şeytan gibi davrandığımda geri adım atmayan bir kadındı. Kemerim kışına değdiğinde çıkardığı sestten nefret ediyordum. Teninin kızarıp aldığı renkten ve zevkten ellerini yumruk yaptığında, parmağındaki o *lanet yüzüğü*n parlamasından nefret ediyordum.

“Bak ama dokunma” kuralımızın katılığından nefret ediyordum. Öyle olmak zorundaydı çünkü o dudakların tadına baktığımda, Londra'ya geri dönmemin mümkün olmadığını biliyordum.

Burada kalıp onun için savaşmak zorunda kalacağımı biliyordum.

“Yüce Tanrım,” diye tısladım geceye doğru parmak eklemlerimi çıtlatarak. Üç haftadan fazla süredir Sahil'deydim. Burada olmanın, kendimle Viscontiler'in geri kalanı arasına ördüğüm duvarı sağlamlaştırıp sağlamlaştırmadığını ya da Aurora'nın o tuğlaların arkasındaki soğuk, karanlık benliğimi yumuşatıp yumuşatmadığını bilmiyordum.

Karanlık denize doğru bakarken, kıyı şeridinin sağında bir şey gözüme çarptı. İçgüdüsel olarak elim belimin arkasına uzandığında orada hiçbir şey olmadığını fark etmiştim. Gözlerimi kapatıp sessizce bir küfür mırıldandım. *Görüyor musunuz?* Sahil benimle

İtimsiz Gunahkârlar

alay ediyor; tipik bir Made erkeği gibi biraz şüpheli bir şey gördüğüm an artık taşımadığım bir silaha uzanmama neden oluyordu.

Bir an önce yönetim kurulu odalarına ve hesap tablolarına geri dönmem lazımdı.

Bakışlarımı keskinleştirirken gördüğüm silüete odaklandım. Büyük bir kayanın üzerinde, bacaklarını altına sıkıştırmış oturan bir kız vardı. Kalbim iki katı bir hızla çarpmaya başlarken parmaklarımı çenemde gezdirdim.

Rory.

Hafif bir öfke beni ele geçirdi. Kendi nişan partisinde fark edilmeden sıvışmayı başarmıştı. Oradaki tüm o pislikler, onun güvenliğinden çok altın tepsilerdeki şampanya ve havyarı önemsiyordu. Hatta bahse girerim Alberto onun gittiğini ancak içkiyle dolup taşıtığında ve sıkı vücuduna dokunmak istediğinde fark edecekti.

Ellerimi ceplerime sokarak kumun üzerinde yürüdüm ve hemen yanında durdum. Ağzına bir çubuk şeker sokmuştu. Denize doğru dikkatle bakan gözlerini takip ederken nefes alışverişini duyabiliyordum.

“Bu sabahtan sonra kalçan hâlâ ağrıyor mu?” Sesim, sanki Rory’nin kışına şaplak atmak her gün yapma zevkine sahip olduğum bir şeymiş gibi kayıtsızdı. Sanki oradan siktir olup gitmeden önce kemerimi yalnızca üç kez vurmamışım gibi.

Sanki eve gidip duşta kendi elimin üzerine boşalmamışım gibi.

“Pek ağrııyor.”

Benim kayıtsızlığıma ayak uydurmaya çalışmasına sırttım. Etkilenmemiş gibi davranmaya çalışması çok sevimliydi çünkü vücut dili her zaman ona ihanet ediyordu.

Blöfüne karşılık verdim. “O zaman belki de bir dahaki sefere sana daha sert şaplak atmam gerekecek.”

“Kutsal Karga,” dedi dişlerinin arasından. “Angelo, bir dahaki sefer diye bir şey olamaz.”

Çenem kasılmıştı çünkü haklı olduğunu biliyordum. Tabii ki haklıydı. O amcamın nişanlısıydı ve ben ondan bir okyanus ötede yaşıyordum.

Sonunda ona bakmaya cesaret ettiğim an bunu yapmamış olmayı dilemiştim. Sinir bozucu derecede güzeldi. Nişan gecesinde böyle olacağını biliyordum. Kırmızı elbisesinin kumaşı oturduğu kayanın üzerine yayılıyor ve uzun sarı saçları sıkı sarmallar halinde omuzlarına dökülüyordu. Bakışları benimkilerle buluştuğunda şekerden yaptığı sakızı patlattı.

Göğsüm sıkışmıştı.

“Neden bana öyle bakıyorsun?”

Sessizce derin bir nefes vererek başımı iki yana salladım. “Sancını yine kıvrıcık yapmışsın.”

Ay ışığında bile teninin kızardığını görebiliyordum. “Evet, Alberto bu konuda pek mutlu değildi.”

“Güzel.”

Şaşkın bakışlarının sıcaklığı altında ceketimi sıyırıp omuzlarının üzerine bıraktım. Bir an için duraksadığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Ardından ceketini kendine daha sıkı sardı ve küçük gülümsemesini yakasının altına sakladı. *Sikeyim.*

Tek kelime etmeden yanına çöktüm ve cebimden sigara paketimi çıkardım. Bir tanesini çıkarıp Rory’nin aralık dudaklarının arasına koydum. Eklemim çenesini yalayıp geçtiğinde onu orada tutma içgüdüsüne karşı savaştım. Çakmağımın alevi yüzüne yumuşak bir gölge düşürüyordu. Sigarasını yaktığımda doğrudan aletime ulaşan yavaş ve şehvetli bir nefes çekti.

“Bana bir günah söyle, Aurora.”

İmsiz Günahkârlar

Dudaklarımdan çıkar çıkmaz bunu söylememiş olmayı dilemiştim. Ondan ne zaman bir günah istesem, bunun onun sürüklüğüyle ilgili olmasını umuyordum. Ama bu gece bana bundan bahsederse, yumruğumu bir ağaca geçirebilirdim. Hayır, bu gece ondan daha derin bir şey duymak için garip bir dürtü hissediyordum. Kafasının içinde neler olup bittiğini bilmek istiyordum.

Duman bulutunun arasından bana baktığında, gözlerinin içi hüznü doluydu. Sigarasını bana uzatmadan ve avuçlarının üzerine yaslanıp yıldızsız gökyüzüne bakmadan önce, aramızda uzun bir sessizlik oldu.

“Annem iki yıl önce öldü. Kanserden. Akciğerinde küçük bir nokta olarak başlamıştı, sonra karaciğerine ve beynine kadar yayıldı. Çok mücadele etti ama sonunda doktorların onu rahat ettirmek dışında yapabilecekleri bir şey kalmadı. Bu yüzden onu eve gönderdiler.” Yutkundum. “Oturma odasına tam teşekküllü bir hastane yatağı kurmuşlardı ve günde iki kez ona bakmak için hemşireler geliyordu. Hemşireler yanında olmadığına da basabileceği bir zili vardı, böylece babam ve ben bir şeye ihtiyacı olup olmadığını her zaman biliyorduk. Bir gece zil çaldı. Yataktan fırlayıp onu kontrol etmek için oturma odasına koştum. İyiydi, hatta onu haftalardır gördüğüm en canlı haliyle karşımdaydı,” dedi yumuşak bir kahkahayla. “Benimle konuşmak istediği için zile basmıştı. Benden ona bir söz vermemi istedi.”

Bana yaklaştığında sırtım gerilmişti. Başını omzuma yasladı. Kısa süreliğine gözlerimi kapatıp boğazımdaki düğümlere rağmen yutkundum. Ona bunun dokunmak sayıldığını söylemeliydim ama yapamadım. Onun yerine, “Ne sözü?” diye karşılık verdim.

Başının tepesi çenemi sıırıyordu. Konuştuğunda yumuşak,

sıcak nefesini boynumda hissettim. “Aşktan başka bir şey için asla evlenmeyeceğime dair bir söz.” Ağırlığını bana doğru verdi. Kollarımı etrafına dolayıp onu göğsüme çekme dürtüsü içimdeki her şeyi tüketiyordu. Bu yüzden sigaramdan uzun bir nefes çekerek dikkatimi dağıtmaya çalıştım. “Aynı gece, uykusunda öldü.”

Başımı onunkinin üzerine bıraktım ve kiraz kokulu şampuanı içime çekmek için döndüm.

“Üzgünüm,” diye mırıldandım. Dudaklarım altın rengi saç telerini okşuyordu.

“Her zaman bu sözü tutacağımı düşünmüştüm. Kimse aşktan başka bir şey için evleneceğini düşünmez, öyle değil mi? Suçluluk duygusu da Alberto’nun o kahrolası sözleşmesini imzaldıktan sonra başladı. Yardım hattınızı kaç kez ararsam arayayım, onu hayal kırıklığına uğrattığım hissinden kurtulamadım.” Hava-yı zorlukla içine çekip titrek bir nefesle bıraktı. “İşte bu yüzden böyle devam edemeyiz, Angelo. Eninde sonunda öğrenecek ve öğrenirse beni öldürür. Koru’yla ilgili de ne isterse onu yapar. Anneme verdiğim sözü bir hiç için bozmuş olamam.”

Seni yine de öldürecek.

Bir süre sessizce oturup sigarayı birbirimize uzatmaya devam ettik. Dalgalar şimdi üzerinde oturduğumuz kayaya hafifçe çarpıyordu. Üstümüzde bir müzik grubu Stevie Wonder’ın “Isn’t She Lovely” şarkısının akustik bir versiyonunu çalmaya başlamıştı. Merdivenler ile ağaçların arasından, alkış ve kahkahaların sesleri yükseliyordu ancak kıyıdaki sessizlikte hepsi kulağa uğursuz geliyordu.

Su, etrafımızdaki kumların üzerine vururken sigarayı dudaklarımın kıvrımına sıkıştırdım ve eğilip ıslak kuma bir çizgi çizdim.

“İşte.”

İmsiz Günahkarlar

Rory aşağıya baktı. “Nedir o?”

“Kumda bir çizgi.”

Dudakları gülümsemek istiyormuş gibi seğirdi. “Doğru ve onu geçemeyiz.”

Dalgalar tekrar kıyıya vurduğunda çizginin üzerinden yavaşça geçip onu eritti.

“Annemi yüzüstü bırakmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum.”

Kelimeler ben kendimi durduramadan dudaklarımdan rahatlıkla dökülmüştü. Rory kendini toparlayıp meraklı bakışlarını üzerime dikti. “Öyle mi?” diye fısıldadı.

Göğüs kafesimin altına çöken ağırlıkla dirseklerimin üzerine yaslandım. Rory’nin gözlerinin gövdemde gezinmesi dikkatimden kaçmamıştı.

“Dokuz yıl önce annem kalp krizinden öldü.” Bakışlarım onunkilere kaydığında şok olmadığını fark etmek acı acı gülme neden olmuştu. “Eminim bunu zaten biliyordur çünkü Koy Klanı’nın iyi olduğu tek bir şey varsa, o da dedikodu yapmaktır. Ama bilmedikleri şey kalp krizinin doğal yollarla gerçekleşmediği idi.” İşte şimdi şok olmuş gibi görünüyordu. “Yirmi yedi yaşıyordum, tatil için Şeytan Yamacı’na yeni gelmişim. O yıl eve dönmeyi hiç istemiyordum çünkü babam ve amcalarımın benimle Capo’luğu devralmam konusunda ciddi bir konuşma yapmayı planladıklarını biliyordum. Eninde sonunda bunu yapmak zorunda kalacağımı biliyordum ama Londra’da işlerim çok iyi gidiyordu ve ben her şeyi arkamda bırakmaya hazır değildim. İndiğim gün annemi panayıra götürmeye karar verdim. Şuradaki kuzey burnunda kurulanı hatırlıyor musun?” Çenemle kıyı şeridinin sağ tarafını işaret ettim. “Yanıp kül olan mı?” Benim yakıp kül ettiğim. Başını onaylarcasına salladı. “Eve her geldiğimde onu oraya

götürürdüm. Bu bir gelenektir.” Buruk bir kahkaha atıp elimi yüzümde gezdirdim. “O kahrolası panayıra bayılırdı. Gezintiler ya da oyunlar yüzünden değil. Vagonlarında oturup sadece beş dolara tüm geleceğini ortaya koymayı vaat eden o çingeneleri seviyordu. Kader ya da talihle ilgili ne varsa, hepsini yalayıp yutardı. Aslında hayatını bile buna göre yaşıyordu.”

Pasifik’ten esen soğuk bir rüzgâr yanıımızdan geçip giderken, Rory’nin dişlerinin takırdadığını duydum. İçgüdüsel olarak yüzümü ona döndüm ve ceketimi vücuduna daha sıkı sardım.

“Sonunda annem görmek istediği tüm medyumları ziyaret ettiğinde, ayrılmak için çıkışa gitmeye başladık. Ama hava kararıyordu ve panayır kalabalıklaşmaya başlamıştı. Herkes içeri doluşurken biz kalabalığın akışına karşı dışarı çıkıyorduk, bu yüzden bir çocuğun bluzuna kahve dökmesi çok da çılgınca bir şey değildi.” Hatırladığım anıyla dişlerimi sıktım. Bunca yıl sonra hâlâ içimi yakıyordu. “Tabii ki ilk içgüdüüm çocuğun çenesini kırmak olmuştu. Kolay bir karardı ama annem yapmamam için yalvardı.” Ellerimi yumruk haline getirdiğimde parmak eklemlerim kayaya sürtündü. “Şiddetten her zaman nefret etmişti, bu yüzden herkese karşı tam bir azize gibi davranırdı. Onun iyi olmasının ailenin geri kalanının kötülüğünü yok edeceğine inanıyordu. Sonra tuvalete gitti, ben de çocuğu biraz hırpaladım ama gitmesine izin verdim.” Rory’ye döndüm, burun deliklerim öfkeyle genişlemişti. “Sikeyim, gitmesine izin verdim,” diye gürledim.

Küçük eli yumruğumun üzerinde kıvrılmıştı. Teni sıcak ve yumuşaktı. “Peki annene ne oldu?” diye fısıldadı.

“Kadınlar tuvaletinin dışında annemin temizlenmesini bekledim. Beş dakika geçti. Sonra on. Sonunda kendimi huzursuz hissetmeye başladım. Doğru olmayan bir şeyler vardı, bunu bili-

yordum. İçeri girip bölmenin kapısını kırdım ve...” Gökyüzüne bakıp başımı iki yana salladım. “Orada öylece yatıyordu, tuvalete doğru yığılmıştı. Ölmüştü.”

Rory’nin nefesi kulaklarımda çınladı. “Kahve-”

“Birkaç dakika içinde kalp krizi geçirmesine neden olan zehirli bir karışımdı.”

“Aman Tanrım. Angelo. Çok üzgünüm,” diye iç geçirdi. “Hemen ardından da baban...”

“Üç gün sonra beyin kanaması geçirdi.” Omuzlarımı dikleştirdim. Şu anda kahrolası babam hakkında konuşmak istemiyordum. “Her neyse, kime ne teklif ettiysem yine de panayırdaki şereflessi hiçbir yerde bulamadım. Yerli biri olmalıydı çünkü boynunda Kırmızı Şeytan futbol takımının dövmesi olduğunu hatırlıyorum. Ama Sahil’deki kimse tek kelime etmezdi. Özellikle de bir Visconti’ye.”

“Bu yüzden mi gittin?”

“Gittim çünkü annem gitmişti. Ailede başka birinin iyiliği kötüyü yok etmeliydi. O da bunu isterdi. Beni yanlış anlama, aziz olmaktan çok uzağım. Ama yasalara göre yaşıyorum ve çoğu gün neredeyse imkânsız olsa da doğru yoldan ayrılmıyorum.”

“Ama *İsimsiz Günahkârlar*...”

“Evet, biliyorum.” Ona bir bakış atıp dudaklarımı yaladım. “Hepimizin kötü alışkanlıkları var, Rory. Ayda bir kez tetiği çekmek ya da bir pisliği ölene kadar dövmek de benimki. Aklımı başımda tutan tek şey bu ve bunu bir şekilde haklı çıkarmaya çalışıyorum; çünkü öldürdüğümüz herkes başına geleni hak ediyor. Annemin bunu onaylayacağına kendimi inandırmayı başardım. Oğulları kötülükleri yok etmek için iyi bir şey yapıyor.”

Sessizlik aramızda dönüp duruyordu. Rory’nin kafasında uçu-

Somme Sketcher

şan ve dilinden yuvarlanmak için yalvaran soruları duyar gibiydim. Fakat göz göze geldiğimizde dudaklarından yalnızca bir tanesi dökülmüştü.

“Peki, neden döndün, Angelo?”

Gülmekten kendimi alamadım. Sahil’e indiğimden beri bu kahrolası soruyu kaç kez duymuştum? Yine de gerçeği öğrenecek tek kişi Rory’di.

“Son dokuz yıldır suçluluk duygusu tenimde kaşıyamadığım bir yer gibiydi. Annemi öldüren adamı bulmalı ve sonra da onu öldürmeliyim.” Mükemmel yüz hatlarında bir şok ifadesi belirmiş ama geldiği gibi hızla kaybolmuştu.

Başını aşağı yukarı salladı. Çenesini ceketimin yakasına gömmüştü. “Alberto’ya, yardımım karşılığında beni haftada iki kez Şeytan Yamacı’na götüreceğini söylediğinde ciddiydın.”

Dudaklarım seğirdi. “Hayal kırıklığına uğramış gibisin.”

Kıkırdaması boğuktu. “Uğradım.”

Göğsümde yine o lanet his vardı. Göğüs kafesime baskı yapan ve altındakini kırmakla tehdit eden ağır bir histi. İçten içe zaten bildiğim şeyi pekiştiriyordu. Çok uzun zamandır Sahil’deydim ve artık tamamen dibe batmıştım.

Ayağa kalktığımda Rory beklentiyle bana baktı.

“Onu bulmama yardım et, ben de Sahil’den kalkan ilk uçağa bineyim. O zaman Alberto’yla yaptığın anlaşmayı bozmam konusunda bir daha asla endişelenmene gerek kalmayacak. Kumdaki çizgiyi aşmayacağım,” dedim boğuk bir sesle. Her kelimem ağızımdan zoraki bir şekilde dökülüyordu ama ifademi kayıtsız tutmak için elimden geleni yaptım. Yine de elimi yanağının üzerinde kaydırıp çenesini yukarı kaldırarak bana bakmasını sağlamaktan kendimi alamamıştım. “Bana bir söz ver, Rory.”

Nabzının başparmağımın altında titrediğini hissediyordum. “Ne?” diye fısıldadı.

“Düğününden önce onu bulacağız.”

Duraksadı. “Neden?”

“Çünkü seni nişan elbisenle görmek yeterince zorken... o gelinliğin içinde görmek?” İçimde bir hırıltı titreşiyordu. Tutuşumu sıkılaştırdım. “Tam bir işkence olacak.”

Birkaç dakika sonra, taş basamakların dibinde durmuş ellerim ceplerimde Rory’nin nişan partisine geri dönüşünü izliyordum. Korkunç bir parçamı da yanında götürmüştü.

Ağaçların arkasında kıpırdanan bir şey gözüme çarptı.

“Kim var orada?” diye hırladım ve yine o *kahrolası* hayali silaha uzandım.

Tor çalılarının arkasından çıkıp pantolonunun fermuarını çekti. Beni gördüğünde duraksamış, bakışları kısılmıştı. Gözleri tam zamanında merdivenlerden yukarı kaydığında Rory’nin otelin içinde kaybolan kırmızı elbisesinin izini yakalamıştı.

Hemen arkasında gölgelerin arasından bir sarışın çıkıp elbisesini çekiştirerek kıkırdadı. Tor’un koluna yaslandı ama Tor gözlerini benden ayırmadan onu başından savdı.

“Yukarı çık.”

Kadın önce ona, sonra bana ve ardından tekrar ona bakıp başka bir şey söylemeden sendeleyerek basamakları çıkmaya başladı.

Sessizlik etrafımızı sarmıştı. Çenemi sıktım.

“Aurora iyi bir kız,” dedi buz gibi sesiyle. “Ve babam da adi herifin teki. Ama beni seçim yapmak zorunda bırakma.”

Dişlerim altdudağımı sıyrıp geçti. “Bu ne demek?”

“Sana saygı duyuyorum demek, Angelo. Sen bana kendi kardeşlerimden daha çok kardeş oldun. Ve lanet olsun, Rafe benim

Somme Sketcher

en iyi arkadaşım. Ama gerçek de şu ki Koca Al benim babam.” Yumruklarını sıkıdığına ifadesi kararmıştı. “Nişanlısından uzak dur. Beni seçim yapmak zorunda bırakma.”

Tor merdivenlerden çıkıp partiye dönmeden önce dakikalarca birbirimize baktık.

İşin o noktaya gelmeyeceğini ona söylemeliydim. Seçim yapmak zorunda kalmayacaktı çünkü aramıza kumdan bir çizgi çekmiştik.

Diğer yandan, kumun üzerine yazılan şeylerin olayı da buydu. Eninde sonunda silinip giderlerdi ve siz nereye çizdiğinizi bile hatırlayamazdınız.

Ayrıca sınırlar ya da sizi içine hapsedecek çizgiler olmadığında, kötü şeyler olurdu. Savaşlara girilir, cinayetler işlenirdi. Ben bunlara göğüs germek için Sahil’de kalamazdım. *Kalmayacaktım*.

Bu yüzden o çizgiyi kumun üzerine çizmek yerine betona kazımam gerekecekti.

BÖLÜM

Yirmi İki

Rory

“Benim adım Rory Carter ve ben kötü şeyler yapıyorum.”

Kelimeler dudaklarımdan daha yeni dökülmüştü ki rüzgâr onları kapıp dalgalı denizin üzerine taşıdı. Sadece birkaç metre arkamdaki kalabalığın aşırı farkında olarak onları fısıltıyla söylemiştim.

Azizler Günü’ydü. Kasım ayının ilk pazar günü. Vefat eden sevdiklerimizi anmaya adanmış bir gün. Annem için küçük bir dua etmiştim. Şimdiyse Angelo’nun anne babasının ortak mezarı etrafında toplanmak için çok uzaklardan gelen bir Visconti denizinin arasındaydım.

Yağmur yağacaktı. Bulutlar alçak ve kömür rengindeydi, havada tanıdık bir nem ile sis karışımı vardı. Tam tepemde uçan bir kargaya bakarken yanağıma bir damla düştü.

Bunu omzumu sıkan ağır bir el izlerken, tepki olarak irkilmem kaburgalarımın yeniden ağrımasına neden olmuştu. Bu sabah Greta bana bir avuç dolusu ağrı kesiciyle birlikte bir de *ben sana söylemiştim* ilacından vermişti fakat acımı dindirmek için pek de

bir işe yaramamışlardı. Haklıydı. Nişan partisinde saçlarımı kıvırcık yapmamamı söylemişti ama ben dinlememiştim. Görünüşe göre bu küçük meydan okuma eylemi, Alberto'nun malikâneye döndüğümüzde beni merdivenlerden aşağı itmesini gerektirmişti.

Şimdi yanımda duruyor, parmakları köprücük kemiğimi sıkıca kavırıyordu. “Gel buraya,” diye hırladı kulağıma. Ses tonundaki öfke dün gecedен kalmaydı. Omurgamdan aşağı iğrenç bir ürperti yayılmasına neden olurken, soğuk damlacıklar yüzüme düşmeye başladığında gözlerimi kapattım.

Benim adım Rory Carter ve ben çok ama çok kötü bir şey yapabilirim.

Ancak her zamanki gibi dilimi ısıtırıp o mükemmel gülümsemeyi takındım. Alberto başımın üzerinden bir şemsiye tuttu. Şişman kolunu belime dolayarak beni yas tutanların arasına geri götürüp mezarın önünde durdu. Mezar çok güzeldi. Mermerden oyulmuş ve üzeri düzinelerce taze kırmızı gülle kaplanmıştı.

Arkasında, rahip cüppesini düzeltti ve hiç tanımadığım bir kadının çoktan ağlamaya başladığı tarafa garip bir şekilde baktı. Kadın dantel duvağının arkasında hıçkırarak ağlıyor, ipek bir mendile doğru bayılıyorymuş gibi sesler çıkarıyordu.

“Dio mio*,” diye mırıldandı Alberto sessizce. “Yine mi?” Arından eli belimden kaydı ve şemsiyeyi avcuma bastırdı. “Çenesini kapatmaya çalışacağım,” diye homurdandı. Yağmura doğru eğilirken tam bir beyefendiye dönüşmüştü. Kadını kollarının arasına alıp sırtını okşamaya başladı.

Her zaman ilgi odağı olmak zorundaydı.

Biri şemsiyeyi elimden çekip kendi parmaklarına geçirirken

* İtalyanca'da “Tanrım” anlamına gelmektedir. (ç.n.)

sıcak hava parmak eklemlerimi yalayıp geçmişti. Gözlerim şemsiyeyi ikimizin üzerinde tutan ele takıldığı an kalbim durmuştu.

Angelo'nun karşısında hep böyle oluyordu.

“Cenazede de aynı gösteriyi yapmıştı.”

Kafamı kaldırmadan göğsümün üzerindeki yumruklarımı sıktım. “Kim o?”

“Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen teyzemin kuzeninin ikinci üvey annesidir.”

Göğsümdeki acıya ve midemdeki kelebeklere rağmen kahkahamı bastırdım.

Bakışları yanağımı ısıtıyordu. “Kasım ayında yağmurlu bir gün. Güneş gözlükleri neden?”

Kalbim güm güm atarken onları burnuma doğru ittim ve topuklu ayakkabılarımın altındaki çamurlu çimlere bakmaya devam ettim. Alberto beni merdivenlerden aşağı itmeden önce yüzüme vurmaya çalışmış fakat çok sarhoş olduğu için ıskalamıştı. Yalnızca yüzüğünün pürüzlü yüzeyi yanağımı sıyrıp geçti.

Küçük bir izdi ama yoğun makyajıma rağmen yine de insanların sorduğu türden bir izdi.

Angelo'ya bakmamak için elimden geleni yapıyordum çünkü bunu yapmak her zaman tehlikeli bir oyundu. Bir yere kadar karşı koyabileceğim manyetik bir çekimi vardı. Gözlüğümün kenarından yukarı baktım ve kendime yüz hatlarını aklıma kazıma izni verdim. Tanrım, güçlü profili karnıma bir darbe indirmekten asla vazgeçmeyecekti. Şemsiyenin siyah kumaşının altında dimdik duruyordu. Üzerinde, dün gece omuzlarıma geçirdiğinden pek de farklı olmayan siyah bir ceket ve altında aynı renkte yumuşak bir balıkçı yaka kazak vardı. Elmacıkkemikleri gergin çenesinin üzerine gölge düşürüyor, gözleri dümdüz karşıya bakıyordu.

Yine de neye baktığını anlayamıyordum.

“Sen de güneş gözlüğü takıyorsun,” diye karşılık verdim ve çenemi onun aynalı gözlüklerine doğru kaldırdım. “Senin bahanen ne?”

“Yakalanmadan kışına başka nasıl bakabilirim ki?”

Karşılığı hızlı ve beklenmedik bir şekilde gelmiş, dün gece yaptığımız anlaşmadan sonra bir kamçı etkisi yaratmıştı. İçgüdüsel olarak gözlerim yukarı fırlayıp şemsiyenin sivri uçlarının altından kalabalığı taradı. Kimsenin bunu duymadığından emin olmak istiyordum.

Sağımda kendi şemsiyesinin altında duran yaşlı bir kadın vardı ve Angelo’nun yanında Vittoria ile Leonardo sıkılmış bir halde telefonlarıyla ilgileniyorlardı.

“Tanrım, Angelo,” diye mırıldandım. Yine de gülümsememek için dudaklarımı dişlerimin üzerine bastırıyordum. “Kumdaki çizgiye ne oldu?”

“Benden bir günah iste.”

Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu.

“Ne?”

“Bir günah, Aurora. Bu terime aşına olduğunu biliyorum.”

Midemde içimi donduran bir kafa karışıklığı dönüp dururken üzerine bir tutam da öfke eklenmişti. Ses tonu sert, bana resmi ismimle hitap etmesi daha da sertti. Dişlerimi sıkarak ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile duyamasam da rahibin hareket eden dudaklarına baktım.

“Tamam, bana bir günah söyle, Angelo.”

“Babamı öldürdüm.”

Kanım buz kesmişti. Gözlerimi kırıştıtararak kafamı iki yana salladım. Ne var ki hiçbir şey beni şoktan kurtaramıyordu.

İmsiz Günahkarlar

“Beyin kanamasından öldüğünü sanıyordum?”

“Beyin kanamasından öldü. Onu başından vurdum.”

“Ama *neden*?” dedim sessizce. Birçok duygu boğazımı tırma-lıyordu.

“Anneme suikast émrini veren oydu. Birkaç gün sonra öğrendim ki Şeytan Yamacı’ndan bir fahişeyi kenarda tutuyormuş ve annemi resmin dışına çıkarmak istemiş.” Ona bir bakış attım. Bu kadar so-ğukkanlı olması tüylerimi diken diken ediyordu. Başını bana doğru eğerken gözlüklerinin arkasından yüz ifadesine ulaşmak imkânsız-
dı. “O kadını da öldürdüm. Yine de en büyük günahım bu değil.”

“Değil mi?” dedim boğuk bir sesle.

“Hayır. Kardeşlerime söylememek en büyüğü. Hiçbir fikirleri yok.”

Oksijen, ciğerlerimi bir buhar bulutuyla terk etmişti. Yağmur beraberinde soğuğu da sürüklüyor, buz gibi bir esinti elbisemin boynundan aşağı inerek benimle alay ediyordu. Sanki bana, uçu-rumun yüzü rüzgâr ve yağmurla dövülse de dışarıda olmanın An-gelo’yla şemsiyenin altında durmaktan daha güvenli olduğunu söylemeye çalışıyordu.

Bakışlarım çamura takılıp kalmıştı. “Bunu bana neden anlatı-yorsun?”

Angelo şemsiyeyi etrafımıza daha sıkı sararak beni karanlık ve aldatıcı dünyasına hapsetmişti. Daha yakına eğildiğinde yana-ğımı sıyıran sıcak nefesi benimkini alıp götürdü.

“Çünkü nasıl bir aileye girdiğini bilmelisin. Viscontiler sözleri-ni tutmazlar, özellikle de Koy Klanı,” dedi acı bir alayla. “Ellerini sıktıktan sonra bile saatinin hâlâ kolunda olup olmadığını kontrol etmen gerekir.” Nabzım atmaması gerektiği kadar hızla çarpıyordu. Yumuşak dudakları soğuk yanağıma değdiğinde, doğru ve yanlış

Somme Sketcher

hakkında bildiğimi sandığım her şey beynimden buharlaşıp uçmuştu. “Alberto için tek seferlik bir oyuncaksın,” diye homurdandı. Şimdi sesi öncekinden daha da karanlıktı. “Seni becerecek ve sonra yine istediğini yapacak. Onlar Made erkekleri, Aurora. Hilekâr ve yalancılar.”

“Peki ya sen? Sen de mi hilekâr ve yalancısın?” Yüzümü ona o kadar hızlı dönmüştüm ki altdudağım onunkini sıyrıp geçmiş ve karnımın alt kısmı bir elektrik dalgasıyla sarsılmıştı. Bu kadar yakınımda olduğunu unutmuştum. Şok geçirmiş gibi geri çekildim.

Angelo kıpırdamamıştı. Güneş gözlüklerinin yansımasındaki halime bakarken gözlerini görebilmeyi diliyordum.

Yutkundum. “Ben babamın oğluyum, Aurora. Sahip olduğum her kız arkadaşımı aldattım, tanıdığım herkese yalan söyledim.” Ardından omuzlarını dikleştirip rahibe döndü. Öfkesi dalga dalga yayılıyordu. “Kuma bir çizgi çekmek istemekte haklıydın. Çünkü benim de onlardan bir farkım yok.”

Başım dönüyordu. Sanki kafamın arkasına bir yumruk yemişim ve beyin sarsıntısı geçiriyormuşum gibiydi. Şakaklarım zonkluyor, gözlerimi sıkıca kapatmak bile acıyı dindirmek için hiçbir şey yapmıyordu.

Midem bir çapa gibi batarken kalbimi de beraberinde sürük-lüyordu ama bu aslında iyi bir şeydi. Hatta *harikaydı*, değil mi? Angelo da diğerleri gibiyse, ondan nefret etmesi daha kolay olurdu. Ancak tenimin altında yükselen huzursuzluğu, göğsümdeki boşluğu görmezden gelemezdim.

O eski atasözünü biliyordum. *En ölümcül nefret, en derin arzulardan doğardı.*

Angelo Sahil’de biraz daha kalırsa ondan en çok ben nefret edecektim.

BÖLÜM

Yirmi Üç

Angelo

Çarşamba. Siktiğimin çarşambalarını iple çekmeyi bırakmalıydım.

Şeytan Koyu ile Şeytan Yamacı arasındaki kırk dakikalık yolculukta, Rory ile beş kelimedenden az konuşmuştuk. Hepsi de kibar ve tamamen profesyoneldi. Bana sessizce Big Red* teklif ettiğinde “hayır” demiştim ve ona bir saat içinde dönmesini söylediğimde o da “tamam” diye mırıldanmıştı.

Şimdi, Aurora’nın yolun karşısına geçip ağaçların arasındaki karanlıkta kayboluşunu izlerken, arabam söylenmemiş kelimelerle uğulduyordu. Çok kibar ve profesyonel olmayan kelimelerle.

Tanrım. Torpido gözümde eriyen Wasabi aromalı bir Kit-Kat vardı. Birkaç hafta önce Tokyo’ya yaptığım seyahatten kalmıştı. Valizimin arasına sıkıştırılmış halde bulduğumda ilk aklıma gelen o olmuştu. Isırdığında ve acıyla irkildiğinde yüzünde oluşacak sevimli ifadeyi hayal edip kendi kendime gülümsemiştim. Ancak bu nişan partisinden önceydi. Aramızdaki şey *her ne boks*a üzerine çizgiler çekmeden önceydi.

* Big Red, bir meşrubat türüdür. (ç.n.)

Somme Sketcher

İlk çizgiyi o çizmişti. Diğer yandan öyle kırılıyordu ki pembe tenine ve her konuştuğumda gözlerinin hâlâ dudaklarımı bulmasına bakılırsa, üzerine bastığım an kurabiye gibi ufalanacağını biliyordum.

Tor'la konuştuktan sonra ikinci çizgiyi ben çizmiştim. Azizler günü ayininde ona en karanlık sırrımı itiraf etmiştim. Bu işe tamamen son vermek için bir hilekâr olduğuma dair birkaç yalan söyleyerek, uyarı levhaları ve dikenli tellerle bu çizgiyi sağlamlaştırdığımdan emin olmuşum.

Artık çizgiyi aşmaya kalkışmayacaktı çünkü benim dünyamın onunkinden daha aydınlık olmadığını açıkça belli etmiştim. Burası soğuk, karanlık ve çoraktı.

Rory, *orada* daha iyi durumdaydı.

Sikeyim. Bu sahilden kurtulup gerçek hayatıma dönmeli, Rory'den ve onun karanlık cazibesinden uzak durmalıyım. Babasıyla görüşmesini bitirmesini beklerken kararlılığımı sağlamlaştırmak için iş e-postalarını yanıtlamış, toplantı notlarına göz atmış ve Londra'daki hayatımla yeniden bağlantı kurmama yardımcı olacak her şeye dört kolla sarılmışım.

Yalnızca Atlantik'in diğer yakasında değil de çok daha uzaktaymışım gibi hissediyordum.

Aurora nihayet ormandan çıktığında arabadan inip kaputa yaslandım. Yaklaşırken yorgun bir şekilde beni izliyordu. Yavaşlarken birkaç adım ileride durdu.

Bakışları kısılmıştı. "Bana öyle bakmandan hoşlanmıyorum."

Vermek üzere olduğum karşılığa engel oldum ve yüz ifademi kayıtsız tuttum. "Bana Şeytan Yamacı'nda tanıdığın tüm şerefsizlerin bir listesini yapmanı istiyorum."

İmsiz Günahkârlar

Kaşlarını çattı. “Annemi öldürebileceğini düşündüğüm insanların mı?”

Başımı salladım.

“Tamam.”

Arabanın yanından geçerken kaputtan uzaklaşıp yolunu kes-
tim. Kıpırdamadan durduğunda gözleri benimkilerle buluşmak
için yukarı kalkmıştı. “*Şimdi mi* demek istiyorsun?”

Bir kez daha başımı salladım. “Hemen şimdi. Onu bulmama
ne kadar çabuk yardım edersen, Sahil’den o kadar çabuk kurtu-
labilirim.”

Gözbebekleri hayal kırıklığıyla titreşiyordu ama görmemiş
gibi davrandım. Sanki göğüs kafesime geçirilen bir darbe değil-
miş gibi. Ancak çabucak geçmiş, yerini sert bir ifade ve dimdik
duran omuzlar almıştı. Çantasını karıştırıp bana bir avuç dolusu
şeker ambalajı uzattı. Keyiflendiğimi hissettim. Ardından, kenar-
ları yıpranmış bir broşür çıkardı.

“Elimde Şeytan Yamacı’nın bir haritası var aslında.” Etrafım-
dan dolanarak broşürü açtı ve arabamın kaputunun üzerine yaya-
rak düzeltti.

“Neden kahrolası bir haritaya ihtiyacın var ki? Hayatın boyun-
ca yaşadığın yeri unuttun mu?”

“Hayır,” dedi iç geçirerek. Bir kalem bulmak için çantasını ka-
rıştırdı. “Ormanda kaç kez kaybolmuş turistlere rastladığımı bilsen
şaşarsın. Arada sırada Şeytan Koyu’ndaki beş yıldızlı otellerinden
çok uzaklaşıp dinlendirici bir doğa yürüyüşü yapmak istiyorlar.
Buranın *o tür* bir park olmadığına farkına varamıyorlar sanırım.
Onlara yardımcı olacak bir referans noktam olmasını seviyorum.”

Omzunun üzerinden baktığımda, göğsüm sırtına değiyordu.
“Kulağa iyi bir kızın yapacağı bir şey gibi geliyor.”

Somme Sketcher

Sırtı gerilirken fısıltıyla bir şeyler mırıldandı. Ardından haritanın üzerine eğildi ve titrek bir el yazısıyla farklı yerleri karalamaya başladı.

Tekrar doğrulduğunda tam arkasıdaydım. Beklediğinden daha yakınındaydım. Kalçası kasıklarımı sıyırıp geçerken dudaklarından kaçan nefesi duyacak kadar yakınında. Aletimin seğirmesi için yeterince yakın...

“Ah,” diye nefes alıp parmaklarını haritanın üzerinde gezdirdi. “Yamaç’ta tanıdığım ve anneni öldüren adamın tarifine uyan herkesin adresinin yanına bir çarpı işareti koydum. Hiçbiri gerçek birer *suçlu* değiller ama örnek vatandaşlar da sayılmazlar.”

Onu zorlukla dinliyordum. Beynim ve aletim arasındaki tartışmada hakemlik yapmakla çok meşguldüm. Beynim kazandığında bir adım geri çekildim. “Teşekkürler,” diye homurdandım ve haritayı katlayıp ceketimin cebine koydum.

Sürücü koltuğuna doğru yöneldim ama yakamdan çekiştiren bir şey hareket etmemi engelliyordu. Kaşlarımı çatarak aşağı baktım ve Rory’nin küçük yumruğunun ceketimi sıktığını gördüm. Bakışlarım tekrar yüzüne döndü.

“Söylemek istediğin bir şey mi var?” diye sordum keskin bir sesle.

Ses tonumun altında tehditvari bir ton vardı ama bu onu ürkütmemişti.

Onun yerine, bakışlarıma meydan okuyarak karşılık verdi. “Ah, bence bir süre daha kalmalısınız.”

Siktir. Sesi neden aletimi bir mengene gibi kavırıyordu? Alçak ve yoğun. Yakıcı bir ısı ve kötü niyetlerle doluydu.

Bakışlarım sertleşirken dişlerimi gıcırdattım. “*Bence* arabaya binip annemi öldüren adamı aramalıyız.”

İtimsiz Günahkârlar

Dişlerini altdudağının üzerinde gezdirip yavaşça başını aşağı yukarı salladı. “Ya da... bir süre burada kalabiliriz.”

Boğazımdan yukarı doğru süzülen şehvet yutulamayacak kadar yoğun ve tatlıydı. Ne istediğini biliyordum, o mükemmel yüz hatlarının her yerinden okunuyordu. Zihnimin itirazlarına rağmen aletim aklındakini söylemesi için karıncalanıyordu.

Gözleri kiliseye takılmıştı. “İtiraf etmek harika ama... Hazır buradayken... belki günahlarımın kefaretni tekrar ödeyebilirim diye düşündüm.”

“Belki de ödeyebilirdin. Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?”

Benim kayıtsızlığıma uyarak konuştu. “Senden gelecek küçük bir yardımla.”

Yüce İsa ve tüm lanet havarileri aşkına. Onun bu özgüveni karşısında gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Bu bir kadında gördüğüm en ateşli özellikti. Özellikle de bu kadar beklenmedik olduğunda.

Onu sert gözlerle olduğu yere mıhladım. Bakışlarımı sırtını dikleştirip bol kapüşonlusuna yapışan göğüslerinden gözlerine odaklamaya çalıştım.

Yapmam gereken şey ona bunun çizgiyi aşmak olduğunu hatırlatmaktı. Hani dün uyarı levhaları ve dikenli tellerle güçlendirdiğim çizgiyi.

Ama Tanrı aşkına, ben yalnızca bir erkektim.

Boğazımı temizledim. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. “Anlıyorum. Peki, cumartesiden beri hangi günahları işledin?”

Kıpırdamadan dururken gözleri yana doğru kaydı. “Ah...”

“Tam da düşündüğüm gibi,” diye mırıldandım. Eğlenmeye başlamıştım. “Günah yoksa şaplak da yok, Aurora.” Ciğerlerime hava çekerken, kararlılığımın sonunda vites değiştirdiğini hissediyordum. *Tek yapmam gereken bu kızı yeniden arabama bindirip*

onu bana böyle bakamayacağı bir yere götürmekti. “İyi kızlara şaplak atılmaz.”

Şimdi gözleri karanlık ve tehlikeli bir şeyle parlıyordu. Benim için kendine dokunduğu gece onda gördüğüm şeyin aynısıydı. Bir an için duraksayıp hiçbir uyarıda bulunmadan arabanın kaputundan uzaklaştı ve elini pantolonumun cebine soktu.

Vücudumdaki tüm ısının aniden aletime akmasıyla kanım damarlarımda buz kesmişti. *Tanrım*. Sıcacık parmakları bacağımda hafifçe izini bırakmış ve şimdi de kaya gibi sertleşmiş olan aletimin üzerinde gezinmeye başlamıştı.

Kendine güveni bir an için sarsıldığında, bunu fark etmemin tek nedeni yalnızca gözlerimi ondan alamamamdı.

“Tüh,” dedi dudaklarında utangaç bir sırıtışla. “Aradığım şey bu değildi.”

Dilimi ısırırken hareketsiz ve sessiz bir şekilde bekledim. Sanki kalbim göğüs kafesime hızla çarpmıyormuş da onu ensesinden tutup yüzündeki sırıtışı silmek için hayvani bir içgüdüyle savaşıyor muyum gibi.

Elini pantolonumdan çektiğinde, parmaklarının arasında gülmüş bir şey parlıyordu. Gözlerim zafer dolu bir edayla havaya kaldırdığı yumruğuna kaydı.

Arabamın anahtarına.

“Haklısın,” diye mırıldandı. “Günah yoksa, şaplak da yok. Öyleyse bir günah işlesem iyi olacak.” Gözlerini kocaman açarak öyle bir surat ifadesi takınmıştı ki eğer Tanrı’nın sarışınlarına karşı zaafi olsaydı, Aurora’yı bir saniye bile düşünmeden cennete gönderirdi. “Sadece küçük bir tane.”

Arabamın kaputuyla arama girip yolcu tarafındaki kapıya doğru yürürken sırıtışını gözümün ucuyla yakalamıştım.

Gözlerim elindeki anahtar ile Aston Martin’imin mat siyah ka-

İmsiz Gunahkarlar

portası arasında gidip geliyordu. Aralarında yalnızca birkaç santim vardı.

Bakışlarım karardı. “Aklını kaçırmış olmalısın.”

Dudağını ısırp beklentiyle bana baktı. “Bu bir günah, değil mi?” diye fısıldadı. “Bir şaplağı hak etmeme neden olacak bir günah?”

Çenem kilitlenmişti. İki yanımda yumruklarımı öyle bir güçle sıkıyordum ki eklemlerim kırılacaktı. “Sanırım beni oyunlarla kandırabileceğin biri sanıyorsun, Aurora,” diye hırladım.

“Tamam.” Duraksadı. “Ben arabayı çizmeyeceğim ama sen yine de bana şaplak atabilirsin. Buna ne dersin?”

“Beni tehdit eden insanlarla pazarlık yapmam.”

“Peki, o zaman. *Tüh,*” dedi yine. Ancak bu sefer cıvıltısına bir kazıma sesi eşlik etmişti. Isı beynime ve aletimin uzunluğuna doğru yükseliyor, her iki organımda da kanımın kaynamasına neden oluyordu. Siktir, çok sinir bozucuydu ve kahretsin ki çok ateşliydi.

Ona doğru bir adım attığımda o da bir adım geriye attı.

“Buraya gel.”

Başını iki yana sallayıp kaşlarını saç çizgisine kadar kaldırdı.

“Beni ikiletirsen ne olacağını görürsün, Aurora.”

Cevap veremeden onu bileğinden tutup arabanın yanına doğru çektim ve yüzüstü kaputa yasladım. Göğüs kafesimin içinde hayvani bir hırıltı yükselirken bacaklarını kalçalarımınla tampona sabitleyip başparmaklarımı tayıtının beline geçirdim.

Ardından aşağı indirdim.

Donup kalmıştı. “Ne yapıyorsun?!”

“Sana istediğini veriyorum.”

“N-ne?” İtiraz etmek için başını çevirdi ama avucumu buklelerine dolayıp onu tekrar kaputun üzerine ittiğimde, yanağı arabanın yüzeyine yaslanmıştı. “*Burada istemiyorum Angelo-*”

“Kapa çeneni,” diye hırladım. Taytını ve külotunu kabaca dizlerine kadar indirdim. Mükemmel, dolgun kıcını ve altındaki pembe kadınlığı gördüğüm anda çenemi sıktım. *Yüce İsa*. Cumartesi günü kemerimle süslediğim yerdeki soluk kırmızı izler hâlâ duruyordu.

“Biri görecek,” diye ciyakladı. Soğuk nefesi yüzeyi buğulandırıyor. “Ben-”

O konuşmaya devam edemeden üst cebimdeki ipek mendili alıp top haline getirdim ve cümlesinin geri kalanıyla beraber ağzına tıktım. Yeniden -öncekinden daha ağır ve sıcak bir şekilde nefes almaya başlamadan önce bir süre hareketsiz kaldı.

Üzerine eğilip dudaklarımı kulağına dayadım. Pantolonumdaki kaya gibi sert çıkıntıyı arkasındaki açıklığa bastırıyordum. Parmaklarım boynunun yan tarafına baskı yapıyordu. Tanrım, teni ne kadar pürüzsüz ve ipeksi. Adeta zedelenmek için yalvarıyordu.

“Bir hayvan gibi davranmak istiyorsan, bir hayvan gibi sesini keseceğim.”

Onu göğsümle arabaya mıhlamaya devam ederken uzanıp kemerimi çözdüm ve pantolonumdan çıkarıp hemen yanımda elime sardım.

Aurora tıpkı benim gibi derin nefesler alıyordu. Tenim elektrikli bir tel gibi parlıyor, öfke ve şehvetin eşit parçalarından oluşan tehlikeli bir karışım beni sarıp sarmalıyordu.

Adrenalin yüzeyin hemen altında mırıldanırken biliyordum ki *acımasızlığımı*, tüm sıcak ve istekli ihtişamıyla Rory’nin mükemmel kalçasının üzerinde göstermek üzereydim.

Bu sefer ona dokunmayacağıma söz veremezdim. Söz verebileceğim tek şey, bu defa üç vuruştan çok daha fazlasını yapacağımdı.

BÖLÜM

Yirmi Dört

Rory

Kalbim arabanın kaputuna çarpıyor ve benzer bir gümbürtünün sesi kulaklarımda inançsızlıkla besleniyordu. *Bu gerçekleşiyor olamazdı. Öyle değil mi?* Kasım ayının soğuğu çıplak kalçamın üzerinde geziniyor, bana bunu hayal etmediğimi hatırlatıyordu. Gerçekten de belden aşağım çıplaktı ve ağzımda derme çatma bir tıkaçla günün dondurucu ışıklarında bir arabanın üzerine eğilmiş durumdaydım. *Hem de dışarıda*

Ayrıca Angelo Visconti'nin kemerinin gazabını hissetmek üzereydim.

Kutsal Karga. Zamanı birkaç dakika geri sarmak ve aptalca meydan okumamı geri almak için neler yapmazdım. Mantığım yerine bacaklarımdaki sıcaklığın beni yönlendirmesine izin vermiştim. Mantık bana şehvetimi bastırıp gülümsememi, kahrolası arabaya binmemi söylerdi.

O aptal çizgiyi geçmememi söylerdi.

Angelo'nun pantolonu çıplak kalçalarımın değdiğinde nefesim kesilmişti. Hiç sahip olmadığınız bir şeyi arzulamanın mümkün

Somme Sketcher

olduğunu bilmiyordum ama yine de vücudum, Angelo'nun dokunuşuna ciğerlerimin oksijene ihtiyacı duyduğu gibi ihtiyaç duyuyordu. O kadar ki dokunacak gibi olduğunda bile tüm sinir uçlarımı ateşlemeye yetiyordu. Kafam birden fazla şekilde karışmış durumdaydı. Çünkü babasını o ellerle öldürdüğünü öğrendiğimden beri, kendimi o ellerin bedenimde nasıl bir his uyandıracağını daha da merak ederken buluyordum.

“Sen aptal, küçük bir kızsın, Aurora. Ve şimdi, gerçek bir erkekle oynamaya hazır olmadığını öğreneceksin.”

Nabzım kalçalarımın arasında çırpınıyordu. Kemerinin tenimi çarpacağını düşündükçe salyalarım akıyordu. Buna rağmen bir o kadar da korkuyordum.

İlk darbe bir uyarı ya da merhamet olmadan kalçama inmiş ve popomun yanağının sızlamasına neden olmuştu. Donup kaldığımda ani acı yüzünden kalbim neredeyse duracaktı.

Dilimdeki ipeğe karşı savaşıarak, “Ah,” diye mırıldandım. İçgüdüsel olarak elimi kaldırıp onu ağzımdan çekip çıkarmak istiyordum ama Angelo bileğimi yakalayıp kolumu sırtıma bastırdı.

“Bak sen, küçük kız,” diye mırıldandı. Sesi tehlike doluydu. “Ona her karşı koyduğunda, kemerimden bir darbe daha yiyeceksin.”

Dişlerimi ipeğin üzerine kenetleyerek kendimi yeni bir vuruşa hazırladım. Bu kez deri rüzgârın içinde yüksek sesle şaklamış, kalçama inmeden önce bir uyarı işareti gibi ıslık çalmıştı. Bu darbe sanki tüm gücünü arkasına almış gibi, beni başımın tepesi ön cama degecek kadar uzağa savurmuştu.

Hafif sızı yavaş ve derin bir yanmaya dönüşürken bunu içimde hissediyordum. Soğuk bir ürperti zonklayan izlerin üzerine doğru esiyor, beni serinletmek yerine ne kadar sıcak ve ne kadar açıkta olduğumu hatırlatıyordu. Şeytan Yamacı'ndan Sahil'e, oradan da

İmsiz Günahkarlar

Koy'a giden ana yoldaydık. Gün ortasında pek fazla insan buraya uğramazdı ama yine de alışılmadık bir şey değildi. En kötüsü de eğer Şeytan Yamacı'ndan geliyorlarsa, onları tanıma olasılığımın yüksek olmasıydı.

Yakalanma fikrinden bu kadar tahrik olduğum için hastalıklı ve sapkın olduğumu biliyordum.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı Angelo. Aniden vücudunun ağırlığıyla beni kaputa sabitlemişti. "Bunu çok iyi karşıladın."

Pantolonunun kumaşından bile kalçalarımın arasına giren devasa ereksiyonunu hissederek inledim. Onu bu kadar sertleştirebilmem -ben, yani saçma günahları ve fevri tavırları olan o aptal kız- başımı döndürüyordu. Parmak uçlarımın üzerinde durup çıplak kıkımını onun sertliğine sürtmek için vücudumu geriye itmekten kendimi alamıyordum. Sanırım bu *teknik olarak* ona dokunmak sayılmazdı. Arada ince bir kumaş şeridi vardı...

Ancak Angelo'nun yumruğu kapüşonumun arkasına dolanmış, kalçalarımı kabaca arabaya doğru itmişti. "Sana hareket edebileceğini kim söyledi?" Birden ağızımdaki mendili çekip aldığı anda hızla temiz ve serin havayı ciğerlerime çektim. "Bir şaplağı daha hak ettin. Sana bu sefer öyle bir çığlık attıracağım ki bütün kasaba seni duyacak."

"Ne-"

Ancak daha itirazım dudaklarımdan dökülmeden Angelo bir darbe daha indirdi. Ardından bir tane daha. Ciğerlerimden uzun, yüksek sesli bir çığlık halinde çıkan havayla neredeyse boğulacak gibi olmuştum.

Angelo, arkamda karanlık bir sesle kıkırdadı. Ardından saçlarımı avucuna dolamak yerine başımın üstünü okşamaya başladı.

Sesi enseme yalayıp geçtiğinde öncekinden daha yumuşaktı.

“Siktir, Aurora. Benim için Çıglık atmana bayılıyorum. O mükemmel amcığını ikiye ayırıp sikimi içine gömmek ve sana gerçekten Çıglık attıracak bir şey vermek istiyorum.”

Sıcak ağzı ensemden kulağıma kadar bir yol izlediğinde, her saniyesini merkezimde hissetmişim. Beynimin karanlık köşelerinde bir yerde, bunun *çizgiyi aştığını* söyleyen küçük bir ses vardı. Hayır, çizgiyi tamamen aşan şey kemerinin darbeleri değildi. Hastalıklı aklım, günahlarımın kefareтини ödediğim için bunu haklı göstermeme izin veriyordu. İnanılmayacak kadar zevk almam yalnızca bir yan etkiydi. Diğer yandan dudaklarının böylesine samimi bir şekilde tenime dokunması... İşte, bunun yanlış olduğunu biliyordum.

Yine de şu anda daha az umursayamayacağımı da biliyordum.

Bu yeni bir kemer darbesi alacağım anlamına gelse bile daha fazlasını isteyerek, onu daha fazla hissetmek için boynumu uzattım. Nefesi boğazımda atan nabzın üzerinde titreşiyordu. Tanrım, o sıcaklığının amımda olması, ağırlığını arkamda değil de üstümde hissetmek için neler vermezdim.

“Bu hoşuna giderdi, değil mi Aurora? Aletimi içine gömmem.”

Yoğun bir inilti dudaklarımı terk edip gitmiş ve onu dişleri kulak mememi ısırduğında aldığım kesik bir nefes takip etmişti. Evet, bu *kesinlikle* çizgiyi aşıyordu.

Cevap vermediğimde, sessiz bir tehditle kemeri kıcıma doğru kaldırdı. Kalbim daha da hızlı çarparken başımı salladım.

“Söyle.”

“Evet,” dedim kesik nefeslerle. “Sikini içime gömmeni istiyorum.”

Sesi hemen yanımdan, alçak ve gırtlaktan geliyordu. “Sen nişanlı bir kadınsın, Aurora,” diye homurdandı. Kemerini popomun

kıvrımına ve kalçalarımın arasına sürüklüyordu. “Müstakbel kocan, içinde onunki yerine benim aletimi istediğini duysa ne yapardı? Sence onun kemerinin kalçalarına inmesi de benimki kadar hoşuna gider miydi?”

Başımı iki yana sallasam da klitorisime kemeriyle attığı hafif bir uyarı darbesiyle neredeyse arabanın üzerine yığılacaktım. “Hayır,” diye haykırdım.

“Sana şaplak atmasını istediğin tek kişi benim, değil mi?”

“Evet!”

“Seni sikmesini istediğin tek kişi.” Keskin sözlerini klitorisime bir şaplak daha atarak noktaladığında, bu kez bacaklarım beni yarıda yolda bırakmakla tehdit ediyordu.

“Evet, evet!” diye inledim. Sanki bacaklarımın arasında oluşan gerginliği azaltacakmış gibi avuçlarımı sertçe arabaya bastırdım. Ancak rahatlamamın tek yolunun, Angelo’nun *tam da oraya* bunu yapmaya devam etmesi olduğunu biliyordum.

“Düğün gecenizde kocan seni becerirken de tek düşündüğün ben olacağım.” Bir başka sert, yakıcı darbe. “Daracık amını genişletenin benim sikim olmasını dileyeceksin.”

“Evet,” dedim hıçkırarak, “Tanrım, sen olmanı ne kadar çok isterdim. Lütfen Angelo, bunu yapmayı bırakma. *Lütfen.*”

Arkamda hareketsiz kaldı. O kadar sessizdi ki yalnızca kulaklarımdaki kanın gümbürtüsünü duyabiliyordum. Kemerle bir şaplak daha atarken, “Bu mu?” dedi dişlerinin arasından.

“Evet,” diye inledim. Onu kadınlığıma daha sert şaplak atmaya davet edercesine bacaklarım genişçe açtım. Kadınlığım ve klitorisim lezzetli bir şekilde sancıyordu, ıslaklığımın kasıklarımın aşağı damladığını hissedebiliyordum.

“Kötü kızlar boşalamaz, Rory,” dedi neredeyse şeytani bir ses tonuyla.

“Sana yalvarıyorum.”

“Seni duyamıyorum.”

“Lütfen, Angelo. Lütfen, boşalmama izin vermen için sana yalvarıyorum.”

“Siktir, bebeğim.” diye inledi.

Klitorisime bir darbe daha indirip beni öne doğru itti. Karnımın altındaki sinir yumağı acı ve zevk karışımı bir hisle ağrıyor, gerilim bir fırtına gibi esiyordu.

Bir darbe daha. “Evet,” dedim kesik nefeslerle. “Lütfen, durma.”

Çok yaklaştım. Orgazmın doruğundayım, sadece Angelo’nun ve deri kemerinin bana verebileceği bir zirvenin peşindeyim.

Beni tekrar tokatladı, sonra tekrar. Aniden dizlerimin bağı çözüldü ve karnımın alt kısmında milyonlarca havai fişek patladı. Tüm vücudumu bir hezeyan dalgası vurduğunda, Angelo sürtünmem için soğuk ve sert kemeri orada tutmaya devam etmişti.

Kaputun üzerine yığıldım. Meme uçlarım karıncalanıyor, çıplak kalçalarım kadınlığım yanıyordu. Angelo’nun şu anda nasıl görüldüğünü, popomun ne kadar şişmiş ve kızarmış olduğunu hayal edebiliyordum.

Nefesimi toparlayıp zirveden bir toz tanesi gibi inmeye başladığımda, dirseklerimin üzerinde doğruldum. Başım omuzlarımm arasına düşmüştü.

“Cehenneme gideceğiz, Angelo.”

Tek kelime etmiyordu. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından külotumu yavaşça kalçalarımın yukarı çekti. Kalçamdaki hassas yaralara ulaştığında nazik davranmıştı. Aynı şeyi taytım için de yaptı ve sonra yumuşak bir şeyin omuzlarıma düştüğünü hissettim.

İmsiz Günahkarlar

Aşağı baktığımda ceketini üzerime geçirdiğini fark ettim. Elleri omuzlarımdan kollarıma doğru inip orada oyalandığında avuçları sıcak, güçlü ve rahatlatıcıydı.

Kısa bir an için gözlerimi kapattım ve sırtımı onun göğsüne yaslayıp bu hissin tadını çıkardım. Uzakta dalgalar aşağıdaki kayalara çarpıyor, Koru'nun girişini kaplayan ağaçlar rüzgârda hışırıyordu.

Dudakları saçlarımin üzerinde gezindi.

“Ben zaten oradayım.”

Angelo beni sıcak tutmasına rağmen tüylerim diken diken olmuştu. Başka bir şey söylemeden beni bırakıp şoför koltuğuna doğru yürüdü. Aleti hâlâ pantolonunun içinde belirgindi.

“Atla, yağmur yağmak üzere.”

Kontağı çevirdiği anda yağmur başlamıştı. Büyük damlacıklar ön cama çarpıyor, silecekler tarafından sürüklenmeden önce bir tabaka oluşturunuyordu.

Angelo gösterge panelindeki bir düğmeye basıp sadece benim tarafımdaki koltuğun ısıtıcısını açtı.

Ceketinin yakasına doğru usulca gülümserken yoğun kokusunun ve sıcaklığının tadını çıkardım.

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yol aldık. Angelo bir eliyle direksiyonu tutarken bir yandan da dikkatini yola ve kucağındaki haritama veriyordu.

“Torpido gözünü aç. Orada senin için bir şey var.”

Kaşlarımı çatarak açtım.

Ardından gülümsemem geniş bir sırıtışa dönüştü.

BÖLÜM

Yirmi Bes

Angelo

“Bodrum çürüklerle dolu. Misafir odasında küflenmeler var ve çamaşır odasındaki borulardan biri de patlamış, bu yüzden şimdilik çamaşır makinesi ile kurutma makinesi yok.”

Önümdeki evraklardan kafamı kaldırıp babamızın eski ofisinin kapısında duran Gabe’e baktım. Kasım ayında olmamıza ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmura rağmen, kardeşim gömleksiz ve ter içindeydi. Lanet olası bir Chippendale takvimi* gibi görünüyordu.

“İyi ki tüm kıyafetlerim yalnızca kuru temizlemede yıkanabiliyor.”

Gözlerini devirip kapının çerçevesine yaslanmayı bıraktı. Koridorda yeniden gözden kaybolmadan önce, “Tabii ki öyledir, prenses,” diye homurdandı.

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Dikkatimi asistanım Elle’in dün gece yolladığı sözleşmelere verdim. Tüm sabahı sözleşmeleri inceleyerek ve gelecek hafta için hukuk ile finans

* Sayfalarında çıplak erkek fotoğraflarına yer verilen takvimdir. (ç.n.)

İtimsiz Gunahkârlar

departmanlarıyla toplantılar ayarlayarak geçirmiştım. Londra'yı içeren planlar yapmak, bana bir tarih veriyordu. Annemi öldüren pisliği bulacak ve yedi günden kısa bir süre içinde, ayrıca kesinlikle ama kesinlikle düğünden önce buradan ayrılacaktım.

Dışarıda bir aracın çalışmakta zorlanan motorunu duydum. Kaşlarımı çatarak ayaklandım ve pencereye doğru yürüyüp aşağıya baktım. Gabe rutubet ve nemden kurtulmuş, şimdi de babamın neredeyse on yıldır garajda çürümeye terk edilmiş olan sevgili Firebird'üyle uğraşıyordu. Çıplak sırtına çarpan yağmur damlaları umurunda bile değildi. Kaputun altına çömelmiş, elindeki el feneri ve kot pantolonunun arka cebine soktuğu kirli beziyle çok meşgul görünüyordu.

Gabe geçen hafta çıkagelmiş ve ondan istediğim gibi evi yenilemeye yardım edeceğini söylemişti. O zamandan beri her gün burada, tadilat işleriyle uğraşüyor ve bu süreçte şerefsiz babamızın çocukluk evimizdeki son izlerini de ortadan kaldırıyor. Dün gece Rory'yi bıraktıktan sonra eve geldiğimde babamızın puro kutusunun çöpe atılmış olduğunu görmüştüm. Bu sabah da bir yığın Giorgio Morandi tablosu, tuvaleri kesilmiş bir şekilde veranda kapısına yaslanmıştı.

Babamız o lanet tabloları çok severdi.

Ellerimi ceplerime sokup bir süre onu izledim. Zihnim Connecticut'taki kiraz tarlasına geri dönerken Gabe'in sözleri kafamın içinde çınılıyordu.

Ne yaptığını biliyorum.

Gabe'in babamızı öldürdüğümü nereden bildiğini ya da bunun için bana neden teşekkür ettiğini bilmiyordum. Ama bugünlerde Gabe hakkında bilmediğim çok şey vardı. Neden evimizin içini boşaltmaya kafayı taktığı ve normalde bunun yerine başka ne ya-

pıyor olabileceği gibi. Ancak bu kardeşimi yıllardır en çok gördüğüm zaman ve onu en mutlu gördüğüm haliydi. O yüzden bunu mahvetmeyeceğimi biliyordum.

Arkamı dönüp soğuk gözlerle çalışma odasını inceledim. Gabe'in evde henüz dokunmadığı tek oda burasıydı. Ona nedenini sorduğumda bakışları kararmış ve bana, "O kahrolası odayı sen boşaltabilirsin," diye homurdanmıştı.

On yıl önceki haliyle tamamen aynı görünüyordu. Aynı maun masa ve aynı maun kitaplık hâlâ oradaydı. Aynı fotoğraf çerçeveleri aynı resimlerle doluydu. Tek fark dolapları kaplayan kalm toz tabakası ve masanın arkasındaki halının üzerindeki koyu lekeydi.

Babamın talihsiz beyin kanamasının olduğu yer.

Yavaşça odanın içinde yürüyüp masanın etrafından dolanıp kapıya sırtımı dönerek durdum. Buradan bakışlarım masaların üzerinde ve pencerenin dışarısında, dik tepenin güneye doğru ilerleyip aşağıdaki kasabayla buluştuğu yerde geziniyordu.

Bunların hepsinin bana ait olması gerekiyordu. Midemde tanımadığım bir his titreşiyordu ancak ona bir isim veremedi bir araba ön yola girdi.

Kahrolası Tor'un burada ne işi vardı?

Öğrenmek için merdivenlerden inip verandaya çıktım. Tam o sırada Tor elindeki dosya yığınının şemsiye gibi kullanarak hızlı adımlarla eve doğru ilerliyordu. Çatının altına girmeden önce hemen yanından geçtiği Gabe'in omzuna hafifçe vurdu.

"Lanet olsun," diye homurdandı ve boynunu bükerek ön kapıdan girişe baktı. "Ah, tam anlamıyla bir hatıralar geçidi. Yenileyip satacak mısın?"

"Hayır. Şehre geldiğimizde burayı kullanacağız. Visconti Grand'de kardeşinle komşu olmaktan bıktım."

“Evet. Eminim Dante de asansörde sana rastlamaktan bıkmıştır. Al.”

Göğsüme bir zarf bastırdı. “Koca Al bunu sana vermemi istedi.”

Zarfa baktım. “Nedir bu?”

“Tanrı bilir. Sen Max’in ipini çektiğinden beri onun kahrolası uşağı ben oldum. Sana dosyalar getirmemi ve...”

Arabanın kapısı çarptı. İkimiz de kafamızı kaldırdığımızda Aurora’nın yolcu koltuğundan indiğini görmüştük.

“...küçük oyuncağına bebek bakıcılığı yapmamı istiyor.”

Kalbim göğsümde hızla çarparken gözlerim Aurora’nın vücudunda geziniyordu. Tanrım. O küçücük eteği ne demeye giymişti? Kışını zar zor örtüyordu. Hem sahiplenme hem de şehvet içimde kaynarken yüz ifademi bozmamak için çenemi sıkamak zorunda kalmıştım.

Tor bana baktığında gözlerimiz kesişti. Çenesi kasılmıştı, yine de nişan partisinde gördükleri hakkında bir şey söylemedi.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum ses tonumda sahte bir kayıtsızlıkla.

“Onu elbise provasına bırakacağım.”

“Neden, Koy Klanı şimdi nasıl büyük bir etkinlik planlıyor?”

Bana tuhaf bir bakış fırlattı. “Gelinlik provası, seni lanet olası aptal.”

Şimdi boğazımdaki yumru büyümüştü. Ellerimin yumruk olmasını engellemek için zarfı yırtıp açtım. İçinde iki dosya vardı. Onları tararken kaşlarım çatılmıştı.

“Ne?” Tor onlara bakmak için boynunu büktü. “Bekle, bu-”

Kâğıtları tekrar zarfa koyup kolumun altına sıkıştırarak sözünü kestim.

“Seni ilgilendirmez, yoksa zaten bilirdin.”

Somme Sketcher

Bakışları sertleşti. “Beni öfkelenendirme, *cugino*. Bu Şeytan Korusu için bir planlama izni başvurusu mu?” İçim biraz olsun rahatlamıştı. En azından ikinci belgeyi görmemişti. “Çünkü babama ve Dante’ye çoktan siktirip gitmelerini söylediğini sanıyordum...”

“Söyledim.” Azı dişlerim birbirine kenetlenmişti. “Bu Aurora’yı onunla evlenmeye ikna etmeden önceydi.”

“Öyle mi? Bunun konuyla ne ilgisi var?”

“Aurora babanın Koru’ya inşaat yapmasını engellemek için onunla evleniyor.” Yüzünü saran kafa karışıklığını bir süre inceleyip kafamı salladım. “Tabii ya. Bilmiyordun.”

Duraksayıp tuğlalara yaslandı. “Hayır, bilmiyordum,” diye mırıldandı kendi kendine. Başparmağını dudağının üzerinde gezdiriyordu. “Yalnızca onun da diğerleri gibi bir servet avcısı olduğunu düşünmüştüm.”

“Hayır. Sadece bir *hippi*.”

Bana bakıp gözlerini kıstı. “O arazinin sahibi Koca Al değil, sensin.”

“Öyle mi, Sherlock?”

“Peki, Aurora neden aksini düşünüyor?”

“Çünkü baban yalan söylemeden veya şantaj yapmadan istediği yaş aralığındaki kızları elde edemeyen şerefsiz bir sapık.”

Gözleri yeniden kısıldığında kelimelerin dudaklarımdan gereğinden fazla zehir dolu döküldüğünü fark etmiştim.

“Ona söyleyecek misin?”

“Hayır, söylersem Alberto onu öldürür.”

“Doğru,” diye mırıldandı. Ancak bu bilginin onu rahatsız ettiğini söyleyebilirdim. Avluyu gözleriyle taradı ve bakışları Gabe’e takılınca küçük bir homurtu çıkardı. “Bu Alonso amcanın eski Pontiac Firebird’ü mü?”

“Evet.”

“Dostum, ona bir bakmam lazım. Çocukken hiç karşısına geçip doğru düzgün hayranlık duyma fırsatım olmamıştı.”

Yağmurun arasından Rory’yi hiçbir yerde göremediğimi fark ederek bahçeyi gözden geçirdim.

“O nereye gitti?”

Tor yaslandığı yerden çekilerek basamaklardan indi ve Gabe’e doğru koştu. Omzunun üzerinden muzip bir sırıtışla, “Yukarı çıkar-ken hangarı görmüştü,” dedi. Parmağım bana doğru sallarken bakış-ları kararmıştı. “Elini kesmek zorunda kalacağım bir şey yapma.”

“Kapa çeneni, Tor.”

Kahkahası yağmur sesini bile bastırmıştı. Evin yan tarafından hangara doğru ilerledim. Özel uçak pistimizi kendi jetim için ge-nişlettiğimde, babamın eski helikopter hangarını da yenilemiş-tim. Özel jetimi birkaç hafta önce buraya uçurdum. Ticari bir pist-te kalacağına, ihtiyacım olduğunda ulaşılır olmasım yeğlerdim.

Rory’yi fark etmem birkaç saniyemi almıştı çünkü lanet kana-dın üzerinde dengede durmuş kokpite bakıyordu.

“Ölmek mi istiyorsun?” diye hırlayarak yanma yaklaştım. “İn aşağı. Şimdi.”

O yukarıdan bana bakarken, benim gözlerim ise bronz bacak-larının uzunluğundan eteğinin altındaki kalçalarının kıvrımına doğru kaymıştı. Tanrım, Alberto onun bu kıyafetle evden çıkma-sına izin verdiği için aklını kaybetmiş olmalıydı.

“Aşağı inmemi istediğine emin misin?” diye cıvıladı utangaç bir sırıtışla.

Dilimi ısırıp ona uyarı dolu bir bakış attım. Gülümsemesi daha da genişlerken kanadın üzerine doğru uzandım ve onu kalça-larından kavradım. Vücudunu bir itfaiyeci gibi omzuma attığım-

da nefesi kesilmişti. Onu yere bırakırken başparmağım külotunun üzerinde gezindi.

Nefes nefese, utangaç bir şekilde bana baktı. Gözlerimin bluzunun altından süzülen kızarıklığa kaymasını engellemeye çalışıyordum ancak bu neredeyse imkânsızdı.

“Lanet bir maymun gibi etrafta dolanma, Aurora.”

“Neden, jetini de mahvedeceğimden mi korkuyorsun?” dedi neşeyle. Gözleri parlıyordu.

Dudağımın iç kısmını çiğneyerek başımı iki yana hafifçe salladım. İnanılır gibi değildi. Bu kadın gerçekten de dün arabamı çizip beni kışını paramparça etmeye zorladığı için üzerimde bir üstünlük sağladığına inanıyordu.

“Hayır. Daha çok bacağını kırmandan ve cumartesi günü mihrapta yürüyememenden endişeleniyorum,” diyerek ona sert bakışlarla baktım.

Alnında küçük sevimli bir çizgi belirmişti. Dışa doğru sarkan altdudağını ısırarak istiyordum.

“Canın cehenneme,” diye mırıldanıp topuklarının üzerinde döndü.

Yağmura geri dönmeden önce bileğinden tutup onu kendime doğru çektim. Şimdi benden yalnızca bir santim kadar uzakta duruyordu. O kadar yakınımdaydı ki bakışlarıma karşılık verebilmek için boynunu eğmek zorunda kalmıştı.

“Neden jetimin etrafında dolanıyorsun ki? Onu çalmak bir kolyeyi çalmaktan biraz daha zor, *Magpie*.”

Ağırlığını tek bir ayağına verirken porselen tenindeki o kızarıklık koyulaşmıştı. “Bunun bir mit olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Ne?”

“Saksağanların parlak şeyleri çaldığının? Gerçekte saksağan-

İzimsiz Gunahkârlar

lar, parlayan ya da ışıldayan her şeyden çok korkarlar. Tabii ki *istif yapıyorlar* ama bu genellikle dallar, küçük çakıl taşları ya da yuva yapabilecekleri herhangi bir şey oluyor. Sanırım tüm bu parlak şeyler melesi Avrupa efsanelerinden geliyor...” Sözünü kesip gözlerini bana dikti. “Neden bana öyle bakıyorsun?”

Yüzümde aptalca bir sırıtış olduğunu şu an fark ediyordum.

“Nasıl?”

“Sanki...” Yutkunup gözlerini dudaklarıma dikti. “Sanki beni öpmek istiyormuşsun gibi.”

Çünkü kuşlar hakkında daha az umurunda olamayacak saçma sapan şeyler söylediklerinde bile tek düşündüğüm o dudaklara sahip olmak. Aletimin uzunluğu boyunca yayılan sıcaklığı görmezden gelerek çenemi jetin kapısına doğru salladım. “İçeriye görmek ister misin?”

Gözleri parladı. “Hay sakayım!”

“Tanrım, Rory. Hayatında hiç kuş isimleri olmadan küfrettin mi?”

“Asla,” diye cıvıldayıp ben merdivenleri aşağı indirirken peşimden geldi.

Korkuluklara yaslandığımda gözüm yine bacaklarında geziniyordu.

“Önden buyur.”

Benim bakışlarımı fark edemeyecek kadar heyecanlıydı. Merdivenleri zıplayarak çıkarken neredeyse poposunun tamamını görüyordum.

Derin bir nefes alıp içimden bir küfür mırıldanarak onu takip ettim ve o uçuş güvertesini incelerken ben de kokpit kapısına yaslandım.

“Kutsal Karga, radar ekranı *devasa*.”

“Bütün kızlar böyle söylüyor.”

“A-ha, eminim öyledir,” diye mırıldandı başını kaldırmadan “VOR* okuyucun *dokunmatik ekranlı mı?* Bu inanılmaz havalı.’ Etrafında döndü. “Bu G700 mü yoksa G800 mü?”

Kaşlarımı kaldırdım. “G800. Uçaklar hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?”

Omuz silkti. “Düşündüğün kadar aptal değilim.”

“Hiç aptal olduğunu düşünmüyorum,” diye mırıldandım kendimi durduramadan.

Bir saniyeliğine bakışlarımız birbirine kenetlenmişti. Onun gözleri kocaman ve beklenti doluydu. Benimkiler ise söylediğimin *neredeyse* bir iltifat olduğunu fark ettiğim anda sertleşmişti. “Baban uçak kullanmayı biliyor mu?”

“Hayır. Pilot okuluna kabul edilmiştim.”

“Benimle taşak geçiyorsun.”

Bana doğru çattığı kaşları öyle olmadığını gösteriyordu. Deri pilot koltuğuna çöktü ve bir tutam saçını -ne yazık ki bugün düzlerdi- kulağının arkasına sıkıştırdı. “Hayır, geçmiyorum. Şeytan Sahili Akademisi’nden ön krediler aldım. Belli ki buralarda havacılıkla ilgili bir ders sunan tek okul orasıymış. Tüm sınavları geçtim ve sonra Northwestern Havacılık Akademisi’nden bir teklif geldi.”

NHA gerçekten iyi bir okuldu. “Peki ya sonra?”

Duruşunu değiştirdi ve bir bacağına diğerinin üzerine attı. “Final sınavına girmedim.”

Kaşlarımı çattım. “Neden?” Bahsettiği dersi biliyordum çünkü ben de aynı dersi almıştım. Ancak havacılık okuluna gitmek yerine Oxford Business School’a başvurmuş ve hafta sonlarımı

* VOR; alet uçuşunda yaygın olarak kullanılan bir radyo seyrüsefer yardımcısı. En basit tanımı ile hava aracının yer istasyonuna göre hangi manyetik düzlem üzerinde olduğunu gösterir. (ç.n.)

kendime saklamaya karar vermiştim. İlk önce eğlence lisansımı, ardından da yaklaşık beş yıl kadar önce husûsî pilot lisansımı almıştım. Ancak bahsettiği sınavı hatırlıyordum. Çok kolaydı.

“Canım istemedi.”

“Aurora.”

Derin bir nefes verip gözlerini kısa süreliğine kapattı. “Lütfen adımlı böyle söyleme. Bu başlı başına bir günah.”

“Bana neden sınava girmediğini söyle.”

“Çünkü eski okulum pisliklerle doluydu,” diye çıkıştı ve ayağa fırlayıp uçuş güvertesine doğru döndü.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. Doğru, evet. Bunu nasıl unutabilmişim? Eğer poker oyunundaki o küçük pislikler doğruyu söylüyorsa, Akademi’nin yarısıyla yatmıştı. Acı ve öfke karnıma bir yumruk gibi indi. Nefes almakta zorlanırken, şimdiye kadar onu beceren herkesin adını sorma isteğime karşı koydum. Onları Sahil’den ayrılmadan önce öldürmem gerekenler listesine ekleyecektim.

Bunun yerine, bir ciğer dolusu havayı içime çektim ve hangarın penceresinden yağan yağmura dikkat kesildim. *Beni ilgilendirmezdi.* Öfkelenmek için başka bir nedene ihtiyacım yoktu. Gözümün ucuyla, Rory’nin durum göstergesine* bakmak için uzandığını gördüm.

Bakışlarım etek uçlarına kaydı. Eteği şimdi kıkına kadar sıyrılmış, poposunun kıvrımlarını saran mor ve kırmızı kemer izlerini ortaya çıkarmıştı. *Tanrım.* Hâlâ çok tazelerdi. Ona verdiklerimi tam bir şampiyon gibi karşılamıştı. Klitorisine de şaplak atmam için yalvardığında neredeyse aklımı kaybedecektim. Aldığı darbelerden sonra kadınlığının ne kadar şiştiğini görmek için ölüyordum.

* Durum göstergesi, pilota uçağın Dünya’ya göre oryantasyonu konusunda bilgi veren uçuş göstergesidir. (ç.n.)

Somme Sketcher

Küçük bir inilti çıkararak, uçuş günlüğümün üzerinde duran kalemi aldım ve arkasını eteğini yukarı kaldırıp külotunu ortaya çıkarmak için kullandım.

Aurora donakalmıştı. “Ne yapıyorsun?”

Gözlerim sıkıca kapandı. *Keşke bilseydim.* “Cadılar Bayramı’nda giydiğin külotu giyiyorsun.” Aletim zonklarken kalemi ince, pembe kumaşın altına kaydurdım ve yavaşça kenara ittim. “Biliyor musun, sanırım odamda bir yerlerde bununla uyumlu bir sutyen var,” dedim düz bir sesle.

“Ah, evet. Acaba, şey... onu geri alabilir miyim?”

“Hayır, o bir hatıra.”

“Neyin hatırası?” diye fısıldadı boğuk bir sesle.

“Tanıştığım en ateşli kızı neredeyse becerdiğim zamanın.”

Kalemin ucunu kadınlığının dudaklarının arasına sokup hafifçe ayırdım. Karşı konulamaz, küçük bir inilti çıkardığında sesi adeta aletimle konuşur gibiydi. Sikeyim, onu sikerken kahrolası kulağında bu sesi duymak için her şeyimi verirdim.

“Bacaklarını biraz daha aç, Aurora,” diye mırıldandım. Sesim şehvet doluydu.

İyi bir kız gibi söyleneni yapmıştı. Uçuş güvertesinden destek alırken kolları titriyordu. O aptal küçük külotunu yırtıp içine dalma dürtüsüne rağmen, düşüncelerimin köşesini yalayıp geçen o küçük şeytanı titreşimi de görmezden gelemiyordum.

Onunla oynamak için elime bir fırsat geçmişti. Yavaşça kalemi kadınlığının üzerinden çektim.

“Biliyor musun, sanırım bu dokunmak sayılır.”

“N-ne? Hayır, bu-”

“Evet, aslında bundan eminim. Kesinlikle dokunmak sayılır.”

Başını kürek kemiklerinin arasına eğerek inledi. “Ciddi misin?”

İzimsiz Günahkârlar

“Hımm. Ne yazık ki.”

“Ama bu bir kalem!”

“Evet ama kalem sana dokunmadan önce ben kaleme dokundum...” Gülüşümü bastırarak cümlemi yarıda kestim. “Bu iyi bir fikir değil. Yakında evli bir kadın olacaksın, Aurora.”

Etrafında dönüp eteğini düzeltti ve bana gittikçe artan öfkeli bakışlarla baktı. “Ciddisin yani?”

“Hem de çok.”

“Arabamı çizdiğim için mi?”

“Hayır.” *Evet.* “Sadece o çizgiyi geçmediğimden emin olmaya çalışıyorum.”

Birbirimize uzun bir süre baktık.

Bam, bam, bam. Jetin yan tarafına çarpan yumruğun sesi Rory’nin sıçramasına neden olmuştu.

“Siz çifte kumrular biraz acele edebilir misiniz?” Tor’un sesi merdivenlerden yukarı, kokpite doğru gürlüyordu. “Bugün babamın uşağı olmaktan başka işlerim var.”

Kuzenimin yorumu karşısında Rory’nin ağzı açık kalmıştı fakat ben yalnızca sırtıyordum. Tor tam bir şerefsizdi. Tatlı parfümünü ve utancından kaynaklanan sıcaklığı içime çekerek ona doğru eğildim.

“Kendini *toparlaman* için biraz zamanın olsun diye önce ben ineceğim.”

Karanlık, tatmin dolu bir sesle kıkırdadım. Taş gibi sertleşmiş ereksiyonumu kuzenimden saklamak için büyük zarfı kullanarak merdivenlerden indim. Birkaç saniye sonra Rory de yanımıza gelmişti. Birdenbire böylesine soğukkanlı bir tavır takınması beni etkiliyordu.

“Gitmeye hazırım,” dedi ve arkasına bile bakmadan yanımdan hızla geçip gitti.

“Güzel,” diye homurdandı Tor. Hangardan çıkıp giderken bana yavaşça el salladı. “Yakında görüşürüz, *cugino*.”

“Sonra görüşürüz.”

Dudaklarımda asılı kalan bir gülümsemeyle hangarın kapısında durup Tor’un arabasının tepeden aşağı kayboluşunu izledim. Ardından, bugün yapmam gereken diğer şeyleri gözden geçirdim.

İlk ve en önemlisi şuydu ki gidip elimi becermem gerekiyordu. Çünkü Rory’nin pembe külotuyla ıslak amını görmek beni kendimden geçmişti. Sonrasında ise Rory’nin haritasıyla şehre inecek ve dün uğramaya fırsat bulamadığımız çocukları ziyaret edecektim.

Yağmura doğru bir adım attığımda telefonumu kokpitte unuttuğumu fark ettim. Dosyayı kolumun altına sıkıştırıp merdivenleri ikişer ikişer çıktım, onu ikinci kaptan koltuğundan aldım.

O sırada gözüme bir şey takılmıştı. Pembe ve dantelli kumaş parçası, kontrol çubuğunun üzerinde asılı duruyordu. Ne olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı.

Altında, uçuş günlüğümün bir sayfasına karmakarışık ve kadınsı bir el yazısıyla yazılmış bir not vardı.

Koleksiyonuna eklemen için.

Şaşkınlıkla başımı iki yana sallayarak Aurora’nın külotunu avuçladım ve dudaklarıma götürdüm. Hâlâ sıcak ve ıslaktı.

Derin bir nefes alıp ruhumu asla benim olmayacak bir kızın kokusuyla doldurdum.

BÖLÜM

Yirmi Altı

Rory

Cuma gecesi, yine bir Visconti akşam yemeği davetiydi.

Greta'nın yapışkan bir sinek gibi etrafımda vızıldayan sesini duymadan soyunma odasında olmak nadir gerçekleşen bir durumdu. Ancak Dante onu birkaç ayak işi yapması için şehre göndermişti. Hiç acele etmeden duş aldım ve ağrıyan kalçalarımın nazikçe losyon sürdüm.

Elim tenimi her sıyıyıp geçtiğinde ya da biraz fazla güç uygulayarak oturduğumda, karnımın alt kısmında ani zevk dalgası dalgalanıyordu. Angelo'nun ve paylaştığımız kirli günahın sürekli bir hatırlatıcısıydı. Düğüne doğru yuvarlanıp giderken kendimi gittikçe daha da pervasız hissediyordum. Angelo o yoğun, deniz yeşili bakışlarını üzerime her diktiğinde edep ve ahlak kurallarına sınımsız sarılmam daha da zorlaşıyordu. Dün, Donatello ile Amelia'nın sahil kenarındaki malikânesinin giriş salonunda, koridorda yürüyeceğim beyaz gelinliğin içinde dururken kafama bir şey dank etmişti.

Belki de Alberto'yla evleneceğim güne yaklaşmak, insanların

ölmek üzere olduklarını ve bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını bildiklerinde hissettikleri duyguya benziyordu. İnsanların gerçek yüzlerinin ortaya çıktığı hikâyeleri duymuşsunuzdur. Son nefeslerinde ölümsüz aşklarını ilan ediyorlar ya da mezara götürmek istemedikleri en derin, en karanlık sırlarını itiraf ediyorlardı.

Düğün hayatımın sonu gibi geliyordu. Ona doğru hızla ilerliyor, gittikçe yaklaşıyordum. Şimdi gerçek yüzüm ortaya çıkmıştı.

Benim adım Rory Carter'dı ve ben kötü şeyler yapıyordum.

Kötü şeyler yapmayı *seviyordum*.

Sutyenimle külotumu giyip, ipek bir bornozu üzerime geçirirken gülümsememi bastırdım. Greta gelmeden önce beni tam anlamıyla bir fahişe gibi göstermeyecek bir şey seçmek için dolaba doğru ilerliyordum ki kapıya vurulan yumrukların sesi odayı doldurmuştu.

Duraksadım. Oldukça ağır ve alışılmışın dışındaydı.

Boğazımı temizleyip, "Kim o?" diye seslendim.

Cevap gelmemişti. Kalbim göğsümde hızla çarparken, gelenin kim olduğunu görmek için ilerlediğim sırada kapı gürültüyle açıldı ve Alberto sendeleyerek odaya girdi.

Şok içinde geriye sıçrayıp aynalı duvara doğru geri geri adımlar attım.

"Ne yapıyorsun sen?" diye çıkıştım.

Odanın ortasına doğru tökezlerken koca vücudu bir o yana bir bu yana sallanıyordu. "İyi akşamlar, *Signora Visconti*," diye mırıldandı şehvetle bakan gözlerini bedenimde gezdirerek.

Bakışlarım kısılmıştı. "Sarhoşsun."

Çok sarhoştum. Odanın köşesindeki koltuğa çöküp bana bakarken onu dikkatle izledim. Bütün gün Şeytan Koyu'ndaki Gentleman's Club'da bir briç turnuvasındaydı. Sallanmadan dik durabil-

seydi bile, odaya getirdiği ekşi viski kokusundan kafayı bulduğunu anlayabilirdim.

“Gel ve kucağıma otur, bebeğim.” Tuhaf bir homurtu ile şişman elini daha da şişman olan bacağına vurdu.

Ona tiksintiyle baktım. “Kesinlikle olmaz. Birinden sana kahve ve Advil getirmesini iste.”

Acımasız bir his boğazımı yakarken kafasına lanet bir lamba fırlatma dürtüsüne karşı direndim. Beni merdivenlerden aşağı itmesinin üzerinden neredeyse bir hafta geçmiş ve kaburgalarım-daki ağrı hafif bir sızıya dönüşmüş olsa da onu gördüğümde hissettiğim öfke hâlâ alev alevdi. Çoğunlukla Alberto’yu görmezden gelmeyi başarıyordum ama bu zihnimde sürekli intikam almanın türlü yollarını düşünmediğim anlamına gelmiyordu.

Belki bu sefer o kadar da önemsiz bir günah işlemezdim.

“Kucağıma otur, Aurora,” diye hırladı yeniden. “O sıkı kıcıını sikimin üzerinde hissetmek istiyorum.” Sesini alçaltıp zaten ıslak olan dudaklarını yaladı. “O daracık amcığın girmenin nasıl bir his olduğunu hissetmek için sabırsızlanıyorum.”

Omurgamdan aşağı bir ürperti akarken içim tiksintiyle dolmuştu. Yanaklarımı yakan ateşle onu görmezden gelmeye çalıştım. Zorbaları görmezden gelersen eninde sonunda sıkılırlardı, değil mi? Bu çocuk parklarında verilen yegâne tavsiyenin Tanrı kompleksi olan şişman mafya adamlarına da uygulanabilir olmasını umuyordum.

Ancak makyaj masasının önüne oturup makyajımı yapmaya başladığımda, aynanın yansımasında hâlâ bana baktığını görebiliyordum.

“Bir hafta ve bir gün sonra, bir bakireyi beceriyor olacağıma

inanamıyorum.” Pantolonunun ön tarafındaki kumaşı düzeltip karanlık bir şekilde kıkırdadı.

“Tanrı Aşkına. Söyle bana, Aurora. O kışına da mı kimse sahip olmadı?”

Yanaklarım alev alev yanıyordu ama yine de cevap vermedim. Bunun yerine, bir süngerle göz çukurumdaki silik kesiğin üzerinden birkaç kez daha geçerek fondötenimi sürdüm. Şimdi, kalın bir makyaj tabakasının altında zar zor görünüyordu.

“Hımm. Ne var biliyor musun?” Ağırlığını öne doğru verirken koltuk altında gıcırdamıştı. “Seni kışından sikersem yine de bakire olursun, öyle değil mi?” Bir an donup kalmıştım. Gözlerim kendi yansımama karşı fal taşı gibi açıldı. “Belki de bu gece sana evlilik hayatının nasıl bir şey olduğunu tattırmak için bunu yaparım.”

“Defol git,” diye tısladım. Zehrim ben durduramadan dudaklarımдан dökülüvermişti. Kelimeler ağzımdan bu kadar yüksek sesle çıktığı için irkilmişim ama ilk kez onları geri almak istemiyordum. Çok kızmıştım. Şakaklarım zonkluyor, derim kabarıyordu. “Eğer bana yaklaşırsan, kasıklarına öyle sert bir tekme atarım ki çocuklarının bile çocuğu olmaz.”

Sessizlik sağır ediciydi. Titrek bir nefes alıp kendimi yerimde durmaya zorladım. Aynadan Alberto’ya bakacak kadar cesur olmadığım için bakışlarımı makyaj çantama indirdim ve yumruklarımı bornozumun ipeği üzerinde sıktım.

Ama henüz söyleyeceklerim bitmemişti. Barajın kapılarını açtığım an daha fazla zehir akmaya karar vermişti.

“Her neyse, belki de evlilik hayatının nasıl bir şey olduğunu öğrenmek için buralarda olmam. Avukatla sözleşmemizi değiştirmek hakkında konuştuğunuzu duydum. Ne planlıyorsun, Al-

berto? Çünkü sana ne verirsem vereyim, beni oyuna getireceksen seninle evlenmeyeceğim ve *kesinlikle* seninle yatmayacağım.”

Cesaretimi toplayıp ona baktım. Buğulu gözlerine rağmen o da bana sert bir şekilde bakıyordu. Yüksek sesle nefes alarak koltuktan kalktı ve odanın benim olduğum ucuna geldi. *Yüce İsa*. Düşündüğümünden daha hızlıydı. Ensemi kavrayıp çenemi kendine doğru çevirdiğinde ne kadar güçlü olduğunu unuttuğumu fark etmiştim.

Sarhoş, yaşlı bir adam için bile öyleydi.

“Gizlice bizi mi gözetliyordun?” dedi sertçe. Ensemdeki eli, sırtımı bir yay gibi gerip beni bakışlarına karşılık vermeye zorlamıştı. “Kendi işine bakmayı öğrenirsen iyi edersin, Aurora. Aksi takdirde, bu evlilik senin için hayal edebileceğinden çok daha acı verici olacak.”

“Söyle bana,” diye mırıldandım boğazımın etrafındaki derinin gerildiğini hissederek.

“Gerçekten bilmek istiyor musun?” dedi tükürürcesine.

Başımı aşağı yukarı sallamayı başardım.

Buruşuk dudaklarında uğursuz, yamuk bir gülümseme belirmişti. Baş aşağı bakan gözlerimin önündeki şeytani bir gülümseme. “Sözleşmemize artık bakire olmadığın anda anlaşmamızın geçersiz olacağını belirten bir madde ekledim.”

Gözlerimi kırıştırdım. Söyledikleri göğsüme ağır bir darbe indirmişti. “Ama seninle yatarsam, artık bakire olmayacağım...”

Acı bir farkındalık aramızdaki yoğun havada bir süre asılı kaldı. Yavaş ve ağdalı kahkahasının midemde çalkalandığını hissediyordum.

“Sonunda anladın,” diye mırıldandı.

Öfkeyle kendimi onun elinden kurtarmaya çalıştım ama beni

geriye doğru çekti ve sandalyenin arkasından fırlayarak yere yapıştım. Soyunma odasının beyaz duvarları etrafımda dönüyordu. Ardından aniden Alberto üstüme çıktı ve ağır karnını benimkine bastırdı.

Ah, Yüce Kuğu. Şimdi başım beladaydı. Beni duyabilecek kişiler Vittoria veya Leonarda olsa bile, en azından *birinin* gelip yardım edebileceğini umarak çığlık atmak için ağzımı açtım. Ancak ben daha sesimi çıkaramadan sıcak, terli eli çenemi sertçe kavramıştı.

“O sözleşmenin gerçekten bir anlamı olduğunu mu düşünüyorsun? Şeytan Korusu benim bölgem bile değil, seni aptal sürtük.”

Vücudumun altında kaskatı olduğunu hissettiğinde yüzünde sinsi ve tatmin dolu bir sırıtiş belirmişti.

“Orası Şeytan Yamacı. Angelo’nun bölgesi.”

Midemin çukurunda korkunç bir his dönüp duruyordu. Kusmak istiyordum. *Bunu nasıl kaçırmış olabilirdim?* Orman Şeytan Yamacı’nın bölgesine giriyordu. Alberto’nun orada bir yetkisi olmadığını bilmiyordum çünkü Angelo’nun varlığından haberim bile yoktu. Onunla tanıştığım da bile parçaları bir araya getirememiştim çünkü hakkında öğrendiğim ilk şey, temiz bir hayat yaşadığıydı. Şeytan Yamacı üzerinde otorite sahibi olmak bir yana dursun, kasabaya neredeyse hiç *gelmiyordu*.

“Sana devrettiğini sanıyordum,” diye fısıldadım sesimin ne kadar çaresiz çıktığını umursamadan.

“Şu anda Capo olmasa da orası hâlâ onun bölgesi.” Başparmaklarını çeneme bastırdı. “Cosa Nostra hakkında öğrenmen gereken çok şey var, aptal sürtük.”

Doğru düzgün nefes alamıyordum ve nedeni sadece Alberto’nun göbeğinin beni ezmesi değildi. “Üzerine inşaat yapman için sana izin mi verdi yani?”

“Hayır,” diye homurdandı. “Ondan planlama izni istedim ama hayır dedi. Bunun üzerinde çalışıyorum.”

“Ne zaman?” Nefes nefese kalmıştım. İçim yeni bir huzursuzluk dalgasıyla dolup taşıyordu. “Ne zaman sordun?”

Gözleri neşeyle parlarken bu soruyu cevaplamak için sabırsızlandığını anlayabiliyordum. “Sen sözleşmeyi imzalamadan iki gün önce.”

“Yani biliyordun,” diye mırıldandım ağırlığına karşı mücadele ederek. “Arazi üzerine inşaat yapamayacağını zaten biliyordun ama yine de bana o lanet sözleşmeyi imzalattırdın!”

Ve Angelo da biliyordu. Araziye inşaat yapmasını engellemek için iğrenç amcasıyla evlendiğimi *biliyordu*... Yine de arkasına yaslanmış ve hiçbir şey yapmamıştı. Gözlerim yanıyordu. Neden-se Angelo’nun ihaneti beni daha derinden yaralamıştı.

Alberto kulağıma, “Kıpırdamayı kes,” diye tısladı ve kollarımı başımın üzerinde sabitlemek için vücudunu alçalttı. “Neyi anlamıyorsun? Sözleşmenin hiçbir anlamı yok. Ben Alberto Visconti’yim, sana sahip olmak için lanet bir sözleşmeye ihtiyacım yok. Ayrıca içimde Angelo’nun çok yakında Koru’yu bana devretmeyi kabul edeceğine dair bir his var.”

İçinde bir his mi vardı? Bu da ne demek oluyordu?

“O zaman bana ihtiyacın yok,” dedim tükürürcesine. “Nasıl olsa orayı her türlü yerle bir edeceksin.”

Zavallı babamı düşününce kalbim parçalanmıştı. Tüm bu olanlara rağmen onu kurtaramamıştım.

“Hayır, sana ihtiyacım yok,” dedi basitçe. “Ama seni istiyorum ve önemli olan da bu.” Altında debelenirken ellerini bileklerime daha sert bastırdı. Neredeyse kemiklerimi kıracaktı. “Eğer aptalca

bir şey yapmaya kalkarsan, seni ve babanı yine de öldürürüm. Ve bu,” diye ekledi sırtarak. “Tutacağım tek söz olur.”

Kalbim göğsümde hızla çarparken öfke kontrol edilemeyen bir hastalık gibi içime işliyordu. Boğazım yandığını ve çığlık atma ihtiyacı ile kaynadığını hissediyordum. Söyleyeceğimi hiç düşünmediğim bir şeyi söylemek için yanıp tutuşuyordu. Böyle bir cümle kuracağım aklımın ucundan geçmezdi.

“Git kendini becer,” diye tıslayarak, dişlerimin arasından geçen her bir zehir damlasının tadına baktım.

Alberto bir an için hareketsiz kalmıştı. Ardından hiçbir uyan olmadan sıcak, yakıcı bir acı başıma inmiş ve beyaz yıldızlar görüşümü bulandırmıştı.

Yüzüme yumruk atmıştı.

Aman Tanrım. Bana *yumruk atmıştı*.

Başım dönüyor, dudağımdan akan sıcak ve kırmızı kan yanıma doğru süzülüyordu. Kulaklarım o kadar gürültülü bir şekilde çınılıyordu ki kapının gıcırtyla açıldığını zar zor duyabilmişim.

Alberto başını kaldırıp bana baktı ve gürledi. “Ne?”

Greta’nın sesi sakın ama sertti. “Özür dilerim, *signore*. Ama eğer zamanında aşağıda olacaksa *signorayı* akşam yemeği için hazırlamalıyım.”

Beni son bir kez daha puslu bakışlarla süzdükten sonra ayağa kalkmak için ellerini duvara geçirdi. Sendeleyerek odadan çıkarırken saçlarıma basıp geçmişti. Kafa derim çığlıklar atsa da bunu neredeyse hissetmemiştim.

Greta’nın ayağa kalkmama yardım edip beni makyaj masasının önüne doğru sürüklediğinin farkında bile değildim. Vücudumun her bir parçası, hatta patlamış olan dudağım bile uyuşmuştu.

Havada asılı duran sessizliği bozmak için hiçbir harekette bu-

lunmadı. Onun yerine makyaj çantamı alıp karıştırmaya başladı. Aradığı şeyi bulduğunda, aynadaki yansımasından görebilmem için yukarı kaldırdı.

Bir ruj.

“Sanırım bu renk kesiği güzelce gizleyecektir.”

Hava yemek masasının üzerinde hareketsiz ve durgun bir şekilde asılı dururken, her şey dayanılmaz derecede uzun bir gece olacağına işaret ediyordu. Piyanist korkunç bir yavaşlıkta klasik müzikler çalıyor, kokteyl kâseleri hâlâ doluyken kimse viski bardaklarına dokunmuyordu. Fransız kapılarının bir adım ötesindeki okyanus bile ölüm sessizliğindeydi.

Tekrar masanın başına geri dönmüştüm. Yeniden evleneceğim pis yaşlı sahtekârın bir kol uzaklığında ve en büyük oğlunun alaycı gözlerinin ateş hattında oturuyordum.

Dante'nin başının arkasındaki yaldızlı duvar kâğıdına bakıp, pipetle Long Island buzlu çayımı yudumlamak için ikisini de görmezden geldim. Dudağım kendine ait bir nabızı varmış gibi zonk-luyordu. Greta'nın benim için seçtiği ruj tonu kesikle mükemmel uyum sağlamıştı.

Sanırım bu sorunu çözüyordu.

Dante masadaki peçeteyi sanki onu rahatsız edecek bir şey yapmış gibi çekip aldı.

“Don ve Amelia bu gece neredeler?” Bakışları boş masaların üzerinde gezindi. “Hatta diğer herkes?”

Alberto'nun masaya çarpan yumruğu, bir ara sıcak tabağını kıl payı ıskalamıştı. “Saklanıyorlar,” diye mırıldanarak viskisini or-

taya doğru kaldırdı. “Çünkü bu lanet ailede kimse babasıyla vakit geçirmek istemiyor.”

Dante duraksayıp gözlerini babasına dikti. “Sen sa-”

Kapılar çarparak açıldığında cümlesi yarıda kesilmişti.

Tor, “Geciktiğim için özür dilerim,” diyerek Dante’nin yanına oturdu. “Kimse beni tutmadı sadece gelmek istemedim.” Sandalyesine çökerken boş odaya kaşlarını çatarak baktı. “Belli ki istemeyen bir tek ben değilmişim.”

Dudağımı kanatmayacak olsaydı bu saçma esprisine gülümserdim.

Dante kravatını düzeltti, hâlâ babasına çatık kaşlarla bakıyordu. “Bekleyelim mi?”

“İşte bu yüzden asla iyi bir Capo olamayacaksın, evlat. Bütün sorularını yanıtlaması için hâlâ babacığına güveniyorsun,” diye mırıldandı Alberto karanlık bir sesle ve viskisinden bir yudum aldı.

Tor alçak bir ıslık çaldı ama Dante karşılık veremedi kapılar yeniden açılmış, içeri bambaşka bir gerginlik yayılmıştı.

“Bir şeyi mi bölüyorum?” Angelo’nun sesi ateşten bir ürperti gibi tenimi okşuyordu. Gözlerimi kısa süreliğine kapattım ve açtığımda buradan başka bir yerde olmayı diledim.

“Hayır, Dante’nin Koca Al’dan ders almasını izlemek için tam zamanında geldin,” dedi Tor. Kadehini hemen başımın üzerinde tutmuş kendine içki koyuyordu.

“İşte geldi,” diye gürledi Alberto. “En sevdiğim yeğenim. Ne zaman çağırırsam gelirsin, değil mi ufaklık? Beni asla hayal kırıklığına uğratmazsın.”

Arkamda Angelo’nun ayak sesleri durmuştu. Alberto’ya baktım ve onun da Angelo’ya baktığını, puslu gözlerle umutsuzca bir şeyler anlatmaya çalıştığını fark ettim.

Dante'nin ikisi arasında gidip gelen bakışları kararmıştı. "Benimle taşak geçiyorsun, değil mi? Angelo seni hiç hayal kırıklığına uğratmadı mı? Kelimenin tam anlamıyla Outfit'e sırtını döndü. Şeytan Yamacı'nı tamamen savunmasız bıraktı. Seni hiç hayal kırıklığına uğratmadı da ne demek?"

"Angelo sözüne sadıktır, oğlum. Temiz bir hayat yaşayacağını söyledi ve yaptı. Başka ne yaptı, biliyor musun? Ufacık şeyler için benden izin istemiyor. O Max denen çocuğun bir muhbir olduğunu gördü ve icabına baktı. Öyle değil mi, evlat?"

Angelo, avını değerlendiren bir avcı gibi sürdürdüğü ölüm sessizliğini koruyordu. Solumdaki sandalyeyi çektiğinde Alberto elini kaldırdı.

"Hayır. Bu gece burada oturacaksın, Angelo." Dante'nin tabağına vurdu. "Sen olmalıydın, Vicious," diye homurdandı bardağının dibine doğru. "Her zaman sen olmalıydın."

Dante gürlereyrek ayağa fırlamıştı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Dante-"

"Kapa çenenin, Tor. Babamın söyleyeceklerini duymak istiyorum."

Bütün gözler Alberto'nun üzerindeydi. Benimkiler hariç. Masa örtüsüne odaklandım ve yerin açılıp beni yutması için yalvardım.

"Benim sağ kolum olmalıydı. Eğer burada kalsaydı ona tam olarak bunu teklif ederdim."

"Ben kimsenin sağ kolu değilim," diye araya girdi Angelo. Sesi o kadar sakindi ki tüm odanın havası sanki sakinleşmiş gibiydi.

Alberto duraksayıp bakışlarını ona çevirdi. "Haklısın. Sen bir lider olmak için doğmuşsun. Sen ve ben harika bir takım olurduk. Daha da güçlü bir Outfit yaratabilirdik." Göz kapakları kapanıyordu, buna rağmen hemen kendini tutup hızla gözlerini açtı. "Hiçbir

şey için çok geç değildir, evlat. Özellikle de teklifimi düşünürsen...”

“Ne teklifi?” diye hırladı Dante. Cevap alamayınca yeniden ayağa fırladı. “Siz ikiniz benim arkamdan iş mi çeviriyorsunuz?” Tor’a döndü. “Bundan haberin var mıydı?”

“Bana bir şey sorma, bugünlerde bir uşaktan farkım yok,” diye mırıldanarak üst cebinden bir sigara paketi çıkardı ve verandaya doğru yürüdü. Cam pencereler çarptığı kapının kuvvetiyle takırdamıştı.

Herkes sessizleşirken odadaki tek ses piyanodan geliyordu. Dante’nin öfkeli gözleri masayı boydan boyca kavurduktan sonra tekrar babasının üzerine düştü.

“Sarhoşsun,” dedi alayla gülümseyerek. “Bütün gece burada oturup senin saçmalıklarını dinleyecek değilim. Yapacak daha iyi işlerim var. Sen kendini içki ve torunun olacak kadar genç kadınlara boğarken tüm adamları yönetmek gibi.”

Pipetimle buzlu çayımı çekerken patlamış dudağım çenemden aşağı salyaların akmasına neden olmuştu. Elimin tersiyle ağzımı sildim. Dante’nin tiksinti dolu bakışları bana dönmüştü.

“İyi şanslar, Aurora. Bu ailede doğmaktan daha kötü olan tek şey, bu aileden biriyle evlenmektir.”

Bu sözlerle birlikte girişe doğru fırladı ve birkaç saniye sonra ön kapı çarparak kapandı.

Tor kafasını içeri uzatırken bir sigara izmaritini sahile doğru savurdu. “Böylece yalnızca dört kişi kaldık.”

Harika. Kokteylimin kalanını hızla içtim ve bir garson bulmak için odayı taradım ancak onlar bile bu gece saklanıyor gibilerdi. Alberto’nun Dante’nin yerini alması için ısrar etmesine rağmen Angelo yanımdaki sandalyeye oturdu.

“İyi misin?” Bacağımı sıyırıp geçen soğuk parmak eklemleri anında kasıklarımı ısıtmıştı. Ancak kendimi bu hissi görmezden gelip onu yok saymaya ve duvar kâğıdına odaklanmaya zorladım. Bakışları yanağımı yaksa da başka bir şey söylemedi.

Daha fazla ara sıcak masayı doldurmaya başladı. Limonlu, sarımsaklı deniztarakları minik çatallarla servis ediliyordu. Alberto’nun çıplak elleriyle bir tanesini ağzına tıktırmasını ve diğerini yere düşürmesini sessizce izledik. Angelo yanımızdan geçen bir garsonun bileğini kavrayıp onu kulağına mırıldanacak kadar aşağı çekti.

“İçki doldurmayı bırak.”

“Ama-”

“Bırak yoksa kahrolası elini keserim.”

“Hemen halledeceğim, *signore*.”

Tor bana keyifli bir sırıtışla baktığında, sanki bir gösteriye hazırlanıyormuş gibi koltuğuna yerleşti. Ne düşündüğünü hissedebiliyordum. Gerilim havada kaynıyordu ve her an taşabilirdi. Her ne kadar o patlak verdiğiğinde ön sıradan izlemek iste de ben kaçıp saklanmak istiyordum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan Alberto’nun ağır eli bacağımı sıkıca kavrayıp beni sarstı. Diğer tarafımda Angelo kaskatı kesilmiş, ardından keskin bir nefes vermişti.

“Hadi, kadeh kaldıralım,” diye gürledi Alberto. O kadar sarhoştur ki şu anda boş bir bardaktan hava yudumladığının farkında bile değildi. “Müstakbel eşime.”

Tor alaycı bir sırıtışla kadehini kaldırdı. “Aurora’ya,” diye mırıldandı sessizce. “Birkaç dönüm araziye kurtarmak için iğrenç, yaşlı ayyaşın tekiyle evlenecek kadar aptal olan tek hatuna.”

Gözlerimi kırptırdım. *Biliyor muydu?* O nereden bilebilirdi ki?

Somme Sketches

Koy Klanı'nın Alberto ile parası için evlenmediğimi bilen tek üyesinin Dante olduğunu sanıyordum. Ben daha sormayı bile düşünmeden Alberto yumruğunu tekrar masaya vurdu.

“Ana yemek için acele edin,” diye bağırdı mutfağa doğru. “Gidip müstakbel karımı becermek istiyorum!”

Kanım buz kesmiş, yanaklarıma ateş basmıştı. *İşte başlıyoruz.* Alberto'nun dikkatini tekrar bana çevirmesinin an meselesi olduğunu biliyordum. Gözlerimi kapatıp kendimi aşağılayıcı cümlelerine hazırladım.

“Yatağına git, Alberto.”

Angelo'nun sesindeki tehditkâr ton, göz kapaklarımı aralamama neden olmuştu.

“Ne dedin, evlat?”

“Angelo, yapma-”

Ayağa kalkarken benim küçük itirazımı dinlememişti.

“Uyu artık.” Parmak eklemlerini kulağımın hemen yanında çatırdattı. “Yoksa ben uyumanı sağlayacağım.”

Parmaklarım elbisemin etek uçlarını sıkıyordu. Gerilim artık elle tutulur bir şekilde hissediliyordu. Öyle yoğun ve acıydı ki nefes alırsam boğulacağımdan endişeleniyordum.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Sandalyemden sıyrılıp Fransız kapılarına doğru ilerledim. İsmim kulaklarımda belli belirsiz çınlamıştı ama kimin söylediğinden emin değildim, umurumda da değildi. Verandaya fırlayıp sola döndüm ve sahile doğru koşmaya başladım. Yol boyunca bir yerde topuklularımı kuma kaptırmıştım, yine de durmadım. Koy'un sonunu işaret eden o kayalardan duvara ulaşana dek koştum.

Ciğerlerim yanarken onlara yaslandım ve gözlerimi kapattım. Kayalara vuran yumuşak dalgalar ağır nefeslerime bir fon müziği

oluşturuyordu. Birkaç uzun dakikadan sonra nefesim suyun sabit ritimlerine ayak uydurmayı başarmıştı.

Bunu yapamazdım. Çürük ve kanlı dudaklarıma bir gülümseme yerleştirip, her şeyin boşuna olduğunu bile bile dünyada en çok nefret ettiğim adamla evlenme planıma nasıl devam edebildim ki? Bunca zamandır üzerimde gerçek bir gücü olmadığını bilerek bunu nasıl yapabiliyordum? Elllerinde yaşamı ve ölümü tutması dışında tabii. Buna yalnızca benim hayatım değil, babamınki de dahildi.

Sözleşmenin hiçbir anlamı olmadığını bilmekten daha çok acı veren tek şey, Angelo'nun da bunu bildiğini öğrenmekti. Birbirimizle sırlarımızı paylaşmıştık. Karanlık ve çarpık olanları. Düşünmüştüm ki...

Tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim.

Onun farklı olduğunu düşünmüştüm.

İhanet göğsümde çarpıyordu. Gözlerimi açtığımda, kıyı şeridinde bana doğru yürüyen büyük, karanlık bir silüet gördüm.

Harika. Şu anda Angelo Visconti'yle konuşmaktansa ayak bileklerime birer tuğla bağlayarak Pasifik'e doğru yürümeyi tercih ederdim. Elbisemin eteklerini topladım ve ondan uzak durarak yeniden eve doğru ilerlemeye başladım. Ancak tam yanından geçecekken eli uzanıp bileğimi kavramıştı.

“Dur, Rory.”

“Bırak beni,” dedim dişlerimin arasından. “Bu gece görmek istediğim son kişi sensin.”

Ay ışığının altında gözleri parlıyordu. “Öyle mi?”

“Evet.”

Kolumu geri çekmeye çalışırken tutuşu daha da sıkışmıştı.

“Pek de iyi bir yalancı değilsin.” Ağrıyan altdudağım titreme-

ye başlamış ve Angelo'nun parmaklarının çenemi kavramasıyla daha da kötüleşmişti. "Bana bak." Sesi sert olsa da bakışlarına karşılık verdiğimde gözleri yumuşaktı. Çatık kaşlarının altında benimkileri inceliyorlardı.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Umurunda mı?" diye karşılık verdim başka bir tarafa bakarak.

Burnum sert göğsüne değene kadar beni bileğimden tutup kendine çekti. "Tabii ki umurumda," diye hırladı. "Sikeyim, bunu açıkça ifade ettiğimi sanıyordum."

"Evet, tabii. Eğer umurunda olsaydı, sana iğrenç amcanla evlenmemin tek sebebinin bu olduğunu söylediğimde bana Şeytan Korusu'nun sana ait olduğunu söyledin. Ama sen umursamadın. Ne o uçurumdan atlayacağımı düşündüğünde ne de şimdi, onunla sebepsiz yere evleneceğimi bildiğin halde."

Kıpırdamıyordu, her bir yanından sessiz bir öfke sızıyordu. "Gerçekten umursamadığım için mi sana söylemediğimi düşünüyorsun?"

"Beni asla bir oyuncaktan, Sahil'de seni eğlendirecek bir heyecandan başka bir şey olarak görmedin. Eminim amcanın nişanlısına bir çırpıda sahip olabileceğini bilmek seni heyecanlandırmıştır."

"Sen aklını kaçırmışsın," diye mırıldandı çenemi kavrayarak. "Senin için deli olmadığımı düşünüyorsan, Rory, o zaman aklını kaçırmışsın demektir."

"O zaman bunu neden bana söylemedin?" diye bağırdım.

Çenesi kasılmıştı. "Sana söyleseydim ne yapardın?"

Başka bir karşılık vermek için ağzımı açtım ancak hiçbir şey çıkmıyordu. Düşünmek için duraksadım.

"Onu terk ederdim."

“O zaman seni de ve babanı da öldürürdü.” Güçlü kolu belime dolanmış, beni daha yakınına çekmişti. Başımı göğsüne yaslayıp sıcak kokusunu içime çekme dürtüsü baskın geliyordu fakat çenesine yumruk atma arzusu da bir o kadar güçlüydü. “Bu Cosa Nostra, Rory. Herkes kendi kurallarına göre oynar. Alberto seni istedi ve aldı. Onunla yaptığın her anlaşma, bir yanılsamadan ibaretti. Alberto gibi adamlar vermezler, sadece alırlar ve buna uymayanları da öldürürler.”

“Onu durdurabilirsin.”

“Durdurdum. Seninle tanışmadan önce onun planlama izni talebini reddettim. Dün tekrar sordu ama onu da reddedeceğim.” Başparmağı yanağımı okşarken sesi yumuşamıştı. “Ona Koru’yu asla vermeyeceğim, söz veriyorum.”

“Kastettiğim bu değildi.”

Sesimdeki ağırlık Angelo’nun duraksamasına neden olmuştu. Farkındalık yüzündeki sert çizgilere yerleşene dek birkaç saniye boyunca birbirimize baktı.

“Kal,” dedim hıçkırarak.

Dudaklarından dökülen nefesle ne söyleyeceğini anlamıştım. Bunu duyma düşüncesi bile kemiklerimi sızlatıyordu ve konuştuğunda bana atacağı acıma dolu bakışla yüzleşemeyeceğimi biliyordum. Beni nazikçe reddedecek, emredercesine de olsa kelimeler dudaklarından yumuşak bir şekilde dökülecekti. O bana *hayır* derken burada durmaktan gözbebeklerimi oymayı tercih ederdim.

Gözyaşlarımı gözlerime batıyordu ve yanaklarım utançla kızarmıştı. Elinden kurtulup eve doğru fırladım. *Tanrım*, bu aptalca bir fikirdi. Bunun imasını bile yapmamalıydım. Benim için Londra’daki hayatını bırakıp, onu fazlasıyla rahatsız eden küçük bir kasabaya geri dönecek değildi.

“Rory, bekle-”

Ama çoktan koşmaya başlamıştım. Malikâneye geri dönerken ayaklarım kumu dövüyordu. Orada da beni iyi bir şey beklemiyordu. Diğer yandan Angelo’yla sahilde olmaktansa her şeyi, her şeyi kabul ederdim.

Hırıltılı bir sesle verandaya açılan kapıdan geçip Tor’un tek başına oturduğu ve viskisini kadehinin içinde döndürdüğü yemek odasına girdim. Koyu renk gözleriyle bana bakarken yorgun görünüyordu.

“Sahibin seni arıyor.”

Tam bu sırada Alberto’nun ismimi haykıran gür sesi kapılardan içeri süzölmüştü.

“Yerinde olmak istemezdim,” diye mırıldandı Tor bardağından bir yudum alarak.

Arkamda, verandadan gelen ağır ayak sesleri duyuluyordu. O tarafa bakmadan kapıları itip antreye çıktım. Endişe dolu gözlerle bakan iki hizmetçi merdivenin dibinde durmuş, birinci katın tırabzanlarından yukarı bakıyorlardı.

“Belki de ona sakinleştirici vermeliyiz,” diye mırıldandı biri.

Diğeri de “Ya da merdivenlerden düşüp boynunu kırmasını umalım,” diye karşılık verdi.

Beni gördüklerinde donup kalmış, sonra kendi aralarında fısıldaşarak gölgelere kaçışmışlardı.

Koştuğum için hâlâ nefes nefese olduğumdan, kendimi merdivenlere bakmaya zorladım ve basamakların tepesinde Alberto’yu gördüm. Çırılçıplaktı. Onu tamamen görmeme engel olan tek şey kalçalarının üstüne kadar inen devasa göbeğiydi.

“İşte buradasın,” diyerek büktüğü parmağıyla beni merdivenlerden yukarı çağırırdı. “Yatak odama. Hemen.”

İmsiz Günahkarlar

Kalbim aniden durmuştu. Tamam, bu *gerçekten* kötü bir fikirdi. Yemek odasına geri dönmek için arkamı döndüğümde, Angelo'nun gölgesi koridorun üzerine düşüyordu.

Ellerini ceplerine sokmuş öfkeli gözlerle bana bakıyordu. "Benden kaçmayı bırak, Rory."

"Ben-"

"Aurora!" Alberto'nun sesi bu kez daha yüksekti, sabırsızlıkla doluydu. "Beni bekletme."

Kafası karışan Angelo merdivenlerin tepesine baktı. Çıplak amcası koridoru geçip sendeleyerek yatak odasına girdiğinde bakışları bıçak gibi keskinleşmişti. "Kımıldama."

Başımı meydan okurcasına yukarı kaldırdım. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Burun delikleri genişledi. "Oyun oynamıyorum. Oraya gitmiyorsun."

"Başka seçeneğim yok."

"Ben sana bir seçenek sunmuyorum."

Nefesim titriyordu ama yerimde durmaya kararlıyım. Merdivenlerden yukarı, Alberto'nun kapalı kapısına baktım. Eşiği geçtiğim an şişman, terli bedeninin üzerime çullanmasının uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Tırnaklarım avuçlarımda yarım ay şeklinde oyuklar açıyordu. "Kalıyor musun?"

"Rory-"

"Kalıyor musun?" diye tekrar ettim bu sefer daha yüksek sesle. "Sahil'de kalıp Şeytan Yamacı'nı devralacak; beni, babamı ve Koru'yu amcandan koruyacak mısın? Yoksa beni tek başıma savaşmam için bırakıp gidecek misin?"

Sessizliğı sağır ediciydi. Ona baktığımda dilini dişlerinin üzerinde gezdirip derin nefesler aldığını gördüm.

“Kelimelerini kullan, Angelo,” dedim tükürürcesine bana sık sık söylediklerini taklit ederek.

“Kalamayacağımı biliyorsun.”

Gözlerim sıkıca kapanırken karnıma yumruk yemiş gibi hissediyordum. Ancak paramparça olmadım. Şu anda bunun için çok acımasız ve kin doluydum. Bunun yerine, intikam dürtüsü midemin duvarlarını yalayıp geçmişti. Hissettiğim acının bir kısmını bile olsa hissetmesini istiyordum.

Merdivenlerden yukarı bir adım attım. “Yemekten önce, bana bu gece anal yapmak istediğini söyledi. Sanırım kapının diğer tarafında beni bekleyen şey bu.” Bir adım daha attım. “Gerekirse kıcıma ve hatta amıma bile sahip olmasına izin vereceğim.” Bir adım daha. “Tıpkı seninkini inlediğim gibi onun adını da inleyeceğim. Ama senin aksine, o ellerini vücudumun her yerinde gezdirebilecek. *Nerede isterse.*” Bu düşünce gözlerimin arkasını yaşlarla doldurmuştu, yine de kirpiklerimi kırıştırdım ve merdivenleri yavaşça çıkmaya devam ettim.

“Aurora.”

Angelo’nun sesindeki saf, katıksız öfke durmama neden oldu. Yüzüne bakmak için döndüm. En alt basamakta dikilirken bana bakıyordu. Ellerini iki yanında yumruk yapmıştı.

“Tanrı yardımcım olsun ki eğer bir adım daha atarsan, yapacaklarımdan ben sorumlu olmayacağım.”

“Sen artık bir Made erkeğı değilsin. Unuttun mu?” dedim acımasızca. “Yalnızca onlardan biri gibi giyinmişsin.”

Merdivenleri çıkıp yatak odasına girerken bakışları sırtımı ya-

İmsiz Gunahkârlar

kıyordu. Karanlığa gömülürken sırtımı soğuk kapıya dayadım ve nefes aldım.

Gitmeme izin vermişti.

Tabii ki verecekti. Onlardan hiçbir farkı yoktu. Bunu bana ailesinin anma töreninde kendisi söylemişti. Amcası için ne kadar önemsizsem, onun için de o kadar önemsizdim.

Angelo Visconti parlak zırhlı bir şövalye değildi ve aksini düşünmekle aptallık etmiştim.

Nefesimi düzene sokarak bakışlarımı yukarı doğru sürükledim ve karanlığın içinde gözlerimi kısıtım. Perdelerin arasından sızan bir parça ay ışığı sayesinde Alberto'nun yataktaki devasa silüetini seçebiliyordum. Aldığı nefesler ağır ve düzgündü. Midemde dönüp duran bulantıya rağmen kendimi birdenbire hafiflemiş hissettim.

Öyle sarhoş olmuştu ki bayılmıştı. *Tanrıya şükür*. Bu geceyi daha da kötüleştirecek tek şey-

Birden yatak odasının duvarları beyaz ve turuncu bir ışıkla aydınlandı. Bir saniye sonra, pencere camlarını şiddetle sarsan ve neredeyse kulak zarımı patlatacak kadar yüksek sesli bir patlama meydana gelmişti. İçgüdüsel olarak eğildim. Yere çöküp kollarımı başımın üzerine sardım ama birkaç saniyelik sağır edici sessizlikten sonra başka bir şey gelmemişti.

Bu da neydi böyle?

Titreyerek ayağa kalktım ve Alberto'ya baktım. Tanrım, o kadar sarhoştur ki patlamadan dolayı irkilmemişti bile. Bir an için gerçekten ölüp ölmediğini merak ettim. Ancak yeniden horlamaya başladığında dikkatimi tekrar pencereye verdim. Perdenin arkasındaki ay ışığının yerini titrek turuncu bir parıltı almıştı.

Tenime hastalıklı bir his yerleşti. Odanın diğer ucuna yürüyüp perdeyi kenara çektim.

Gözlerim aşağıdaki araba yoluna doğru kaydı.

Alevler vardı. Hem de çok fazla. Kömürleşmiş çakıllar ve dalgalanan gri duman onu takip ediyordu. Gözlerimi kırpıştırıp tam olarak neye baktığımı anlamaya çalıştım. Fark ettiğimde kalbim birden durdu.

Alberto'nun Rolls Royce'u yanıyordu. Camlardan ve ön camdan çıkan kızgın alevler, kapıları ve tavanı yalarken yalnızca birkaç metre ötede karanlık bir figür belirdi.

Angelo. İfadesiz bir şekilde bana bakıyordu.

Boğazımdaki yumruya rağmen yutkundum. Nefes almaya cesaret edemiyordum.

Angelo Visconti parlak zırhlı bir şövalye değil, Armani takım elbisesinin içindeki bir canavardı.

BÖLÜM

Yirmi Yedi

Rory

Büyük sarkaçlı saat on ikiyi vurduğunda çanların sesi süitin sessizliğini bir anlığına bölmüştü.

Amelia karşımdaki koltukta oturuyor, omurgası kaskatı ve boş bir ifadeyle terasa bakıyordu. Camın diğer tarafına bakarken kocası dışında kimseyi izlemediğini biliyordum.

“Bana kalsa Colorado’ya giden ilk uçakta olurduk.”

Kucağımdaki yastığın dikişleriyle oynamayı bıraktım. “Colorado’da ne var ki?”

“Önemli olan Colorado’da ne olmadığı.” Bakışları isteksizce bana kaydı. “Aurora, her gece yastığımın altında bir silahla uyuyorum. Donatello herhangi bir yere beş dakikadan fazla geç kalırsa paniklemeye başlıyorum.” Parmakları hafifçe karnının üzerinde geziniyordu. “Tüm bu bitmek tükenmek bilmeyen stres benim için iyi değil.”

Karnına baktım ama hiçbir şey söylemedim. Bunun yerine arkamı dönüp dikkatimi terasa verdim. Sıkı bir çember oluşturan Koy kardeşlerin her birinin yüzünde sert bir ifade vardı. Dante

konuşup zehrini kusarken dudakları kıvrılmıştı. Yanındaki Donatello ciddiyetle çenesini sıvazlıyor ve ara sıra başını sallayarak kardeşine onay veriyordu. Tor ise sıkılmış görünüyordu. Sanki ailesiyle birlikte Visconti Grand Otel'in tepesindeki özel süitte olmaktansa herhangi bir yerde olmayı tercih edermiş gibi.

“Tüm bunların en kötü yanı ne biliyor musun?” diye sordu Amelia. Yeniden dönüp ona baktım. “Bu ailenin o kadar çok düşmanı var ki bunu kimin yaptığını söylemek neredeyse imkânsız.”

Evet öyleydi ve bakacakları son yer de kendi soy ağaçları olacaktı.

Dişlerimi gıcırdatıp başımı salladıktan sonra yastığın dikişlerini çekiştirmeye devam ettim.

Yorulmuştum. Dudağım acıyor, beynim az uyumaktan ve çok fazla düşünmekten ağrıyordu. Dün gece, bir sürü koruma yatak odasına dalıp bizi zırlı bir minibüsle Visconti Grand'e götürmekte ısrar edene dek şok içinde pencerenin önünde durmuştum. O zamandan beri buradaydık. Takım elbiseli adamlar etrafta koşuşturup bulmacayı bir araya getirirken biz Visconti'lerin sahip olduğu güvenli bir eve en yakın yerde, gizli bir girişi ve kurşun geçirmez pencereleri olan bir süitte saklanıyorduk.

Alberto yatak odalarından birinde akşamdan kalmalığını üzerinden atmaya çalışıyordu. Gözlerim endişeyle kapısının önündeki korumalar ile terastaki Tor arasında gidip geliyordu. Belki Alberto, Angelo'nun onunla nasıl konuştuğunu hatırlayamayacak kadar sarhoştur ama Tor değildi. Elbette, akla yatan tek suçlunun Angelo olduğunu biliyordu. Malikânenin güvenliği öyle sıkıydı ki korumalar fark etmeden kimse sınırlarından girip çıkamazdı. Bu içeriden yapılmış bir iş olmalıydı.

Kendime umursamadığımı söyleyip dursam da içimde bir en-

İtimsiz Gunahkârlar

dişe vardı. Neden umurumda olacaktı ki? Angelo Visconti beni umursamıyorsa ben de onu umursamamalıyım.

Teras kapısının açılmasıyla yerimden zıpladım. İfademî kayıtsız tutmaya çalışarak kanepenin arkasından yukarı baktım.

Amelia ayağa fırlayıp kocasının yanına koştu. Donatello bir kolunu ona dolayıp başının üstünü öptü.

“Ee?” dedi Amelia sertçe. “Korumalar bir şey görmüş mü?”

Donatello bana bakıp yutkundu. “Kapıda çalışan tek bir koruma vardı, bunu yapan her kimse onu çıkarken vurarak öldürmüş.”

Amelia duraksadı. “Peki ya içeri girerken? Güvenlik kameraları içeri girerken bir şey yakalamış mı?”

Başını iki yana söyledi. “Bunu her kim yaptıysa evin yan tarafındaki sigorta kutusunu sökmüş. Kameralar da dâhil olmak üzere, tüm mülkün elektrik kaynağını kapatmış. Bu hiçbir görüntüyü kurtaramayacağımız anlamına geliyor.”

Amelia, “Tanrım,” diye mırıldanıp koltuğun kolçağına çöktü. “Demek ki her kim yaptıysa evin tüm planını biliyordu.”

“Angelo yaptı.”

Kalbim aniden durdu. Dante’nin sözleri odayı bir bifttek bıçağı gibi kesip geçmiş ve herkes ona bakmak için dönmüştü. O ise bana doğru bakıyordu. Nabzımın boğazımda hızla attığını hissediyordum.

Ah, Yüce Kuğu. İşte başlıyoruz.

“Angelo mu?” dedi Amelia ağlamaklı bir sesle. “Angelo neden böyle bir şey yapsın ki?”

“Dün gece bizden başka eve giren tek kişi oydu. O ve babam yeni bir iş anlaşması hakkında çok ketum davranıyorlardı. Sanırım ben gittikten sonra pazarlıklar bozuldu ve *Vicious* Visconti nihayet kendini gösterdi.” Parmak eklemlerini çıtlatırken üzerim-

Somme Sketcher

deki bakışları kararmıştı. “Bir kez pislik olan her zaman pisliktir. Ne kadar vergi ödediğinin bir önemi yok.”

“Kapa çeneni, Dante,” dedi Tor sinirli bir şekilde ona dönerek. “Bunları konuşmuştuk. Angelo değildi. Onunla evden birlikte ayrıldık ve şehre indik.”

Kulaklarımın yanıyordu. *Tor neden onu koruyordu?*

“Bir kanıtın var mı?”

Tor öne doğru bir adım atıp çenesini dikleştirdi. “Yalan söylediğimi mi ima ediyorsun?”

“Kardeşiyle aranı bozmainak için onu koruduğunu söylüyorum.” Bakışları alaycı bir ifadeye bürünmüştü. “Rafe’nin kıcını öyle bir yalıyorsun ki kahrolası bademciklerini bile görebilirsin.”

“Bana inanmıyorsan Aurora’ya sor. O da bizimle geldi.”

Gözlerimi kırıştırdım. *Ne?*

Herkesin gözleri bana dönmüş ve yüzüm tüm bu ilginin altında kızarmıştı.

“Eee?” diye hırladı Dante. “Onlarla mıydın?”

Kanepede donup kalmıştım. Bakışlarım Dante’nin öfke dolu gözleri ve Tor’un delici bakışları arasında gidip geliyordu. Artık Angelo adına yalan söylemek için bir nedenim yoktu ama cevabım doğal bir içgüdü gibi ağızımdan kayıp gitmişti.

“Evet.”

“Gördün mü,” diye tersledi Tor hiç vakit kaybetmeden. “Yalnızca herkesin seni suçlamasını engellemek için Angelo’nun yaptığına inanmalarını istiyormuşsun gibi görünüyor.”

Aralarındaki gerilim gözle görülebilecek kadar büyüktü. Bunu delip geçen Donatello oldu. “Bu da ne demek oluyor?”

“Dün gece babam Dante’ye boktan bir sağ kol olduğunu söyledi. Angelo’yla çalışmayı tercih edeceğini söyledi ve tabii ki

İlimsiz Gunahkârlar

Dante de küçük bir kaltak gibi bir hışımla evi terk etti. Daha bir saat geçmeden babamın Rolls'u yanmaya başladı. Hesabı siz yapın," dedi Tor tükürürcesine.

Bütün gözler Dante'nin üzerine çevrilmişti.

Donatello'nun bakışları kararmıştı. "Bu doğru mu?"

"Eğer bir saniye düşünürseniz-"

Dante'nin itirazı ön kapıdan gelen küçük bir öksürükle kesilmişti. Herkes dönüp girişte ellerini önünde kavuşturmuş bekleyen korumaya baktı.

"Böldüğüm için özür dilerim ama Raphael ve Angelo burada."

Kanım buz kesmişti. *Onun burada ne işi vardı?* Dün gecedен sonra, bir sonraki uçakla Londra'ya döneceğini ya da en azından bir süre ortalıkta görünmeyecek kadar sağduyulu olacağını düşünmüştüm. Ama yapmamıştı. Bunun yerine, yanında kardeşleri ve yüz hatlarına kazman bariz bir kayıtsızlıkla süite girdi.

Kanepenin arkasında durduğunda üzerime karanlık bir gölge düştü. O yakınımdayken her zaman olduğu gibi ensemdeki tüyler diken diken olmuştu, tenim elektrik akımıyla çatırdıyordu.

Dişlerimi sıkıp kucağımdaki yastığa baktım ve midemdeki kelebekleri görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

"Ne kadar da keyifli bir aile toplantısı, değil mi?" diye sordu Rafe, koltuğun kolçağına tüneyerek. "Davet edilmediğim için biraz kırıldım."

"Vegas'a döndüğünü sanıyordum?" dedi Tor.

Kollarını esnetirken Rafe'nin saatindeki elmasların parıltısını gözücuyla yakalamıştım. "Modern hava yolculuğunun harikaları, *cugino*."

"Burada ne yapıyorsun?" diye homurdandı Dante. Arkamda

Somme Sketcher

Angelo'nun duruşunun değiştiğini hissediyordum. Atmosfer de onunla birlikte değişmişti.

“Orada dur, Dante. Ses tonunu ayarlamak isteyebilirsin. Özellikle de dün geceki o küçük vandalizm eylemini kimin gerçekleştirdiğini bildiğimizi düşünürsen.”

Nefesim kesildi.

Amelia dönüp Rafe'ye baktı. “Biliyor musunuz?”

“Birisi itiraf etmek için yardım hattını aramış. Aramayı havuzu temizleyen su çalışanınıza kadar takip ettim. Koca Al onu kızdıracak ne yaptı bilmiyorum ama her gün havuzdan kasık kıllarını ayıklamak zorunda kalsaydım, muhtemelen ben de Rolls'unu da havaya uçururdum.”

Sessizlik.

“Bunu Emilio mu yapmış?” dedi Dante sesine karışan şüpheyle.

“Öyle görünüyor.”

“Aramayı duymak istiyorum.”

“İyi deneme, *cugino*. Sana *İsimsiz Günahkârlar*'a erişim izni vermem için cehennemin buz tutması gerek.”

Kalbim çılgınca atıyordu, konuşmadaki her ağır duraksamada göğsüme çarpışını herkesin duyabileceği düşüncesiyle paniğe kapılıyordum.

“Donatello, Tor. İkinizle de dışarıda konuşmam gerekiyor.”

Koy Klanı kardeşleri tekrar terasa çıkmadan önce, tam zamanında kafamı kaldırmış ve Dante'nin sert bakışlarını görmüştüm.

“Amelia, iyi bir kız olup bize kahve yap.”

Amelia rahatsız bir şekilde Rafe'ye bakıp, başka bir şey söylemeden koltuktan kalktı ve mutfakta gözden kayboldu.

Rafe'nin bakışlarının yanağımı yaktığını hissediyordum. Ken-

İlimsiz Günahkârlar

dimi ona bakmaya zorladığımda, gözlerindeki karanlık fırtınayla uyuşmayan göz kamaştırıcı bir gülümseme beni olduğum yere mıhlamıştı.

“Şimdiden başımıza bela olacağını kanıtlıyorsun, ufaklık.”

Sakin ancak bir o kadar da uğursuz sesi, omurgamdan aşağı inen bir ürpertiye neden olmuştu. Beni tehdit ediyordu. Bunu öyle bir gülümsemeyle söylemişti ki Raphael Visconti’nin cazibesinin ve birçok kadının kalbini kıran o yakışıklılığının altında ne kadar *korkunç* biri olduğunu anlamamı sağlamıştı.

“Kapa çeneni, Rafe.” Angelo’nun elleri omuzlarımı kavradı. Sıcak ve güçlü parmaklarının dokunuşuyla gözlerim anında kapandı. *Lanet olsun.* “Rory, gidiyoruz.”

Gözlerimi araladım ve Angelo’ya bakmak için arkamı döndüm. Keşke bakmasaydım. Bakışlarında dün geceki ateşin aynısı vardı. Çalkantılı bir öfke. Bir an için kalbim onun sözleri karşısında çırpınmıştı. “Gidiyor muyuz?”

“Bugün cumartesi. Seni babam görmeye götürüyorum.”

Gözlerimi kırıştırdım. Ardından yeni keşfettiğim bir öfkeyle elinden kurtulup ayağa kalktım. “Seninle hiçbir yere gitmiyorum,” dedim tükürürcesine. “Dün gece beni öldürebilirdin.” *Ve bana en çok duymak istemediğim şeyi söyledin.*

“Dün gece seni öldürmek *istedim*,” diye hırladı hiç vakit kaybetmeden. “Sikeyim, bugün de seni öldürmek istiyorum.” Gözlerinin dudaklarıma düşmesi sözlerindeki zehri yalanlıyordu. “Paltonu al. İkinci kez söyletme bana.”

Bakışlarım, bu konuşmayı büyük bir keyifle izleyen Rafe’ye kaydı.

“Öylece *çıkıp gidemem*.” Dante, Tor ve Donatello’nun hara-

Somme Sketcher

retli bir sohbet içinde olduğu terası işaret ettim. “Bir hafta sonu için yeterince zarar verdin, sence de öyle değil mi?”

“O zaman beni daha fazla zarar vermem için kışkırtma. Gidiyoruz. Şimdi.”

Birbirimize şiddetle baktık. Yerimde durmakla kanepenin arkasından ceketimi almak arasında kalmıştım. Keşke bunun yalnızca babamı görmek istediğim için olduğunu söyleyebilseydim ama içten içe, Angelo’nun yapacaklarından korktuğum için olduğunu biliyordum. Bunu gözlerinde görebiliyordum. İntikam arzusuyla çıldırmış durumdaydı. Alberto’ya bana kızması için daha fazla neden veremezdim.

Çenemi kaldırarak ceketimi kaptığım gibi etrafımda döndüğüm sırada, Amelia ile yüz yüze geldim. Elinde dört fincan kahve tutarak mutfak kapısının eşiğinde duruyordu.

“Babamı görmeye gidiyorum,” dedim nefes nefese şüpheli bakışlarından kaçınarak. “Lütfen uyandığında bunu Alberto’ya ilet.” Rafe’nin sırtışını görmezden gelip ön kapıya doğru ilerlediğimde Angelo da peşimden geldi.

Büyük bir sessizlik içinde asansöre bindik. Arabasının yolcu koltuğuna oturduğumda göz kapaklarımın arkasından sıcak, öfkeli gözyaşlarının biriktiğini hissedebiliyordum. Yanaklarımdan aşağı süzölmeyecekleri çünkü onlara izin vermeyi reddediyordum. Asla izin vermezdim. Angelo’nun üzerimde böyle bir gücü olmasına izin veremezdim. Bana yardım etmeyecekse olmazdı. Kalıp benim için savaşmayacaksa bunu yapamazdım.

“Onunla zorla sikişmeni engelledim.” Angelo’nun öfkesi bir fırın gibi alev alevdi. Parmak eklemleri direksiyonun etrafında bembeyaz kesilmişti. Aston Martin’ini, sanki onu birinden çalmış gibi bir hızla sürüyordu.

İzimsiz Günahkarlar

“Ne fark eder, eninde sonunda bunu yapmak zorunda kalacağım.”

Yumruğunu gösterge paneline geçirmesiyle irkildim. “Doğru, sanırım gerçekten fark etmiyor. Sonuçta kendini bir fahişe gibi pazarladığın ilk sefer değil.”

Kanım donmuş ve bir an için kalbim atmayı unutmuştu. “Ne?”

“Beni duydun,” diye gürledi. Gözlerini önündeki yola dikti. Şeytan Yamacı’na girdiğimizde hızını arttırdı ve öfkeli araba kornaları eşliğinde trafik boyunca zikzaklar çizmeye başladı. “Şeytan Sahili Akademisi’ndeki çocukların yarısının altına yattığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Başta inanmamıştım ama dün gece o merdivenleri ne kadar hızlı çıktığını görünce bir an bile şüphe etmedim.”

Gözlerimi sıkıca kapatarak titrek bir nefes aldım. “Bunun yerine ne yapmalıydım, Angelo? Seninle mi gelmeliydim?”

“Evet.”

“Neden? Kalçalarımı senin önünde aralamak için mi? Kendime dokunduğum başka bir gösteri için mi?” Başımı cama vurup dişlerimi sıktım. “Sonra ne olacaktı? Alberto’ya geri dönüp beni daha korkunç şekillerde dövmesini mi bekleyecektim?”

Araba kayarak aniden durdu, lastikler kaygan yolda gıcırda-mıştı. Öne doğru yalpaladığım sırada emniyet kemeri boynumu kesiyordu. Angelo’ya ne halt yediğini sormak için döndüğümde, tehlikeli bakışları beni olduğum yere mıhlamıştı.

“Bir daha söyle.”

Buz kesen ses tonu boğazımda bir yumruya neden olmuştu. “Ne?”

Kucağındaki yumruklarını sıktı. “Daha korkunç şekillerde dövmesi. Bu ne anlama geliyor?” Yumuşayan bakışları o kadar sıcaktı ki ondan uzaklaşmak için tekrar kapıya sindim. “Alberto

Sonne Sketcher

sana ne yapıyor, Rory?” Sanki kelimeleri söyleyecek kadar kendine güvenmiyormuş gibi yavaş konuşuyordu. “Sana ne yaptığını söyle bana.”

Yüzüm yanıyordu. Başparmağımı yalayıp gözümün altındaki hassas noktaya götürmeden önce birkaç gerilim dolu saniye geçmişti. Kalın kapatıcı katmanları parmağımın üzerinde yağlı bir his bırakıyordu. Ardından elimin tersiyle dikkatlice ağzımı sildim. Bu hareket yaramı çekiştirdiği için irkilmeme neden olmuştu.

Bakışları yüz hatlarımda gezindi ve morarmış gözümün üzerinden geçip patlamış dudağıma indi. Sessizliği sağır ediciydi. Aniden kapıya doğru hamle yapıp dışarı fırladı ve nefesimi tutarak ön camdan onu izledim. Parmaklarını başının arkasında kenetlemiş, yüzünü gri gökyüzüne doğru kaldırmıştı. Omuzlarının aşağı yukarı hareket edişinden derin nefesler aldığını görebiliyordum.

Düşünmeye fırsat bulamadan arabadan indim ve ona doğru yöneldim. Ben yaklaşırken rüzgârı yararak gelen sesi ağır ve ciddiye. “Arabaya geri dön, Rory.”

“Angelo-”

“Siktiğimin arabasına geri dön.”

Elimi koluna koyduğumda arkasını dönüp bileğimi yakaladı. Gözleri öfkeyle yanıyor, gazabının yoğunluğu topuklarımın üzerinde dönüp kaçmak istememe neden oluyordu. Bu kadar korkmamış olsaydım ona çoktan sinirlenmiş olurdum.

Angelo Visconti’nin bu kadar öfkelenmeye hakkı yoktu.

Bakışları tekrar ağzıma, dudaklarıma kaydı ve birden yumuşadı. Diğer elinin başparmağını altdudağımın üzerinde gezdirdiğinde, dokunuşunu uyluklarımın arasındaki sinir uçlarında bile hissedebiliyordum.

İlimsiz Gunahkârlar

“Bunu sana o yaptı,” diye mırıldandı. Benden çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. “Neden bana söylemedin, Rory?”

“Fark eder miydi?” diye fısıldadım. “Kalmanı sağlar mıydı?”

Çenesini sıkıp gözlerini yukarı çevirdi. Tekrar bana döndüğünde gözleri kararlıydı. “Benimle eve geliyorsun.”

Kalbim tekledi. “Eve mi?”

“Londra’ya. Sen ve baban.”

Nefesim kesilirken başımı iki yana salladım. “Gelemem.”

“Nereye istersen oraya o zaman. Bu lanet Sahil dışında herhangi bir yere. New York olur mu? New York’u sevecek bir kıza benziyorsun.”

“Sahil’den ayrılamayız, Angelo.”

Elini enseme dolastırıp boynumu kavrarken dudaklarının arasından zehir dolu bir nefes verdi. “Pekâlâ, demek doğayı seviyorsun. Tanrım, Rory. Bunlardan her yerde var. Sana bir arazi alırım. İstersen sana koca bir ada alırım.”

“Koru’dan ayrılamayacağımı anlamıyorsun-”

“Şeytan Korusu’nu bu kadar özel yapan ne?” diye gürledi. Onu hiç görmediğim kadar öfkeliydi. “Sakin bana kahrolası kartallar yüzünden olduğunu söylemeye *kalkma*.”

Angelo’nun talepkâr bakışlarından kaçmak için gözlerimi kapattım. Derin bir nefes aldıktan sonra göz kapaklarımı yeniden araladım. “Gel, sana göstereyim.”

BÖLÜM

Yirmi Sekiz

Angelo

Şeytan Korusu'nun girişini sessizlik içinde geçmiştik ancak kafamın içinde bir kaos vardı. Öfke derimin her santimini yalayıp geçiyordu. Koşarak Şeytan Yamacı'na dönüp arabama atlamamak ve tıpkı babama yaptığım gibi, Alberto'nun kafasına da bir kurşun sıkmamak için sahip olduğum iradenin her zerresini kullanmam gerekiyordu.

Fakat kendimi dizginlemek zorundaydım çünkü zalim eylemlerimin sonuçları olacaktı. Şimdi Vicious Visconti'yi bir kenara bırakıp her zamankinden daha çok kardeşlerim gibi düşünmem gerekiyordu. Onların öfkesi bir mum gibi yavaş yavaş yanarken, benimki bir havai fişek gibiydi. Fitolim çoktan ateşlenmişti ancak henüz patlayamazdım.

Bir plan yapmadan olmazdı.

Rory'yle ormana gitmeyi kabul etmemin tek nedeni, bunun beni biraz olsun sakinleştireceğini, tutarlı düşünceler oluşturma yeteceğini ummamdı. Fakat ona bakmaktan kendimi alamıyor, her fırsatta gözünün altındaki mor lekeye ve dudağındaki kanlı kesiğe gözücüyle bakıyordum.

İmsiz Gunahkarlar

İçimden tüm kıyayı yakıp kül etmek geliyordu.

“Dur!” Rory’nin zarif yumruğu ceketimin önünü kavramıştı.

Kaşlarımı çattım. “Ne?”

Bana deliymişim gibi baktı. “Ciddi misin? Doğruca bataklığa girmek üzeresin.”

Dikkatim dağılmıştı. Ne dediğini anlayıp bakışlarını takip etmem birkaç saniyemi aldı. Hemen önümde bulanık bir çamur birikintisi vardı. Ayakkabılarımı mahvedecek kadar kötü görünüyordu ama hepsi bu kadardı. “Ne?”

“Tanrım, okulda jeoloji görmedin mi sen? Bataklık. Çamur suyla doludur, bu yüzden içine girersen seni aşağıya çeker. Ormanın ortasında bir göl ve oraya yakın birkaç tane de bataklık var. Dikkatli ol.”

Endişeli bakışları çok sevimliydi. Ceketimi bırakırken parmakları yumruğumun üzerinde gezinmişti. Hemen elimi açıp sıcak ve narin avcundan içeri kaydırdım. “*Dokunmak yok*” kuralını sikerler. Patlayan dudağını gördüğüm an bu kural çöpe gitmişti.

“Pekâlâ, David Attenborough*,” diyerek gülümsememi bastırdım. “Yolu göster o zaman.”

Rory çamurlu patikada kıvrıla kıvrıla ilerliyor, parlak beyaz spor ayakkabılarının artık bok rengi oluşunu ya da kotunun kirlenmesini umursamıyordu. Benim de umurumda olduğu söylenemezdi. Tek odaklanabildiğim şey onun elini tutmanın ne kadar iyi hissettirdiği idi. Mümkün olan en çocuksu şekilde bile olsa sonunda ona dokunmanın...

Tanrım. Bu kız beni on iki yaşında bir bakire çevirmişti.

Kısa süre sonra ağaçlar seyrelemiş, bir göle ulaşmıştık. Gözlerimi suyun üzerinde gezdirdim.

* David Frederick Attenborough, İngiliz yayıncı ve doğa tarihçisi. (ç.n.)

Somme Sketches

“Bana göstermek istediğin nadir bir kuş, balık ya da lanet olası herhangi bir böcek burada kalmaya izin vermem için beni ikna etmeye yetmeyecek.”

“Burada olmamızın nedeni bu değil,” dedi sessizce. Elini geri çektiğinde onu isteksizce bıraktım. Çantasından cep telefonunu çıkarıp bir mesaj yolladı.

Onu inceledim. “Gerginsin.”

Gözleri kalın kirpiklerinin altından benimkilerle buluştu. “Daha önce hiçbir erkeği babamla tanışmaya getirmemiştim.”

Bir ciğer dolusu havayı içime çektim ve dişlerimin arasından verdim. “Rory, ben-”

“Lütfen,” diye fısıldadı. O lanet yüzüğü parmağından çıkarıp cebine atarken öfke göğsümde bir alev gibi titriyordu. “Sadece bekle.”

Ellerimi pantolonumun ceplerine sokup bir ağaca yaslandım ve göle baktım. Birkaç dakika sonra Rory’nin telefonu çalmıştı. Ekranı kontrol edip titrek bir nefes verdi ve başını aşağı yukarı salladı. “Hadi gidelim.”

Gölün ortasındaki iskeleyle doğru ilerlemeye başladı. İskelenin hemen ucundaki küçük kulübenin içinde iki kişinin hareket ettiğini seçebiliyordum. Biz gitgide yaklaşırken kulübeden bir kadın çıktı ve bizi karşılamak için iskeleden aşağı doğru yürüdü.

Beni fark ettiğinde yavaşlayarak durmuş, yüzü solmuştu.

“*Signor Visconti*,” dedi yavaşça, gözleri Rory’ye kaydı. “Sizi beklemiyordum.”

“Sorun yok, Melissa. Benimle birlikte.” Rory’nin sesi keskin-di. Melissa’nın yanından geçerken, “Bugün burada bekleyebilir misin?” diye ekledi.

Melissa’nın ağzı aynı hızla açılıp kapansa da başını onaylarcasına sallamayı başardı.

İmsiz Günahkârlar

Onu iskeleye kadar takip ettim ve adımlarına hızla yetiştim.
“Kim o?”

“Babamın bakıcılarından biri. Fena biri değil ve babam da onu seviyor ama onu Alberto işe aldı, o yüzden...”

Cümlesi yarıda kesildiğinde başımı salladım. Daha fazla açıklama yapmasına gerek yoktu. Ancak yine de babasının bir bakıcıya ihtiyacı olduğunu bilmiyordum.

Kulübenin kapısında elini önüme uzatarak içeri girmemi engelledi.

Gözleri gökyüzünü şöyle bir kontrol etti ve yüzüne göz kamaştırıcı bir gülümseme yerleştirmeden önce derin bir nefes aldı. Tahtalardan birine vurup, “Merhaba baba!” dedi.

Kulübenin içinden bir homurtu gelmiş, ardından bir adam dışarı çıkmıştı. Adam kısa boyluydu, bir kargo pantolonuyla ağır bir oduncu ceketini giyiyordu. Boynunda bir çift dürbün sallanıyordu. Kollarını iki yana açıp Rory’yi kucakladı.

Ona çok dikkatli bir şekilde bakmamaya çalışarak öylece durdum. Beklediğim gibi biri değildi. Çok genç sayılmazdı ama kesinlikle bir bakıcıya ihtiyaç duyacak kadar yaşlı da görünmüyordu. Fiziksel olarak da iyi durumdaydı. Bana doğru döndüğünde gözleri sorgularcasına bakıyordu. “Peki, bu kim?”

“Baba, bu-”

“David,” dedim ve elini sıkmak için uzandım.

Rory’nin bakışlarının yanağıma deldiğini hissedebiliyordum ama aldırış etmedim. Babası, babamın Şeytan Yamacı’ndaki egemenliği sırasında yaşamış olabilecek kadar yaşlıydı ve benim kim olduğumu bildiğine de emindim. Bazı nedenlerden dolayı, beni diğer Visconti’lerle aynı görmesini istemiyordum.

Somme Sketcher

Yine bazı nedenlerden dolayı, iyi bir izlenim bırakma ihtiyacı hissediyordum.

Bu yüzden tüm cazibemi kullanarak bir canavar değilmişim gibi davrandım.

Gözlerini özel dikim takım elbisemin ve İtalyan yün ceketimin üzerinde gezdirip kaşlarını çattı. “Kızımın sevgilisi olmak için çok yaşlısın.”

Güldüm. *Tabii, eğer benim yaşlı olduğumu düşünüyorsan, bir de gerçek sevgilisini görmelisin.*

“Baba!” Rory, yüzü pembenin sevimli bir tonuna bürünürken boğuk bir sesle konuştu. “Biz sadece arkadaşız. O sadece... şehri ziyarete geldi.”

“Ah. Üniversite arkadaşın mı?”

“Evet. David... benim, ah, havacılık dersimde.”

Gülümsememi yüzümde sabit tutarak bakışlarımı Rory’ye çevirdim. *Babası onun hâlâ bir pilot olmak için çalıştığını mı düşünüyordu?* Göğsümde bir şeyler çatırdamıştı. Adını koyamayacağım kadar yabancı bir histi bu.

Rory’nin babası birden neşelendi. “Bir pilot daha! Ne hoş! Ben Chester, seninle tanışmak bir zevk, David. Şeytan Korusu’na hoş geldin. Gel,” diyerek yanımdan geçip küçük bir teknenin suda tembelce sallandığı rıhtımın kenarına doğru ilerledi. “Hadi, bir gezintiye çıkalım.”

Önce ben bindim ve Rory ile babasının arkamdan tekneye binmelerine yardımcı oldum. Chester kürekleri almak için uzanmıştı ancak elinden aldım. “İsrar ediyorum,” dedim.

Kızına bakıp kaşlarını kaldırdı. “Tam bir centilmen, öyle değil mi?” Omuzlarıma ve göğsüme kısa bir bakış daha attı. “Ama çok iri bir adamsın, umarım tekneyi batırmazsın.”

İmsiz Gunahkarlar

“Baba!” derken güldü Rory. Gözlerimin içine baktığında yüzünde mahcup bir sırıtışla başını iki yana salladı.

Gölün ortasına doğru kürek çektim ve ardından kürekleri yenden yerine bıraktım.

“Pekâlâ o zaman,” diye mırıldandı Chester, ceketindeki çok sayıdaki cebi yoklamaya başlamıştı. “Flamingo aşkına, nereye koydum ben bu şekeri?”

Güldüm. “Siz de kuş isimlerini kullanıyorsunuz.”

Sırtarak cebinden bir avuç dolusu şeker çıkarıp bana uzattı. Kibarlık olsun diye bir tane aldım. “Karım ve ben, Rory’ye sahip olmadan önce ağzım çok bozuktı. Bir denizci gibi küfredirdim. O doğduktan sonra, her küfrettiğimde karım kulağımı çekmeye başladı ve ben de kısa sürede dilimi daha... çocuk dostu bir hale getirmeyi öğrendim.” Dirseğiyle Rory’yi dürtüp ona muzip bir biçimde göz kırptı. “Ve tabii, öğretici bir hale de.”

Rory başını omzuna yaslayıp elini babasının avcunun içine bıraktı. “Sanırım ilk kelitem bir kuş kelimesiydi.”

“Öyleydi,” diye kıkırdadı Chester, kızının saçlarının tepesini öperken. “Sana yatma vaktinin geldiğini söylediğimde bana ‘hay sakayım’ dedin.”

Rory bakışlarıma karşılık verip utangaç bir şekilde gülümsedi. Elimde olmadan tıpkı bir aptal gibi ben de ona gülümsemiştim. Sıcak ve yumuşak bir şey göğsümdeki öfkeyi bastırıyordu. Babasıyla şakalaşıp gülerken gözlerimi ondan alamıyordum. Yanından yüze geçerek balıkları işaret etmek için aceleyle tekneyi sallarken ve tepemizde süzülen kuşlara daha iyi bakmak için babasının dürbününü kullanırken, ondan başka bir yere bakmam mümkün değildi.

Sanki babasının yanında hayat buluyor, orman içinde bir kıvıl-

cım yakıyordu. Ama göğsümdeki his, hissetmeye hakkım olmayan acı bir şeyle gölgelenmişti.

Keşke yanında hayat bulduğu kişi ben olsaydım.

Bu düşünceyi dördüncü şekerimle birlikte yuttum. Görünüşe göre Rory'nin babasından miras aldığı tek şey kuşlarla ilgili kelime oyunları ya da doğaya olan sevgisi değildi. Bir nane şekeri daha yersem dişlerim düşecekti.

Kıyıya dönme vakti geldiğinde, Rory'nin sessizleştiğini fark ettim. Artık yalnızca babası ile ben konuşuyorduk, o ise babasının koluna kıvrılmış bana bakıyordu. Tekneden inmesine yardım ederken kulağına fısıldadım. “İyi misin?”

Başını onaylarcasına salladı ama bana bakmamıştı.

Melissa rıhtımın sonunda garip bir şekilde duruyor, hâlâ bana yan gözlerle bakıyordu. Burada ne işi olduğunu ve Al amcanın onu neden işe aldığını merak ediyordum. Bir hemşireye ya da öyle bir şeye benzemiyordu ve kesinlikle Cosa Nostra'mın işe alma eğiliminde olduğu diğer *bakıcı* tiplerinden birine de sahip değildi. Öyle olsaydı kafasına bere takmış ürkek bir kadın değil, kulağında bir telsiz ve belinde bir Glock'u olan bir adam olurdu.

Ona ulaştığımızda Chester gökyüzüne bakıp ellerini çırpı.

“Yağmur yağacak gibi görünüyor. Çay ve kurabiye için kulübeye dönelim mi?”

Havada bir şeyler değiştiğinde bunu hissedebiliyordum. Rory yanımda kıpırdamadan duruyor ve Melissa'yla bakışıyordu.

“Rory'nin yetiştirmesi gereken bir sürü ödevi var, Chester,” dedi Melissa patronluk taslayan bir ses tonuyla. “Belki bir dahaki sefere-”

“Çay ve kurabiye harika olur, baba.” Rory'nin sesi kısık ama kararlıydı.

Melissa'nın kaşları hızla havaya kalktı. "Emin misin?"

Rory başını salladı.

"Harika o zaman." Chester topuklarının üzerinde döndü ve parmağını uzatarak ağaçların arasını işaret etti. "Kulübeye gidiyoruz!"

Vıcık vıcık yapraklar ayaklarımızın altında eziliyordu. Biraz ileride yürüyen Chester, ıslığıyla eski bir denizci şarkısı çalmaya başlamıştı. Hemen yanımda yürüyen Rory'nin dudaklarından çıkan yoğun buhar, nefes nefese bir ritme dönüşmüştü.

Dudaklarımı kulağıyla buluşturmak için eğilerek, "Neyin var?" diye mırıldandım.

Başını iki yana salladı. "Göreceksin."

Parmak eklemlerimi onunkilere sürttüm. Ardından *dokunma* kuralını artık umursamadığımı hatırlayarak elini sertçe kavradım. Teni buz gibiydi ve titriyordu. Keşke onu buradan çıkarıp korktuğu her neyse ondan uzaklaştırabilseydim.

Birkaç dakika yürüdükten sonra çamurlu patika taş bir araba yoluna açıldı. Yolun sonunda, eğimli çatısı yosun tutmuş ve pencereleri sıcak kehribar rengi bir ışık saçan büyük bir kulübe duruyordu. Airbnb'nin "rüstik" ve "büyüleyici" olarak listeleyeceği türden bir yerdi ve ön tarafa park edilmiş üç parlak araba, sanki burada olmamaları gerekiyormuş gibi görünüyordular.

Chester tentenin altında durup anahtarlarını aramaya başladı. "Neden kilitleme zahmetine girdiğimi bilmiyorum," diye mırıldandı ceplerini yoklayarak. "Çalınabilecek bir şeyim yok ki."

Anahtarları bulamadan kapı açılmış, girişte bir kadın belirmişti. Arkasında başka bir kadın daha vardı. İkisi de birer hemşire önlüğü giyiyor ve dostça gülümsüyorlardı.

"Neden kapıyı çalmadın, Chester? Her zaman burada olduğun-

Somme Sketcher

muza biliyorsun,” dedi ön taraftaki kadın. Hemen ardından gözleri Rory’ye takıldı ve duraksadı.

“Rory,” dedi usulca, Melissa’ya bir bakış atarak. “Eve gelmişsin.”

Chester girişte yürürken, “Elbette geldi,” dedi. Diğer hemşire ceketini çıkarmasına yardım edip en alt basamağa oturdu ve botlarının bağcıklarını çözmeye başladı. “Burası Rory’nin de evi, Lizzy! Hayatı boyunca burada yaşadı. Hatta burada doğdu. Oturma odasındaki şöminenin tam önünde! Öyle değil mi, tatlım?”

Rory hâlâ tentenin altında duruyor, ayaklarını sürüyerek yürüyordu. “Evet baba,” dedi. Sesi bir fısıltıdan farksızdı.

Chester bir botunu tekmeleyerek fırlattığında ona baktı. Gülümsemesi çatık kaşlara dönüşmüştü.

“Kayıp mı oldun?”

İçgüdüsel olarak omzumun üzerinden baktım. Ses tonundaki sertlik taşımadığım bir silaha uzanmama neden olmuştu. Orada kimse yoktu. Arkamı döndüğümde Rory’yle konuştuğunu fark ettim.

Melissa aralarına girdi. “Chester, bu Rory. Senin kızın.” Bir elini tırabzana koyup çömeldi. “Ziyarete geldi, hatırladın mı?”

Chester’ın gözleri telaşlı ve korkmuş bir şekilde hepimizin arasında gidip geliyordu. “Benim bir kızım yok.” Ayağa kalkmaya çabalarken üzerinde ormanda görmediğim türden bir zayıflık vardı. “Çık dışarı! Defol!” Melissa omzuna uzandı ancak Chester onu savuşturdu. “Polisi arayacağım!” diye bağırdı. Sesi gittikçe yükselip gerginleşiyordu.

“Git buradan!”

Melissa gözlerinde kederle yukarı baktı. “Rory, muhtemelen-”

Ancak Melissa cümlesini tamamlayamadan Rory topuklarının üzerinde dönüp koşmaya başlamış ve ona uzanamayacağım ka-

İimsiz Gunahkarlar

dar uzaklaşmıştı. Ağaçların arasında kaybolduğunda hiç tereddüt etmeden ben de peşinden koşmaya başladım. Saniyeler içinde ona yetişmiştim fakat sakinleşmesi için ona alan tanıyarak hızımı azalttım. Kilisenin yanındaki yola fırladığında hırıltılı nefesler alıyordu.

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. *Siktir*. Ne beklediğimi bilmiyorum ama kesinlikle bu değildi. Ciğerlerine hava çekmek için iki büklüm olduğunda nefes alışverişleri yalnızca daha da zorlaşmıştı.

“Rory, bana bak.” Çenesini tutup yüzünü yukarı doğru kaldırdım. “Nefes al.”

“Y-yapamam...”

“Yapabilirsin.” Başparmağımı kızaran yanağında gezdirdim. “Sadece bana bak ve nefes al.”

Sulanan gözleri benimkilerle buluşup göğsüme doğru kaydı. Derin bir nefes alıp titrek bir şekilde bıraktı.

“Aferin kızıma,” diye mırıldandım. Parmaklarımı ensesinde dolaştırmadan önce yüzünü okşadım. “İyisin.”

Eli bileğimi bulduğunda, parmaklarını saatimin kayışına sardı ve yüzünü avucuma yaslariken gözleri dalgalanarak kapandı. *Sikeyim*. Bu kadar basit bir hareketin içimi ısıtmasından nefret ediyordum ama aynı zamanda bunu tekrar yapması için sol taşagımı verirdim.

Nefes alışverişleri yavaşladığında ıslak kirpiklerinin arasından bana baktı.

“Ortama ilişkin bunama. Bir hastanın uzun süreli hafızasının sadece belirli, tanıdık ortamlarda işlev görmesine deniyor. Babam için o ortam burası. Ormanda dolaşırken ya da tekneyle göle açıldığımızda, o yalnızca benim babam. Ama...” Yutkunduğunda bo-

Somme Sketcher

ğazının avucuma değdiğini hissediyordum. “Koru’dan ayrıldığı, hatta evimize girdiği an uzun süreli hafızası gidiyor.”

Çenesini sıkıp bir hıçkırığı daha dudaklarından dökülmeden yakalamıştı.

“Ormanın dışında beni tanımıyor, Angelo. Bu yüzden burası yerle bir edilemez ve bu yüzden gidemeyiz. Babam ve benim sahip olduğumuz şey, ormanın dışında sona eriyor.”

BÖLÜM

Yirmi Dokuz

Rory

Kasım ayının ortalarında olmamıza rağmen arabanın radyosundan eski bir Noel şarkısı yükseliyordu. Küllükteki havalandırma deliklerinden ısı yayılıyordu. Cama yaslandığımda, yüzeyindeki buhar yanan tenimi serinletmek için yeterli gelmiyordu.

Arabadaki gerginlik bir buz kıracağıyla bile parçalanabilirdi. Boğulmamak için olabildiğince sık nefesler almak, hayatta kalma içgüdüğü gibiydi. Angelo tek kelime etmiyordu. Arabayı hızla sürmek ve ağır nefesler almak dışında hiçbir şey yapmıyordu.

Acaba kalbimin göğsüme çarpışını ya da dişlerimin gergin gıcirtısını duyabiliyor muydu? Acaba umurunda mıydı? Kendimi çırılçıplak hissetmeme ve savunmasızlığım herkesin görebileceği şekilde etimin her santimine kazınmışken, olabilecek en çıldırtıcı şekillerde rahatsız olmama rağmen *hiçbir şey* söylememişti.

Ona gerçeği söylediğimde de gözyaşlarım akmaya başladığında da ve Şeytan Koyu'na geri dönmekte ısrar ettiğimde de tek kelime etmemişti. Dengesiz bacaklarla arabaya doğru yürürken

bileğimi sıkıca kavrayıp beni kollarına çektiğini hissetmeyi beklemiştim ama bu hiç gerçekleşmemişti. Şimdi, Alberto'nun evine yaklaştığımız her kilometrede midem daha da ağırlaşıyordu.

Malikânenin demir kapıları görüldüğü sırada gözlerimi sıkıca kapattım. Yüksek bir gıcırtı duyup emniyet kemeri boynumu kestiğinde göz kapaklarımı hızla araladım.

“Neler oluyor?” Boğuk bir sesle gösterge panelini avuçladım.

Angelo sessizdi. Yüzünde sabit bir ifade vardı. Üzerinden yoğun bir gerilim yayılıyor, küçük alandaki havadan geriye kalanları emiyordu. Yumrukları direksiyonu sıkıp bıraktı ve bir eklemine sakalının üzerinde gezdirdi.

“Oraya geri dönmüyorsun.” Gerçekçi ses tonu yeni tutuşturulmuş alevler gibi kabaran öfkesiyle tam bir tezat oluşturuyordu. “Hayatta olmaz.”

Kalbimin en küçük, en umut dolu parçası rahatlayarak yerine çökmüştü. *Tanrı'ya şükür.*

Ancak sonra derin bir nefes aldım ve kapıların ardındaki malikâneye baktım.

Tüm hastalıklı, çarpık ihtişamıyla bir kafes ya da hapishaneydi burası. Diğer yandan, eğer bugün kapıdan isteyerek girip kendimi parmaklıkların arkasına kilitlemezsem, durumu kendim ve babam için daha da kötüleştirecektim. “Angelo ben-”

“Tek kelime daha etme.” Ses tonundaki keskinlik itirazımı yarıda kesmişti.

Tek eliyle direksiyonu tam tur çevirdiğinde araba geldiğimiz yöne dönene dek kabaca tümseğin üzerine tırmanmıştı.

“Dur, Angelo.” Elim kolunu kavramak için uzandığında dokunuşumun altında kasıldığını hissettim. “*Lütfen.*” Şimdi en savunmasız yanımdı sesimdi. “Bencilce davranıyorsun.”

İmsiz Günahkarlar

Çenesi gerilirken başını iki yana salladı. Gözleri benimkilerle çarpıştığında, bakışlarının şiddeti yüzünden nefesim kesildi. “Oraya geri dönmene ve o sarhoş kancık tarafından taciz edilme- ne izin vereceğimi sanıyorsan kafan güzel olmalı.”

Bakışları dudağımdaki kesiği yakıyordu. İçgüdüsel olarak üstdudağımı altdudağımın üzerine kapattım. Göğsümde öfke kıvılcımları çakıyordu. Birden Angelo Visconti’nin benden bir şey talep edemeyeceğini hatırladım. Bir fırtına koparıp beni burada enkazların içinde bırakacaksa yapamazdı. Çenemi yukarı kaldırdım. “Kalacak mısın?”

Gözlerine yerleşen parıltı bir an sonra geçti. “Seni bu işin içinden çıkaracağım.”

“Sorduğum şey bu değildi.”

Dili mükemmel dişlerinin üzerinde geziniyor, sessiz kaldığı her saniye gururuma bir kurşun daha sıkıyordu. Utanç dolu, acı bir nefesle kapının koluna uzandım. Bu sefer bileğimi sıkıca kavramıştı. Acımasız, demir gibi ellerimin bileğimin etrafındaki bir kelepçe gibiydi.

“Dediğimi duydun. Oraya geri dönmeyeceksin.”

Bileğimi parmaklarının altında çekştirirken tenim yanıyordu. “Bırak beni. Durumu benim için daha da kötüleştireceksin.” Hareket etmiyordu. Ona sert bir şekilde bakarak çıktım. “Düzgün düşünemiyorsun.”

“Evet, üzerimde böyle bir etki bırakıyor gibisin.”

Gözlerim aniden kapanmıştı ancak onun yarım yamalak iltifatının ağırlığı altında ezilmeyi reddediyordum. “Eğer oraya geri dönmezsem, Alberto’nun bana ne yapacağını biliyor musun?” Bir kaşımı kaldırıp cevabını bekledim. Ondan tek alabildiğim hırıltı

Somme Sketcher

ve öfkeyle genişleyen burun delikleriydi. “Bir haydut gibi düşünüyorsun, sonuçlarını umursamıyorsun.”

Omuzları hafifçe düştüğünde aklına girdiğimi biliyordum.

“Bir plana ihtiyacım var,” diye mırıldandı karanlık bir şekilde. Gözleri ön camdan dışarı odaklanmıştı. “Zamana ihtiyacım var.”

Benden çok kendisiyle konuşuyor gibi görünüyordu ama yine de cevap verdim.

“Kesinlikle,” diye fısıldadım. “Gitmeme izin vermen sana ihtiyacın olan tüm zamanı kazandıracak.” Gözlerini bana dikmişti ancak o konuşmadan, “Bir iş adamı gibi düşün, haydut gibi değil,” dedim.

Susup yutkundum. Ardından gözlerini arabanın tavanına doğru çevirmeden önce başını hafifçe iki yana salladı. “Aklımı kaçırmış olmalıyım,” diye iç geçirdi. “Sikeyim, tamamen aklımı kaçırmış olmalıyım.” Bakışları tekrar bana döndüğünde, zümrüt yeşili gözlerinin arasında karanlık ve kararlı bir şeyler dönüyordu. “Torpido gözünü aç.”

Titreyen ellerle açtığımda gümüş bir silah bana doğru parladı. Angelo uzanıp onu aldı ve aramızdaki konsola yerleştirdi.

“Buraya gel.”

Kafam karışmış bir halde ona baktım. Araba çok küçüktü ve gidecek başka bir yer yoktu.

Yüz hatları sabırsızlıkla titreşiyordu. Zar zor duyulabilecek küçük bir nefesle emniyet kemerimi açıp beni tek bir hamlede kucağına çekti. Hareketi ipek gibi yumuşaktı ama cildimi zımpara kâğıdı gibi sert bir şekilde sıyrıp geçmiş, kendimi çok gerçek ve *hayatta* hissetmeme neden olmuştu. Kalp atışlarım dururken onunkinin atışlarını omurgamın üzerinde hissedebiliyordum. Sert

İlimsiz Günahkârlar

ve sıcacıktı. Erkeksi havasının beni sıkıca sarıp sarmalaması delirmişim gibi hissettiriyordu.

Parmakları kalçamı sıyırırken sinir uçlarımı ateşe vermişti. Nefesi boğazımda geziniyordu. Silahı tekrar eline alıp şarjörünü yolcu koltuğuna boşaltmadan önce birkaç dakika geçti.

“Eğer seni koruyamıyorsam, sana kendini korumayı öğretilirim,” dedi hırıltılı sesiyle. Çenesini omzuma dayayarak sağ elimi silahın etrafına sardı ve parmaklarımı kıvrımlarına bastırdı. “Önce baskın elin,” dedi. Dudakları boynumu okşuyordu. Diğer elime uzanıp silahın kabzasını tutması için kaldırırken avucu kalçamı yalayıp geçmişti. “Ağırlığını diğer elinle destekle.”

Elleri benimkilerden ayrıldı ve kollarımda nazik bir yol izleyerek göğüslerimin hemen altına indi. Meme uçlarım gerilirken elini tutup sutyenimin içine sokma dürtüsüyle savaştım. Bunun yerine, silahı sıkıca kavrayıp Angelo’nun vücuduna yaslanana dek kendimi geriye bıraktım. Başımı göğsüne yaslariken popom kasıklarına baskı yapıyordu.

Kalbi şimdi biraz daha yüksek sesle atmaya başlamıştı. Pantolonunun içinde bir şeyin kıpırdadığını hissediyordum. *Tanrım*. Ağır nefeslerimiz ve aramızdaki çekim arabayı dolduruyordu. Ölecekmişim gibi hissetmeme rağmen, hiç bu kadar hayatta olmamıştım. Elleri kaburgalarımın etrafında sıkılaştı. Dudakları boynuma değiyordu. “Nasıl hissettiriyor?”

Silahtan mı yoksa şimdi kalçalarımın arasından kaymak için sertleşen aletinden mi bahsediyordu, bilmiyordum.

Yutkundum. “Büyük.”

Enseme doğru bir kahkaha attığında tüylerim diken diken olmuştu. Ellerini, kalçalarımın buluşana dek birkaç santim aşağı indirdi ve beni vücuduna bastırıp yavaşça aletin üzerinde hare-

ket ettirdi. Sürtünmenin etkisiyle aramızda kıvılcımlar çakmıştı. “Peki ya şimdi?” diye mırıldandı sesi bir oktav düşerken.

Ona, sırtımı bir yay gibi gerip kasıklarına sürtünerek karşılık verdim. Gırtlaktan gelen bir iniltiyle boynumda yarattığı titreşim başımı döndürüyordu. Silahı kucağıma bıraktım ve gözlerimi kapatıp bu enfes anı son damlasına kadar kana kana içtim.

Kendimi sıcak ve güvende hissediyordum. *Heyecanlı.*

Ta ki farkına vardığım şey bir yük treninin hızıyla bana çarpma dek. *O sen olmalıydın.*

Şeytan Korusu’nun yerle bir olacağını duyduğumda, Angelo’nun kapısına koşmalıyım. Onun kapısının önünde diz çökmeli ve onunla yaptığımız sözleşmenin altına kanımla imzama atmalıyım. Ancak kaderin cilvesine bakın ki o bir okyanus ötedeydi ve ben de kanımı donduran bir adamla hiçbir anlam ifade etmeyen bir anlaşma yapmak zorunda kalmıştım.

O olmalıydı. Elbette, hikâyemiz için çarpık bir başlangıç olurdu ancak biliyordum ki vücudumun bu şekilde şarkılar söylemesine neden olan bu adamla mutlu bir sonumuz olurdu.

Gözlerimi açtım ve derin, titrek bir nefes aldım. Öyle sersemlemiştim ki midem bulanıyordu. Arkamda Angelo hareketsiz duruyordu. “Çok geç değil, *Magpie,*” diye mırıldandı karanlık bir sesle. “Seni hemen şimdi Şeytan Yamacı’na geri götürebilirim.” Dişleri kulağımı sıyrıp geçti. “Yatağıma çok yakışırdın.”

İniltim erimiş tereyağı gibi dudaklarımdan kayıp gitmişti. *Belki başka bir hayatta.* Ancak ben bu hayatta yaşıyordum ve bu hayatta babamla kendimi kurtarmam gerekiyordu.

Doğru düşünmeme yardımcı olacakmış gibi dişlerimi sıkarak silahı elime aldım ve dengede tuttum. “Bunu bana neden verdin?”

İmizsiz Günahkarlar

“Eğer saçının teline bile dokunursa, onu vuracaksın. Kaçacaksın. Sonra da beni arayacaksın. Anlaşıldı mı?”

Başımı aşağı yukarı salladım.

“Cep telefonuna numaramı kaydedeceğim.” Cevap vermeyince başparmağıyla karnımı okşadı ve usulca, “Rory” dedi.

Adımı söyleme şeklindeki bir şey beni ona bakmaya itmişti. Dönüp karanlık bakışlarına karşılık verdim. Gözbebekleri tanımadığım bir duyguyla titriyorlardı.

“Seni bu işten kurtaracağım. Sadece bir plana ihtiyacım var. Bana güveniyor musun?”

Yaralı dudağımı ısırdım. Sessizlikle geçen her saniyede, gözlerinin ardında öfke birikiyordu. O beni dikkatle incelerken en ufak bir kıvılcım aramızdaki tüm gerilimin patlamasına neden olacakmış gibi geliyordu.

Ama ona güvenip güvenmediğimi düşünmüyordum. Neden güvendiğime bu kadar emin olduğumu düşünüyordum.

Ona güveniyordum. Tüm günahlarımı biliyordu ve bir tane-sini bile birine söylememişti. Ancak beni Alberto’yla yaptığım bu lanetli anlaşmadan kurtarması için ona güvenmek, uçurumun kenarından atlayıp onun beni yakalamak için aşağıda olacağına inanmaya benziyordu.

Oysa hiç atlamamanın daha güvenli olacağını biliyordum.

Hafifçe başımı aşağı yukarı salladım.

“Hayır. Kelimelerini kullan. Söylediğini duymam gerek.”

Bakışlarım dudaklarına düşmüştü. Göğsüm umutla yükselirken Tanrı’ya bunun boşa çıkmaması için dua ediyordum. “Sana güveniyorum,” diye fısıldadım.

Gözlerini kırptırdı. Eğer gözlerimi bir saniye bile kırpsaydım bunu kaçırırdım. “Rory?” Başparmağı çenemin üzerinden bir

Somme Sketcher

iz bırakarak geçip gitti. Ağzımın köşesinde durduğunda tenini dudaklarımın arasına almak için başımı çevirdim. Yumuşak bir inilti çıkardı. Ben derisini yavaşça yalarken gözleri şehvetle kısılmış bir şekilde beni izliyordu.

“Efendim?”

Gözlerinde ışıldayan tehlike parıltılarıyla başparmağını ağzımın içine doğru itti. Kalçalarımın arası sıırılsıklam olmuştu. Parmacağının tamamını almak için ağzımı daha geniş açtım.

“Tüm günahlarım arasında en sevdiğim sensin.”

BÖLÜM

Stuz

Rory

Parlak güneş, bugün gökyüzünün en tepesinde değildi. Yatak odasının penceresinden içeri giriyor ve göz kapaklarımın arasından retinalarımı yakıyordu. Işık beni uyandırmıştı. Yorganı başımın üzerine çekip tüm uzuvlarımı esnettim.

Yastığımın altında dolu bir silah varken böyle mışıl mışıl uymam inanılmazdı. Belki de iyi bir uyku çekmemin nedeni aylardır ilk kez Alberto'nun şişman ve terli vücudunun beni sıkıştırmıyor oluşuydu.

Dün gece Angelo'nun silahı çantamdaki şeker paketlerinin altına gömülmüş halde malikâneye döndüğümde, Alberto koridorda beni bekliyordu.

Sırtımdaki tüm kaslar gerilmişti ancak şaşkıncı şekilde kızgın değildi. Daha çok kabahatinden utanan bir çocuk gibiydi. Büyük mafya babası Alberto, utançtan yüzü kızarmış bir şekilde ellerini ovuşturuyordu.

“Sen baştan çıkarıcı bir kadınsın, Aurora,” dedi. “Günaha gir-

memem için düğün gününe kadar misafir kanadında uyusan iyi olur, özellikle de şu anda uğraştığım onca boktan şey varken.”

“Boktan şey,” derken camları patlayan zavallı Rolls Royce’u-nu kastediyordu.

Rahat bir nefes aldığımı belli etmemek için patlayan dudağımı ısırdım. *Tanrıya şükür*. Kafasına bir kurşun sıkmadan yaldızlı tavanına bakarak bir gece daha geçirebilir miydim, bilmiyordum.

Büyük sarkaçlı saatin çanlarının sesi kapının altından süzülüyordu. On bir tanesini saydığımda şaşkınlıkla ayağa fırlamıştım. On bire kadar uyumuş muydum? Tanrım, en son ne zaman bu kadar uyuyakaldığımı hatırlamıyordum ancak kesinlikle bu evde olmadığına emindim.

Fırlayıp doğruca duşa girdim. İçimde gergin bir his yükseliyordu. Pazar günlerinin klasiği olan öğle yemeğine bir saatten az zamanım vardı ve bu Angelo’yu görmeme de bir saatten az kaldığı anlamına geliyordu. Beni buradan çıkarmak için nasıl bir plan yaptığını duymak için sabırsızlanıyordum. Son çok yakındaymış gibi hissediyor, dudaklarımda tadını alabiliyordum.

Dün gece geç saatlerde soyunma odamdan bir sürü kıyafet almıştım, böylece bugün Greta’yla birlikte hazırlanmak zorunda kalmayacaktım. Alberto’nun beni yere yapıştırdığına şahit olduğu ve bana verdiği zarara uygun bir ruj rengi bulmaktan başka hiçbir şey yapmadığı o günden beri, onu görmemiştim.

İntikamımın ne olacağını henüz bilmiyorum ama bu sefer önemsiz bir şey olmayacağından emindim.

Saçlarımın doğal bir şekilde kurumasına izin verdim ve bir koltuğun arkasına astığım kadife, yeşil elbiseyi elime aldım. Kışın hızla geldiğini biliyordum. İçimde, bu elbisenin pencerelerde-

İmsiz Gunahkârlar

ki kırağı ve arazinin üzerinde gezinen sise uygun olacağına dair bir his vardı.

Merdivenlerden inerken oturma odasından ismimin seslenildiğini duydum.

Amelia olduğunu anladığımda damarlarım buz kesmişti. Dün süitin mutfağından Angelo'yla yaptığımız tartışmayı duymamış olmasına *imkân yoktu*. İyi biri olabilirdi ama hâlâ bir Visconti'ydi. Çenesini kapalı tutması konusunda ona güvenemezdim.

Kalp atışlarım hızlanırken kafamı kapıya doğru uzattım. Kendimi sahte bir gülümsemeye zorlayamayacak kadar şaşkındım çünkü şöminenin önündeki halıda oturmuş, etrafına bir yığın katalog ve hayal panosu yayılmıştı. Başını kaldırıp göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle beni selamladığı an sorun olmadığını anlamıştım.

“Selam! İçeri gelsene, sana bir şey göstermek istiyorum.”

Yanına gidip dizlerimin üzerine çöktüm. Uzun kırmızı tırnağıyla panolardan birine iki kez dokundu. “Ne düşünüyorsun?”

“Neye baktığıma bağlı?”

Kahkahası odada çınladı. “Cumartesi günü *Le Salon Prive* için düşündüğümüz şey bu.”

Boş bakışlarıma kısa süreliğine kaşlarını çatarak karşılık vermişti. “Düğün, Aurora. Sahildeki Fransız restoranımızda olacak, hatırladın mı? Çok güzel bir yer ama düğün organizatörüyle birlikte *en* uygun hale getirmek için çalışıyorum.” Gözlerini bana dikti. “Sen onunla olan her randevumuzu ektiğin için...” Üst köşeyi işaret etti. “Biraz renk olması için beyaz zambaklar ve nazende çiçeği düşünüyordum?” Ben daha cevap vermeden yanıma yaklaşıp başka bir panoyu eline aldı. Güzel, dalgali saçları olan sıra sıra modeller bana bakıyordu. “Ah, bu arada düşünmemiz için bazı saç

Somme Sketcher

ve makyaj fikirleri de topladım. Altın göz farına bayıldım, ya sen? Peki ya çiçekli taca ne dersin?”

Ateşin sıcaklığı sırtıma vururken Amelia gözlerini kocaman açmış, heyecanla bana bakıyordu. Ancak bakışlarında titreyen umutsuzluğu gördüğümde birden onun hakkında yanıldığımı fark etmiştim. Alberto’yla gerçek aşk için evlendiğime inanan masum bir yabancı değildi. Hayır, yalnızca bile isteye görmezden geliyordu. Neler olup bittiğini çok iyi biliyor fakat yine de kalkıp tekneyi sallamaktansa oturup boğulmama izin vermeyi tercih ediyordu.

Bugün makyajım o kadar ağır bile değildi. Morarmış gözümün hayaleti apaçık ortadaydı ve ruj sürmediğim dudağımdaki yarayı görmemesine imkân yoktu. Fakat kesikleri ve morlukları sormamıştı çünkü onları nasıl aldığımı zaten biliyordu.

Greta’dan hiçbir farkı yoktu.

Başını eğip kaşlarını kaldırdı. Parmaklarım kötü şeyler yapma arzusuyla seğiriyordu. Ancak bunun yerine, içimdeki acımasız dürtüyü bastırıp ayağa kalktım.

“Aurora?”

“Başka zaman.”

Arkama bakmadan oturma odasından çıktım. *Umurumda değildi.* Onu gücendirip gücendirmedığım ya da ne kadar coşkusuz olduğumu Alberto’ya söyleyip söylemeyeceği umurumda değildi.

Umurumda değildi ve bu beni özgürleştiriyordu.

Zaten çok uzun süre burada olmayacaktım.

Kendimi hafiflemiş hissederek yemek odasına girdim. Bugün, oda da tıpkı elbisem gibi kış esintileri taşıyor; buz gibi şampanya

İmsiz Günahkarlar

kadehleri, ışıltılı gümüş takımlar ve kabartmalı parıltıları olan işlemeli bir örtü uzun masayı süslüyordu. Ortam şaşırtıcı derecede neşeliydi. Kahkahalar piyano müziği eşliğinde odaya yayılıyor ve garsonlar konukların arasından geçerek bardakları dolduruyordu. Cuma bomboş olan uğursuz odayla tam bir tezat oluşturmuştu.

Gözlerim hızla Angelo'yu arasa da henüz gelmemişti. Sorun değildi çünkü ne Tor ne de oturma odasında asla gerçekleşmeyecek düğünümü planlayan Amelia buradaydı. Alberto her zamanki yerinde, masanın başındaydı ve elinde bir bardak viskiyle Donatello'ya bir hikâye anlatıyordu. Herkes patlamayı unutmuş gibi görünüyordu. Duvar kâğıdıyla bütünleşmeye çalışarak, Alberto beni fark etmeden yemek odasının en uzak ucuna doğru süzıldüm. Fakat Dante'nin bakışlarından kaçamamıştım. Yanağımı yakıp geçen gözleri, Vittoria'nın yanına oturduğumda bir lazer gibi beni takip etmişti.

Vittoria yavaşça bana baktı. "Dudağına ne oldu?"

"Baban beni çok fena dövdü. Fark ettiğin için teşekkürler."

Kelimeler dilimden kolaylıkla dökülmüştü. Gerçeğin tadı güzeldi. Kaşları havaya kalktığında kadeh kaldırmak için şampanya kadehimi ona doğru uzattım ve sonra içkiyi kafama diktim. Baloncuklar boğazımın arkasına çarptığında, omurgamdan aşağıya doğru tanıdık bir adrenalin dalgası yayıldı.

Cep telefonunu çıkarıp son sürat bir mesaj yazmadan önce, "Tanrım, babam *korkunç*," diye mırıldandı kendi kendine. Haklıydı, babası ona karşı bile korkunçtu. Visconti ailesinde bir yan karakter olmak, sık sık odaların karanlık köşelerinde unutulduğum anlamına geliyordu. Alberto'nun kızıyla da bir anlaşma yapması dâhil olmak üzere, beni ilgilendirmeyen birkaç konuşmaya kulak misafiri olmuştum. Babası Şeytan Yamacı Akademisi yerine devlet okuluna gitmesine izin vermişti fakat şartı... Alberto'nun

Somme Sketcher

sececeği potansiyel taliplerin *hoş vakit geçirmelerini sağlamasıydı*. Vittoria onun tek kızı olduğu için iyi bir evlilik yapması çok önemliydi ve Alberto şimdiden adaylar aramaya başlamıştı.

İkinci kadeh şampanyamı yudumlarken kanımdaki uğultu iyi hissettiriyor ve bu yemek odasında yaşadığım anıların keskinliğini alıp götürüyordu. Buraya yeniden ayak basamamak *neredeyse* utanç verici olurdu.

Tor içeri girdiğinde yüzü fırtına gibiydi, ilk kez kolunda kı-kırdayan bir kız yoktu. Çok geçmeden Amelia da içeri girmiş ve bana dikkatli bir bakış attıktan sonra, geldiği için minnettar olan kocasının yanındaki sandalyeye oturmuştu. Ancak ben Amelia'ya veya Tor'a, hatta masanın başındaki iğrenç nişanlıma bile bakmıyordum. Gözlerim onun hemen yanındaki boş sandalyedeydi.

Kulaklarım yanmaya başlamıştı ama içimde yükselen paniği bastırdım. *Sakin ol, Rory*. Gelecekti. Elbette gelecekti. Daha saat erkendi ve-

Tin, tin, tin. Kristale arpan gümüş, piyanistin almayı bırakmasına neden olmuştu. Bakışlarım şimdi ayağa kalkmış olan Alberto'ya kaydı. Bir elinde şampanya kadehini, diğerinde ise biftekbıağını tutuyordu. "Ne harika bir masa!" Solgun dudakları sah-te bir gülümsemeyle kıvrılırken gr bir sesle konuştu. "Ailenin çoğunu bir araya getirebildiğimde büyük mutluluk duyuyorum. Hadi, yemek yiyelim!"

Piyanist bira neşeli akor çalmaya başladı. Sanki bir mucize eseri ilk baktığım da heybetli gövdesini gözden kaçırmayı başarmışım gibi dönüp Angelo'nun sandalyesine doğru baktım.

"Durun." Kelimeler ben kendimi durduramadan ağzımdan kaçmıştı. Oturmak üzere olan Alberto'nun gözleri bana dikildiğinde yut-kundum. "Tüm konuklar gelene kadar beklememiz gerekmez mi?"

İsimsiz Günahkârlar

Sessizlik. Tadını alabileceğiniz kadar yoğun bir sessizlik. Biri öksürürken yanımdaki Vittoria iç geçirmişti.

“O gelmeyecek.”

Soluma baktım. Konuşan Tor’dü. Amelia’nın başının üzerindeki duvar kâğıdına bakmakla meşguldü. Viskisinin son yudumunu içmek için çenesini yukarı kaldırırken, burnundaki hızma ışııl ışııl parlıyordu.

Kalbimde bir çatlak açılmış olsa da yüz hatlarıma yansımamıştı. “Kim gelmeyecek?” diye sordum, kaburgalarımın altındaki ağrının izin verdiği kadar kayıtsız bir şekilde.

Bakışları bana kaydı. “Angelo. Şehirden ayrıldı.”

Kulaklarım çınlıyordu. Çatlaklar yavaş yavaş kırılıyor ve beni kalbimi parçalara ayırmakla tehdit ediyordu. Kimse sözlerinin nasıl da nefesimi kestiğini göremeden bakışlarımı tekrar önümdeki boş tabağa çevirdim. Alberto ağdalı bir kahkaha atmıştı. “Bu çocuk her zaman istediği gibi gelip gidiyor. Eminim Noel’de yeniden ortaya çıkacaktır.”

Buz gibi bir el pençesini boğazıma doluyor, ciğerlerimi hava kaynağını kesmekle tehdit ediyordu. Tor’un bunu nereden bildiğini ve söylediklerinin doğru olup olmadığını öğrenmek için çıldırıyordum.

Beni burada bırakmazdı. Söz vermişti. Bu doğru olamazdı. Olabilir miydi?

Çarşamba günü oturma odasında iğnelerle her bir yanıma dürtüyorlardı. Cumbalı pencerenin ötesinde gökyüzü ruh halimden daha karanlıktı. Ateş çıtırdıyor, rüzgâr kükrüyordu. Ruhum, Angelo’nun

arabasının camın diğer tarafındaki daire şeklindeki yola girmesi için çılgınlık atıyordu.

Pazar akşamı, her şeyi tamamen inkâr ederek uyuşmuş; pazar-tesi günü ise gerilmiştim. Salı günü banyoda kıvrılıp sırtımı kapıya dayadığımda parmağım kullan at telefonumun “ara” düğmesinin üzerinde gezinmişti. Düğmeye basacak cesareti toplamam kırk beş dakika sürmüştü çünkü bilmemekten daha kötü olan tek şey gerçeği öğrenmekti.

Gerçek, hattın diğer ucundaki otomatik bir ses şeklinde gelmişti: *Aradığınız numara kullanılmamaktadır.*

Şimdi çarşamba günüydü ve ben öfkeliydim. Acı, yakıcı bir öfke damarlarımda dolaşıyor tenimin bir elektrik teli gibi kıvılcımlar saçmasına neden oluyordu. Terzi iğnesiyle beni her dürttüğünde ya da Greta gelinliğin içindeki vücuduma küçümseyerek bakmak için kafasını her içeri soktuğunda, lanet dişlerimi gıcırdatıyordum. Bu son provaydı ve ben tüm ipekle dantelleri vücudumdan söküp ateşe vermekten başka bir şey istemiyordum.

Kapı açıldı ve Tor göründü. Gelinliğime kayıtsız bir bakış atıp duvara yaslandı. “Hazır mısın?”

Ona boş boş baktım. Eğer bu odada benimle ilgilenen beş kişi daha olmasaydı, ona cehenneme gitmesini söyledim.

“Ne kadar olabilirsem,” diye karşılık verdim dişlerimi sıkarak.

Kaşlarını çattı. “Düğün için değil, aptal. Babanı görmeye.”

Kalbim sıkışmıştı. “Ne? Şimdi mi?”

Esneyip saatini kontrol etti. “Bugün çarşamba. Cumartesi günü onu göremeyeceksin, değil mi?”

Başka bir şey söylemeden platformun üzerinden inip sendeleyerek odanın diğer ilerledim. Geçerken terzinin kutusunu devirmiştim. “Evet,” dedim nefes nefese. “Hazırım, hazırım.”

İlimsiz Günahkârlar

Aklım gelinliği çıkarmama yardım etmelerini bekleyecek kadar yerindeydi. Ardından merdivenlerden yukarı fırladım ve üzerime bir kapüşonlu ile tayt giyip spor ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Yastığımın altına uzanıp silahı çantama atmadan önce bir an için tereddüt etmişim. Kafamda yarım yamalak bir plan oluşuyor ve düşüncesi bile kalbimin gırtlığında atmasına neden oluyordu. Ön kapıdan çıkıp araba yolu boyunca koşmaya başladığımda nefes nefese kalmışım.

Tor bana keyif ve tiksinti karışımı bir ifadeyle bakıyordu. Tek kelime etmeden yolcu kapısını açtı ve arabanın etrafında dönerek sürücü koltuğuna geçti.

“Beni götürmeni Angelo mu istedi?”

Motor kalçalarımın altında mırıldanırken bir an için duraksamıştı.

“Hayır.”

Deri koltuğa gömüldüm ve bıkkın bir şekilde iç çektim. Kalbimde umuda ayırdığım küçücük yer, her geçen saniye daha da küçülüyordu. Tor oturma odasında belirdiğinde bu boşluk çok az da olsa genişlemişti. Angelo son gittiğinde Tor’dan beni babama götürmesini istemişti ve ben belki *-yalnızca belki-* yine aynısını yapmış olabileceğini düşünmüştüm.

Demir kapılar açılırken bana yan gözle baktı. “Sadece iyilik yapıyorum.”

Çenemi sıkıp ön camdan dışarı baktım. Tabii ki babamı göreceğim için mutluydum ve hayal kırıklığına uğradığım için kendimi suçlu hissediyordum. Derin sessizlik sadece Tor’un direksiyonun üzerinde ritim tutan parmaklarıyla bozuluyordu.

Kırmızı ışıktaki durmak için yavaşladığımızda tekrar bana baktı. “Bugün bana verecek hiç şekerin yok mu?”

Somme Sketcher

Başımı iki yana salladım.

“Ah, hadi ama. O çantada her zaman bir şeyler vardır.” Kucağımdaki çantaya uzandığında hemen elinden kaptım. Kaşlarını çatıp sorgularcasına baktı. “Sorun ne, şimdiden korkmaya mı başladın?”

Cevap vermedim.

“O gitti, Aurora. Unut onu.”

“Nereden biliyorsun?”

“Bana kendisi söyledi.”

Tenimin altına huzursuzluk yayılıyordu. *Hayır. Buna inanmak istemiyordum. Bana söylemeden Sahil’den ayrılmazdı. Ama yine de numarası artık kullanılmıyordu...*

Kendim görmeliydim.

“Beni Angelo’nun Şeytan Yamacı’ndaki evine götür.”

“Hayatta olmaz,” diye tersledi. Araba hızlanırken sinirinin bozulduğunu görebiliyordum. “Bakışlarını senden ayıramamasını zaten görmezden geldim. Bu pisliğe daha fazla dahil olmayacağım. Aranızdaki şey bir savaş başlatacak.”

“Senden kibarca rica ediyorum.”

“İstedğin her şekilde rica edebilirsin, ufaklık. Böyle bir şey olmayacak. Bizimkisi normal bir aile değil, Aurora. Bir aile üyesi sana ihanet ettiğinde, bu onu Noel kartı listenden silip kurtulabileceğin bir durum değil, ölüm kalım meselesidir. Sadakat her şeydir.” Çenesi kasılırken bir elini saçlarının arasmda gezdirdi. “Bir taraf seçmeli ve ona sadık kalmalısın.”

Çantama uzanıp silahı çıkaran el benimmiş gibi hissetmiyordum. Emniyet kilidini kapatan başparmağım ya da namluyu şakağına bastıran parmaklarım da bana aitlermiş gibi hissettirmiyordu. “Beni Şeytan Yamacı’na götür, *dedim.*” Boğuk sesim de

İmsiz Günahkârlar

benim dudaklarımdan dökülüyormuş gibi çıkmıyordu. *Çaresizlik*. Kötü bir virüs gibi vücudumu sarıyor ve bana akla hayale gelmeyecek şeyler yaptırıyordu. Daha birkaç gün öncesine kadar elime silah bile almamıştım. Ancak şimdi onu bir tehdit unsuru olarak kullanıyordum. Belki de ben *gerçekten* kötü bir kızdım.

Ne olduğunu anlaması biraz zaman almıştı. Diğer yandan, arabanın baş döndürücü bir hızla kaldırıma çıkmasından ve silahı elimden alıp alnıma dayamasından anlaşıyordu ki ilk kez bir silahın yanlış tarafında bulunmuyordu.

Hırıltısı gırtlaktan gelen bir sestti. Yumruğunu ön panele geçirdi. Gözlerimi sıkıca kapattım. Aptalca hareketlerimin ağırlığı etrafıma toz gibi çökmüştü. “*Sen kafayı mı yedin?*” diye tısladı. Namlu şakağıma çarpıyordu. “Bunun için seni öldürmeliyim. Bunu nereden buldun sen?”

Altdudağı titriyordu. O da bunu fark etmişti çünkü yüksek sesli bağırışları bir mırıltıya dönüşmüştü. “Küçük bir kız gibi davranarak bu işten sıyrılacağını sanma.”

Bir an geçtikten sonra derin bir homurtu çıkardı ve silahı orta konsola fırlattı. “Sen delirmişsin,” diye mırıldanıp başını hafifçe sallayarak arabayı hareket ettirdi.

Ciğerlerimdeki tüm bayat havayı dışarı verdim. Sessizliği bozacak cesareti toplamam en az beş dakikamı almıştı. “Çoktan bir taraf seçtin.”

“Ne?”

“Cuma gecesi. Angelo olduğunu biliyordun ama onu korudun. Bir taraf seçtin.”

Çenesi kasıldı. Parmakları sanki birkaç dakika önce kafasına bir silah dayamamışım gibi yeniden direksiyonun üzerinde ritim tutmaya başlamıştı. “Herkesin delilik anları vardır. Ben sadece

Somme Sketcher

daha büyük bir şeye dönüşmeden önce olanları halının altına süpürmeyi seçtim.”

“Ama Alberto senin baban.”

Yüz hatları kararmıştı. “Evet, öyle. Koca Al beni oradan oraya sürükledi. Beni büyüten Angelo’ydu. Benden sadece birkaç yaş büyüktü ama kahrolası aklı her zaman başındaydı.” Duraksadı. “Dante bana tabancayla nasıl ateş edileceğini öğretti. Bir adamı canı çıkana kadar dövüp yine de aklını konuşabileceği kadar başında tutmayı da. Bir Made erkeği olmakla ilgili bütün o saçmalıkları. Ama Angelo? O, bana *adam* olmayı öğretti. Kravat bağlamayı. Kızlarla nasıl tatlı tatlı konuşulacağını.” Sırıttı. “Hatunları becermeden önce kondom takmam gerektiğini.”

Yanaklarım ısınmıştı. Şimdi bile, ortadan kayboluşunun ve ona karşı duyduğum öfkenin ortasında; Angelo’nun kadın tavlama konusunda her şeyi bilen biri olduğu düşüncesi beni rahatsız ediyordu. Parmaklarımı kollarıma sarıp ön cama yeni düşmeye başlayan yağmura odaklandım. “Gerçekten gitti mi?” diye fısıldadım.

Yutkunup bakışlarını kaçırdı ve başını aşağı yukarı salladı.

“Kendim görmeliyim.”

Ağır bir iç çekişle arabayı yavaşlattı. Başını iki yana salladı. “Peki,” diye mırıldandı. “Ama bir daha kafama bir silah dayarsan, bütün parmaklarını tek tek kırarım.”

“Anlaştık.”

Yükselen bir sessizlik içinde yola devam ettik. Duyduğum tes ses, göğüs kafesime çarpan kalbim ve ön camda giderek artan yağmur damlalarıydı. Tenim tahriş olana dek yüzüğümü parmağımın etrafında döndürdüm.

Söz vermişti.

İmsiz Günahkarlar

Ona güveniyordum.

Orada olacaktı.

Tepenin üstündeki ev görüldüğünde nefesim daralmıştı. Binanın arkasındaki gökyüzü, gri bir leke gibi duruyordu. İnşaat malzemeleri ön avluya saçılmış durumdaydı. Brandalar rüzgârda şiddetle sallanıyor ve gelişigüzel park edilmiş kamyonetler kapıları açık bir şekilde duruyordu.

Emniyet kemerini zorlayıp daha iyi görebilmek için ön camdan gözlerimi kısarak baktım. Kamyonetler dışında hiç araba yoktu. Aston Martin yoktu, Bugatti yoktu. Mantığım bana Angelo'nun muhteşem arabalarını bu sağanak yağmurda dışarıya park etmeyeceğini söylüyordu ama göğsümdeki umut giderek azalıyordu.

Tor motoru durdurduğunda garaj kapısının açık olduğunu fark ettim. İçeride bir arabamn kaputunun altında çalışan bir adamın silüetini seçebiliyordum. Nabzım hızla çarpmış ancak kısa sürmüştü. Kenara çekilip boynunu bize doğru çevirdiğinde onun kardeşi Gabe olduğunu anlamıştım. Dondurucu havaya rağmen üstü çıplaktı. Bir kulaklığını çıkarıp bize doğru baktı.

“O burada değil, Aurora. Babamla evlen ve tüm bu olanları unutalım.” Tor'un sesi dudaklarından şimdiye kadar duyduğum en yumuşak şekilde dökülmüştü, nedense bu beni daha da öfkeliendiriyordu. Görmem gereken bir şey vardı. Emin olmamı sağlayacak bir şey. Başka bir şey söylemeden arabadan fırlayıp buz gibi yağmurun altında evin yan tarafına doğru koştum. Damlacıklar boynumdan aşağı süzülüyor ve saçlarım nemli bukleler halinde alnıma yapışıyordu.

Hangara ulaştığımda neredeyse dizlerimin bağı çözülecekti.

Boştu.

Jeti gitmişti.

Somme Sketcher

O gitmişti.

Kalbim binlerce küçük parçaya ayrıldı. Uzun zamandır tuttuğum gözyaşlarımın ardında görüşüm bulanıklaşıyordu ancak bu sefer düşmelerine izin veriyordum. Sıcak ve ıslak damlalar, hayal kırıklığıyla birleşip kalbimin acısının bir karışımı olarak yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyorlardı. Bir kere başladığım için artık onları durduramayacağımı *biliyordum*.

Ona olduğu kadar kendime de kızgındım. *Kalamam, Rory*. Beni gideceği konusunda defalarca uyarmıştı. Benim parlak zırhlı şövalyem olmak gibi bir planı yoktu. Ancak biri çaresiz ve umutlu olduğunda, duymak istediği şeylere sarılırdı. Beni bu durumdan kurtaracağına söz vermesi gibi.

Ona güvenmemi istemesi gibi.

Sanırım haklıydı. Viscontiler hilekâr ve yalancılardı, söyledikleri her şeye inanmak aptallıktı

Arkamdan ağır ayak sesleri geldi.

“O burada değil.” Gabe’in sert sözleri beni fiziksel olarak incitmişti.

“Peki, nerede o zaman?”

“Hiçbir fikrim yok, muhtemelen Londra’dadır. Gideceğini söylememişti.”

Öfkeli bir şekilde arkamı döndüm. “Öz kardeşin sana veda etmedi mi?”

Derin bir nefes verdi. “Biz o tür bir aile değiliz.”

Göğüs kemiğimin altında boş, donuk bir sızı vardı ancak midede daha sıcak bir şey hissediyordum. Eski bir dost gibi. Karanlık, acımasız ve tehlikeli bir dost. Kıvılcım alevlere dönüşmüş, sonra da damarlarıma orman yangını gibi yayılmıştı.

İsimiz Günahkârlar

Çenemi sıktım. Tırnaklarım avuç içlerimde yarım ay şeklinde izler bırakıyordu.

Topuklarımın üzerinde dönerek yağmura geri dönmek için hamle yaptım ancak Gabe önüme geçerek beni durdurdu.

Yüz hatlarıma korku yayılmıştı. Gabe kardeşleri kadar iri ve heybetliydi, yine de aynı cazibeye sahip değildi. Yüzünde bir yol çizen derin bir yara izi vardı.

Yutkunup beklentiyle ona baktım.

Su damlacıkları kaslı göğsünden aşağı yuvarlanıyordu. Büyük eliyle onları gövdesinden uzaklaştırdı.

“Yardım hattımız işlediğin günahlar için var, işlemeyi düşündüğün günahlar için değil.”

Sesi düz ve kayıtsızdı ancak sözleri yanaklarımın alev almasına neden olmuştu.

“A-anlamadım.”

“Anladın.” Bir adım öne çıktığında içgüdüsel olarak bir adım geri çekilmiştim. Gözlerim omzunun üzerinden Tor’a dair bir işaret arıyordu fakat ortalıkta görünmüyordu.

Titrek bir nefes aldım. “Benim... itiraflarımı mı dinliyordun?”

Kulağındaki AirPods’a dokundu. “Gelen her günahı dinliyorum.”

Ah, Yüce Kuğu. Birbirimize bakarken yaptığı ima bir fırtına bulutu gibi havada asılı kalmıştı. Biliyordu. Gabriel Visconti en derin, en karanlık günahımı biliyordu ve ben onunla boş bir hangarda yapayalnızdım.

Kimseye söylememesi için ona yalvarmalıydım ama bunu umursayacak durumda değildim. Enerjim tükenmişti. Bunun yerine elimin tersini ıslak yanaklarımda gezdirip omuz silktim.

“Tamam.”

Somme Sketcher

Bu sefer beni durdurmadan geçmeme izin verdi fakat sonra eli önüme uzanıp bileğimi kavradı ve beni kendisine döndürdü.

Gözleri karanlık ve tehlikeliydi. Deniz yeşili bir güneş gibi için için yanıyorlardı. “Angelo geri dönmezse, senden bir telefon daha bekliyorum.”

Şakaklarım zonkluyordu. *Ne?* Bu adam ne kadar hastalıklı ve sapkın olabilirdi?

Arkamda Tor korna çaldı. Gabe omzumun üzerinden baktı, yüz hatları öfke doluydu.

“Ve bu sefer, umarım günahın bir düşünceden ibaret olmaz.”

Bana uzun bir süre baktıktan sonra, yanımdan geçip yağmura doğru fırladı. Evin yan tarafında kaybolana dek onu izledim. *Kutsal Karga*. Midem bulanırken kısa bir an için bu minik konuşmanın bir rüya olup olmadığını merak etmiştim.

Tor kornasını bu sefer daha uzun çaldı. Boş hangara bir kez daha bakıp boğazımdaki yumruyla yutkundum ve yağmura doğru koştum.

BÖLÜM

Onuz Bir

Rory

Cuma gecesi idi. İki kat altımdaki bodrum coşkuyla uğulduyordu. Ama burası, misafir odası, sessizdi. Ölüm sessizliği.

Ellerimi sıcak çikolata bardağına sarıp pencere kenarına sokuldum. Yağmur damlaları pencerenin üzerine çizgiler halinde düşerken camın diğer tarafında, hiç tanımadığım konuklar bekârlığa veda partim için geliyor ve arabaların sarı farları bulanık bir şekilde geçip gidiyordu.

Bu geceyi, on sekiz yaşımdayken yaptığım ve sonrasında hiç dokunmadığım beş yıllık hayal panomda titizlikle planlamıştım. Vogue dergisinin sayfalarından muhteşem, kırmızı saten bir elbise kesmiş ve davet edeceğim tüm arkadaşlarımla fotoğraflarını yapıştırmıştım. Ancak planlar böyleydi. Hepsi bir şekilde değişirdi.

Bir araba daha evin önündeki yola girdiğinde alnımı cama yasladım. İçinden yükselen iğrenç, gürültülü sesi hemen tanımıştım. Alberto. Fakat yalnız olmadığını duyabiliyordum. Buğuyu silmek için bornozumun kolunu kullanarak gözümü yola diktim. Arabadan çıktığında iki kolunun altında da benim yaşlarımda iki

kadın duruyordu. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim, yüzüm anında buruşmuştu. Bekârlığa veda partisini Şeytan Koyu'ndaki bir striptiz kulübünde yapmıştı ve hiç şüphesiz after partiye -ki bu aynı zamanda benim bekârlığa veda partim oluyordu- götürmek üzere birkaç çalışanı toplamıştı. Diğer kızları taciz etmesi umurumda değildi, benim yerime onların olmasını tercih ederdim ama beni rahatsız eden bariz saygısızlığıydı.

Dudaklarımdan acı bir kahkaha kaçarken ılımakta olan sıcak çikolatamdan bir yudum daha aldım.

Evet, planlar değişirdi çünkü hayat sizi sürekli ters köşeye yatırırdı. Bu yüzden yalnızca birkaç tane planım vardı. İlki basitti. Alberto'yla evlenip onun Şeytan Koru'sunda inşaat yapmasını engelleyecek ve böylece bunamış babamı artık tanımadığı bir dünyaya sürgün etmeyecektim. Alberto'nun o lanet arazinin sahibi bile olmadığını ancak yine de beni ona zincirlemeyi planladığını öğrendiğim zaman ise, bu plan değişti.

İkinci planım, Angelo'ya güvenmekti ki bu da saf ve aptalca bir plandı. Şehvet ve adrenalinle beslenen, sahte vaatler ile çırpınan kalp atışları üzerine kuruluydu. Güvenebileceğimi bildiğim tek plan, yalnızca kendimi içeren olabilirdi. Bu yüzden orijinal planlarımdan birine geri dönmüştüm. Şeytan Yamacı'ndaki uçurumun kenarında yaptığım plana.

Bu en büyük günah olurdu. Gargaralara tükürmek ve anahtarla araba kapılarını çizmekten çok daha büyük bir şeydi. Belki de bunu uçurumun tepesinde ilk kez düşündüğümde, hastalıklı bir fanteziden başka bir şey değildi. Ancak artık farklıydım. İhanet ve aşağıılanmanın ağırlığıyla sertleşmişim. Hazırdım.

Kupayı şifonyerin üzerine koyup odaya geçtim ve kapıyı iki kez kilitledim.

İçimsiz Günahkârlar

Ardından bornozumu çıkarıp çarşafların arasına girdim. Parti hemen altımda tüm hızıyla devam ediyordu ama zihnimde her şey sessizdi. Düştüğümde Angelo'nun beni yakalamasına ihtiyacım olmadığını bilerek huzur bulmuştum.

Doğrudan karanlık uçuruma dalacaktım ve o da beni kollarını açarak karşılayacaktı.

BÖLÜM

Onuz İki

Rory

“Uyan bakalım, güzel gelin!”

Amelia’nın neşeli sesiyle gözlerimi araladığımda, elinde bir şampanya kadehi ve yüzünde kocaman gülümsemesiyle yatağın ucunda duruyordu. “Sonunda büyük günün geldi!”

Flamingo aşkına. Yuvarlanıp başımı yastıkların arasına gömmek istiyordum ama ne yazık ki bugünün gündeminde bu yoktu. Bunun yerine azı dişlerimi sıkıp yataktan yuvarlandım, içimi şimdiden bir öfke kaplamıştı. Banyoya gitmek için Amelia’nın yanından geçerken kadehi elinden kaptığım gibi kafama diktim. Bugün cesarete ihtiyacım olacaktı.

Ayak sesleri döşeme tahtalarının üzerinde gıcırdarken banyo kapısını arkamdan hızla kilitledim.

“Hey, dün gece nereye gittin?” diye seslendi Amelia anahtar deliğinden. “Akşam dokuz gibi ortadan kayboldun.”

Saçma bir mazeret uydurmak yerine duşa girip sıcak suyun vücudumu yakmasına izin verdim. Sıcaklığı birkaç derece daha

İmsiz Günahkarlar

yükseltip cildimi neredeyse haşlarken irkilmemeye çalışarak gözlerimi sıkıca yumdum.

Acaba cehennem de böyle mi hissettirecekti?

Kurulanıp yeni bir çift ipek pijama giydiğimde, Amelia'nın mesajı alıp gitmesini bekliyordum. Ancak ne yazık ki gitmemişti. Hâlâ kapının yanında duruyordu, gülümsemesi yüzünde donup kalmıştı.

“Saat on ikide Visconti Grand’de olmamız gerekiyor.”

Cevap vermedim.

“Aurora-”

Yanından geçip gidecekken bileğime uzandı fakat hemen kolumu elinden çekip kurtardım. Bu keskin hareket irkilmesine neden olmuştu.

“Beni rahat bırak,” diye çıktım. “Bana ne yapacağımı söyle, ben de yapayım. Ama bugün hayatımın en mutlu günüymüş gibi davranmayacağım. Bu yüzden senin de saçmalamayı kesmeni ve öyleymiş gibi davranmayı bırakmanı tercih ederim.”

Şok içinde bana bakıyordu. Kaşlarını havaya kalktı. “Anladın mı?” diye bir nefes verdim dişlerimin arasından. Başını aşağı yukarı salladı. “Güzel. Şimdi, nereye gitmem gerekiyor?”

Birkaç dakika geçti. “Saç ve makyaj için oturma odasında seni bekliyorlar.”

Çantamı kaptığım gibi başka bir şey söylemeden yatak odasından çıktım.

Alt kata tam bir kaos hakimdi. Teslimatlar gelip gidiyor, birileri emirler vererek bağırıyor ve antreden geçen herkes yürümek yerine çılgınca koşturuyordu. Merdivenlerin başında durup ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. Planım tamamen karşıma çıkabilecek fırsatlara bağlıydı, bu yüzden gözümü dört açmam

gerekiyordu. Kapısı ardına kadar açık olan verandada bir grup takım elbiseli adam duruyordu. İçlerinden biri bana doğru döndüğünde, kulağındaki cihaz sert kış güneşinin altında parlamıştı.

Henüz değil, Rory. Henüz değil.

Bir ciğer dolusu havayı içime çekip merdivenlerden indim ve oturma odasına daldım. İçeride bir alkış tufanı kopmuş, hiç tanımadığım bir grup kadından koro halinde ıslıklar ve tezahüratlar yükselmışti. Makyöz, kuaför ve terzi buradaydı. Hepsi de Amelia ile benden daha fazla sohbet etmişlerdi. Bir de *kuzenler* vardı. İpeksi siyah saçları, bronz tenleri ve yargılayıcı gözleriyle beni izleyen kadımlar. İlk provada birdenbire ortaya çıkmış, manikürlü ellerinin arkasından İtalyanca bir şeyler mırıldanmaktan başka hiçbir işe yaramamışlardı.

Açık arttırmaya çıkarılacak bir inek gibi dürtüklenip, çekıştıriliyordum. Buklelerim örülürken saç tellerim çığlıklar atıyor; üzerine ağır bir makyaj yapılırken yüzüm sancıyordu. Vücudumu bir korseye sıkıştırmış ve gelinliğimi giydirmişlerdi. Terzi dantel bir jartiyeri kalçamdan yukarı kaydırırken herkes kıkırdıyor ve bağırıyordu.

Çenemi kapatıp bakışlarımla odayı taradım. Hepsi birer suç ortağıydı. Buraya bir el bombası atıp kaçmaktan başka bir şey istemiyordum.

Terzi etek boyumla uğraşmayı bırakıp doğruldu. “İşte hazır! Çok güzel görünüyorsun,” diye cıvıladı ellerini birbirine çarparak. “Baksana.”

Omuzlarımdaki nazik elleriyle, ben itiraz edemedim vücudumu döndürüp boy aynasına bakmamı sağladı. Gözlerim yansımamla çarpıştığında karnıma bir yumruk yemiş gibi hissediyordum. Gerçekten güzel görünüyordum. Dışarıdan bakan biri,

İmsiz Günahkarlar

koridor boyunca yürüyüp mihrapta onu bekleyen hayatının aşkını görmek üzere olan bakire bir gelin olduğumu düşünürdü. Saçları-
ma uzun bir Fransız örgüsü şekli verilmiş, elmaslarla süslenmişti.
Gelinliğim ise kocamandı. Kabarık dantel kollarla çerçevelenmiş
bir bardot yakası ve altına bir bomba saklayabilecek kadar büyük
bir eteği vardı.

Güzel görünüyordum ancak kendim gibi değildim.

İçimdeki ateş kaşındıran kumaşın altında tenimi karıncalandı-
rıyor, köprücük kemiğime bir isilik gibi yayılıyordu. *O olmalıydı.*
*Koridorun sonunda beni bekleyen, parmağında yüzüğünün ağır-
lığını hissettiğim kişi o olmalıydı.*

Boğazımdan yükselen duyguları bastırdım. *Hayır, o olamaz-
dı.* Ancak acınası bir nedenden dolayı öyle olmasını diliyordum.
Beni kullanmış, bir kenara atmış ve sözünü tutmamış olmasına
rağmen, mihrapta bekleyen kişi Angelo olsaydı kaçmak için fırsat
kolluyor olmazdım.

Kaderin bir cilvesi gibi fırsat gözlerimi açtığım anda karşıma
çıkmişti.

Bakışlarım penceredeki yansımamdan ön verandaya kaydı.
Bomboştu.

İçimi bir huzur kapladı. Gülümsüyormuş gibi yaparak gelinli-
ğimi düzelttim ve platformdan indim. “Herkes teşekkür ederim.
Sadece tuvaleti kullanmam gerekiyor.”

“Seninle geleyim-”

Amelia’ya ölümcül bir bakış atıp, “Ben hallederim,” diye kar-
şılık verdim buz gibi bir sesle.

Koltuktan çantamı kaptığım gibi kafa karışıklığıyla odadan
çıktım ve kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken kapıya doğ-
ru hızla sağa döndüm. Sonbahar rüzgârı bana karşı duruyor, sanki

malikâneye geri dönmemi sağlamaya çalışıyordu. Ancak elbise-min kumaşını kavrayıp başımı eğdim ve koşmaya başladım.

Topuklarımın altındaki çakılları bulanık görüyordum. Şakak-larıma kan hücum etmişti. *Bu yaşıanıyordu. Bu gerçekten yaşıanı-yordu.* Fakat bir çift parlak erkek ayakkabısı gördüğümde sapkın heyecanım çok kısa sürmüştü.

Donup kaldım. Paniğimi bastırıp ayakkabıların kime ait oldu-ğunu görmek için başımı kaldırdım.

Tor. Arabasının yan tarafına yaslanmış, smokinin içinde keskin bir figür çiziyordu. Yanmakta olan sigarası yarıya kadar dudakların-daydı ama şüpheli bakışlarını üzerimde gezdirmek için duraksadı.

Birkaç kalp atışı kadar kısa bir süre boyunca birbirimize bak-tık. Dilini dişlerinin arasında gezdirip derin bir nefes aldı. Evin olduğu yöne doğru karanlık bir bakış attı. Ardından yaslandığı yerden doğrulup sigarasını yere attı ve onunla birlikte ayağımın dibine bir şey düştü.

“Tüh,” dedi bana bakmadan kayıtsızca. “Sanırım arabamın anahtarlarını düşürdüm.” Yanımdan geçerken omzu omzuma değmişti. Sıcak nefesini kulağında hissediyordum. “Umarım ka-çak bir gelin tarafından bulunmazlar.”

Hayretle nefes alırken beni orada bırakıp gitmişti. Arabanın kapısının çarpık yansımasında, arkasına bile bakmadan eve doğru yürüdüğünü gördüm.

Gözlerim çakıllarda ışıldayan gümüş parıltıya kaydı. *Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.* İnançsızlık ve adrena-linin bir karışımı damarlarımda dolaşıyordu. Çantamı ve topuklu ayakkabılarımı yolcu koltuğuna fırlatarak onları kaptığım gibi di-reksiyonun arkasına geçtim.

İsimsiz Günahkârlar

Babamın külüstür Land Rover'ı ile golf arabasından başka bir şey kullanmamıştım. Ayrıca ikisi de bunun kadar şık ya da güçlü değildi.

Çıplak ayağım gaza yüklendiğinde motor itiraz edencesine kükremiş, öne doğru sarsılmıştım. *Kutsal Karga*. Gözlerim üç aynada da gezindi. Üzerime istemediğim bir dikkat çekmediğimden emin olarak bu sefer daha yavaş bir şekilde tekrar denedim. Araziden çıkana dek normal bir hızda sürmem gerekiyordu. Uçuruma doğru sürerken bir yarıştaymışım gibi yol alacaktım.

Kaderin bir başka cilvesi de muhtemelen bugün gelen tüm teslimatlar yüzünden kapıların ardına kadar açık olmasıydı. Nöbetçiler içeri girenlere bakmaya o kadar odaklanmışlardı ki Tor'un arabasının dışarı çıkmasına gözlerini bile kırpmamışlardı.

Tamam, bunu başarabilirdim. Sahil otoyoluna döndüğümde ve Şeytan Koyu dikiz aynasında bir leke haline geldiğinde içim rahatlamış, omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı çözülmüştü. Yolculuk uyuşuk bir pus içinde geçiyordu çünkü varış noktasına çok fazla odaklanmış durumdaydım. Angelo kadar hızlı sürmüyordum ama yine de birkaç dakika içinde mezarlığın yanındaki söğüt ağacının altına varmıştım.

İşte bu kadardı. Başvurmak zorunda kalacağımı hiç düşünmediğim planım. Acı bir kahkaha arabanın içini doldururken, bu anın hastalıklı bir fanteziden başka bir şey olmadığı zamanları hatırladım. O kadar iğrençti ki *İsimsiz Günahkârlar*'ı arayıp yalnızca *düşündüğüm* bu planı itiraf etmiştim.

Yine de farklı hissedeceğimi hayal etmiştim. Uçurumun kenarına doğru ilerlerken bacaklarımın titreyeceğini düşünmüştüm. Korkacağımı sanmıştım. Oysaki uçurumun kenarında dururken,

Somme Sketcher

topuklarım çamura batarken ve çakıl taşları ayak parmaklarımın altından aşağı doğru saçılırken *yaşadığımı hissediyordum*.

“Benim adım Rory Carter ve ben kötü şeyler yapıyorum.”

Her zaman olduğu gibi, rüzgâr kelimeleri dudaklarımdan alıp uçuşumun kenarından dalgalı denizin üzerine taşımıştı. Sadece gerçeğin tadının nasıl olduğunu görmek için, buraya her geldiğimde bunu söylüyordum. İşe bakın ki bugün tadı enfesti.

Kenara bir adım daha yaklaştım. Elbisemin kumaşı dalgalanıyor, rüzgâr eteğimin üzerinde kendine bir yol çiziyordu.

Bu uçuşumda ilk kez durduğumda, *işler hep bu noktaya gelecek* diye düşünmüştüm. Şeytan Yamacı’nın en yüksek uçuşumunun kenarında duracak ve fesat düşüncelere kafa yoracaktım.

İyi bir şey yapmaya çalışmıştım ancak iyilik kötülüğü asla yok edemiyor gibi görünüyordu.

Yumruklarımı elbisemin danteline dolayarak gözlerimi kapat-tım. Ayak parmağımı kaldırdım ve ayağımın altında havadan başka bir şey kalmayana dek kenara doğru ilerledim.

Adrenalin omurgamdan aşağı yayılıyordu. *Artık hazırdım*. Gözlerimi araladım ama çantamı karıştırmaya fırsat bulamadan o kadar güçlü bir kuvvetle geriye doğru savruldum ki nefesim kesildi.

Neler oluyordu?

Göğüs kafesimi yakan sıcak eller çok güçlüydü. Tanıdık bir koku -tehlikeyle bütünleştirdiğim bir koku- duyularımı altüst ediyordu.

“Tanrı Aşkına, Rory. Uçmayı biliyor olsan iyi edersin çünkü düşersen ben de seninle gelirim.”

Panik karnıma bir yumruk gibi inmişti ve aniden yerini öyle güçlü bir rahatlama aldı ki nefesimin kesildiğini hissettim. *Angelo*. Başımı göğsüne yaslayıp ellerimi onunkilerin üzerine koyarak

İmsiz Günahkârlar

hayret dolu bir nefes aldım. *Büyük, çaresiz ve tuzlu hava yudumları.* Gömleğinin soğuk düğmeleri omurgama batıyor ama derin nefesleri boynumu ısıtıyordu.

“Burada ne yapıyorsun?” dedim şaşkınlıkla.

Beni kalçalarımından kavrayıp kenardan daha da uzağa çeken ayaklarım çamurdan ayrılmıştı. Atlamak istesem bile vücudu beni öyle sıkı sarıyordu ki ondan asla kaçamazdım.

“Aptalca bir şey yapmayacağından emin oluyorum,” diye hırladı kulağıma doğru. Zehri dilinden dalgalar halinde dökülmüştü.

Kollarının arasında dönüp yüzümü ona çevirmem için bana yeterince alan tanıdı. Ona baktım ve bir anlığına yakışıklı yüzünün hatlarını aklıma kazıdım. Onu maskeleyen karanlık öfkeyi. *Kutsal Karga.* Vücudumun her zerresi onu öpme isteğiyle uğulduyordu. *Umutla.*

Bakışları fırtınalıydı, zihninde kendiyle çatıştığını görebiliyordum. Ama gözleri dudaklarıma düştüğünde, içini görmeme izin verecek kadar yumuşamışlardı. “Lanet olsun, Rory.” Burnu benimkine değerken boynumun arkasını sıktı. “Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?”

“Benden bir günah iste.”

Duraksadı. Gözlerini arkamdaki azgın denize diktikten sonra başını hafifçe iki yana salladı. “İstemiyorum.” Eli sahiplenici bir tavırla ensemeye gitmişti. “Burada olmaz.”

Bir ciğer dolusu havayı içime çekip yine de günahımı ona söyledim.

“Beni burada gördüğün gün, atlamayacaktım.” Yutkundum. “Asla atlamayacaktım. Ne o zaman ne de bugün.”

Gözleri kısılmıştı. Bana inanmıyordu.

“Yeterince yüksek olup olmadığını görmeye çalışıyordum. Ye-

Somme Sketcher

terince yüksek olduğundan emin olmalıydım ki Alberto'yu buradan itersem kesinlikle ölsün.”

Günahım aramızda tüm ağırlığıyla duruyordu. Sert yüz ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu. “Alberto'yu öldürecektin.” Bunu yüksek sesle duymak çok garipti. Başka birinin ağzından duymak. Başımı aşağı yukarı salladım. Adını koyamadığım bir duygu, yüz hatlarında geziniyordu ancak hiçbir şey söylemedi. Onun yerine yoğun bakışlarıyla bana bakıp bekledi.

“Sanırım içten içe sözleşmenin sahte olduğunu hep biliyordum. Bu yüzden, eğer bu evlilik babamı güvende tutmayacaksa, yedek bir plana ihtiyacım vardı.” Arkamı dönüp ufuktaki gelgitte baktım. “Gelip beni alması için onu arayacaktım. Kendisinin geleceğini biliyordum çünkü bir başkası gelininin kaçtığını öğrenirse çok utanırdı. Ve sonra...” Yutkunup Angelo'ya döndüm. “Bunu yapardım. *Onu iterdim.*”

Sessizlik. Angelo dişlerini altdudağının üzerinde gezdirdi. “Yedek planın bendim,” diye karşılık verdi. Sert başparmağını elmacıkkemiğimin üzerinde gezdirdi. “Seni bu işin içinden kurtaracağımı söylemiştim. Bana güvendiğini söylemiştin.”

“Güveniyordum ama sonra sen ortadan kayboldun!”

“Çünkü sana söylediğim gibi planımızın üzerinde çalışıyordum, Rory. Böyle işler bir gecede olmaz.”

“Tor bana geri dönmeyeceğini söyledi!”

“Tor mu?” Başımı salladığımda ifadesi sertleşmişti. “*Piç kurusu.* Ona ben yokken seni güvende tutmasını söyledim, ne halt yemeye çalışıyordu?” Ben cevap veremedim elini ensesine atmış, burun delikleri genişlemişti. “Siktir, bebeğim. Bir adamı öldürmenin nasıl bir his olduğunu biliyor musun?”

“Alberto gibi bir adamı mı? Muhtemelen oldukça iyidir.”

İzimsiz Günahkârlar

Öfkesine rağmen dudaklarında karanlık ve keyif dolu bir gülümseme belirdi. Başını hafifçe salladı. Duyduklarına inanamıyor gibiydi. “Benim kötü kızım.”

Midemde havai fişekler patladı. Bana geri döndüğüne inanamıyordum. *Benim için.* Çenemi yukarı kaldırdım. “Peki, plan nedir?”

Boynumun arkasındaki eli sıkılaşmıştı. “Bana bir haydut gibi değil, bir iş adamı gibi düşünmemi söylediğini hatırlıyor musun?”

Başımı salladım. Gözleri göğsüne bastırdığım elime kayarken çenesi kasılmıştı. Elini benimkinin üzerine koyup parmağımdaki yüzüğü tuttu.

Ardından aniden sert bir şekilde çekip çıkardı.

“Sen ne-”

Yüzüğü sertçe uçurumun kenarından aşağı fırlatırken elmas kasvetli gökyüzünde parlıyordu. Tekrar bana döndüğünde bakışları benimkilerle buluştu. *Acımasız* kelimesi gözlerinde bir uyarı işareti gibi yanıp sönüyordu.

“Üzgünüm, *Magpie*. Ben tepeden tırnağa bir haydudum.”

Ben cevap veremedim beni kucaklayıp omzuna attı ve gelinliğimin kumaşını kabaca kavradı. Elleri kalçamı bulduğunda sıcak ve sahipleniciydi. Jartiyeri çekip sertçe tekrar bıraktığında, boğazından hayvani bir hırıltı kaçtı. “Eve gittiğimizde bu lanet gelinliği yakacağım.”

Ev. Sadece bu kelime bile nabzımı hızlandırmıştı.

“Ne yapıyorsun?!” Ani hareketinden ve bana *dokunan* ellerinin hissinden başım döndüğü sırada soluk soluğa kaldım.

“Benim olanı alıyorum.”

“Senin olanı mı?”

Beni arabasının yolcu koltuğuna bıraktı ve kapının çerçevesi-

Somme Sketcher

ne yaslandı. “Evet. Bir Capo’nun bir e e ihtiya ı vardır. Sanıyorum ki ben de seni seçtim.”

Sıcaklık damarlarımı yırtıp geçerken paramparça kalbimin kendini yeniden dikt ini hissedebiliyordum.

“Sanıyor musun?” diye fısıldadım kirpiklerimin arasından ona bakarak.

Çenemi kavradı. Parma ıyla altduda ımın üzerinde yumuşak bir yol çizdi. “*Biliyorum*. Kahretsin, her zaman biliyordum.”

Arabanın kapısını çarparak kapatırken elbisemin kıvrımları kapıya takılmı tı fakat umurumda değildi. Kalbim farklı bir ritimle atıyordu, şimdi umutla dolu bir bütün halini almıştı. *Alberto ’yla evlenmeyecektim*.

Angelo’nun sıcaklığı sürücü koltu undan bana doğru yaklaşırken, bo azımda milyonlarca soru dışarı dökülmek için sava ıyordu. Bunlardan biri *onun yerine seninle mi evlenece imdi*.

Ancak konu madım. Onun yerine belinden ve ceketinin göğüs cebinden silahlarını çıkarıp dikkatlice orta konsolun üzerine koymasını izledim.

“Gerçekten geri mi dönüyorsun?”

“Evet.”

“Temelli mi?”

Uylu umu bulan eli ağır ve güven vericiydi. “Temelli.”

Arabayı çalıştırıp, ufukta evi görünene dek taşra yollarında hızla ilerledi. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Bunu yaparsam Koy malikânesinin misafir odasında uyanaca ımdan ve tüm bunların bir rüya olduğunu anlayaca ımdan korkuyordum.

“Neden aramadın?” diye fısıldadım. “*Sadece arasaydın* Tor’a inanmazdım.”

Bakışları bana kaydı ında ho nutsuz görünüyordu. “Acil bir

İlimsiz Günahkârlar

durumda araman için sana *numaramı* verdim. Senin numaran bende yok bile.”

“Birkaç gün önce gelemez miydin? Bilirsin, düğün gününden önce?”

“Bir hafta içinde ne kadar çok şey yapmak zorunda kaldığımı biliyor musun, Rory?”

“Ne gibi?”

“İşime yeni bir CEO atamak, Londra’daki dairemi satmak gibi. Hayatımı tamamen değiştirip Şeytan Yamacı’na taşınmak gibi.” Çenesi kasılmıştı. “Ayrıca, San Francisco’ya uğradım. Orada... yarım kalan bir işim vardı.”

Başımı salladığımda yavaş yavaş her şeyi anlamaya başlamıştım. “Ama Şeytan Yamacı’ndan nefret ediyorsun.”

Ön cama bakan gözleri sertleşmişti. “Fakat senden nefret etmiyorum.”

Nabzım hızla çarptığında serinlemek için soğuk cama yaslandım. Tepeyi dolanırken arabanın o çok tanıdık kokusunun tadını çıkarıyordum. Tıraş losyonu ve deriden oluşan bir karışım, tam anlamıyla *ona* ait bir koku. Hepsini içime çekerken bir uyuşturucuymuş gibi sarhoş oluyordum.

Tepenin zirvesine ulaştığımızda, burada kesinlikle bir düğün olmamasına rağmen evin Koy malikânesi kadar kalabalık olmasına şaşırmıştım.

Yoksa bir düğün olacak mıydı?

Havada elektrik akımları gibi çığırdayan bilinmezliğe rağmen kalbim umutla titriyordu. Ancak Angelo’ya baktığımda, evden çıkan iri yarı adamları başıyla işaret etti.

“Gabe’in adamları. Bir süre burada kalacaklar, en azından biz işleri çözene kadar. Tamam mı?”

Somme Sketcher

“Tamam.”

“Gabe seni güvende tutacak. Ben geri dönene kadar onun her dediğini yapmanı istiyorum.”

Hızla ona doğru döndüm. “Geri dönmek mi? Nereye gidiyorsun?”

Yüz ifadesi kararmıştı. “Alberto’ya bugün o mihrapta olmayacağını söylemeye.”

Dehşet göğsümden içeri süzülürken, “Hayır,” diye mırıldanıp elimi onunkinin üzerine koydum. “Benimle kal. En azından bugünlük? Alberto nasıl olsa çözecektir.”

Sırtışı soğuk ve hesaplıydı. *Acımasızdı*. En karanlık yanımda, ağzımı üzerine kapatıp hepsini içime çekmek istiyordu. “Ona söylemem gereken tek şey bu değil, bebeğim.”

Angelo’nun Koy malikânesine girip beni ondan *çaldığını* ve Şeytan Yamacı’nı geri alacağını ilan edeceği düşüncesi midemi tepetaklak ediyordu.

“Gabe’i yanına alman gerekmiyor mu? Her ihtimale karşı?”

Yüz hatlarını öfke sardı. “*Hangi* ihtimale karşı? Bununla başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?”

Baş çıkabileceğini biliyordum. Angelo son dokuz yıldır temiz ve doğru bir yolda ilerliyor olabilirdi ama ondan daha korkutucu bir adamla hiç karşılaşmamıştım. Sessiz bir dehşete hükmediyor, gazabı bir odaya girdiğinde sonik bir sinyal gibi yayılıyor ve havanın hemen değişmesine neden oluyordu.

Bir Made erkeği olarak yetiştirilmişti ancak kaderinde kral olmak vardı.

“Öp beni.”

Gözleri içgüdüsel olarak dudaklarıma kaydı. “Ne?”

“O ilk cuma akşamı, yemeğe geldiğinden beri seni öpmenin

İimsiz Gunahkârlar

nasıl bir his olduğunu merak ediyordum. O yüzden gitmeden önce öp beni. Eğer sana bir şey olursa en azından bileceğim.” Yutkunup koltuğumda ona yaklaştım. “Angelo Visconti’yi öpmenin nasıl bir his olduğunu bileceğim.”

Aramızdaki sessizlik ağırdı ve birkaç sancılı saniye boyunca devam etmişti.

Bir eli hâlâ direksiyondayken bana doğru eğildi. Şimdi daha yoğun gelen kokusuyla beni uyuşturuyordu. Dudakları dudaklarımın üzerinde gezindi, kirli sakalı çenemi sıyrıp geçerken kalbim duracak gibi olmuştu.

Ama sonra durdu.

“Seni öpersem, bu sana geri dönüp dönemeyeceğimden emin olmadığım anlamına gelir.” Altdudağımı hafifçe ısırduğında acı nası bir inilti koy verdim. “Ve ben geri döneceğimden çok eminim, *Magpie*.”

İsteksizce arabadan inerken dikkatle beni izledi. Gabe çakılların üzerinden geçip yanımda durdu.

Angelo kardeşini sert bir ifadeyle selamladı. “Benim için kadınıma göz kulak ol.”

“Peki, *patron*.”

Yutkunarak arabaya doğru bir adım attım ve ellerimi camın çerçevesinden aşağı uzattım. Bir elini saçlarının arasından geçirdi.

“Geri döndüğümde, o kahrolası elbiseyi çıkarmış olsan iyi edersin yoksa onu dişlerimle parçalarım.”

Zehir dolu ses tonu nefesimi keserken aklım tıpkı bir aptal gibi başımı sallayacak kadar yerindeydi.

Sesi ve ifadesi yumuşamıştı. “Aferin kızıma.”

Gabe ve ben omuz omuza durmuş, Angelo’nun Aston Martin’i-

Somme Sketcher

nin bir parçanı da beraberinde götürerek tepeden aşağı kayboluşunu izledik.

Gabe yanımda hareketlenmişti. “Yazık oldu.”

Ona döndüm. “Neden?”

“Aramanı dinlemek için sabırsızlanıyordum. Alberto amcaya hiç katlanamıyordum.”

BÖLÜM

Onuz Üç

Angelo

İhtiyacım olan zarf torpido gözünde, silahım belimdeyken öfkeden alev alev yanıyordum.

O *siktiğimin* gelinliği. Onu bedeninden yırtarak çıkarıp boğulana dek Koca Al'ın boğazına tıkmak istiyordum. Rory'i onun içinde görmek bir savaş başlatmak için yeterli bir sebep gibi geliyordu ama tabii ki bu düşüncesizce olurdu.

Capo'lar düşüncesiz olamazdı. Ayrıca dürtüleriyle hareket edemezlerdi, bu yüzden her şeyi düzene sokmam bir haftamı almıştı.

Koy malikânesinin demir kapısında geçerken ateş püskürüyordum. Bu benim için son açılışı olacaktı, bundan kesinlikle emindim.

Arabayı garaj yolunun kenarına çekip motoru durdurdum ve binaya baktım. Bu evin en karanlık köşelerinde saklambaç oynamış, havuzunda milyonlarca defa yüzmüştüm. İçindeki insanlar ailemdi ve ben en keskin makasla tüm bağlarımı koparmak üzereydim.

Somme Sketcher

Böyle olacağını kim düşünebilirdi ki? Ben düşünmemiştim. Bir gün Şeytan Yamacı'na geri dönersem bunu puro ve viski eşliğinde açıklayacağımı, sırtıp gönülsüzce omuz silkerek gündelik sohbetlere katılacağımı düşünmüştüm. Herkes alkışlayacak ve benim için kadeh kaldıracaktı. Vicious Visconti'ye seve seve kucak açacaklardı.

Fakat şimdi öyle olmayacaktı. Bunun yerine, gerçekten ne kadar acımasız olabileceğimi öğrenmek üzerelerdi.

Göğsümü şişirerek çakılların üzerinde yürüdüm ve eve giden basamakları ikişer ikişer çıktım. Eşiğin hemen ötesinde bir fırtına, panik içinde bir hareketlilik hâkimdi. Amelia yanımdan geçerken kolumu tuttu. "Aurora'yı gördün mü? Onu kaybettik!" Gözlerimiz buluştuğunda yüz ifadem karşısında hemen geri çekildi.

Adımlarımı yemek odasına yönlendirdim. Alberto ayağa fırlamış, gelenin ben olduğumu anlayınca hayal kırıklığını gizleyememişti. Yanındaki Tor her şeyden bihaber davranıyordu fakat âdemelmasının titreyişi ona ihanet ediyordu. *Piç herif*. Kafasına bir kurşun sıkmak istiyordum ama şaşırtıcı bir şekilde, ona karşı hissettiğim öfke hızla azalmıştı. Buraya gelirken Rory'ye neden şehri terk ettiğimi söylediğini anlamıştım. Benimle babası arasında seçim yapmak istemiyordu. Rory geri dönmeyeceğimi düşünürse, Alberto'yla evlenceğini ve böylece her şeyin normale döneceğini düşünmüştü. Ancak arabasını ona vermesi ve ben eve gelir gelmez bunu bana söylemesi, fikrini değiştirdiği anlamına geliyordu.

Kıçını kesinlikle tekmeleyecektim ama onu öldürmeyecektim.

Alberto yeleşinin önünü düzeltirken, "Aptal küçük orospu kaçmış," diye homurdandı. "Bunun benim için ne kadar utanç verici olduğunu biliyor musun?"

İsimsiz Günahkarlar

Parmaklarım boğazını sıkma isteğiyle seğiriyordu. Tanrım, Rory'nin bunca zamandır onu Şeytan Yamacı uçurumundan aşağı itmeyi planladığına inanamıyordum ama onu suçladığımı da söyleyemezdim.

“Alberto... Tor, Dante ve *senin*, benimle ofisinde buluşmanız gerekiyor.” Boş bakışlarla karşılaştım. “*Şimdi*.”

Lanet olası bir soru sormadığım için cevap beklemeden topuklarımın üzerinde döndüm ve antreye, oradan da Alberto'nun ofisine doğru yürüdüm. Birkaç saniye sonra Alberto içeri girmişti. Tor da hemen arkasındaydı.

Kollarını esnetti. “Sikeyim. Neler oluyor, evlat? Önemli olsa iyi olur çünkü şu anda uğraşmamız gereken çok şey var.”

Omzunun üzerinden kapı aralığındaki Dante'ye baktım. Beni fark ettiğinde donup kalmış, gözleri simsiyah olmuştu. “Bilmem gerekirdi.”

“Neyi bilmen gerekirdi?” diye homurdandı Alberto. “Biri bana neler olduğunu söylesin, hemen!”

Kapı tekrar açıldığında Donatello, panik içinde kolunu çekiştiren Amelia'yla birlikte ortaya çıkmıştı. “Bebeği düşün!” dedi sessizce.

Kapı tekrar açıldığında ayağımla tuttum. “Donatello, sana karşı açık olacağım. Sen dürüst bir adamsın, güzel bir karın ve görünüşe göre yolda bir bebeğin var.” Amelia sinerek elini korumak istercesine karnının üzerine koydu. “Kafana bir kurşun sıkmak zorunda kalmamayı tercih ederim. Bugün bu düğün olmayacak ve eğer yolundan çekilirsen, aramız iyi olmaya devam edecek.” Sesimi alçalttım. “Ve inan bana, benimle aranın iyi olmasını isteyeceksin.”

O cevap veremeden kapıyı kapatıp kilitledim. Arkamı döndüğümde kendimi Dante'nin silahının namlusuna bakarken bulmuştum.

“Biliyordum, hay sikeyim,” diye tısladı. “Ona nasıl baktığını görmüştüm. Bir parça amcık için gerçekten ailenle bir savaş mı başlatacaksın, Angelo?”

Arkasında Alberto gürlledi. Masasının sandalyesine çöktü ve şişman eliyle yüzünü sıvazladı. “Şaka yapıyor olmalısın,” diye mırıldandı avucunun içine doğru. “Angelo, bana bunun doğru olmadığını söyle.”

Bakışlarım Dante’ninkilerden ayrılmıyor, sessizliğim amcama bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. “*Gesù Cristo*. Sen benim yeğenimsin. Oğlum gibisin. Asla böyle bir şey yapmazsın.”

“Darbeler her zaman en az beklemediğin kişilerden gelir, değil mi?” Dante’nin silahının yanından geçerek masaya doğru ilerledim. Avuçlarımı yüzeye koyup Alberto’nun üzerine doğru eğildim.

“Bunu kolay yoldan da yapabiliriz, zor yoldan da. Şeytan Yamacı’nın kontrolünü elime alıyorum. Şeytan Korusu’da benim bölgem ve Aurora da artık benim kadını. Bunu kabul edersen, limanımdaki lanet işlerine devam etmene izin verip buradan giderim.” Bakışlarımı silahını hâlâ bana doğrultmuş olan Dante’ye çevirdim. “Şanslıysan elini bile sıkarım.”

Alberto yumruğunu masaya vurup kaşlarını çatarak bana baktı. Zehir dolu düşünceler ve ihanet, gözlerinde dönüp duruyordu. “Buna inanamıyorum.”

Arkamda, Dante’nin silahının emniyet kilidinin serbest kaldığını duydum.

“Ben zor yolu seçiyorum.”

Yavaşça kuzenime bakmak için döndüm. Fakat silahı bana doğrultulmuş olsa da bakışları öyle değildi. Gölgelerin arasında sessizce oturan Tor’a ters ters bakmakla meşguldu. “Sen de lanet silahımı çıkarmayacak mısın?”

İimsiz Günahkârlar

Yerinden bir santim bile kımıldamamıştı.

“Zor yol benim için de uygun.” Göğüs cebimdeki zarfı çıkarıp sanki mahkemede bir kanıt sunuyormuşum gibi havaya kaldırdım.

Alberto’nun ciğerlerindeki tüm hava boşalmış, ona baktığımda telaşlanmıştı. Daha önce hiç olmadığı kadar savunmasız görünüyordu. “Hayır,” diye mırıldanıp ayağa kalktı. “Hayır, hayır, hayır. *Basta*, lütfen. Al onu, kızı al-”

“Senden izin istemiyorum,” diye homurdandım. İçimde öfke kıvılcımları çakıyordu. Çattığı kaşları kafa karışıklığıyla yumuşayan Dante’ye döndüm.

“Neler oluyor?”

“Baban Koru için planlama izni alma konusunda oldukça ısrarcı davrandı. O kadar ki son girişimi küçük bir rüşvet içeriyordu.” Zarfa bir fiske vurdu. “Vasiyetinde ufak bir düzenleme.”

Dante’nin rengi soldu. “Bu doğru mu?” Yanıt gelmedi. Silahının namlusu şimdi babasına dönmüştü. “Sen bizi-?”

“Sizi vasiyetinden çıkarması mı? Evet,” diye söylendim sıkılmış gibi yaparak. “Hepinizi. Koca Al öldüğünde, tüm Koy imparatorluğu bana kalacak.”

Dudaklarından bir hırıltı kaçtı. Köşedeki Tor hiçbir şey söylemiyordu. “Baba, bu doğru mu?”

Alberto’nun vücudu savunmaya geçercesine gerilmişti ama sonra omuzları çöktü. “Bu yalnızca iş dünyası. A-avukatım işe yarayacağını söylemişti. Parkı aldıktan sonra seni doğrudan geri yazacaktım...”

Ancak Dante buna inanmamıştı. Babasının akşam yemeğindeki sarhoş kelimelerinden sonra mümkün değildi. Benimle Alberto arasında gidip gelen gözlerinde öfke ve aşağılanma titreşiyordu.

Somme Sketcher

Çenesi kasıldı. “Ne demeye çalışıyorsun, Angelo? Babam hayattayken, o kâğıt parçası hiçbir şey ifade etmez.”

Sanırım bunu değiştirmek için mükemmel bir zamandı. Silahımı çıkardım ve bir el ateş ettim. Kahretsin, bunca zaman sonra nişancılığım hâlâ bir ustura kadar keskindi; çünkü kurşun Alberto’nun şakağını delip geçmişti. Geldiğini bile görmemişti. Babamın da görmediğini hatırlıyordum. Sanırım aile üyelerinden biri tarafından kafana bir kurşun sıkılması, asla beklediğin bir şey olmuyordu.

“Peki ya şimdi?”

Sesim kayıtsız olsa da *yaşadığımı* hissediyorum. Sinir uçlarım memnuniyetle vızıldıyordu. Lanet olsun, Rory’nin gözünün altındaki morluğu gördüğümünden beri bunu yapmak için can atıyordum.

Tor koltuktan fırlayıp silahını çekti. “Sikeyim! Ne yapıyorsun, Angelo?” Dante uzun süre bana baktı, şok içinde donup kalmıştı. İşte tam o anda Alberto’nun haklı olduğunu anlamıştım. Bu korkak asla iyi bir Capo olamayacaktı. Şimdiye kadar çoktan onun kafasına da bir kurşun sıkabilirdim.

Her ihtimale karşı bir adım geri çekildim.

“Az önce babamı öldürdün,” diye geveledi Dante sonunda. Bakışları masanın üzerine yığılmış cansız bedenin üzerinde geziniyordu. Yerdeki parçalanmış kâğıt ağırlığı ve halıya damlayıp duran kanın üzerinde de. Oda tehlike ve demir gibi kokuyordu, her saniyesinden zevk alıyordum.

“Evet, sanırım öyle.”

Silahını tekrar bana doğrultup derin bir nefes alırken yüzünde yeni bir kararlılık vardı. “*Peki, benim seni öldürmeme ne engel olacak?*” diye kükredi. Ağzının kenarlarından tükürükler saçılıyordu.

İzimsiz Günahkârlar

“Kafana kahrolası bir kurşun sıkacağım, sonra da o aptal fahişeyi bulup onunkine de sıkacağım!”

“Hımm. Gördün mü işte, bir iş adamı olmak burada işe yarıyor. Eğer ölürsem, Rafe ve Gabe vasiyetimin mirasçıları olacaklar. Ki bu da...” Zarfı tekrar kaldırdım. “...şeytan Koyu’ndaki tüm barları, restoranları, kumarhaneleri ve otelleri kapsıyor.” Bir adım öne çıktım, silahım yanımda gevşek bir şekilde duruyordu. “İkisine de kafa mı tutacaksın? Bana pek iyi bir fikir gibi gelmedi, özellikle de Tor da gemiden atlamak üzereymiş gibi görünürken.”

Dante, gözlerini hâlâ Alberto’nun cansız bedenine dikmiş olan kardeşine kaşlarını çatarak baktı.

Yüz ifadesini okumak imkânsızdı.

“Anlaşmayı kabul et, Dante.”

Uzun ve ağır bir sessizlik aramızda uzayıp gidiyordu. Sonsuzluk gibi hissettiren bir süre sonra, bana isteksizce başını salladığında çenem kasılmaktan ağrımişti.

O kadar küçük bir hareketti ki gözümü kırpmış olsaydım kaçırırdım.

Ben de başımı sallayıp zarfı tekrar cebime koydum. Kapıya doğru geri çekildim.

Kapı aralığında durup sırtarak Dante’ye baktım. “Sonunda Capo olduğun için tebrik ederim. Belki bir ara birbirimize ipuçları veririz.”

Aydınlık ve sessiz koridor, donup kalan hizmetkârlar ve silah sesini duyan uzak akrabalarla doluydu. Üzerimdeki tüm gözleri görmezden gelip arabama doğru ilerledim.

Şeytan Yamacı’na geri dönerken kendimi *yorgun* hissediyordum. Alberto’nun ofisinde olanlardan sonra bedenimden tama-

men kopmuştum. Kanı beyaz gömleğime sıçramıştı ve silah sesi hâlâ kulaklarımda çınılıyordu.

Arabayı garaj yoluna çektiğimde ön kapı hızla açıldı ve Rory tentenin altından koşarak çıktı. *Sikeyim*. Onu görünce göğsüm sıkışmıştı. Üzerinde burada bıraktığım kazaklardan biriyle çıplak ayak duruyordu. *Tanrıya şükür ki gelinliği çıkarmıştı*. Ön camın arkasından birbirimize bakarken kendi kendime sessiz bir yemin ettim. Kahrolası hiçbir şey ve hiç kimse, onu bir daha incitemeyecekti. Ne Alberto ne Dante ne de ben.

Annemi Visconti'lerden kurtaramamıştım ama Rory'yi kurtaracaktım.

Arabadan inip yanına doğru yürümeye başladığımda aralık dudaklarıyla beni izliyor, göğsü inip kalkıyordu. Beni, Gabe'in adamlarının etrafa dağılmış olduğu mutfağa kadar takip etti. Bazıları kahvaltı tezgâhında kâğıt oynuyor, diğerleriyse gölgelerde özel telefon görüşmeleri yapıyordu.

İçki dolabına yöneldim ve büyük bir kadehe viski doldurdum. Rory tezgâhın diğer tarafında durmuş, kazağımın kollarını yumruklarının arasında sıkıyordu.

“Bitti mi?”

Bitmekten çok uzaktı; her şey aslında daha yeni başlamıştı. Ama o güzel yüzündeki paniği silebilmek için sol taşağımı verirdim.

Ona hafifçe başımı salladım.

Ciğerlerindeki tüm gerginliği dışarı atıp tezgâhı sıkıca kavradı.

Baş kürekkemiklerinin arasına düşerken kalın kirpiklerinin altından bana bakıyordu. “Şimdi ne olacak?” diye fısıldadı.

Bakışlarımız çarpıştığında tezgâhın üzerinde statik çatırtılar duyuluyordu. Bardağımı ada tezgâhın üzerine koyup kravatımı gevşettim.

“Herkesin evimden siktir olup gitmek için beş saniyesi var.”

BÖLÜM

Onuz Dört

Rory

Verdiği emir soluğumu kesmişti. Mutfak boşaldığında ani bir sessizlik çöktü. O sırada yalnızca tezgâha yaslanmadığımı, onu dengemi sağlamak için kullandığımı fark etmiştim. Terli avuçlarım mermere tutunmuştu.

Angelo bana baktı.

“Şimdi başka bir yaşlı adamla sıkışıp kaldın.”

“Sanırım öyle.”

Bakışları parlıyordu. “Baban olacak kadar yaşlıyım. Bu sana nasıl hissettiriyor?”

Kalbim küt küt atarken sıkılmış gibi yapıp, kirpiklerimin arasından ona baktım. “Bu artık sana babacık diyebileceğim anlamına mı geliyor?”

Yüz hatları karanlık bir keyifle doldu. Başını hafifçe iki yana salladı.

“Buraya gel.”

Yüce Kuğu.

Vittoria’nın inci kolyesini sutyenimden çıkardığı geceye, Al-

berto'nun malikânesinin karanlık koridoruna geri döndüğümüzü hissediyordum. O zaman ondan kaçmak için korkunç bir dürtüyle yanıp tutuşmuştum ve şimdi, parlak mutfak ışıkları altında bile aynı içgüdüyü hissediyordum. Beni olabilecek en kötü kaderden kurtarmış olmasına rağmen. Beni, mümkün olabilecek her şekilde çıplak ve savunmasız bir halde görmüş olmasına rağmen.

Kalbim doğal ritmini yakalamakta zorlanırken ada tezgâhın etrafından dolandım ve aslanın inine girdim. Ben tutabileceği kadar yakınına gelir gelmez eli öne doğru uzanıp enseme dolanmış, kalın parmakları örgümün içine sızmıştı. Yüzünü boynuma gömdü ve tüm kalbimle kalçalarımın arasında bile hissettiğim enfes, hayvani bir ses çıkardı. *Bana dokunuyordu. Kahretsin, gerçekten dokunuyordu.* Vücudum ona doğru erirken göğüslerim gömleğine sürtündü. Meme uçlarım beklentiyle gerilmişti ve *tenime dokunacağı* düşüncesiyle neredeyse aklımı kaybetmiştim.

Burnunun kemerini boynumun yan tarafına soktuğunda kokumu içine çekti. İniltisi nabzımda titreşiyordu. “Siktir, bebeğim. Bunun için çok uzun süre bekledim.”

Bir eli boğazımdayken diğer elini belime doladı ve beni tezgâhın üzerine kaldırdı. Çıplak kalçalarımın arkası soğuk merme-re sürtünerek omurgamda şimşekler çakmasına neden olmuştu. Kendini kalçalarımın arasına iterken bacaklarının sıcaklığıyla tam bir tezat oluşturunuyordu.

Sıcak ağzını boğazıma her bastırdığında ucuz bir kıyafet gibi paramparça oluyor, sanki bir dikişi daha söküyormuş gibi hissediyordum. Ona daha fazla erişim sağlamak için başımı eğdim çünkü o dudakların vücudumun her santiminde olmasını arzuluyordum ve bu beni delirtiyordu.

Elleri kaburgalarımın kalçalarıma doğru indi. Ardından ka-

İmsiz Günahkarlar

zağımın altından -bodrumdaki çamaşır sepetinde bulduğum *kazağının* altından- yukarı çıkıp çıplak tenimde yakıcı bir yol izlerken sert ve çaresizlerdi. Gerilim dolu bir saat boyunca, yakasına sinmiş kokusunun hayaletiyle onu son kez kokladığımı düşünmüştüm. Ama işte buradaydı, erkeksi kokusunu kaynağından kana kana içiyordum.

Tezgâhın kenarlarını kavrayıp kalçalarımı büktüm, vücudum ona daha yakın olmak için yalvarıyordu. Ereksiyonu uyluğumun iç kısmına baskı yaptığında göz kapaklarım titredi. Çok yakındı ama *yeterince* yakın hissettirmiyordu. Oyunlar oynamaktan bıkmıştım, onunlayken yaptığımız tek şey buydu. Kalçama sürtünen deri kemeri, klitorisime delicesine yakın duran nefesi... Hiç dokunmadan, hiç hissetmeden. Bunu istemiyordum. Bu yüzden sertliği tam da ihtiyacım olan yere gelene dek ileri kaydım ve külotumdaki nemli noktayı ona doğru bastırdım. Aniden elleri beni belimden daha sıkı kavrayıp olduğum yere mıhladı. Gözlerimiz buluştuğunda bakışları öfkeyle kararmıştı ve işte tam da o anda, arzuladığı şeye kendi yöntemiyle sahip olmak istediği anlamıştım. Bana kendi yöntemiyle sahip olmak istediğini...

Bakışları göğüslerime kaydığında ürperdim.

“Çıkar şunu.”

Sırf çocukluk etmek için, “Sen çıkar,” diye karşılık verdim. Benim için yaptığı her şeye rağmen, bir parçam hâlâ tek kelime etmeden gittiği için öfkeliydi. Öylece hayatıma yeniden dalıp onun için soyunmamı isteyemezdi.

Bakışları kısıldı. Bir adım geri çekilince irkildim. Parmaklarım kemerine asılıp onu kendime çekmek için seğiriyordu. Bir çekmeceyi çekip açtı, ardından elindeki mutfak makası ve gözlerinde çılgın bir bakışla geri döndü.

Hayret dolu bir nefes bile alamadan, kumaşı çekiştirdi ve makası kazağın etek ucundan yakasına kadar hareket ettirdi. Kumaş omuzlarımdan düşmüş, arkamdaki adada toplanmıştı.

Şok içinde ona baktım. Klitorisimde yeni bir nabız çılginca atıyordu. “O kazağı sevmiştim.”

“Bütün kazaklarımı alabilirsin.”

Yoğun bakışları açıkta kalan tenimin her santiminde gezerken, karnımı ve göğsümü elektriklendiriyordu. Üzerimde beyaz bir tangayla ona uygun bir sutyenden başka bir şey yoktu. Hiç düşünmeden tangayı çıkarıp yere bıraktım.

Yüzünde mimik oynamamıştı. Fakat ellerinin yumruk haline gelmesi ne düşündüğü hakkında bana küçük bir fikir vermişti. Dudaklarını yalayıp viskisine uzandı. Uzun, yavaş bir yudum alırken bardağın üzerinden hâlâ bedenime bakıyordu.

İlgisiyle sarhoş olmuştum ve bu, şimdiye kadar yaşadığım en heyecan verici duyguydu. Bugüne kadar işlediğim tüm günahlardan daha iyi, uçurumun kenarında durmaktan çok daha güzeldi.

Bir adım öne çıkıp çenemi kavrayarak yüzümü kendisine doğru kaldırdı. “Benim için bacaklarını aç.” Duygusuz ve sert emri, omurgamı bir zımpara kâğıdı gibi aşındırıyordu.

Ancak ona itaat etmediğimde ne olacağını öğrenmiştim.

Bacaklarımı araladım. Elleri iç çamaşırımın dikiş yerinden dantelin uyluğumla buluştuğu yere kadar sert bir yol izledi. Beni tam oradan sertçe kavradığında parmak uçları etimin içinde kaybolmuştu. *Yüce Kuğu*. Aramızdaki çekim elle tutulabilecek kadar barizdi. O gerilimin tadını çıkarmak için kendimi dirseklerimin üzerine bıraktım. Pürüzlü başparmağı dantelin arasmdan klitorisimi buldu ve üzerinde gezinerek damarlarımda bir elektrik akımına sebep oldu. Sıcak ağzı meme ucumu kavradığında, iniltim

İmsiz Günahkarlar

bir fısıltıya dönüşmüştü. Dili sert ve ıslak bir şekilde üzerinde geziniyordu.

Kutsal Karga. Hiç bu kadar tutku dolu, bu kadar hayatta hissetmemiştim. Bu kadar *özgür*. Boğazımdan çıkan seslerin, utanç verici derecede gırtlaktan gelmesi umurumda değildi. Onu üzerimde hissetmekten başka hiçbir şey umurumda değildi. Sessiz bir hırıltıyla tangamı tuttu ve sanki orada olması onu kızdırıyormuş gibi bacağımdan aşağı çekti. Bacaklarımı daha da araladım. Soğuk hava kadınlığımı sıyrarak bana ne kadar ıslak olduğumu hatırlatmıştı.

Uzun ve ağır nefesler alıyordu. Küfrettiğinde sesi kalm, boğuk bir hırıltı olarak çıkmıştı. Sanki beni en derinlerimden vuruyordu. Ellerini tekrar kalçalarımaya koyup beni kendine doğru çekti ve dizlerinin üzerine çöktü. Kalbim beklentiyle dursa da sıcak, sert dilinin klitorisimle buluşması için çok uzun süre beklememe gerek kalmamıştı. Adrenalin içimde bir dalga gibi çarparken titredim. Kadınlığımın girişinden klitorisime kadar uzanan her yavaş, yumuşak darbesiyle kaslarım geriliyordu.

Saçlarını kavradığımda kadınlığıma doğru, “Aferin kızıma,” diye homurdandı.

Aferin kızıma. Şu anda bana yaptığı şey, kemerinin keskin kırbacıyla tam bir tezat oluşturuyor; bir cezadan ziyade ödül gibi hissettiriyordu. Ancak *iyi kızların* başına gelen buysa, belki de artık *kötü* olmazdım.

Klitorisime inen sert, öfkeli bir tokat bu düşünceyi hemen yok etmişti. *Kutsal Karga.* Bıraktığı sızı kanımın çalkalanmış bir şampanya gibi köpürmesine neden olmuştu. *Belki ikisi de olabilirdim.*

Tanrım, Angelo Visconti ne olmamı isterse o olurum.

Kalın ve sert parmaklarından biri içime kaydı. Denizde beni

Somme Sketcher

parmakladığını hayal ettiğimden beri içimde nasıl hissettireceğini merak ediyordum ve hayalim gerçeğin yakınından bile geçmiyordu. Kalçalarımı ona doğru hareket ettirdim. Daha derine, daha fazla parmağını sokması için çaresizlikle yanıp tutuşuyordum. Kalçamdaki elleri beni bir mengene gibi sımsıkı tutuyordu. Mermer tezgâha yapışıp kalmış durumdaydım ve onun merhametine sığınmaktan başka seçeneğim yoktu.

Acele etmedi, parmağıyla içimdeki gelgitlerine devam etti. Ardından bir parmağını daha soktu ve klitorisimi emdi. Sakalının kadınlığımı sıyırması patlayacakmışım gibi hissettiriyordu. Ben inleyip titreyerek bir enkaza dönüşene dek merkezimdeki basınç gitgide arttı. Onun buzuna karşı ateş gibi yanıyor, sakinliğine karşı ise aklımı kaybediyordum. Çok fazla basınç, çok fazla elektrik dalgası vardı. Tehlikeli hissettiriyordu. Tuhaf bir yanımla panikleyip bunalmıştı. Durup nefesimi tutmam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Ancak basınç klitorisimde azgın bir cehennem gibi patladığında, tüm tereddütlerim duman ve toz bulutlarına dönüşüp kayboldu.

Tezgâhın üzerinde ısınmış tereyağı gibi eriyor, nefesimi tutmaya çalışıyordum. Angelo, kalçalarımın arasından parmağını yavaşça çekti. Parmağıyla kadınlığımdan aşağıya doğru ıslak bir yol çizip, ardından aynı yol boyunca öpücükler kondurmaya başladı.

Flamingo aşkına, o kravatını bile çıkarmazken ben çıırılçıplak mutfak tezgâhının üzerine yayılmış durumdaydım. Kendimi savunmasız ve apaçık ortada hissetmeme rağmen havayı dolduran sessizlik rahatlatıcıydı. Büyük bir fırtınadan sonra gelen huzur gibi sakin hissettiriyordu.

Angelo doğrulup ellerini iki yanıma koydu. Yüzüne yerleşen hayranlık benzeri bir şeyle aşağıya bakıyor, ipek kravatının sivri ucu göğüslerimin arasına uzanıyordu.

İmsiz Günahkarlar

“Tadın hayal ettiğimden bile daha güzel,” diye mırıldandı hayranlıkla. Yanağıma düşen bir tutam saç kenara itti. Başını eğdiğinde dudaklarında bir gülümseme dans ediyordu. “Yalnızca bu bile ailemle bir savaş başlatmaya değer.”

Bakışları yükselip alçalan göğsüme düştü. İnanamıyormuş gibi bakarak sessiz bir küfür mırıldandı ve ardından mutfaktan çıktı.

Doğrulup kollarımı etrafıma doladım, kendimi garip hissediyordum. Nereye gitmişti? Geri dönecek miydi? Hâlâ evin etrafında gizlenen adamlar var mıydı? Bu düşünce paniklememe neden olduğunda gözlerim yerdeki külotuma kaydı. Tam ada tezgâhtan atlayıp iç çamaşırımı giyerek en azından şerefimin bir parçasını geri kazanacakken, Angelo elinde bir banyo havlusuyla mutfığa geri döndü.

Havluyu öne doğru uzattı. “Buraya gel.”

Ona doğru yürüdüğümde beni havluyla yakalayıp bedenimi yumuşak kumaşa sardı ve vücudumu sıcak kollarının arasına çekti. “Senin için küveti hazırladım,” diye mırıldandı başımın tepesine doğru.

Donup kalmıştım. “Neden?”

Sıcak nefesi başıma vuruyordu. “Duş almayı mı tercih ederdin?”

“Hayır, ben sadece...”

“O zaman kapa çeneni,” diye hırladı alçak sesle. Cümlesini kulakmememi hafifçe çekiştirerek noktalamıştı.

Beni banyoya götürdü ve ben içeriye bakarken kapıya yaslanıp keyif içinde beni izledi. Küvetin üzerinden köpükler dökülüyor, mumlar duvarlara titrek turuncu gölgeler düşürüyordu.

Boğazım yeni duygularla tıkanırken dudaklarımdan taşmalarını engellemek için çenemi sıktım. Onun yerine havayı içime çekip küvete yaslandım.

“Teşekkür ederim, Angelo.”

“Hımm.”

“Bana katılacak mısın?”

Dişlerini altdudağının üzerinde gezdirdi, ardından bakışları pencereye döndü. “Keşke katılabilseydim, *Magpie*. Yapmam gereken işler var.” Çenesini vücuduma sarılı havluya doğru salladı. “Yine de küvete girerken seni izleyeceğim.”

Bir kahkaha attım, yanaklarım alev alev yanıyordu. Ancak şehvet dolu bakışlarının ağırlığı tenimde o kadar enfes bir his uyandırıyor ki havlumu tereddüt etmeden bıraktım ve banyoya girerken eğilerek ona bir gösteri sundum.

Gırtlğından bir inilti dökölürken kravatını düzeltti. “Söylediklerimin arkasındayım,” diye mırıldandı.

Küvetin sıcaklığına gömölerek, “Neymiş o?” diye karşılık verdim.

“Sen uğruna bir savaş başlatmaya değersin.”

Bana öyle bir göz kırptı ki sanki bacaklarımın arasından bir mermiyle vurmuştu. Kapıyı hafif bir tık sesiyle kapattı. Diğer tarafta ayak seslerinin kaybolduğunu duyabiliyordum. İç çekerek omuzlarımı geriye attım ve köpüklerin altına iyice kaydım.

Kutsal Karga. Hayatın bu kadar çabuk değışmesi çalgıncaydı. Daha bu sabah intikam için yanıp tutuşuyordum; Alberto’yu çaresizlik içinde bir uçurumun kenarından aşağı atmaya hazırdım. Kalbim bir an için iki katı bir hızla çarpmaya başladı. Acaba şimdi ne yapıyordu? Angelo benden bu kadar kolay vazgeçmesi için ne söylemiş ya da ne yapmıştı? Gideli bir saatten az olmuştu ve üzerinde en ufak bir çizik bile olmadan geri dönmüştü.

Ya çok iyi bir konuşmacı ya da yaşayan en korkutucu adamdı.

İlimsiz Günahkârlar

Kendimi tamamen kaptırmışken dudaklarımda oluşan karanlık gülümsemeyi engelleyemiyordum.

İkinci fikir hoşuma gidiyor, beni heyecanlandırıyordu.

Yarı aydınlık banyoda el yordamıyla, cilt bakımı hakkında hiçbir şey bilmeyen erkeklere pazarlanan bir duş jeli ve şampuan buldum. Kahkaha atarak kendimi Angelo'nun kokusuyla köpürttüm. Banyodan çıktığımda havluyu üzerime sarmış, dalgın dalgın pencereden dışarı bakıyordum. Pencere arka bahçeye bakıyordu ve uzak bir köşesinde, lacivert gökyüzüne doğru yükselen ateşi görebiliyordum. Gözlerimi kısarak, yanındaki karanlık figürün Angelo olduğunu ve alevlerin arasından görünen kömürleşmiş beyaz parçanın da gelinliğim olduğunu fark ettim.

Karnımın alt kısmında sıcak ve tatmin edici bir his birikmişti. Pencereye yaslanıp bir süre onu izledim. Alevlere bakıyor, viski bardağından bir yudum alıyordu.

Tanrım, sanırım onu seviyordum.

Bu düşünceyi aklıma geldiği anda silkeleyip attım çünkü tamamen saçmalıktan ibaretti. Hiç âşık olmamıştım ama ben bile bu kelimeyi dilimin ucuna getirmek için çok erken olduğunu biliyordum.

Olan biten her şeye rağmen, Angelo'yu sadece birkaç haftadır tanıyordum, bunun büyük bir kısmında benden nefret ediyordu. Birbirimizden nefret ettiğimizi söylemek isterdim ama aslında ondan sadece tüm sırlarımın ve günahlarımın anahtarını elinde tuttuğu için hoşlanmadığımı biliyordum. Yine de şimdi, hepsini ona isteyerek ve tereddüt etmeden vereceğime adım kadar emindim.

Giyecek bir şeyler bulmak için odayı tararken, şifonyerin üzerinde küçük bir giysi yığını olduğunu fark ettim. Her ikisinin kuşaşında da Angelo'nun çamaşır deterjanının lekesi olan bir çift

Somme Sketcher

Nike eşofman altı ve bir kapüşonlu *sweatshirt* vardı. Üzerime komik bir şekilde büyük gelmelerine rağmen onları giyip koridora çıktım ve merdivenlerden indim. Angelo basamakların dibinde beni bekliyordu.

“Banyo güzel miydi?”

Başımı salladım. “Manzara güzeldi.”

Güldü. Bu beni bir bağımlıya dönüştürecek türden bir gülüştü. En alt basamağa ulaştığımda, omzunun üzerinden bir şey gözüme çarptı. Kapıdaki buzlu camın bozduğu bir gölge.

Hemen sonra kapı zili çaldı.

Dudaklarımdan dökülen çığlık göğsümde hissettiğim paniği yansıtıyordu. Angelo’nun gözleri önce endişe, ardından öfkeyle parlarken beni göğsüne çekti. “Rahatla,” diyerek beni yatıştırma-ya çalıştı. Saçlarımı okşuyordu. “Pizza. Sadece pizza.”

Elinde bir yığın pizza kutusuyla antreye geri döndüğünde, ben hâlâ nefeslerimi düzene sokmaya çalışıyordum. Dikkatli bakışlarını üzerimde gezdirerek pizzaları kolunun üzerinde dengeledi, elimi tutarak beni henüz girmedığım bir odaya çekti. Bir oturma odasıydı. Evin geri kalanı gibi canlı ve minimaldi. Bana boş bir tuvali andırmıştı. Duvarlar hâlâ belli belirsiz boya kokuyordu.

Angelo kutuları sehpanın üzerine bırakıp kanepeye çöktü. Bacağını sıvazlayarak, “Gel buraya,” diye mırıldandı.

Hiç tereddüt etmeden kucağına oturdum. Güçlü parmaklarını belime dolayıp diğer elini de kalçama koydu. “Bana bak, Rory.”

Ona döndüğümde yeşil gözlerinde bir fırtınayla karşılaşmış-tım. “Kimse senin için gelmeyecek. Gelseler bile önce koca bir orduyu, sonra da beni geçmeleri gerekiyor. Alberto öldü.” Kravatını düzeltti. “Onu ben öldürdüm.” Bunu o kadar basit bir şeymiş gibi söylemişti ki bir zamanlar Capo olmadığına inanmak zordu.

İmsiz Günahkarlar

Yüz hatlarımı dikkatle inceleyerek belimi biraz daha sıkı kavradı ve tepkimi bekledi.

Sözleri bir an için şakaklarımda zonklamıştı, sonra omuzlarımdan bir yük kalktı.

Yutkunup elimi göğsüne bastırdım. Dilimde milyonlarca soru dolaşıyordu. *Nasıl? Bunu nasıl yaptın? Merhamet için yalvardı mı, karşı koydu mu? Yavaş ve acı verici miydi, yoksa geldiğini bile görmedi mi? Ailenin geri kalanı ne yaptı?* Dante'nin bunu si-neye çekeceğini düşünemiyordum ve Angelo'nun eve geldiğinde bana yalan söylediğini de biliyordum.

Hiçbir şey bitmemişti.

Ama bunların hiçbiri dudaklarımdan dökülmedi. Onun yerine iki basit kelime mırıldandım.

“Teşekkür ederim.”

Dudaklarının kenarları keyifle kıvrılmıştı. “Rica ederim. Şimdi biraz yemek yemelisin.” Bakışlarını benimkilerden çekip seh-paya doğru başını salladı. “Henüz ne sevdiğini bilmiyorum, o yüzden her şeyi aldım.”

Göğsüne doğru güldüm. Duman ve sıcak viski gibi kokuyordu. “Jambon ve ananas, lütfen.”

Burnunu kırıştırdı. “Lanet olsun. Seni geri vermek için çok mu geç?” Küçümsemesine rağmen birkaç pizza kutusunu çevirerek açarak *Hawaian* olanı buldu.

“Çok geç. Beni çaldın, unuttun mu?”

Sırıltısı karanlık ve enfesti. “Çaldım.” Bir dilim alıp dudaklarıma götürdü. “Ye.” Bir an duraksayıp pizza dilimine uzandım fakat onu elimden çekip aldı. *Beni beslemek mi istiyordu?* Yanakları ve aynı zamanda bacakları arasında ısınmıştı. Tanrı aşkına,

Somme Sketcher

bu sadece bir pizzaydı, yine de bana elleriyle yemek yedirmesiyle ilgili bir şey çok... *samimi* hissettiriyordu.

Bir ısırık alırken gözlerim onunkilerden hiç ayrılmamıştı. Hemen altımdaki aleti pantolonunun içinde kıpırdandığında, içgüdüsel olarak kalçalarımı ona doğru hareket ettirdim.

“Kötü kız,” diye hırladı. “Önce ye. Sonrası için enerjiye ihtiyacın olacak.”

Nabzım hızlanmıştı. Söyledikleri kulağa bir vaatten çok tehdit gibi gelse de daha *sonra* her ne olacaksa onu bekleyemeyeceğimi fark etmiştim. Büyük bir ısırık daha aldım. Pizzayı bitirmek ve bu esrarengiz *sonra* her neyse ona ulaşmak istiyordum.

“Peki, ah. Beni çalmak tam olarak neleri kapsıyor?”

Angelo’nun dudakları seğiriyordu. “Çok emin değilim. Bu Capo’luk işinde biraz yeniyim.”

“Ah. Yani ben senin ilk tutsağınım, öyle mi?”

“Hı hı,” diye mırıldandı, gözlerinde karanlık bir eğlenceyle beni izliyordu.

Tekrar kıvrandım ve bu sefer ereksiyonunun uzunluğu boyunca sürtündüm. Angelo’nun çenesi kasılırken gözleri kısa süreliğine kapanmıştı. Sanki dünyadaki tüm güce sahipmişim gibi hissediyordum. Elini kalçama daha sert bastırdı ve küçük bir tıslama sesi çıkardı.

“Tutsaklarına karşı bu kadar nazik olman gerektiğini sanmıyorum.”

Dişleriyle dilini sıkıştırdı. “Olmamalı mıyım?”

Pizzadan bir ısırık daha aldım. Lokmalarımın arasından, “Hayır,” diye mırıldandım. “Olmamalısın.”

Dilimi bitirmemi izledi ve çatırdayan bir sessizlik içinde bana

İzimsiz Günahkârlar

bir dilim daha yedirdi. Onu da bitirdiğimde gözleri boydan boya vücudumda geziniyor, çenesi düşünceli bir şekilde kasılıyordu.

“Biliyor musun, sanırım haklısın.”

“Ne konuda?”

“Fazla nazik olma konusunda.” Eşofmanımın belini kavrayıp beni kaldırdı. Bedenimi omzunun üzerine fırlatıp oturma odasından hışımla çıkarken pizza kutusu yere devrilmişti. “Ne yapıyorsun sen?!” Yumruklarımı şakacı bir şekilde sırtına vurarak ciyaklıyordum.

“Seni yatağıma zincirliyorum,” diye hırlayıp kıcıma sert bir tokat attı. “Bu daha uygun görünüyor, değil mi?”

Sıcak bir hezeyan içime hücum etmişti. *Sonra* tehdidi karanlık bir vaat gibi hissettiriyor ve neredeyse tadını alabiliyordum. En üst kattaki bir odaya dalıp beni yatağa fırlattı. Angelo beni tüketmeden ve ağırlığıyla yatağa sabitlemeden önce, odanın köşesindeki bavula hızlıca bir göz atabilmişim.

Göğsündeki hayvani hırıltı benimkinin üzerinde titreşirken meme uçlarımın gerilmesine neden oluyordu. “Kıyafetlerimin içinde öyle seksi görünüyorsun ki bu beni sinirlendiriyor,” diye hırladı kapüşonluyu çekiştirerek. “Belki de sana yeni kıyafetler almam, her zaman benimkileri giymeye zorlarım.”

Omzuna doğru güldüm ama sesim bacaklarımı ayırdığında ve klitorisime sertçe vurduğunda bir inlemeye dönüşmüştü. “Seni öyle bir sikeceğim ki bir hafta boyunca düz yürüyemeyeceksin.”

Kaslarım gerilmişti. Şimdiden benimle bu kadar uyumlu olmasına şaşırıyordum çünkü o da kaskatı kesilmişti. Ellerinin üzerinde yükselip bana baktı. “Ne oldu?” diye sertçe sordu. Ağzım açılıp tekrar kapanırken yüz ifadesi sertleşmişti. “Söyle.”

Derimin altındaki sinirlerim titrerken, Angelo'ya son günahımı söyleme zamanının geldiğini fark ettim.

Ağzım kurumuştı ama yine de yutkundum. “Ben... bunu sadece bir kez yaptım.”

Kaşlarını çatıp yeniden eşofmanımın belini çekiştirdi. “Evet, tabii.”

Elimi göğsüne vurduğumda isteksizce durdu. Bana doğru bakarken sinirleri bozulmuştu.

“Ciddiyim, Angelo. O adamlarla seks yapmadım... Bu sadece bir söylenti.”

Ayağa kalkıp bana baktı. Yüz ifademde hoşuna gitmeyen bir şey vardı. Bunu biliyordum çünkü gözleri yumuşamış ve başımı desteklemek için bir yastığa uzanmıştı. “Konuş benimle.”

“Şeytan Sahili Akademisi'ndeki son havacılık sınavma çalışmam gerekiyordu. Haftada bir gün, okul sonrası bir şeydi. Her derse girdiğimde korkuyordum çünkü sınıfta sadece beş erkek vardı ve hepsi de birer sapıktı.” Bunca zaman geçmesine rağmen onları düşünmek bile kanımı öfkeyle kaynatıyordu. Tanrım, tüm günahlarımın başlamasının nedeni onlardı. “Her zaman kıcımlı tokatlar ya da eteğimin altından fotoğraf çekmeye çalışırlardı.”

Angelo acımasız bir hırıltı çıkardığında göğsü elimin altında gerilmişti.

“Sınavdan önceki derste bir şeyler farklıydı. Sanki ortada büyük bir şaka vardı ve ben bunun bir parçası değildim. Profesör gittikten sonra ben de gitmeye çalıştım ama çocuklardan biri kapağı kilitleti.” Angelo'nun gözeneklerinden sızmaya başlayan ve yavaş yavaş yanan öfkeden rahatsız olarak dikkatimi tavana verdim. Ancak bir kez başlamıştım ve içimi dökmem gerekiyordu.

İtimsiz Günahkarlar

Benim hakkımda bilmediği tek şey buydu, yapbozun tamamına sahip olmasını istiyordum.

“Elebaşları Spencer’dı. O ve ekibi okulun tanrıları gibiydi, tek bir yanlışları bile olamazdı. Bana aralarında konuştuklarını söyledi ve hepsinin Şeytan Yamacı’ndan gelen kızın çıplak nasıl görüldüğünü bilmek istediğini...” Sözümü yarıda kestim. Yaptığım ima havada asılı kalmıştı ama yine de yeterli değildi. Her şeyi söylemem gerekiyordu. “Bana tecavüz etmeye çalıştılar,” dedim yapabildiğim kadar düz bir sesle. “Beni bir sıraya yatırıp tecavüz etmeye çalıştılar.”

Sessizlik yakıcıydı. Angelo’ya baktığımda yüzündeki kayıtsız ifade beni korkutmuştu. Aniden ayağa fırlayıp yatağın başucundaki masadan cep telefonunu ve arabasının anahtarlarını alınca irkildim.

Hemen doğruldum. “Nereye gidiyorsun?”

“Bana isimlerini ver.”

“Angelo-”

“İsimler, Rory.” Sesi sert ve boğuktu. Sanki öfkesini bastırma-ya çalışıyor ama bunda tamamen başarısız oluyordu. “Ve adresler. Şimdi.”

Yatakta dizlerimin üzerine kalkarak ceketinin arkasını çekiştirdiğimde sert bir şekilde durdu. Dokunuşumla kasılmıştı. “Lütfen,” diye yalvardım.

Duraksadı ve ardından yanıma oturup boynumun arkasını kavradı. “Bu kıyıda sana uygunsuz bir şekilde dokunan her erkeği öldürdüm. Max’ten öz amcama kadar. Sırada bu çocuklar var. Bundan sonra benden başka biri sana elini sürecektse, onları da öldüreceğim.”

Omurgamdan aşağı korku ve heyecan dolu bir ürperti yayıldı. An-

cak beni tekrar burada yalnız bırakacağı düşüncesi midemi alaşağı ediyordu. “Yarın,” diye fısıldadım elimi sert göğsünde gezdirirken. *Hâlâ* altında ne olduğunu görmemiş olmam delilikti. “Bu geceyi sadece seninle geçirmek istiyorum. *Lütfen.*”

Kasılan karnı rahatladığında aklına girdiğimi anlamıştım. Tek bir hareketle beni kucağına çekip çenemi kavradı. “Yarın, ilk iş. Bana hemen bir liste yap.”

“Teşekkür ederim,” fısıldayıp boynunun kıvrımına sokuldum. “Eğer daha iyi hissetmeni sağlayacaksa-”

“Söyleyeceğin hiçbir şey bu konuda kendimi daha iyi hissetmemi sağlamayacak, Rory.”

“Ah, şey, bir tanesinin kulağını ısırdım.” Hareketsiz kalmıştı. “Yani, onu bulmak oldukça kolay olmalı.”

Birkaç saniye sonra başımın üzerinden karanlık bir kıkırdama geldi. “Öyle mi?”

“Hı hı. Ve diğer çocuklardan birinin gözlerine başparmakla-
rıyla o kadar sert bastırdım ki şu anda bir tanesi görmüyor.”

Güçlü, sıcak eli sırtımı okşuyordu. “Nasıl hissettirdi?”

Boynuna doğru gülümsedim. “Heyecan verici.”

Beni kendinden uzaklaştırarak yüzüme baktı. Şimdi fark etmiştim ki kıkırdamasına rağmen söylediklerim ateşini yatıştırmak için hiçbir şey yapmamıştı. “Daha önce sadece bir kez seviştiğini söyledin. Onun adını da istiyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Onun hiçbir şeyle ilgisi yok. İyi biriydi, okuldan herhangi bir çocuktan işte.”

Angelo’nun çenesi kasılmıştı. “Bu cevap hoşuma gitmedi. Onu seviyor muydun?”

“Hayır! Gerçek şu ki o olaydan sonra sadece yapıp kurtulmak

İmsiz Günahkarlar

istedim. Erkeklerin istediği bir şeye sahip olduğum ve bunu ben-den bu kadar kolay alabilecekleri fikrinden nefret ediyordum.”

“Tıpkı Alberto’nun yapabileceğini düşündüğü gibi.”

“Aynen öyle.”

Burun delikleri öfkeyle genişlerken başıyla onayladı. “Seks yok,” dedi aniden. “Bu gece yok.”

“Ne?”

Beni yatağa itti ve kalkıp giyinme odasında gözden kayboldu. Hayal kırıklığı göğsümü dövüyordu fakat büyük bir çantayla geri döndüğünde merakım artmıştı. “Seksten daha iyi bir şeyim var.”

“Bundan şüpheliyim,” diye mırıldandım.

Gülerek çantayı baş aşağı çevirdi ve yatağın üzerine bir yığın dolusu şeker düştü.

Parmaklarımı arasmdan geçirip çeşit çeşit çubukları ve kutu-ları elime aldığımda kafam karışmıştı. Aralarında bildiğim hiçbir şey yoktu. “Bunlar da ne?”

“İngiliz şekeri. Yarım kalan işlerimi tamamlarken senin için aldım. Londra’dan. Walmart’ta bulamayacağım bazı şeyleri dene-mek isteyebileceğini düşündüm.”

Arkama geçip bir kolunu belime doladı ve göğsüne yaslan-mam için beni geriye doğru çekti. “Hiç Wine Gums denedin mi?” Bana doğru hamle yapıp kırmızı bir ruloyu eline aldı. “İsimleri neden böyle bilmiyorum, içinde alkol yok ama harikalar.”

Hiçbir uyarıda bulunmadan bir tanesini ağızıma attı ve beni sahiplenircesine tutan elini karnımda gezdirdi.

“Beğendin mi?”

Uyuşmuş bir halde başımı aşağı yukarı salladım ama lanet ola-sı şekeri değil, onu düşünüyordum. Bizi. *Bunu*.

Kötü insanların başına kötü şeyler gelirdi. Peki, ben nasıl bu kadar şanslı olmuştum?

BÖLÜM

Otuz Beş

Angelo

Babamın eski sandalyesinde arkama yaslanıp boynumu iki yana çevirdim; yine de bu, omuzlarımı sıkıştıran gerginlikten kurtulmam için yeterli olmamıştı. Huzursuzluk bir kaşıntı gibi derimin altında geziniyordu. Bütün gün masanın üzerindeki liman trafik kayıtlarını incelemekten çok çalışma odasının kapısına doğru baktığımı ve bunun nedeninin Rory olduğunu ancak o zaman fark etmiştim.

Tanrım... Tüm günümü onu uyurken izleyerek geçirebilseydim, bunu yapardım. Teni sıcak, dudakları aralık ve altın rengi bukleleri yastığa yayılmış bir halde. Ona göz kulak olmak, onu kuduz bir bekçi köpeği gibi korumak istiyordum. Ne yazık ki bunu yalnızca onu izleyerek yapamazdım.

Hayal kırıklığı içinde homurdanarak enseme kavradım ve kendimi tekrar kayıtlara bakmaya zorladım. Tanrı aşkına, dokuz yılını bir yatırım şirketine başkanlık ederek geçirmiştim. Bundan yüz kat daha büyük rakamlarla dolu elektronik tablolarla çalışmaya alışkındım ama yine de onları anlamlandıramıyordum.

İlmsiz Günahkârlar

Ona olan takıntım *çıldirticiydi*.

Tam sakinleşmeye başlamışken, koridorun sonundaki döşeme tahtaları gıcırdamış ve karın kaslarımın gerilmesine neden olmuştu.

Rory kapının aralığında belirlediğinde mükemmel yüz hatlarında uyku ve şaşkınlık karışımı bir ifade vardı. Arkama yaslanıp arsız bakışlarımı vücudunda gezdirdim. Kesinlikle hemen ona yeni kıyafetler almam gerekiyordu çünkü kazaklarımı ve tişörtlerimi elbise olarak giyip etrafta dolanması beni delirtecekti.

“Beni neden uyandırmadın?”

“Ne yapmak için?” Çatılan kaşları dudaklarımın keyif dolu bir gülümsemeyle kıvrılmasına neden olmuştu. “Buraya gel.” Masanın etrafından dolandı. Ona uzanabileceğim bir yere geldiği an vücudunu kucağıma çektim ve bağımlılığımın boyun eğdim. Sıcak kokusunu içime çekiyor, ellerimi çıplak kalçalarında gezdiriyordum. Kahretsin, bedeni çok küçük ve narindi. Çok kırılıyordu. Bu düşünce göğsümün sıkışmasına neden olurken kollarımı beline daha sıkı sardım. Sanki her an biri ofise girip onu benden almaya çalışacakmış gibi hissediyordum.

Dokuz yılımı kendime yeni bir hayat kurarak geçirmiştim. Şeytan Yamacı’ndan olabildiğince uzakta bir hayat. Buna rağmen sadece birkaç hafta içinde, her şeyden vazgeçmiştim. Nefret ettiğim kasabaya geri taşınmış, kendi ailemle bir iç savaş başlatmıştım. Ve hepsi sadece *onun* içindi. Kuş isimleriyle konuşan, şeker hastası olacak kadar çok şeker yiyen ve önemsiz intikamlar almaya bağımlı olan bir kız için.

Neredeyse kızım olacak kadar genç olduğundan bahsetmiyordum bile. Bazen kafayı yemiş olabileceğimi diye düşünüyordum. Kafayı yemiş bir adam gibi sabahın köründe kalkıyor, tüm günümü onu olabildiğince rahat ve güvende hissettirmeye çalışı-

rak geçiriyordum. Babasının bakıcıları artık benim adıma çalışıyordu. Ona dokunmaya cüret eden o amcıkların bedenleri, ayak bileklerine bağlı birkaç tuğlanın yardımıyla Pasifik'in dibinde uzanıyordu. *İsimsiz Günahkârlar*'ın bir parçası olarak ayda bir adam öldürme geleneğim, birdenbire haftada ortalama bir adama düşmüştü ve hepsinin ucu ona çıkıyordu.

Nefesi boynumda gezinirken aletimin karıncalanmasına yol açması beni öfkелendirdi. Üzerimdeki hâkimiyetinden *nefret ediyordum*. Bana kendimi zayıf ve acınası hissettiriyordu. Kalçasını tokatlayıp kulağını hafifçe ısırdım.

“Evin içinde daha fazla kıyafet giymelisin, bebeğim. Eğer Gabbe'in adamlarından birini sana doğru bakarken yakalarsam, gözlerini oyarım.”

Kıkırdaması uykulu ve göğsümdeki yerinden memnundu. “Tamam.”

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Tanrım, o kadar çok saç vardı ki içimdeki her şeyi tüketiyordu. “Bu öğleden sonra sana bir şeyler alması için özel bir stilist yollayacağım.” Duraksadım. “Buralarda öyle biri var mı?”

Bir kahkaha daha atıp göğsümü muzipçe ittirdi. Elini tutup dudaklarımı eklemelerinin üzerinde gezdirdim. “Burası Şeytan Yamacı, New York değil. Gidip şehre inerim.”

Hareket etmedim. Bunu hissettiğini biliyordum çünkü kalın kirpiklerinin altından bana bakıyordu. “Dışarısı güvenli olana kadar bu evden ayrılmayacaksın, Rory.”

Hızla doğruldu. “Neden güvenli değil?”

“Sana ait olmayan sorunlar için endişelenme, bebeğim. İhtiyacın olan her şeye sahip olduğundan emin olacağım.”

Göğsümü itip öfkeli gözlerle bana baktı. “Hayır. Bana söy-

İlimsiz Günahkârlar

lemenı istiyorum, her şeyden haberdar olmak istiyorum. Hiçbir şey bilmemekten bıktım. Alberto'nun Şeytan Korusu'nu yıkacak güce sahip olmadığını bilmiyordum ve sen koca bir hafta boyunca ortadan kaybolduğunda neyin peşinde olduğunu da bilmiyordum. Beni karanlıkta bırakma!" Ses tonunda hayal kırıklığı vardı ve sinirlendiği zaman çok sevimli olsa da onu masamın üzerine yatırıp küstah tavrı yüzünden tokatlamak için içimde sıcak bir istek uyanmıştı. Ancak şu anda bunun için zamanım yoktu, bu yüzden arzumu bir kenara itip parmaklarımla yanağını okşadım.

"Sana her şeyi anlatmayacağım, Rory." İtiraz etmek için ağzını açsa da çenesini kavrayıp hırladım. "Ve bu pazarlığa açık değil. Ama bilmen gerektiğini düşündüğüm şeyleri söyleyeceğim. Anlaştık mı?"

Yüzüne yerleşen öfkeden bunun yeterince iyi olmadığını anlamıştım. İsteksizce başını salladı.

"Alberto'yu öldürdüm, şimdi Şeytan Koyu'nun yeni Capo'su Dante. Bu iş kolay olmayacak ve eğer onu tanıyorsam intikamını soğukkanlı, planlı bir şekilde alacaktır. Zaten çok daha önceden kurduğu bir ordusu var ve gözü çok uzun zamandır Yamaç'ın üzerinde."

Panik yüz hatlarına yansıdığında çenesini daha sıkı kavrayıp yüzünü benimkiyle buluşacak şekilde kaldırdım. "Endişelenecek bir şey yok, bebeğim. Biz burada konuşurken Dante'nin sahip olduğundan iki kat büyük bir ordu kuran Gabe bizimle. Ayrıca Rafe de var ve Dante'nin olmak istediği her şeye sahip."

Altdudağını çiğneyerek kravatımın ucuyla oynadı. "Bir savaş mı çıkacak?"

İçimden ona hayır demek geliyor. Diğer yandan o kocaman, viski rengi gözleriyle bana baktığında ona yalan söyleyemeye-

ceğimi biliyordum. “Evet,” dedim basitçe. “Ne zaman geleceğini bilmiyorum ama gelecek. Uzun saatler çalışacağım ve her gece eve, sana gelemeyeceğim.”

Bir süre onu inceledim, tepkisini beklerken gergindim. Yüzüne utangaç bir gülümseme yayılınca şaşırdım. “Bu biraz heyecan verici.”

İnanamayarak başımı iki yana salladım. Kalkık burnuna bir fiske vurdum ve onu daha yakınımaya çektim. Karanlık tarafı, diğer insanlara göre daha az ve masumcaydı fakat bu onunla alakalı en çekici şeylerden biriydi.

“Senin için değil. Bir süre etrafın korumalarla çevrili bir şekilde burada kalacaksın.”

Yüz hatlarında bir şeyler titreşmişti. Hayal kırıklığı ile pişmanlık arası bir şey.

“Rory, bana bak.” Ona başka bir seçenek bırakmadım. Parmaklarımı saçlarına geçirip avuçlarımı yanaklarına bastırdım. “Ben Alberto değilim. Sen de benim esirim değilsin ama *bana aitsin*. Seni güvende tutmak zorundayım fakat sana dünyayı vermek için elimden geleni yapacağım.” Başparmağımı yumuşak altdudağının üzerinde gezdirdim. “Dünya bu evin duvarlarının içine sığıldığı sürece. Tamam mı?”

Başını salladı. Elimden kurtulup dudaklarını boynumun kıvrımında gezdirdi. Saçlarını ensesinde toplayıp avucumun içinde sıkarak inledim. “Beni kışkırtma, bebeğim. Zamanım yok.”

Yakamı tuttu. “Neden? Nereye gidiyorsun?”

“Gabe ve Rafe ile bir toplantım var.”

“Ah. Peki, ben?”

“Çıkar ağzındaki baklayı, Rory.”

Yüzündeki bir bukleyi kenara itip endişeyle bana baktı. “Bir arkadaşımı çağırabilir miyim?”

Zımsız Günahkârlar

Bakışlarım kararmıştı. “Ne arkadaşı?”

“Yalnızca Tayce.”

“Şu dövme ci kız mı?”

Başını salladığında bir süre bunu düşündüm. “Gabe’e arkadaşlarının bir listesini ver. Onları kontrol ettikten sonra istedikleri gibi gelip gidebilirler. Ama evet, Tayce gelebilir.”

“Teşekkür ederim,” dedi. Yüzü şimdi öyle bir parlıyordu ki ona istediği her şeyi vermek istiyordum. Ne olursa olsun vereceğimi de biliyordum. “Telefonunu kullanabilir miyim?”

Gözlerim kısıldı. “Seninki nerede?”

“Sadece Alberto’nun bana verdiği kullan-at telefon var.”

Tabii ya. Koca Al’ın ona ne kadar sıkı bir tasma taktığını unutmuştum. Telefonumu çıkarıp masanın üzerine koydum. “Sana bir cep telefonu ve ihtiyacın olan diğer her şeyi alacağım. Bir liste yap.”

Gülümseyip iPhone’umu kavradı. “Listeler, listeler, listeler... Sen gerçekten de bir iş adamısın, öyle değil mi?”

Dişlerimin arasından bir nefes alıp kazağının kumaşını yumruğum içinde büktüm. Aniden ayağa kalkıp onu etrafında döndürüp kalçalarım ile masanın arasına sıkıştırdıktan sonra, elimi saçlarına doladım ve vücudunu eğdim. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Sikerler, zaman yaratacağım.

Kemerim yüksek sesle pantolonumdan ayrıldı. “Sana tam olarak nasıl bir adam olduğumu göstereceğim, bebeğim.”

Havanın tuzlu ve uçurumların dimdik olduğu yerde umut arayın.

Fal kurabiyesi tam da böyle diyordu. San Francisco’daki China Town’dan aldığım kurabiye. Yıllar önce annemi buraya taşınmaya ikna eden falın aynısıydı.

Elbette hepsi aynı fabrikalarda üretiliyordu ve bu, kaderden ziyade bir tesadüftü. Ama beni Rory'ye getirmişti ve annemin bununla bir ilgisi olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu.

Uçurumun kenarında durmuş, pantolonumun cebindeki sigara paketiyle oynuyordum. Birden Rory'yi eve getirdiğimden beri sigara içmediğimi fark ettim. Sanırım artık onun güvende olduğunu bildiğim için kendimi o kadar stresli hissetmiyordum.

Kömür rengi bulutlar gökyüzünde asılı duruyor, altlarında hava beklentiyle çatırdıyordu. Rüzgâr tanıdık bir spor arabanın mırıltısını bana doğru taşıdı. Birkaç dakika sonra Rafe'nin omzu benimkini yalayıp geçiyordu.

Elindeki zarların tıkırtısı sözlerine eşlik etti. “Artık hepsi senin, kardeşim.”

Bir kahkaha attım ve bakışlarını aşağıdaki kasabaya kadar takip ettim. “Hayır. Limanla ben ilgilenirim. Geri kalan her şey senin.”

“Bunu söylemeni ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilmiyorsun.”

Ama ben biliyordum. Batı Yakası'nın en güçlü adamlarından biri olmasına ve tüm Vegas'ı parmaklarının ucunda oynatmasına rağmen, Rafe'nin Şeytan Yamacı'na karşı her zaman garip bir takıntısı olmuştu. Ailesine ve evine çok düşkündü. Bir an bile düşünmeden Sahil'e geri döneceğini hep biliyordum ve garip bir şekilde, benim de göğüs kafesimin altında karanlık bir heyecan vardı. İlk defa Şeytan Yamacı'na bakarken onu yakıp kül etme isteği duymuyordum.

Rafe'nin coşkusu bana da bulaşıyor olabilirdi. Ya da belki de kasabada artık ihtiyacım olan bir şey –*birisi*- olduğu içindi. Yeni bir başlangıç, yeni bir dönemin eşiği gibi hissettiriyordu.

İsimsiz Günahkârlar

Ancak bu hayata sırlarla başlayamazdım.

Yola dönüp baktım ve Gabe'in Harley'inin hâlâ gelmediğini gördüğümde, ailemizin mezarına doğru üç adım attım. Rafe de bana katılmıştı.

“Sana bir şey söylemem gerekiyor.”

“Hayır, gerekmiyor.”

“Hayır, söylemel-”

“Hayır.” Rafe'nin bir buz kadar keskin ve soğuk olan sesi, beni ona bakmaya zorladı. Gözlerini mezara dikmişti. “Zaten biliyorum. Annemin öldürüldüğünü, babamı da senin öldürdüğünü biliyorum.”

Mideme derin, yoğun bir his çöktü. “Nasıl?”

“Çünkü onu öldürdüğün gece *İsimsiz Günahkârlar*'ı aradın.”

Kaşlarımı çatıp kiliseye baktım. O gecenin detaylarını beynimde canlandırmaya çalıştım. Elbette babamın cansız bedenini çok net hatırlıyordum. Keskin demir kokusu ve damarlarımda kıvılcımlanan tatmin dolu karanlık, dün gibi aklımdaydı. Hatırlamadığım şey ise masasına oturup bir şişe Smugglers Club içtikten sonra neler olduğuydu.

“Hiçbir şey söylemedin.”

Sessizlik aramızda uzayıp gidiyordu. Parmağını dudağmda gezdirirken elmas kol düğmesi parlıyordu. “Yardım hattını bilmemizi istediğin için aradın, tepki vermemizi istediğin için değil. Bize sen ne zaman istersen o zaman söyleyeceğini biliyordum.”

“Bana kızgın değilsin.”

Bakışları kararırken aniden Rafe'nin bizim tarafımızda olmasının ne kadar iyi bir koz olduğunu hatırladım. “Anneme yaptıklarını duyduktan sonra, o kancığı öldürdüğüne sevindim. Peki ya çocuğa ne oldu?”

Buz gibi bir el sanki kalbimi sıkıştırıyordu. Başımı hızlıca salladım. “Üzerinde çalışıyorum.”

Başını onaylarcasına salladı.

Gabe’in motosikleti gürültüyle ortaya çıkana dek, birkaç dakika boyunca halimizden hoşnut bir şekilde sessizlik içinde durduk. Rafe hafifçe sırtıma vurdu. Dudaklarından karanlık bir kıkırdama dökülmüştü.

“Şeytan Yamacı’nın Melekleri tekrar bir arada. Kahretsin dostum, her zaman tek istediğim buydu.”

BÖLÜM

Onuz Altı

Rory

“Lanet olsun, Rory. Gotik bir peri masalı yaşıyorsun.”

Tayce’e Alberto’nun sözleşmesini imzaladığım andan, Angelo’nun benim için Londra’dan getirdiği şekerlere kadar her şeyi anlatmayı yeni bitirmiştım. Tabii ki kilisede şaplak yediğim ve Alberto’yu uçurumdan aşağı itmeyi ciddi ciddi düşündüğüm gerçeği gibi bazı *karanlık* detayları atlamıştım. Sanırım, sadece Angelo ve benim paylaştığım bazı günahlara sahip olmayı seviyordum.

Karşımdaki kanepede oturan Tayce, bir battaniyenin altına kıvrılmıştı ve kucağında bir yığın İngiliz şekeri vardı. Ağzı hayretle açılmıştı. “Angelo Visconti’nin sana âşık olduğuna inanmıyorum.”

Kulaklarım bu kelimeyi duyunca bile ısınıyordu. “Âşık *değil*.”

“Kapa çeneni, Rory. İngiltere’deki tüm hayatını bıraktı ve senin için Şeytan Yamacı’na geri döndü. Sana o kadar âşık ki bu midemi bulandırıyor.”

“Haklı, öyleyim.”

Angelo’nun sesiyle ikimiz de sıçradık. Gözlerim yukarı fırlayıp

kapı aralığına yaslanmış ve yüz hatları mizahla dolmuş Angelo'ya takıldı.

Yüzüm utançla yanıyordu. Ama bir dakika... *Az önce beni sevdiğini mi söylemişti?* Gözlerimiz birbirine kilitlenirken yutkundum. Hava aniden değişmişti. Tayce de bunu hissetmiş olmalıydı ki ayağa kalkıp çantasına bir avuç şeker doldurduktan sonra bana ukala bir gülümsemeyle baktı. "Ben... gitsem iyi olacak."

"Sana evine kadar eşlik edecek birini bulacağım, Tayce."

Tayce alay eder gibi konuştu. "Gerek yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Angelo gözlerini benden ayırmadan başını hafifçe iki yana salladı. "Konu tartışmaya açık değil."

Tayce oflayarak gözlerini bana çevirdi. "Gördün mü? İşte bu yüzden bir Made erkeğiyle kendi isteğinle birlikte olmadan önce bana gelmeliydin. Sana ne kadar deli olduklarını söyledim!" Angelo'nun yanından geçerken omzuna hafifçe vurdu ve ekledi. "Şaka bir yana, en yakın arkadaşımı o koca şişko sürüngenden kurtardığın için teşekkürler."

Dudakları seğirdi. "Her zaman."

"Eğer dükkânda bir şey duyarsam, size haber veririm."

Angelo'nun bakışları ciddileşmişti. "Minnettar olurum."

"Ha, bir de Rory'nin adını bir kalbin içinde göğsüne dövme yaptırmak istersen ben buradayım. Bekleme listesini atlamana bile izin veririm."

"A-ha. Reddedemeyeceğim bir teklife benziyor."

Vedalaştıktan sonra Gabe'in iri yarı adamlarından birinin gölgesinde ön kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Angelo'yla bakışlarımız birbirini bulduğunda aniden utangaçlığımı üstümden attım.

İmsiz Günahkârlar

“Buraya gel.”

Başımı iki yana salladım.

Gözleri karanlık bir keyifle parlıyordu. “Bana bir daha hayır demeye cesaretin var mı?”

İç çeker gibi yaparak ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. Kalbim her adımda daha hızlı atıyordu. Gözlerini benden ayırmıyor, yine de ellerini ceplerinden çıkarmıyordu. Bunun yerine, sanki bir şey yapmamı bekliyormuş gibi bekliyordu.

“Ciddi miydin?” O kelimeyi söylemeye dilim varmıyordu. Gerçi dile getirmeme gerek de yoktu. Üstü kapalı yaptığım ima aramızdaki havada yoğun bir şekilde asılı duruyordu.

Dişlerini altdudağının üzerinde gezdirdi ve başını aşağı yukarı salladı. Çok küçük bir hareketti ancak içimi bir yığından başka bir şey kalmayana dek eritmişti.

Bir şeyi arzulamanın ve aynı zamanda ondan bu kadar korkmanın mümkün olduğunu bilmiyordum. Bu dünyada onun tarafından sevilmekten başka bir şey istemiyordum. Fakat aynı düşünce bende en yakın pencereden atlama isteği de uyandırıyor.

Kalbim göğsüme çarpıyor, parmaklarım ona dokunma ihtiyacıyla yanıyordu.

“Ama daha öpüşmedik bile,” diye fısıldadım. Sesim bana bile acınası geliyordu çünkü içten içe bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordum.

“O zaman öp beni.”

Meydan okuyan bakışları bir fırtına gibiydi.

Duraksadım. “Tamam.”

“Tamam.”

Yutkunarak elimi boynuna götürüp kalm ensesini kavradım.

Gözlerini bana dikmiş, hareketsiz ve sessiz bir şekilde bek-

liyordu. Beklentiyle yanıp tutuşarak parmak uçlarımda yükseldim, ağzına yaklaşmak için boynumu eğmem gerekmişti. Bir süre orada öylece durdum. Ona o kadar yakındım ki derin, boğuk nefeslerin kime ait olduğunu anlayamıyordum. Biraz daha yaklaştığımda ağzım onunkine değdi. Çok yumuşak ve sıcaktı. Bir an için tepki vermeyeceğini düşündüm, sonra dudaklarını araladı ve ben de kendiminkileri onunkilere bastırıp dilimi ağzının içine kaydurdum. Gırtlaktan gelen inlemesi kalçalarımın arasında sıcak, elektrik kıvılcımlarını tetikliyordu. Elimi göğsüne bastırdım ve iğneleyici bir şey söylemek için geri çekilmeye çalıştım. Ancak o saçlarımı sıkıca kavrayıp beni tekrar kendisine çekmeden önce, yalnızca eriyip giden bakışlarına karşılık vermeye yetecek kadar zamanım olmuştu.

Öpücüğü derin, ıslak ve edepsizdi. *Çaresiz*. Tıpkı bir fırtınaya ihtiyacı olan kurak bir çöl gibiydi. Elleri vücudumun her yerinde dolaşırken popomda durup yanaklarını kavramış, beni ereksiyonuna doğru çekmek için kalçalarıma doğru kıvrılmıştı. Sert ve acımasız davranıyordu. Başka türlüünü istemezdim. Dişlerini altdudağıma geçirip kalçamı tokatladığında ve kulağıma boğuk bir sesle fısıldadığında bile.

“Kendimi kaybetmeden önce yatağıma girmen için on saniye var.”

Yüzündeki yakıcı ifadeye gözücuyla baktıktan sonra topuklarımda üzerinde dönüp antreye koştum ve merdivenlerden yukarı çıktım. Ben yatak odasına varamadan arkamdan yetişmiş, kollarını belime dolayıp beni yatağa fırlatmıştı.

Nefesim kesilirken bilinmeyenin heyecanıyla sarhoş olmuşum. Beni sırtüstü çevirip bacaklarımı ayırdı ve tüm erkeksi ihtişamıyla üzerimde yükseldi. Bakışları vücudumu saran kendi kı-

İzimsiz Günahkârlar

yafetlerini tarıyor, sanki dürtülerini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi çenesini ovuşturuyordu.

Ancak bana bakma şekline bağımlı olduğumdan, bunu onun için zorlaştırmaya karar vermiştim. Tek bir hamlede kazağımı çekip çıkardım ve pantolonumu aşağı indirmek için kalçalarımı kıvırdım. Şehvet dolu bakışlarının tadını çıkaramadan, dirseklerinden destek alarak kendini vücudumun üzerine bıraktı ve sutyenimi aşağı çekerek bir göğsümü emmeye başladı. Arzu bir şimşek gibi içimde çakarken huzursuz bir ritimle bacaklarımın arasına yerleşmişti. Diğer göğsüme geçtiği sırada saçlarını sertçe çekıştirdim. Elini tangamın ön kısmına sokmak için aşağı uzandı.

Vücudumdaki tüm tüyleri diken diken eden bir çaresizlikle kadınlığımı avuçlayan eli sert ve ihtiyaç doluydu. Parmakları kaygan kıvrımlarda gezindi ve ardından işaretparmağıyla klitorisime doğru hafifçe vurdu. Attığım ufak çığlık göğüslerime doğru kıkırdamasına neden olmuştu.

“Çok ıslaksın, bebeğim.” Elini tekrar aşağı kaydırды ve bir parmağını içime soktu. Hemen arkasından bir yenisini ekledi. Kadınlığımı genişletiyor, beni enfes bir ateşle dolduruyordu. “Son damlasına kadar tatmak istiyorum.” Ağzı tangamın beline ulaşana kadar, karnımda açlıkla dolu bir yol çizip tenime öpücükler konurdu.

Hırlayarak dişlerini dantele geçirdi. Avını parçalayan kahrolası bir hayvan gibi iç çamaşırımı parçalara ayıracaktı.

Vücudumun her bir parçası aynı fikirde olmadığını haykırıyor olsa da “Dur,” diye inledim.

Kıpırdamadan dururken bakışları parlıyordu. “Ne oldu?”

Kendimi nefes nefese dirseklerimin üzerinde doğrulmaya zorladım. “Ben...”

Cümlemin geri kalanı aramızda alev alev yanarken hırladı ve öfkeyle klitorisime tekrar tokat attı. “Söyle, bebeğim.”

“Sen benim her bir parçamı gördün ve dokundun ama ben seni görmedim.” Yutkundum. Kalbim boğazımda düğümlenmişti. “Seni görmek istiyorum.”

Bir an duraksadığında gözleri kısıldı. Ardından karanlık ve muzip bir ifade yüz hatlarında dans etmeye başladı. Tek kelime etmeden topuklarının üzerinde geriye doğru yaslanıp yataktan kalktı. Vücudumun her bir kıvrımını, tüm hatlarını ve içinde yatan tüm günahları biliyordu. Ancak benim İtalyan takımlarının ve kaşmir kazakların altında ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Göz temasını kesmeden kravatını gevşetip bir kenara attı. Sırada gömleği vardı. Bronz karnı ve her ikisi de mermerden oyulmuş gibi görünen şişkin kol kasları ortaya çıkmıştı. “Kutsal Karga,” diye mırıldandım. Daha çok kendi kendime konuşmuştum. Yine de dudaklarından küçük, soluk soluğa bir kahkaha yükseldi.

Önce kemerini, sonra da pantolonunu çıkardı. Siyah *Calvin Klein*’larım ve kumaşın altında kasılan sertliğini görünce göğsüm telaşla kızarmıştı.

Bilinmeyenin korkutuculuğu baştan çıkarıcıydı ve o kumaşın altında ne olduğunu öğrenmek için neredeyse salyalarım akacaktı.

Kolunu kaldırıp bir elini saçlarında gezdirirken gözleri kötü niyetlerle parlıyordu. “Gel ve beni gör o zaman.”

Önce öpücük, şimdi de *bu*. Kemeriyile bana hükmetme şekline karşı tam bir tezat oluşturunuyordu. Artık deneyimsizliğimi bildiği için bunun kendine göre değil, bana göre olmasını istediğini fark etmiştim. Kontrol *bendeydi*. Fakat kasılmasından ve yumruklarını sıkmasından bunun onun için bir mücadele olduğunu anlayabiliyordum.

İlimsiz Günahkârlar

Nefes nefese sutyenimi ve külotumu çıkarıp onun giysi yığınının üzerine attım. Ardından yatağın ucuna doğru kayıp dizlerimin üzerine çöktüm ve tek parmağımla karnının aşağısına doğru hassas bir yol çizdim. Gerilim dalga dalga yayılıyordu. Parmağımı iç çamaşırının belinde gezdirdiğimde gözleri kapanmış, çenesi kasılmıştı. Bir süre orada oyalanarak elimi koyu renk kılların üzerinde gezdirdim. Birdenbire hırlayarak bileğimi kavradı.

“Sikeyim, benimle oynama,” dedi boğuk bir sesle. “*Dokun ona.*”

Sesindeki zehirle nefes nefese kalmış bir halde elimi iç çamaşırına sokup aletini kavradım.

Keskin bir tıslamayla başını geriye attığında tüm karın kasları gözlerimin önünde kasılmıştı.

Yüce Kuğu. Parmaklarımı etrafına doladığım an, boyumdan büyük bir işe kalkıştığımı anlamıştım. Uzunluğunu, sıcaklığını ve kalınlığını hissediyor, hastalıklı merakım içime *nasıl* sığacağımı düşünüyordu.

Öfkeyle doğrulan Angelo beni yatağa geri itti ve üzerime tırmanıp ereksiyonunu iç çamaşırının içinden çıkardı. Aletini kavradı, dizleriyle bacaklarımı ayırarak üzerime ağır bir yük gibi yerleşti. Bir eli enseme geziniyor, diğer eliyle de başını girişime bastırıyordu.

Kulağıma doğru, “Benden bir günah iste, Rory,” diye hırlayarak kulakmeme hafifçe ısırıldı.

“Bana bir günah söyle,” diye inledim. Çaresizlik içinde kalçalarımı kaldırdım ama beni tekrar yatağa bastırdı.

“Seni becerme düşüncesi bütün gün o kadar baskındı ki eve dönerken arabada delicesine sertleştim.”

İnleyerek kendini yavaşça içime iterken uzunluğunun beni aç-

tığını hissediyordum. Yumuşak ve yavaştı. Sesindeki sertlikle tam bir tezat oluşturunuyordu.

Elimi çenesinin üzerine koyup dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Kasıklarım yanıyor, acı ve zevkin bir karışımı damarlarımda uyuşturucu gibi dolaşıyordu. “Bir tane daha söyle,” diye yalvardım.

Kendini daha derine iterken her santimimi dolduruyordu. Boyuma sokulup darbelerinin hızını arttırdı. “Uçağında bıraktığın o küçük külotunu o kadar çok becerdim ki sayısını unuttum.”

“Öyle mi?”

“Evet,” diye hırladı. “Ve o aptal sutyeni de.”

Ağırlığı altında inledim. Kulağıma fısıldadığı her kirli günahla kalçaları benimkine sürtünüyor, klitorisimden merkezime kadar bir sıcaklık yayıyordu.

“Max’i öldürdüm çünkü sana öyle dokunmasından nefret ettim.”

“Aldatmayı bırak, hiç kız arkadaşım olmadı. Sadece benden nefret etmene ihtiyacım vardı.”

“Cadılar Bayramı’nda, aklımda sen varken arabamı kenara çekip elimi becermek zorunda kaldım çünkü eve gitmeyi beklemiyordum.”

Havai fişekler patlayıp sönüyor, bütün sinir uçlarımı yakıyordu. Bu duygunun hiç bitmemesini istemekle, çılgınca o zirvenin peşinden koşmak arasında çaresiz bir arafta kalmıştım. Sonunda ikincisi kazanmıştı, orgazmım içten dışa doğru patlayıp her kısıma ve uzvuma kontrol edilemez bir ürperti gönderdi. Angelo kaskatı kesilirken aleti içimde seğirdi. Adı dilimden coşkuyla yuvarlanırken beni hayranlıkla izliyordu.

“Sikeyim,” diye inledi ağzımın içine doğru. Kalçalarının hareketini yavaşlatmıştı. “Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi.” Altdudağımla ısırıldı. “Sen gördüğüm en ateşli şey sensin.”

İmsiz Günahkarlar

Sıcak, yapışkan menileri kalçalarımın arasında birikirken, göğsüne yaslanmam için beni ters çevirdi. Hızlı kalp atışları aldığı nefeslerle eş zamanlıydı.

“Ben de seni seviyorum.”

Altımda donakalmıştı, sırtıma daireler çizmeyi bıraktı. Öyle sersemlemiştim ki kelimeler dudaklarımın arasında sıcak bir günde dışarıda bırakılan çikolata gibi ermişti. Kalbim bir kez attı. Ve bir kez daha. Ancak kelimeleri geri almak istemediğimi fark etmiştim.

“Güzel,” diye hırladı başımın tepesine doğru. “Çünkü az önce gerçekten çok kötü bir şeyin farkına vardım.”

Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. “Neyin?” diye fısıldadım.

“Prezervatif kullanmadık.”

Sonraki hafta seks ve günahla dolu bir pusun içinde geçmişti. Bazen beni yavaş ve şehvetli bir şekilde beceriyor; kendini her içime itişinin ve dil darbesinin tadını çıkarıp hafızama kazıyordum. Bazen ise beni sert bir şekilde çılgınca beceriyor; kemeri, eli ya da her ikisi de kalçalarımın ve boğazımda izini bırakıyordu. Ardından nazik oluyordu. Bana banyo yaptırıyor, en hassas yerlerime losyon sürüyordu ki bunu da en az şaplakları kadar seviyordum.

Gabe’in adamları bana eşlik ettiği sürece istediğim zaman gidip babamı görebiliyordum. Saat sınırı yoktu. Neyse ki Melissa ile bakım ekibinin geri kalanı sorunsuz bir şekilde Angelo’nun maaş bordrosuna geçmişlerdi. Angelo çalışırken bazen Tayce geliyor ve film izliyorduk ya da yenilenen ev için tasarım ilhamı aramak üzere *Architectural Digest* dergisini karıştırıyorduk. An-

gelo evle ilgili ne istersem yapabileceğim konusunda kararlıydı. Ama bunun beni meşgul edip dikkatimi dağıtmak istediğinden mi, yoksa evin her santimetrekaresini babasından arındırmak istediğinden mi olduğuna karar veremiyordum. Her yer hâlâ boş, beyaz bir tuval gibiydi. Diğer yandan Koy malikânesi gibi boğucu hissettirmiyordu. Kendi kıyafetlerimle dolu bir dolabım vardı ve artık Greta beni bedenime çok küçük gelen elbiseler giymeye zorlamadığı için bir hapishane yerine evimde gibi hissediyordum. Resmi akşam yemekleri yoktu. Sadece pizza ya da makarnalar, kanepede kıvrılmak ve saf mutluluk vardı.

Cuma akşamı Angelo kapıdan içeri süzüldüğünde ben yatakta bağdaş kurmuş, oyun odası için bir hayal panosu hazırlıyordum. Kalbim, o eve döndüğünde her zaman olduğu gibi normalden iki katı hızla çarpmaya başlamıştı. Tek parça halinde döndüğü için duyduğum rahatlama ve sıcaklığını benimkine karşı hissedecek olmanın heyecanını aynı anda hissediyordum.

Kravatını gevşetip arkama yerleşti ve omzumun üzerinden eğilerek yaptığım işe hayranlıkla baktı. “Ne zaman yapıştırmayı ya da kesmeyi bırakıp gerçekten mobilya sipariş etmeye başlayacaksın?”

“Fikirlerimi onayladığın zaman!”

Kıkırdaması derin ve gırtlaktandı. “Sana zaten söyledim, be-beğim. Sen ne yapmak istiyorsan, seveceğime eminim.”

“Hımm.” Kollarının arasında dönüp dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. “İyi bir gün müydü?”

“Günüm henüz bitmedi.”

Kalbim sıkışmıştı fakat umursamaz bir ses tonuyla konuştum.

“Bitmedi mi?”

“Hayır. Rusty Anchor’da liman amiriyle bir toplantım var.”

İmsiz Günahkarlar

“Ah.”

“Gelmek ister misin?”

Hayal kırıklığım anında heyecana dönüştü. “Gerçekten mi?”

“Evet, orada çalışan kızla arkadaşsın, değil mi? Yamaç bölgesindeyiz ve adamlarım da orada olacak.”

“Oley!” Dergi yığınını devirerek ayağa fırladım.

Angelo yastıklara yaslanmış, keyifle beni izliyordu. “Lanet olsun, biri görse seni baloya götürdüğümü sanırdı.”

“Artık balo yok, *lütfen*,” diye inleyerek giyinme odasına girdim ve raftan bir kot pantolon çektim. “Bir daha asla balo elbisesi görmek istemiyorum.”

“Anlaştık,” diyerek ayağa kalktı ve kapıya doğru giderken kalçamı tokatladı. “Beş dakika sonra aşağıda buluşalım.”

Beş dakika sonra merdivenlerin dibinde beni bekliyordu. Bir elinde bir termos, diğerindeyse bir tomar giysi vardı. “Al,” dedi ve şişeyi bana uzattı. “Sıcak çikolata.”

Termosu göğsüme bastırdım. “Benim için mi yaptın?”

“Evet,” diye karanlık bir tonda mırıldandı. “Ama kahrolası bir şef değilim. Buralarda biraz yardıma ihtiyacımız var. Birkaç hizmetçi ve bir asistan işimizi görür. Atkı.” Boynuma dolayıp sıkıca çekti. “Şapka, eldiven, palto.”

“Tanrım, Angelo. Bara gidiyoruz, kayak yapmaya değil.”

Paltoyu omuzlarımdan geçirdi ve yakasından çekiştirerek beni derin bir öpücük için kendine çekti. “Dışarı soğuk.”

“Bir Cosa Nostra Don’unun bu kadar tatlı olabileceğini kim bilebilirdi?”

Popomun yanağını avuçlamak için eğilip sertçe sıktı. “O ukala ağzını bir daha kullanırsan, sana öyle olmadığımı hatırlatırım,” diye hırladı gözleri parlayarak.

Araba çoktan ısıtılmıştı. Yolcu koltuğuna oturduğumda umutla torpido gözünü kontrol ettim. Tabii ki Angelo çok sevdiğim İngiliz Wine Gums'lardan doldurmuştu. Gabe'in adamlarının içinde olduğu iki araba tarafından çevrelenmiş olarak giderken, kısa yolculuğumuz boyunca eli kalçamda ağır ve sahiplenici bir şekilde durdu. Rusty Anchor'a yanaştığımızda göğsüm heyecanla karıncalanmıştı. *Neredeyse* her şey yeniden normal gibi hissettiriyordu. Bir cuma gecesini dopdolu bir masanın etrafında, benim onlardan ettiğim kadar benden nefret eden insanlarla değil de bir barda arkadaşlarımla sohbet ederek geçirecektim.

Ancak bu sefer, yanımda her hareketimi izleyen bir Made erkeği vardı.

İçeri adımımızı atar atmaz ateşin sıcaklığı yüzüme vurdu. Angelo'nun eli benimkine kenetlenmişti ama tanıdık bir yüz gördüğüm an parmaklarımı çektim.

"Bill!"

Koşup kollarımı babamın en iyi arkadaşına doladım. Puro ve deri gibi kokuyor, beni çocukluk hatıralarıma götürüyordu. Onu uzun zamandır görmemiştim. Hâlâ neredeyse her gün -ama hep benden farklı zamanlarda- babamı ziyaret etmek için Kuru'ya gidiyordu.

"Benim küçük Rory'm! Tanrım, nasılsın?" dedi beni sıkıca sararak.

Arkamı döndüğümde, kapı aralığından bizi izleyen Angelo'nun bakışları kısılmıştı. "Angelo, Bill ile tanış. Babamın en iyi arkadaşı."

Dudakları seğirdi. Bir adım öne çıkıp tokalaşmak için Bill'e elini uzattı. "Babanın en iyi arkadaşı ve liman amiri. Şeytan Yamacı gerçekten küçük bir yer."

İmsiz Günahkarlar

Gözlerimi kocaman açarak ona döndüm. “Artık liman amiri sen misin, Bill?”

Sırıttı. “Elbette öyleyim.”

Angelo’ya kaşlarımı çatarak, “Peki o zaman. Ona karşı normalden daha nazik olsan iyi edersin.” Parmağımı ona doğru salladıktan sonra bara yürüdüm. “Seni izliyorum.”

Şaşkınlıkla başını iki yana salladı. Muhtemelen bir toplantının başında sevgilisi tarafından baltalanmaya alışık değildi. Daha fazla sorun yaratmadan barın yanındaki taburelerden birine oturup zili çaldım. Wren arka taraftan çıkana kadar birkaç dakika geçmişti. Hayretle donup kaldı, ardından yüzündeki ifade kocaman bir sırıtışa dönüştü.

“Rory Carter. Birbirimize anlatmamız gereken çok şey var.”

Cıvıl cıvıl bir kahkaha attım. “Evet, bunu sonra tekrar söyleyebilirsin. Ama şimdilik bana her zamanki beyaz şarap spirtizardan koysan ve her şey eskisi gibiymiş gibi davransak nasıl olur?”

“Elbette.” Bardağı tezgâhın üzerine çarparak koyup başının üzerindeki tabelayı işaret etti. Sararmış ve kenarları kıvrılmıştı ama herkes ne yazdığını biliyordu; çünkü Wren burada çalışmaya başladığından beri bu tabela buradaydı.

İki içkiden fazlası için arabanızın anahtarlarını bir personele teslim etmeniz gerekiyor.

“Buna korkunç erkeğin de dahil.” Avucunu bara bastırarak ona doğru baktı. “Tabii, buranın sahibi değilse. Öyle mi? Artık benim patronum mu?”

“Dürüst olmamı ister misin? Hiçbir fikrim yok. Ama endişelenme. Küçük bir köpek yavrusu gibidir, gerçekten.” *Yalan.*

Gözlerimi ona çevirdiğimde, Bill’le derin bir sohbette olmasına rağmen bakışları benimkilere kaydı. Göz kırptığında göğ-

sümde havai fişekler patladı. Gülümsememi gizlemeye çalışarak şarabımdan bir yudum aldım ve Wren'e döndüm. "Eee, Yamaç'ta neler kaçırdım?" Parmaklarıyla tezgâhın üzerinde ritim tutarak bir süre düşündü. "Hadi ama! Sen her şeyi bilirsin."

Bu doğruydı. Sadece Rusty Anchor'da çalıştığı için değil, aynı zamanda sürekli Şeytan Koyu'nda olduğu için de her şeyi bilirdi. Bu civarda "İyi Samiriyeli" olarak tanınıyordu. Vardiya-sından sonra otobüse binip Koy'a gider, tüm barlar ile kulüpler kapanana dek ana şeritte kalıp sarhoş turistlere parmak arası terlik ve su dağıtırdı. İhtiyacı olanlara da taksi çağırırdı, her gece bunu tekrar ediyordu.

"Ah, buldum!" derken mavi gözleri aniden parladı. "Spencer Gravelty ve ekibini hatırlıyor musun?"

Yüzümü kayıtsız kalmaya zorladım. Dedikoduları duyduğunu biliyordum ama bu konuyu açmayacak kadar saygılıydı. "Evet."

"Eh, hepsi kayboldu. Beşi birden!"

Kulaklarım ısınırken bir kez daha Angelo'ya baktım. *O yap-mıştı*. Wren anlatmaya devam etti, son görüldükleri yerden ve ters giden olası bir kamp gezisinden bahsediyordu ama ben zar zor dinleyebiliyordum. *Angelo Visconti önemsiz bir şeymiş gibi onla-rı benim için öldürmüştü*.

Kutsal Karga, bu adama o kadar âşıktım ki dişlerim sızlıyordu. Sadece yakışıklı, koruyucu ve sevgi dolu olduğu için değil, *kötü* olduğu için de âşıktım. Gerçekten çok kötüydü ve bu da içimde-ki karanlığı besliyordu. Spencer ve ekibi ilk günahımı işlememe sebep olmuş olabilirlerdi ama onların yalnızca içimdeki karanlığı yüzeye çıkardıklarını düşünüyordum. Ateşi körükleyen ise An-gelo'ydu. *Onunla* kötü olma arzusu tenimin altında bir alev gibi yanıyordu.

İmsiz Günahkarlar

Barın kapısı açıldığında buz gibi soğuk içeri girmişti. Tezgâha doğru yürüyen adamın düzensiz ayak sesleri nakliye konteynırında yankılanıyordu.

İçimi bir tedirginlik kapladı.

“Olamaz. Yine mi bu adam?”

Gözucuyla Angelo’nun konuşmayı bırakıp adama ters ters baktığını gördüm. Bakışlarımı Wren’e çevirdim. “Ne?”

Başını iki yana sallayarak bira bardağının içindeki bezi çevirdi.

“Bu hafta neredeyse her gün buraya gelip eve dönmenin ne kadar güzel olduğundan bahsetti.”

“Buralı mı? Onu tanıyamadım.”

“Ben de.”

Angelo hâlâ adama bakıyordu. Hava şartlarından yıpranmış sert bir görünüşü vardı. Üzerindeki koşu ceketiyile pantolonu sonbaharın ayazına hiç uygun değildi. Barın ucunda durmuş, ayaklarının üzerinde dengesiz bir şekilde sallanıyordu. Wren’in dikkatini çekmek için tıkladığında Angelo ayağa kalktı.

“Orada öylece durup birasını içiyor ve bana kimya dersi veriyor. Çok tuhaf biri. Umarım yerli *değildir* ve sadece buradan geçiyordur.”

Adam dönüp Angelo’ya baktığında yüzünün yan tarafındaki karanlık, derin yara izi ortaya çıkmıştı. Kanım buz keserken ne yapacağımı düşünmeden taburemden kayarak Angelo’ya doğru ilerledim. Gabe’in adamları gölgelerin arasından çıkmışlardı ancak ona ilk ulaşan ben olmuş ve elimi göğsüne koymuştum. Gözleri çılgına dönmüştü, bana bakmıyordu. *Bakamıyordu*. Tüm dikkati adamın üzerindeydi.

“Angelo-”

“Çekil.”

Sesindeki zehir ciğerlerimdeki havayı çekip aldığında sendeleyerek geri çekildim. Görkemli silueti ve ondan yayılan tüm öfkeyle barı dolduruyordu. Adamın arkasında beliren adamlarına başıyla bir işaret yapacak kadar arkasını döndü.

“Angelo,” diye fısıldadım. Gözlerim çılgınca Bill’e doğru kaydı. Şimdi o da ayaklanmıştı. “Burada olmaz. *Lütfen.*”

Göğsü avucumun altında gerildi. Duraksayarak acı dolu bir şekilde başını aşağı yukarı salladı. “Onu dışarı getirin.” Bana döndü, gözlerinde kontrol edilemez bir ateş vardı. “Sen burada kal.”

“Bekle-”

Bileğimi kavrayarak geri döndü. “Benimle taşak geçme, Rory. Burada. Kal.”

“Hayır!” Sesim titrek ve acınası çıkıyordu ama yumruklarımı sıkıp yerimde durmaya devam ettim. “Hayır. Seninle geliyorum. Buna *ihtiyacım* var.” Angelo hırladı fakat tekrar dışarı çıkmak için döndüğünde ceketini kavradım. “Sen benim şeytanlarımdan kurtuldun, ben de seninkilerden kurtulmana yardım etmek istiyorum.”

Bakışları benimkileri incelerken gözleri öfkeyle gölgelenmişti ama sonunda bana sertçe başını salladı.

Kalbim boğazımdan çıkacakmış gibi atarken, Angelo’yla birlikte bardan dışarı fırladım ve onun hızlı adımlarına ayak uydurabilmek için koşmaya başladım. “Onu bagaja atın,” diye gürledi adama ters ters bakarak. Adam hafif bir itirazdan fazlasını yapamayacak kadar sarhoştı. Yine de Angelo’nun adamları tek kelime etmeden onu tutup arabalarından birinin arkasına koydular.

Aston Martin’in içinde öfkesi tehlikeli bir sıcaklıkla yükseliyordu. Tek bir kelime bile edemeyecek kadar korkmuş bir halde istediği kadar öfkelenmesine izin verdim. Ben nereye gittiğimizi fark edene dek birkaç dakika geçmişti.

İzimsiz Günahkârlar

Biraz daha dik oturdum. Boğazımdaki yumruya rağmen yutkundum. “O olduğuna emin misin?” diye fısıldadım.

Hafifçe başını sallasa da başka bir cevap vermedi.

Gece vakti hiç uçuşuma gitmemiştim. Daha tehlikeli hissettiyordu. Doğa koşulları daha sert ve aşağıdaki azgın sulara düşüş daha da dikti. Angelo kaldırıma yanaşarak motoru durdurdu. Arkadan gelen arabanın farları aynalardan gözümü kamaştırıyordu.

“Sen arabada kalıyorsun.”

“Hayır. İzlemek istiyorum.” Yeni keşfettiğim bir özgüvenle çenemi yukarı kaldırdım. “Annemi öldüren adamı öldürmeni izlemek istiyorum.”

Parmak eklemleri direksiyonun üzerinde bembeyaz kesilmişti. Ardından homurdanarak irkilmeme neden oldu. Arabadan indiğinde ben de indim ve şaşırtıcı bir şekilde geri dönmem için bana bağırmadı.

Korumalar adamı uçuşuma getirmişti. Kelimeleri geveliyordu ama panik artık orada, çılgınlıklarında ve çırpınan uzuvlarındaydı. Angelo uçuşumun kenarına doğru adım atarken ben de onun yanında ilerledim. Her zamankinden daha keskin olan yüzü, zeminde uğursuz bir gölge oluşturuyordu. Korkutucu bir şekilde sakin. Silahını yeniden doldurmak ve namluyu koluyla parlatmak için acele etmedi.

“Onu hizaya getirin.”

Nabzım tekledi.

İki takım elbiseli figür, adamın birer koluna girdi ve sırtı yıldızsız gökyüzüne bakana dek onu çamurda sürükledi. Aşağıdaki deniz sert ve hızlı bir şekilde dalgalanıyor, sular kayalara çarpıyordu. Sesi uyarı işareti gibiydi, asla kenara çok yaklaşmamanız gerektiğini hatırlatıyordu.

Angelo şaşırtıcı bir şekilde bana döndüğünde, karanlıkta bile güzel olan yüzüne yerleşen alaycı gülümsemeyi görebiliyordum.

“Ne düşünüyorsun, *Magpie*?”

“N-ne?”

“Düşecek mi yoksa uçacak mı?”

Nefesim aramızda bir buğunun içinde dans ediyordu. Ciğerlerimde dolaşan hastalıklı bir adrenalinin vızıltısıyla beslenen, ağır ve yorucu bir nefesti bu. *Kutsal Karga*. Bedenim tüm bunların heyecanı ve *tehlikesiyle* uğulduyordu.

“Düşecek,” dedim boğuk bir sesle. “Cehenneme kadar düşecek.”

Başını salladı. “Umalım da öyle olsun,” diye mırıldandı.

Hızlı bir hareketle beni arkamızdaki kiliseye bakacak şekilde döndürdü. Sevdığım adamın kötü olmayı öğrendiği eski, solmuş binaya. Silah sesi beklediğimden daha yüksekti. Beyaz bir ışık parıltısı kilisenin taş döşeli duvarlarını bir anlığına kapladıktan sonra, bizi tekrar karanlığa gömmüştü.

Çıglık yoktu, gümbürtü yoktu. Sadece barutun cazibesi ve kulaklarımdaki çınlama sesi.

Angelo uzun bir nefes verdiğinde kollarımı ceketinin altına sokup ona sıkıca sarıldım. Sessizlik içinde kıpırdamıyor olmasına rağmen, kalbinin şiddetle çarpması gerçek duygularını ele veriyordu.

“Seni seviyorum,” dedim gömleğinin yakasına doğru. “Seni çok seviyorum.”

Birden aklıma Angelo’nun bana “*Magpie*” demesinin ne kadar ironik olduğu gelmişti. Çünkü parlak şeylerden değil, karanlıktan etkileniyordum. Ve şimdi, onun karanlığının benimkine karşı yayıldığını hissedebiliyordum. Bronz teninin yüzeyinin altında hafif bir uğultu gibiydi. Birkaç dakika geçtikten sonra eli kafamın arkasını bulup saçlarıma dolandı ve yüzümü kendine doğru çekti.

İlimsiz Günahkârlar

“Ben de seni seviyorum, bebeğim.”

Beni çaresiz ve acımasızca bir şekilde öperken dişleri dudak-
ğımın üzerinde geziniyordu. Bu, hayatının en büyük intikamını
almış bir katilin öpücüğüydü.

Geri çekildiğinde yüz hatları biraz daha yumuşaktı. Sert baş-
parmağıyla yanağımı okşadı, bakışları benimkilerle mükemmel
bir uyum içindeydi.

“Biliyor musun, annem her zaman iyinin kötüyü yok ettiği-
ni söylerdi.” Yutkunduğunda âdemelması boğazında hareket etti.
“Ama ikiniz de kötüyseniz ne olur? İkiniz de madalyonun aynı
yüzüyseniz?”

Burnumu onunkine sürttüm ve gülümsedim.

“Büyülü şeyler olur, bebeğim.”

BİR AY

Sonra

Angelo

Rory'nin gülüşü kapının altından süzülüp olduğum yerde durma-
ma neden olmuştu. Kapıyı çalmak yerine alnımı ahşaba dayayıp
gülümsedim. Kalbim onunla dolup taşıyordu. Geçen bir ay bo-
yunca bu kız; ruhumun, zihnimin ve evimin her santimini doldur-
mayı başarmıştı. Kahretsin, her köşede ondan bir parça buluyor-
dum. Arabamın koltuğuna yapışmış uzun sarı saç telleri, ondan
saatler sonra bir odaya girdiğimde bile kokusunu alabildiğim par-
fümünün hayaleti.

Savaşın yaklaştığını biliyordum ama onunlayken bildiğim tek
şey huzurdu.

Her ne kadar bütün gün burada kalmak istesem de halletmem
gereken işler vardı. Bu yüzden kapıyı çaldım ve gülüşü bir ci-
yaklamaya dönüşürken sııttım. Tayce aralıktan kafasını uzatmış,
kaşlarını çatmıştı.

“Burada olmamalısın! Kötü şans getirir.”

Kaşlarımı çatarak ayağımı kapı ile çerçevenin arasma sıkıştır-
dım. “Giyindi mi?”

İmsiz Günahkarlar

Bakışları kısılıp ayakkabılarıma kaydı. “Hayır. Acil mi?”

“Acil olmasaydı burada seninle konuşarak vaktimi harcamazdım.”

Dramatik bir iç çekişle omzunun üzerinden bağırdığında Rory koşarak kapıya geldi.

Gözlerimiz buluştuğunda bir el adeta boğazıma sarılmıştı. Sikeyim, bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Daha gelinliğini giymemişti ama yalnızca saç ve makyajı bile içimde yumruğumu duvara vurma isteği uyandırıyor. Göğüs kafesimi kaplayan tüm bu duygularla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Dudaklarımı yaladım ve inanamıyormuşum gibi başımı iki yana salladım. “Bazen senin erotik bir rüyadan çıkıp geldiğini düşünüyorum.”

Bir kahkaha attı. Hızla bağımlısı olduğum enfes, gırtlaktan gelen bir sestti.

“Törenden önce beni görmeye iznin olmadığını biliyorsun. Bu hiç geleneklere uygun değil.”

“Biz de tam olarak geleneklere uygun bir çift değiliz, bebeğim.”

Yüzündeki gülümseme tam olarak ne demek istediğimi anlıyor gibiydi. Kendi küçük günah ve sır ağıımız etrafımızda sessizce dönüyordu. Haklı olduğumu biliyordu. Onu amcamdan çalıp günahları için kalçasına şaplak atmaya kadar, hiçbir zaman normal olmamıştık. Evlenme teklif etme şeklim bile normal değildi. Seviştığımız uzun bir geceden sonra yatakta olmuştu. Bu kızı sonsuza dek kendime zincirleme dürtüsü içimdeki her şeyi tüketmişti. Ona benimle evlenip evlenmeyeceğini sormamış, yalnızca *yalvarmıştım* ve ardından kendi yüzüğünü seçmesine izin vermiştim. Tek istediğim ona bulabildiğim en büyük pırlantayı vermekt. Benim olduğunu yüksek sesle ve gururla gösteren bir uyarı işareti. Ancak bundan nefret edeceğini biliyordum.

Basit bir şey istiyordu. Taytları ve bol kapüşonlarıyla uyumlu bir şey.

“Ne istediğini söyleyecek misin, yoksa bütün gün bana mı bakacaksın?” diye sordu takma kirpiklerinin altından ışıldayan gözleriyle.

Çenemi sıkıp küstahlığını görmezden geldim çünkü bugün ona şaplak atmaktan daha önemli şeyler yapmam gerekiyordu. “Gel. Sana bir şey göstermek istiyorum.”

“Ama-”

“Çabuk olacak, söz veriyorum.”

Omzunun üzerinden bir bakış atarak odadan çıktı ve elini avcumun içine koyarak onu koridordan geçirip merdivenlerden indirmeme izin verdi.

Ev yavaş yavaş bir yuvaya, *bizim* yuvamıza dönüşüyor ve her köşesi Rory’nin dokunuşlarıyla hayat buluyordu. Arka kapıya vardığımızda onu büyük montumla sarıp sarmaladım, ardından aralık ayının soğukunda dışarı çıkardım.

“Kutsal Karga,” diye homurdandı kollarını vücuduna sararken. “Keşke uzun kollu bir gelinlik seçseydim. Neden yaz düğünü için beklemediğimizi bana bir daha hatırlatır mısın?”

Cevap olarak onu kucağıma alıp kollarımı etrafına sardım ve bahçenin arka tarafına taşdım. “Bırak koca bir mevsimi, seninle evlenmek için bir hafta daha bekleyemezdim. Gözlerini kapat,” deyip saçlarının tepesine doğru mırıldandım. Yapılması için ısrar ettiği göletin ve ona bakan küçük kuş gözlemevinin yanından geçtik. Hedefimize, bahçenin hemen dibindeki çalılıklarla kaplı küçük bir oyuğa ulaştığımızda, onu yavaşça yere indirip etrafında döndürdüm.

“Tamam, şimdi açabilirsin.”

İcimsiz Günahkârlar

Göz kapaklarını araladığında hayretle derin bir nefes aldı. Sırtının göğsüme yaslandığını hissedince kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

“Bu gerçekten de...”

“Evet,” dedim sırtarak. Avuçlarımı kollarının üzerinde gezdirdim. “Uçurumdaki telefon kulübesi.”

“Ama... nasıl?”

“Detayları düşünme. Bak.” Kapıyı açıp onu içeri çektim. Sıcak bedenlerimiz ve nefeslerimiz panelli pencereleri anında buğulandırmıştı. Tek kelime etmeden ahizeyi kaldırıp kulağına götürdüm ve hattın diğer ucundaki otomatik sesli mesajı duyduğunda yüzünün eriyip saf bir sevince dönüşmesini izledim. “Bu gerçek telefon hattına bağlı değil, sadece senin için özel bir bağlantıya sahip bir kopyası.”

Duygularının içinde boğulurken güldü. “Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Bu bir ilk,” diye karşılık verdim mükemmel burnuna bir fiske vurarak.

Küçük, önemsiz günahlarını itiraf etmeyi ne kadar özlediğini biliyordum ama şu andan itibaren hepsi yalnızca önemsiz olacaktı. Çünkü işlemek istediği her gerçek günahı onun yerine ben işleyecektim. Yardım hattına gelen günahları dinlemesine izin vererek boşluğu bir şekilde doldurmayı başarmıştım. Bu onu büyülüyordu. Haftada bir kez, akşam yemeğinden sonra kanepeye kıvrılıyor ve ona her ayın son pazar günü, kardeşlerime sunacağım günahları seçmesiyle ilgili verdiğim sözle *play* tuşuna basıyorduk.

Parmak uçlarında yükselip dudaklarını benimkinin üzerinde gezdirdi. Saçlarının arkasını kavrayıp öpücüğü derinleştirdim. Ciğerlerinden zorlukla süzülen tüm nefesleri çalıyordum. Onunla

ilgili diğer her şey gibi, onlar da artık bana aitlerdi. Ondan gelen öpücük kadar basit bir şeyin aletimi taş gibi sertleştirmesi delilikti. Ağzının içine doğru inledim ve isteksizce onu uzaklaştırdım.

“Üstümü değiştirmem gerek.”

Yüzünde utangaç bir ifadeyle bana baktı. “Benim de muhtemelen rujumu yeniden sürmem gerekiyor. Teşekkür ederim,” dedi ve kapıdan çıkmadan önce yeniden dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. “Mihrapta görüşürüz!”

Bir saat sonra, Şeytan Korusu’ndaki gölün kenarındaydım. Buranın evlenmek için en mantıklı yer olduğunu hemen anlamıştık. Yalnızca bu park Rory için çok şey ifade ettiğinden değil, aynı zamanda babasının onu mihraba yürütüp evlendiğimiz günü gerçekten hatırlayabileceği tek yer olduğu için de burayı seçmiştik. Düğünün başlamasına daha bir saat vardı ama güvenliğin sıkılığını ve her şeyin sorunsuz ilerleyip ilerlemediğini kontrol etmek için çoktan buradaydım.

Gabe’in adamları her yerdeydi. Kulaklıklardan emirler yağıyor ve çevrede sürekli tur atıyorlardı. Gabe’in kendisi de yüzünde sert bir ifade ve koluna asılı bir AK-47 silahıyla yanımdan geçip giderken göğsüm saf neşeyle dolmuştu. *Tanrım*. Alberto’yu öldürmeme karşılık, Koy klanının yapacağı misilleme konusunda neden endişelendiğimi bilmiyordum. Kardeşim gerçek bir psikopattı, bir orduyu yönetmek için tam anlamıyla biçilmiş kaftandı. Dante bile ona karşı çıkacak kadar aptal olamazdı.

Ona doğru ıslık çaldım. Kaşlarını çatıp smokinime sert gözlerle bakarak yanıma geldi. “Düğünü iptal etmeliyiz.”

İlimsiz Günahkarlar

Kaşlarımı çatma sırası bendeydi. “Hayatta olmaz. Sana bunu söyleten ne?”

Bakışları sıra sıra dizilmiş beyaz sandalyelerde, iskelenin ucundaki güllerle kaplı çardakta ve gölün üzerinde yüzen düzinelerce mumda gezindi. “İçimde kötü bir his var.”

Bir ciğer dolusu havayı içime çektim ve başımı salladım. “Lanet olsun. Alberto’nun cesedini ofisinin zeminine bıraktığımdan beri Koy klanından çıt çıkmadı. Her şeyin bitmediğini biliyorum ama bugün bir şey olma ihtimali çok düşük.”

Çenesi düşünceli bir şekilde kıpırdandı. Bir elimi gergin omzuna koydum.” Sadece bir saatliğine katil modundan çıkıp sağdı-cım olabilir misin?”

Birkaç saniye tüm yavaşlığıyla geçerken, kendiyle çatıştığını yüz hatlarından okuyabiliyordum. Sonunda başım salladı ve telefonunu kulağına götürdü. “Bir saat, hepsi bu.”

Konuk sandalyelerinden birine çöküp mükemmel düğünü organize ederken çıkan kaosu incelemekten önce, inanamayarak gidişini izledim. Servis elemanları son dakika teslimatlarını, temizlikçilerse son rötuşlarını yapıyorlardı. Gölün diğer ucunda Rafe’yi telefonda hattın diğer tarafındaki kişiyle hararetli bir şekilde konuşurken gördüm. Düğünün tüm eğlence kısmım üstlenmeyi kabul etmesine rağmen, geçen ay boyunca onu neredeyse hiç görmemiştim. Şeytan Yamacı’nın altındaki mağara ağında özel bir kumarhane ve kulüp inşa etme planları yapmakla meşguldü. Başlangıçta orayı Çukur klanına vermeyi kabul etmiştim ancak Koy klanıyla aramızdaki husumeti öğrendiklerinde seve seve anlaşılmadan caymışlardı. Her zaman bir iş adamı olan Cas, gerekçelerinde kararlı ve adildi. Tamamen tarafsız olmak ve bu işin dışında kalmak istiyorlardı.

Buna saygı duyabilirdim.

Misafirler gelmeye başlayana dek orada oturdum. Sicilyalı uzak kuzenler yoktu, yalnızca Rory ve benim gerçekten önemsemediğimiz insanlar vardı. Çukur klanından davetlilerimiz geldiğinde Benny ve Nico sıraların arasından bana sevimsiz bir başmak işareti yapmışlardı. Onları liman amiri Bill ve limandaki diğer tanıdık yüzler takip etti. Rafe bana doğru dönüp yürürken aynı zamanda mesajlaşıyordu. Onu selamlamak için ayağa kalktım. Birden başını kaldırıp durdu, yüzünde okuyamadığım bir ifade vardı. Kalbim hızla çarpmaya başladığında bakışlarını takip etmek için döndüm.

Tor.

Yalnız gelmişti. Lacivert üç parçalı takım elbisesi içinde iyi görünüyor, burnundaki hızma erkenden ortaya çıkan ayın zayıf ışığının altında parlıyordu. Gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde birkaç saniye birbirimize baktık.

Başını sallayıp selam verdiğinde ben de selam verdim. Rafe'ye döndüğümde yüzünde kocaman bir sırıtma belirmişti.

“Bizi seçti.”

“Onu Dante göndermiş olabilir. Gabe, onun kontrol edilmesini istiyorum.”

Rafe'nin yüzü öfkeyle titriyordu. “Tor bunu bize yapmaz.”

“*Kontrol et.*”

Sert komutum havada asılı kalırken, topuklarımın üzerinde dönüp bar alanına doğru hışımla ilerledim. Gerçekten bizi seçmiş olmasını umuyordum çünkü hiçbir şey ya da hiç kimsenin bu kahrolası geceyi Rory için mahvetmesine izin vermeyecektim. Ciğerlerimdeki huzursuzluğun bir kısmını söndürmesi umuduyla derin bir nefes aldım. Yavaşlayarak durdum ve gelen konuklar

için şampanya kadehlerini tepsilere dolduran garsonları dalgın dalgın izledim.

Barın sonundaki kız gözüme çarpmıştı çünkü hayatında hiç şampanya doldurmadığı hemen belli oluyordu. Bardağın ucunu bile eğemiyor ve kabarcıklar kadehin kenarından taşığında yüksek sesle küfrediyordu. Bakışlarım kararırken ona doğru ilerledim. Koy Klanı bu düğünü mahvedemeyecekti ve boktan bir garsonun mahvetmesine izin vermeye de hiç niyetim yoktu.

Kristallerin tehlikeli bir şekilde şingırdadığı tepsiyi titreyerek kaldırırken önüne geçtim. “Kovuldun,” diye homurdandım. “Tepsiyi bırak ve evine git.”

Sesimden akan zehir onu ürkütmüş, bardaklar iskambil kâğıtlarından bir ev gibi devrilmişti. Dudaklarından yüksek sesle bir küfür daha kaçtığına kaşlarım çatarak bana baktı.

“Tanrı aşkına, insanları böyle korkutunca eline ne geçiyor?”

Gözlerimiz birbirine kilitlenince kalbim duracak gibi oldu.

“Sen.”

Duraksadı. Bakışları kısılmıştı. “Seni tanıyor muyum?”

Büyük mavi gözler. Vahşi kızıl saçlar. Burnunu bana doğru kıvırdığında bir araya gelen çiller.

Bu kızı nerede görsem tanırdım. Ağır sessizliğin altında ifadesi yumuşamış, öfkesi kötü gizlenmiş bir paniğe dönmüştü. Birkaç saniye geçti. Ardından tek kelime etmeden tepsiyi bıraktı ve topuklarının üzerinde dönerek koşmaya başladı.

Fazla uzaklaşamamıştı çünkü Rafe gölgelerin arasından çıktığında kız göğsüne çarptı. Elini uzatıp kollarını tuttu ve onu yenden bana doğru sürükledi.

“Bırak beni!” diye tısladı. Rafe’nin elinden kurtulmaya çalışıyordu.

“Garsonlarımı mı korkutuyorsun, Angelo?” diye söylendi. “Bunun senin düğünün olduğunu biliyorum ama daha tören başlamadan olay çıkarmamaya çalış.”

“Bu kızı sen mi işe aldın?” diye homurdandım.

Ses tonumdan yayılan öfke karşısında kaşlarını çatmıştı. Kendimi zor tutuyordum. Eğer karşımda duran bir erkek olsaydı, parmaklarım çoktan boğazına sarılmış olurdu.

“Neden? Onu becerdin mi?”

“Hayır, bu o kız. San Francisco’da bana fal kurabiyesi satan kız,” diye karşılık verdim başımı iki yana sallayarak. Buna inanamıyordum. O olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Ancak o gün gözleri fal taşı gibi açılmış ve çok korkmuştu. China Town’da kırık fal kurabiyeleri satarak kazanabildiği üç beş kuruş için çaresizdi. Yemek yemesi gerektiğiyle ilgili acıklı bir hikâyeyle aklıma girmişti.

Rafe durup bakışlarını kıza dikti. “Bu doğru mu?”

Kız kolunu ondan kurtarmak için bir kez daha çekiştirdi ama Rafe’nin kolunun üzerindeki parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. “Bilmiyorum, bir sürü işte çalıştım. Şimdi bırak beni!”

Onu daha da yakınına çekip kulağına zehir dolu kelimelerle fısıldadı. Etrafımızdaki konuklar ve garsonlar bu manzarayı izliyorlardı. “San Fran’de fal kurabiyesi satıyor muydun, satmıyor muydun? Basit bir soru, ufaklık. Cevap vermen için parmaklarını kırdırtma bana.”

“Evet!” diye bağırdı.

“O zaman burada ne halt ediyorsun?” diye homurdandı Rafe. “Kimin için çalışıyorsun?”

“Ne? Buraya yeni taşındım! Bir organizasyon ajansında iş buldum ve beni bu düğüne yolladılar! Tanrım,” dedi hızla. Yüzü kıpkırmızıydı. “Hiç tesadüf diye bir şey duymadın mı?”

İmsiz Günahkarlar

“Tesadüf olan tek şey, elimde yalancı küçük bir velet ve haznemde sadece bir mermi kalmış olması.” Rafe başını kaldırıp sert bir şekilde kafasını aşağı yukarı salladı. “Bunu ben hallederim.”

“Bu ne demek oluyor?” dedi kız nefes nefese. Gözleri benimle kardeşimin arasında gidip geliyordu. “Lütfen, bırak gideyim, ben-”

“Bırak onu, Rafe.”

Rafe duraksadı. Deli olduğumu düşündüren bir bakışla gözlerini üzerime dikmişti.

Acı bir kakhaha atarken gözlerim lacivert gökyüzüne kaydı. “Annem her zaman kadere inanırdı. Onu Sahil’e getiren şey bir fal kurabiyesiydi ve aynı lanet fal beni de buraya geri getirdi. Onu öldüren amcığı bulmak için olduğunu sanıyordum ama şimdi öyle olmadığını anlıyorum. Beni Rory’ye götürmek içindi. Bu annemin bana bugün burada olduğunu söyleme şekli.”

İkisi de aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyorlardı. Gülümsememi bastırıp kıza doğru başımı salladım. “Bırak onu, Rafe.”

Kardeşim isteksizce kızın kolunu bıraktı. Kız üniformasını düzeltip kardeşimden birkaç titrek adımda uzaklaşmıştı. Kardeşim bunun bir tesadüf olduğuna hâlâ ikna olmamış bir şekilde ona bakıyordu. “Koru’dan ayrıl. Biraz aklın varsa, Şeytan Yamacı’nı terk edersin.”

“Ne, oranın sahibi ya da öyle bir şey misin?” diye çıkıştı.

Kardeşimin dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. “Öyle bir şeyim.”

Sözleri kızın geri çekilmesine neden olmuştu. Bana son bir kez üstünkörü baktıktan sonra topuklarının üzerinde dönüp koşmaya başladı ve ağaçların arasında kayboldu.

Rafe bana dönüp başını iki yana salladı. “Yumuşamışsın, kardeşim.”

BÖLÜM

Onuz Yedi

Rory

“Yakında sana *Signora* Aurora Visconti diyecekler.”

Dudaklarımdan delice bir kahkaha kaçtı ve karanlık gökyüzüne karşı bir buhar bulutu oluşturdu. Sadece birkaç ay önce böyle çağırılma düşüncesinin midemi bulandırdığını düşünmek çılgıncaydı. Şimdi ise göğsümde küçük sevinç fişeklerinin patlamasına neden oluyordu. Kolumu babaminkine doladım ve soğuk yanağına bir öpücük kondurdum.

“Kalbimde her zaman bir Carter olacağım, baba.”

Sırıttığında gözleri parlıyordu. “Her zaman.”

Tayce arkamdan gelip gelinliğimin kuyruğunu düzeltilti. Küçük bir kuyruğu vardı ve kıyafetimin geri kalanı gibi oldukça sadeydi. Her yerimi çok açığa çıkarmadan vücudumun kıvrımlarını saran şık, saten bir gelinlik seçmiştim. Tabii bir de beyaz şişme bir ceket giyiyordum çünkü aralık ayında yapılan düğünlerin inanılmaz soğuk olduğu ortaya çıkmıştı. Ona teşekkür etmek için arkamı döndüğümde, ağaçların arkasında bir şey gözüme çarptı.

Nefesim daralmıştı. “*Amelia?*” Gölgelelerin arasından çıktığın-

İmsiz Günahkarlar

da gözleri gergin bir şekilde etrafta gezindi. İskelenin önünde konuklar yerlerini almaya başlamıştı. Nikâh memuru da çardağın altında konuşmasını gözden geçiriyordu. Babama ve Tayce'e, "Bana biraz müsaade edin," deyip onu karşılamak için sıvıştım.

Sertçe nefes alıp kolumu sıkıca kavradı. "Aurora, çok güzel görünüyorsun," diye mırıldandı. Bakışlarımı vücudunda gezdirdim. Üzerinde büyük bir şişme ceket ile kot pantolon vardı ve kesinlikle bir düğün için giyinmemişti. Davetli olduğundan değildi, Koy klanından kimseyi davet etmemiştik. Aslında Amelia'yı bundan *çok* farklı bir gelinlik giydiğimden beri görmemiştim.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Merak etme, kalmayacağım. İşte." Elime güzelce paketlenmiş bir hediye tutuşturdu. "Benden ve Donnie'den. Tebrik etmek ve üzgün olduğumu söylemek için uğradım."

Çenem kasılırken, "Ne için?" diye karşılık verdim.

"Sana olanları görmezden geldiğim için. İçten içe, Alberto'yla aşk için evlenmenin mümkün olmadığını biliyordum. Ama o ailenin bir üyesi olarak o kadar korkunç şeyler gördüm ki bulabildiğim her umut kırıntısına tutunmaya çalıştım." Yutkunup yanağındaki bir damla gözyaşını sildi. "Daha iyisini hak ediyordun."

Duygularımı tartarak birkaç dakika sessiz kaldığımda bir sonuca ulaşmıştım. Amelia'dan nefret etmiyordum ve hiçbir zaman da etmemiştim. O sadece Koy klanının bir başka kurbanıydı. Beni küçümseyen insanlarla dolu bir odada, o her zaman benim için bir ışık kaynağı olmuştu. Sarılmak için onu kendime çektim. "Teşekkür ederim. Sen de daha iyisini hak ediyorsun, Amelia."

Geri çekilirken kararlı bir şekilde başını salladı. "Haklısın. Donatello da öyle düşünüyor. Sonunda Sahil'den ayrılıyoruz!"

Küçük bir sırtışla karnını ovuşturdu ve ekledi. “Ben, Donnie ve bebeğimiz. Colorado’da yeni bir hayata başlayacağız!”

“Tebrik ederim!”

“Teşekkürler, Aurora. Ayrıca Donatello Angelo’ya onun adına teşekkür etmemi istiyor.”

“Ne için?”

Bakışları karardı. “Alberto’yu öldürdüğü için. Donnie, hiçbir zaman bir Made erkeği olmak istemedi. Bu onun çıkış bileti.”

Sırıtırken kalbim mutlulukla uçuyordu. “Artık hikâyenin kötü adamı öldüğünde göre, umarım sen de mutlu sona ulaşırsın.”

Uzaktan gelen ve törenin başladığını işaret eden orkestranın sesi gülüşünü bastırmıştı. “Sen de kendi mutlu sonuna ulaşmak üzeresin.” Kolumu son bir kez sıktıktan sonra bana küçük bir gülümsemeyle baktı ve ormana doğru yürümeye başladı. “Keyfini çıkarın, birbiriniz için mükemmelsiniz.”

Onun gözden kaybolup yeniden göle dönüşünü izledim.

Evet. Evet, öyleydik.

“Belki de yağmurlu bir aralık akşamında topuklu ayakkabı giymek pek akıllıca bir fikir değildi,” diye mırıldandı Angelo. Beni başka bir çamur birikintisinin üzerinden geçirmek için tekrar kaldırdı.

“Başka ne giyecektim ki?”

“Spor ayakkabılarını? Ya da şu eski çoraplarınla o aptal Wellington botlarını?”

“Düğün günümüzde mi?”

“Gelinliğin yeterince uzun, kimsenin ruhu bile duymazdı.”

Beni nazikçe daha sert bir zemine bırakıp iri elini avucumun

İlimsiz Günahkârlar

içinde kaydırırken güldüm. Ormandan geçip ana yola geri dönerken düğünümüzün neşeli uğultusu arkamızda giderek azalıyordu.

“Artık Şeytan Yamacı mafyasının başıyla evliyim. Sanırım sürekli elbise ve topuklu ayakkabılar giymem gerekecek.”

“Hayır. Eşofmanların ve spor ayakkabıların da iş görür.”

“Öyle mi?”

“Evet.” Angelo’nun dudakları kafamın tepesiyle buluştuğunda sesi giderek yoğunlaştı. “Ama Cadılar Bayramı’nda giydiğin o deri elbiseyi yatakta giymek istersen, hiç şikâyet etmem.”

Sıcak, dikenli bir şehvet uyluklarımın arasına yayılmış, havadaki soğuğa rağmen tenimi ısıtmayı başarmıştı. Yol boyunca kiliseye doğru ilerleyip uçurumun kenarında durana dek mezarlığın içinden geçtik. Gözlerimi kapatıp başımı göğsüne yasladım ve kalp atışlarıyla aşağıdaki dalga seslerinin karışımının tadını çıkardım. Düğünümüz harikaydı ama kocamla tam da ilk tanıştığımız yerde birkaç dakika geçirmek çok daha güzeldi.

Çakmağının sesi. Dilimdeki dumanın tadı. Tam zamanında gözlerimi aralayıp başımı yukarı kaldırdım ve Angelo’nun dudaklarının arasına yanan bir sigara sıkıştırdığını gördüm.

“Seni en son ne zaman sigara içerken gördüğümü hatırlamıyorum.”

“Eski günlerin hatırına,” diye mırıldandı ve sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirip orada tuttu. Uzun, yavaş bir nefes çerken beni hayranlıkla izliyordu. Nefesimi verdiğimde dumanı ağzıyla yakaladı. Benim nefesim ve onun nefesi, onun kalbi ve benimki, artık birbirinin yerine geçiyordu.

Bakışları gökyüzüne yöneldi. “Yakında o sen olacaksın.”

Gözlerini tepemizde süzülen uçağa kadar takip ettim. Yüzümün ortasına bir gülümseme yerleşirken damarlarım heyecanla

uğulduyordu. Birkaç gün önce Angelo bana bir mektupla sürpriz yapmıştı. Zarf Northwestern Havacılık Akademisi'nden geliyordu. Hiç giremediğim final sınavını geçmem koşuluyla okuldaki yerimin hâlâ geçerli olduğunu bildiriyordu. Kocamın bu işi halletmek için kaç kişiye rüşvet ya da gözdağı vermek zorunda kaldığını bilmiyordum ancak bu, karanlık tarafımın umurunda bile değildi.

Başımın üstünde Angelo son bir nefes çekti ve izmariti aşağıdaki denize fırlattı.

“Biliyorsun, bu yaptığın çevre için pek iyi değil.”

“Sen de *benim* için pek iyi değilsin,” diye hırlayarak kulağımı ısırdı. Beni etrafımda döndürüp popomu avuçlayarak kalçalarımı onunkilerle aynı hizaya getirdi.

“Sertleşmişsin,” diye sırtarak ereksiyonuna karşı sürtündüm.

“Gördün mü? Benim için iyi değilsin. Seninle tanıştığımdan beri sürekli ereksiyon halinde dolaşıyorum.” Dudaklarını dudaklarımın sürterken beni tütün, deri ve sıcak viskinin kokusuyla sarıyordu. “Sana bir sorum var.”

“Başka bir tane daha mı? Sana çoktan evet dedim.”

Ağzımın içine doğru kıkırdadı, dilinin bir hareketiyle dudaklarımı birbirinden ayırdı.

“Düşmeyi mi umuyorsun, yoksa uçmayı mı?”

Ondan uzaklaştım ve uçurumun kenarından aşağı baktım. Angelo, sanki güçlü bir rüzgârın beni alıp götüreceğinden endişeleniyormuş gibi belimi sıkıca kavramıştı.

“Uçmayı,” dedim.

Ona bakmak için arkamı döndüm. Gözlerinin ay ışığı altında parıldamasına bayılıyordum. “Öyle mi?”

“Hı hı. Ben zaten çoktan düştüm.” Dramatik bir etki yaratmak için duraksadım.

İmsiz Günahkârlar

“Sana âşık oldum.”

Kıpırdamadan bir süre durduktan sonra, inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Siktir, sanırım bu şimdiye kadar söylediğin en bayağı şey.”

Gülerek dudaklarımı tekrar onunkilere bastırdım ve öpüşmeyi derinleştirmek için onu ensesinden tutup kendime çektim. Göğsünde şehvetli bir hırıltı titreşirken, daha iyi hissetmek için elimi kaburgalarına bastırdım.

Birden gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bir saniye sonra kulakları sağır eden bir patlama olmuştu.

Angelo beni uçurumun kenarından şiddetle çekerek uzaklaştırıp önüme geçti.

“Bu da ne?”

Ancak gözlerim aşağıdaki limana dönerken sorum yarım kaldı. Kızgın turuncu alevler limanı yalıyor, puslu duman şeritler halinde yükselerek karanlık gökyüzünde eriyordu. Kalbim boğazımda sertçe çarparken baktığımız şeyin ne olduğunun farkındalığı tenime yerleşmişti. “Biri limanı havaya uçurmuş,” diye fısıldadım.

Kıpırdaman sessizce duran Angelo, aşağıdaki kasabadan yükselen çığlıklarla tam bir tezat oluşturuyordu. Gerilim yüzünden omuzları kaskatı kesilmiş, yavaşça arkasını döndüğünde yüzündeki ifade nefesimi kesmişti.

Karanlık ve tehlikeli. *Acımasız*. Alevlerin yansıması irislerinin duvarlarında dolanıyordu.

“Savaşa girmeye hazır mısın, bebeğim?”

Şehvetle adrenalinin bir karışımı, omurgamdan aşağı süzülmeğe başladı.

“Ne kadar olabilirsem o kadar hazırım.”

SOMME HAKKINDA

Somme Sketcher, uluslararası alanda dark romance kitaplarının çoksatan yazarıdır.

Yazmadığı zamanlarda onu çömllekçilik (bunda çok kötü), buz pateni (bunda da öyle) veya gerçek suç podcastlerini dinlemek gibi yeni bir hobi aramaya çalışırken bulabilirsiniz. Ayrıca köpekleri seviyor ve sevmeyenlere güvenmiyor.

Somme'ye ulaşmak için

Instagram: @authorsommesketcher

TikTok: @Somme_Sketcher

<https://www.authorsommesketcher.com>

